DANIEL

SILVA

CEALALTĂ FEMEIE

SERIA GABRIEL ALLON

LITERA

buzz BOOKS

DANIEL SILVA

CEALALTĂ FEMEIE

Traducere din limba engleză și note DANA-LIGIA ILIN
Titlul original: *The Other Woman*, 2018

Editura Litera, 2020

Versiune ebook: v1.0, martie 2020

Cuprins

PROLOG MOSCOVA, 1974 8
Partea întâi TRENUL DE NOAPTE SPRE VIENA 9
1 BUDAPESTA, UNGARIA 10
2 VIENA 18
3 VIENA 23
4 WESTBAHNHOF, VIENA 28
5 FLORIDSDORF, VIENA 35
6 VIENA – TEL AVIV 39
7 BULEVARDUL REGELE SAUL, TEL AVIV 46
8 STRADA NARKISS, IERUSALIM 53
9 BULEVARDUL REGELE SAUL, TEL AVIV 60
10 PĂDUREA VIENEZĂ, AUSTRIA 65
11 ANDALUZIA, SPANIA 71
12 BELGRAVIA, LONDRA 77
13 EATON SQUARE, LONDRA 84
14 EATON SQUARE, LONDRA 87
15 AMBASADA BRITANICĂ, WASHINGTON 94
16 CARTIERUL BELVEDERE, VIENA 100
17 THE PALISADES, WASHINGTON 107
18 VIENA – BERLIN 112
19 HOTELUL SCHWEIZERHOF, BERNA 117
20 HOTELUL SCHWEIZERHOF, BERNA 121
21 HOTELUL SCHWEIZERHOF, BERNA 126
Partea a doua GIN ROZ LA NORMANDIE 129
22 BERNA 130
23 BERNA 135
24 BERNA 141
25 HAMPSHIRE, ANGLIA 144
26 HAMPSHIRE, ANGLIA 150
27 FORT MONCKTON, HAMPSHIRE 152
28 PĂDUREA VIENEZĂ, AUSTRIA 158
29 PĂDUREA VIENEZĂ, AUSTRIA 160
30 PĂDUREA VIENEZĂ, AUSTRIA 164

31 ANDALUZIA, SPANIA 168
32 FRANKFURT – TEL AVIV – PARIS 174
33 TENLEYTOWN, WASHINGTON 179
34 STRASBOURG, FRANȚA 183
35 GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL 188
36 GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL 194
37 GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL 199
38 GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL 205
39 GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL 210
40 WORMWOOD COTTAGE, DARTMOOR 215
41 WORMWOOD COTTAGE, DARTMOOR 219
42 WORMWOOD COTTAGE, DARTMOOR 226
43 SLOUGH, BERKSHIRE 231
44 WORMWOOD COTTAGE, DARTMOOR 235
45 DARTMOOR – LONDRA 241
46 ZAHARA, SPANIA 243
47 ZAHARA – SEVILLA 247
48 SEVILLA 251
49 SEVILLA 255
50 SEVILLA 261
Partea a treia PE MALUL FLUVIULUI 268
51 SEVILLA – LONDRA 269
52 BAYSWATER ROAD, LONDRA 273
53 STRADA NARKISS, IERUSALIM 277
54 RUE SAINT-DENIS, MONTRÉAL 283
55 MONTRÉAL – WASHINGTON 288
56 FOXHALL, WASHINGTON 295
57 FOREST HILLS, WASHINGTON 300
58 TENLEYTOWN, WASHINGTON 304
59 WARREN STREET, WASHINGTON 308
60 THE PALISADES, WASHINGTON 314
61 CARTIERUL GENERAL AL SVR, IASENEVO 318
62 FOREST HILLS, WASHINGTON 321
63 WARREN STREET, WASHINGTON 323
64 YUMA STREET, WASHINGTON 325
65 AMBASADA BRITANICĂ, WASHINGTON 326
66 BURLEITH, WASHINGTON 328

67 WINSCONSIN AVENUE, WASHINGTON 330
68 WINSCONSIN AVENUE, WASHINGTON 332
69 WINSCONSIN AVENUE, WASHINGTON 334
70 WISCONSIN AVENUE, WASHINGTON 336
71 CHESAPEAKE STREET, WASHINGTON 338
72 WINSCONSIN AVENUE, WASHINGTON 340
73 WINSCONSIN AVENUE, WASHINGTON 342
74 BURLEITH, WASHINGTON 345
75 TENLEYTOWN, WASHINGTON 348
76 FOREST HILLS, WASHINGTON 351
77 CHESAPEAKE STREET, WASHINGTON 356
78 BETHESDA, MARYLAND 359
79 CABIN JOHN, MARYLAND 362
80 ȘOSEAUA DE CENTURĂ PRINCIPALĂ, VIRGINIA 364
81 CABIN JOHN, MARYLAND 366
82 CABIN JOHN, MARYLAND 369
83 CABIN JOHN, MARYLAND 373
Partea a patra FEMEIA DIN ANDALUZIA 374
84 CABIN JOHN, MARYLAND 375
85 TEL AVIV – IERUSALIM 381
86 EATON SQUARE, LONDRA 388
87 HIGHLANDS, SCOȚIA 393
88 ZAHARA, SPANIA 401
NOTA AUTORULUI 407
MULȚUMIRI 412

Din nou, pentru soția mea, Jamie,
și pentru copiii mei, Nicholas și Lily

„I-a fost dată încă o șansă atunci când Centrala i-a propus, în cele din urmă, să participe la pregătirea unei noi generații de agenți la școala de spioni a KGB-ului, un post pe care el l-a acceptat cu mult entuziasm. S-a dovedit a fi un profesor excelent, împărtășindu-și cunoștințele cu plăcere, răbdare și devotament."

Iuri Modin, *My Five Cambridge Friends*

„Și ce știe cineva despre trădători sau de ce a făcut Iuda ceea ce a făcut?"

Jean Rhys, *Întinsa Mare a Sargaselor*

PROLOG
MOSCOVA, 1974

Mașina era o limuzină Zil, lungă și neagră, cu perdelușe plisate la ferestrele din spate. Gonea dinspre aeroportul Șeremetievo spre centrul Moscovei, pe o bandă rezervată membrilor Biroului Politic al Comitetului Central. Se înnoptase până să ajungă la destinație, o piață numită după un scriitor rus, dintr-o zonă veche a orașului căreia i se zicea Iazurile Patriarhului. Copilul și cei doi bărbați în costum cenușiu au mers pe străzile înguste, neluminate, până când au ajuns la un paraclis înconjurat de platani. Blocul de locuințe era pe cealaltă parte a aleii. Au intrat pe o ușă de lemn și s-au înghesuit într-un lift care i-a dus la un hol întunecat. Îi aștepta un șir de trepte. Pe palierul de sus era altă ușă. Aceasta era capitonată cu piele. În cadrul ei stătea un bărbat îmbrăcat frumos, cu un pahar în mână. Ceva din fața răvășită părea cunoscut. Zâmbind, a spus un singur cuvânt în rusă. De-abia peste mulți ani a înțeles copilul ce înseamnă acel cuvânt.

Partea întâi
TRENUL DE NOAPTE SPRE VIENA

1
BUDAPESTA, UNGARIA

Nu s-ar fi întâmplat nimic – nici căutarea disperată a trădătorului, nici alianțele de nevoie și nici morțile fără rost – dacă n-ar fi fost bietul Heathcliff. El a fost simbolul lor tragic, promisiunea lor încălcată. În cele din urmă, s-a dovedit că el a fost încă unul dintre motivele de mândrie ale lui Gabriel. Acestea fiind spuse, Gabriel ar fi preferat ca Heathcliff să fi rămas în continuare de partea sa. Agenți dubli ca Heathcliff nu apar în fiecare zi, uneori doar o dată în carieră, rareori de două ori. Asta e natura spionajului, se jeluia Gabriel. Așa era viața însăși.

Heathcliff nu era numele lui adevărat; fusese generat la întâmplare, sau cel puțin așa spuneau oamenii lui de legătură, de un computer. Programul alesese dinadins un nume care nu semăna deloc cu numele real, naționalitatea sau meseria agentului dublu. În această privință reușise. Bărbatul căruia îi fusese dat numele Heathcliff nu era nici copil găsit, nici romantic incorigibil. Nu avea nici fire înverșunată, răzbunătoare sau violentă. În realitate, n-avea nimic în comun cu Heathclifful lui Emily Brontë, în afară de pielea întunecată, deoarece mama sa era din fosta Republică Sovietică Georgia. Din aceeași republică, după cum sublinia ea cu mândrie, cu tovarășul Stalin, al cărui portret atârna încă în camera de zi a apartamentului ei din Moscova.

Totuși, Heathcliff vorbea și citea cursiv engleza și îndrăgea romanul victorian. De fapt, flirtase cu ideea de a studia literatura engleză înainte să-și vină în fire și să se înscrie la Institutul de Limbi Străine din Moscova, considerat a doua dintre cele mai prestigioase universități din Uniunea Sovietică. Consilierul său din cadrul facultății era un descoperitor de talente pentru SVR, Serviciul de Informații Externe, și la absolvire Heathcliff a fost invitat să se înscrie la academia SVR. Mama sa, îmbătată de bucurie, a pus flori și fructe proaspete sub portretul tovarășului Stalin.

— Se uită la tine, a zis. Într-o zi vei fi un bărbat de care lumea să țină seama. Un bărbat de care lumea să se teamă.

În ochii mamei sale, era cel mai bun lucru care putea să fie un bărbat.

Ambiția celor mai mulți cadeți era să slujească peste hotare, într-o *rezidentura,* o agenție SVR, în care să recruteze și să păstorească spioni dintre dușmani. Era nevoie de un anumit tip de agent pentru a face o astfel de muncă. Trebuia să fie îndrăzneț, încrezător în sine, vorbăreț, cu mintea ageră, seducător înnăscut. Din păcate, Heathcliff nu era înzestrat cu niciuna dintre aceste calități. Și nici nu avea atributele fizice necesare pentru unele dintre sarcinile mai neplăcute ale SVR. Ceea ce avea era talentul la limbi străine – vorbea cursiv germana și olandeza, precum și engleza – și o memorie care era considerată excepțională chiar și raportată la standardele înalte ale SVR. I s-a dat de ales, lucru rar în lumea ierarhică a SVR. Putea să lucreze la Centrala din Moscova ca traducător sau să acționeze pe teren, pe post de curier. A ales a doua ofertă, pecetluindu-și astfel soarta.

Nu era o muncă spectaculoasă, însă era vitală. Cu cele patru limbi vorbite și o servietă diplomat plină de pașapoarte false, bântuia prin lume în slujba patriei, un curier clandestin, un poștaș secret. Golea căsuțele poștale impersonale, băga bani gheață în casete de valori și, uneori, chiar avea de-a face cu un agent real plătit de Centrala din Moscova. Nu era neobișnuit pentru el să petreacă trei sute de nopți pe an în afara Rusiei, ceea ce îl făcea să nu fie potrivit pentru căsătorie, nici măcar pentru o relație serioasă. SVR îi oferea consolare feminină când era la Moscova – femei tinere și frumoase, care în condiții normale nici nu s-ar fi uitat la el –, însă atunci când călătorea era înclinat spre crize de singurătate profundă.

Într-un astfel de moment, la barul unui hotel din Hamburg, a întâlnit-o pe Catherine. Ea bea vin alb la o masă din colț, o femeie atrăgătoare de treizeci și ceva de ani, cu păr șaten-deschis, brațe și picioare bronzate. Heathcliff primise ordinul să se ferească de astfel de femei când călătorește. Invariabil, erau agente de informații ale inamicilor sau prostituate aflate în

slujba lor. Însă Catherine nu arăta așa. Și când i-a aruncat lui Heathcliff o privire pe deasupra telefonului mobil și i-a zâmbit, el a simțit o străfulgerare de electricitate pornind din inimă direct până în vintre.

— N-ai vrea să mi te alături? a întrebat ea. Nu-mi place să beau singură.

N-o chema Catherine, ci Astrid. Cel puțin, acesta era numele pe care i l-a șoptit la ureche în vreme ce își plimba ușurel o unghie pe partea interioară a coapsei lui. Era olandeză, ceea ce însemna că Heathcliff, care se dădea drept om de afaceri rus, putea să-i vorbească în limba ei maternă. După câteva pahare băute împreună, ea s-a invitat singură în camera lui Heathcliff, unde el se simțea în siguranță. S-a trezit a doua zi dimineață cumplit de mahmur, lucru neobișnuit pentru el, și fără să-și amintească să fi făcut dragoste. Astrid făcuse deja duș și era îmbrăcată cu un halat de baie. La lumina zilei, frumusețea ei remarcabilă era pe deplin vizibilă.

— Ești liber în seara asta? l-a întrebat.

— N-ar trebui să fiu.

— De ce nu?

El nu a știut ce să răspundă.

— Și totuși, o să mă scoți la o întâlnire adevărată. O cină plăcută. Poate și o discotecă, după aceea.

— Și apoi?

Ea și-a desfăcut halatul, dezvăluind o pereche de sâni frumos rotunjiți. Oricât s-a străduit, Heathcliff nu și-a putut aminti să-i fi mângâiat.

Au făcut schimb de numere de telefon, alt lucru interzis, și s-au despărțit. Heathcliff avea două treburi la Hamburg în ziua aceea, pentru care era nevoie de câteva ore de „curățare chimică", ca să se asigure că nu e supravegheat. În vreme ce îndeplinea a doua sarcină – golirea de rutină a unei căsuțe poștale impersonale –, a primit un SMS cu numele unui restaurant la modă din apropierea portului. A ajuns la ora stabilită și a găsit o Astrid radioasă, stând deja la o masă, în spatele unei sticle desfăcute de Montrachet cumplit de scump. Heathcliff s-a încruntat; trebuia să plătească vinul din

buzunarul său. Centrala din Moscova îi monitoriza atent cheltuielile și îl mustra când își depășea îndemnizația.

Astrid a părut să-i simtă stânjeneala.

— Nu te îngrijora, fac eu cinste.

— Credeam că eu trebuie să te scot *pe tine* la o întâlnire adevărată.

— Chiar am zis eu așa ceva?

În clipa aceea, Heathcliff și-a dat seama că făcuse o greșeală groaznică. Intuiția îl îndemna să se răsucească pe călcâie și s-o ia la goană, dar știa că n-avea rost; era prins în laț. Așa că a rămas în restaurant și a cinat cu femeia care îl trădase. Conversația a fost prețioasă și tensionată – ca într-un serial de televiziune prost – și, când a venit nota, a plătit Astrid. Cu bani gheață, firește.

Afară aștepta o mașină. Heathcliff n-a protestat când Astrid i-a șoptit să urce pe bancheta din spate. N-a protestat nici când mașina a luat-o în direcția opusă hotelului său. Șoferul era în mod evident profesionist; n-a scos niciun cuvânt în vreme ce făcea câteva manevre de manual care aveau rostul să scape de urmăritori. Astrid și-a petrecut timpul trimițând și primind SMS-uri. Nu i s-a adresat deloc lui Heathcliff.

— Noi doi am…

— Făcut dragoste? a întrebat ea.

— Da.

Ea s-a uitat pe fereastră.

— Bine, a zis el. E mai bine așa.

Când au oprit, în cele din urmă, se aflau în fața unei căsuțe de pe malul mării. Înăuntru aștepta un bărbat. I s-a adresat lui Heathcliff într-o engleză cu accent german. A spus că îl cheamă Marcus. A spus că lucrează pentru un serviciu de informații occidental. N-a precizat pentru care. Apoi i-a arătat lui Heathcliff câteva documente confidențiale pe care Astrid le copiase în seara dinainte din servieta lui încuiată, în vreme ce el era scos din funcțiune de drogurile pe care i le dăduse ea. Heathcliff avea să continue să furnizeze astfel de documente, a zis Marcus, și mult mai multe. Dacă nu, Marcus și colegii lui aveau să folosească materialele pe care le aveau deja ca să-i facă

să creadă pe cei din Centrala din Moscova că Heathcliff era spion.

Spre deosebire de tizul său, Heathcliff nu era nici înverșunat, nici răzbunător. S-a întors la Moscova mai bogat cu o jumătate de milion de dolari și a așteptat următoarea misiune. SVR i-a livrat o tânără frumoasă în apartamentul de pe Dealul Vrăbiilor. Aproape că a leșinat de spaimă când ea s-a prezentat Ekaterina. I-a făcut o omletă și a expediat-o fără să se fi atins de ea.

Speranța de viață pentru un om în poziția lui Heathcliff nu era prea mare. Pedeapsa pentru trădare era moartea. Însă nu o moarte rapidă, ci una îngrozitoare. La fel ca toți care au lucrat în SVR, Heathcliff auzise poveștile. Povești despre bărbați în toată firea care se rugau ca un glonț să le curme chinul. În cele din urmă, avea să vină, în stilul rusesc, în ceafă. SVR numea asta *vîsșaia mera:* pedeapsa capitală. Heathcliff era hotărât să nu se lase niciodată prins de ei. A obținut de la Marcus o fiolă ca să se sinucidă. Nu era nevoie decât de o mușcătură. Zece secunde, apoi se termina totul.

Marcus i-a dat lui Heathcliff și un dispozitiv secret de comunicare, care îi permitea să transmită rapoarte prin satelit, prin microrafale cifrate. Heathcliff l-a folosit rar, preferând să-i dea raportul personal lui Marcus în timpul călătoriilor peste hotare. Ori de câte ori era posibil, îl lăsa pe Marcus să fotografieze conținutul servietei-diplomat, dar în principal vorbeau. Heathcliff era un om neimportant, însă lucra pentru oameni importanți și le transporta secretele. În plus, cunoștea amplasamentul căsuțelor poștale impersonale rusești din întreaga lume, pe care îl purta în memoria sa prodigioasă. Heathcliff avea grijă să nu divulge prea mult și prea repede – pentru binele său și al contului său bancar aflat în creștere rapidă. Își dezvăluia cu țârâita secretele, ca să le sporească valoarea. O jumătate de milion a devenit într-un an un milion. Apoi două. Apoi trei.

Conștiința lui Heathcliff a rămas netulburată – era un om neinteresat de ideologie sau de politică –, însă teama îl bântuia zi și noapte. Teama că Centrala din Moscova știa de trădarea lui

și îi urmărea fiecare mișcare. Teama că dezvăluise prea multe secrete sau că unul dintre spionii din Occident ai Centralei l-ar putea da de gol în cele din urmă. De multe ori îl rugase pe Marcus să-l scoată din frig. Însă Marcus, uneori cu un strop de balsam alinător, alteori cu o plesnitură de bici, refuzase. Heathcliff trebuia să continue să spioneze până în momentul în care viața i-ar fi fost cu adevărat în primejdie. De-abia atunci avea să-i îngăduie să dezerteze. Pe bună dreptate, se îndoia de capacitatea lui Marcus de a-și da seama de momentul exact în care sabia urma să cadă, însă nu avea de ales, trebuia să continue. Marcus îl șantajase să-i facă jocul. Și avea să stoarcă de la el toate secretele înainte să-l elibereze din lanțuri.

Însă nu toate secretele sunt la fel. Unele sunt banale, cotidiene, și pot fi transmise cu un risc mic sau chiar fără risc pentru mesager. Însă altele sunt mult prea primejdioase pentru a fi trădate. Heathcliff a dat, în cele din urmă, peste un astfel de secret într-o căsuță poștală impersonală, în îndepărtatul Montréal. Căsuța poștală era, de fapt, un apartament nelocuit, folosit de un agent rus clandestin care acționa sub acoperire în SUA. În dulăpiorul de sub chiuveta din bucătărie era ascuns un stick. Lui Heathcliff i se spusese să-l ia și să-l aducă la Centrala din Moscova, evitând astfel puternica NSA[1]. Înainte să plece din apartament, a băgat USB-ul în laptop și a constatat că nu era parolat și conținutul nu era cifrat. Heathcliff a citit fără probleme documentele. Erau de la mai multe servicii de informații americane, toate cu cel mai înalt nivel de confidențialitate posibil.

Heathcliff n-a îndrăznit să copieze documentele. În schimb, a încredințat fiecare amănunt memoriei sale fără cusur și s-a întors la Centrala din Moscova, unde i-a înmânat controlorului său USB-ul, împreună cu o mustrare severă la adresa clandestinului care nu-l asigurase cum se cuvine. Controlorul, pe nume Volkov, a promis că se va ocupa de această chestiune. Apoi i-a oferit lui Heathcliff ca răsplată o deplasare relaxantă la Budapesta prietenă. „Consider-o o vacanță gratuită din partea Centralei din Moscova. Să nu mă înțelegi greșit, Konstantin, dar arăți de parcă ți-ar prinde bine puțin timp liber.”

În seara aceea a folosit dispozitivul secret de comunicare ca să-l informeze pe Marcus că descoperise un secret atât de important, încât nu avea de ales decât să dezerteze. Spre marea sa surprindere, Marcus n-a obiectat. L-a instruit pe Heathcliff să se debaraseze de dispozitiv în așa fel încât să nu poată fi găsit niciodată. Heathcliff l-a zdrobit și a aruncat resturile într-un canal. Nici măcar copoii direcției de securitate a SVR nu ar căuta acolo, și-a zis el.

O săptămână mai târziu, după ce i-a făcut o ultimă vizită mamei sale în apartamentul ca o cușcă de iepuri, cu portretul mohorât al unui tovarăș Stalin care veghea neobosit, Heathcliff a plecat pentru ultima oară din Rusia. A ajuns la Budapesta spre sfârșitul după-amiezii, pe când ningea domol peste oraș, și a luat un taxi până la hotelul Intercontinental. Camera lui dădea spre Dunăre. A încuiat de două ori ușa și a tras zăvorul. Apoi s-a așezat la birou și a așteptat să-i sune mobilul. Lângă el era fiola pe care i-o dăduse Marcus ca să se sinucidă. Nu era nevoie decât de o mușcătură. Zece secunde. Apoi se termina totul.

2
VIENA

La două sute patruzeci de kilometri nord-vest, după câteva meandre lenețe ale Dunării, o expoziție Peter Paul Rubens – pictor, savant, diplomat, spion – se îndrepta târâș-grăpiș spre finalul melancolic. Gloatele interesate veniseră și plecaseră, și spre sfârșitul după-amiezii doar câțiva clienți fideli ai vechiului muzeu se mai mișcau șovăielnici prin sălile colorate în trandafiriu. Unul dintre ei era un bărbat aflat spre sfârșitul vârstei de mijloc. Pe sub cozorocul unei șepci, tras mult în jos pe frunte, privea tablourile masive, cu nudurile lor corpolente învârtejindu-se prin locuri istorice luxuriante.

Un bărbat mai tânăr stătea în spatele lui, nerăbdător, uitându-se la ceasul de la mână.

— Cât mai durează, șefule? a întrebat în șoaptă, în ebraică.

Însă bărbatul mai în vârstă i-a răspuns în germană suficient de tare ca să audă paznicul somnoros din colț.

— Mai este doar unul pe care mi-ar plăcea să-l văd înainte să plec, mulțumesc.

A intrat în sala următoare și s-a oprit în fața *Madonei cu pruncul,* ulei pe pânză, 137×111 centimetri. Cunoștea foarte bine tabloul; îl restaurase într-o căsuță de pe malul mării, în West Cornwall. Aplecându-se puțin, a examinat suprafața în lumina piezișă. Munca lui arăta bine. Măcar de-ar fi putut spune asta și despre sine, și-a zis, frecându-și locul cumplit de dureros de la baza șirei spinării. Cele două vertebre fracturate recent erau cea mai măruntă dintre problemele sale fizice. În timpul îndelungatei și distinsei sale cariere de agent al serviciului de informații israelian, Gabriel Allon fusese împușcat în piept de două ori, atacat de un câine-lup de pază și aruncat peste câteva șiruri de trepte în beciurile din Lubianka, la Moscova. Nici măcar Ari Shamron, legendarul său mentor, nu putea să-i egaleze numărul vătămărilor trupești.

Tânărul care se ținea după Gabriel prin sălile muzeului se numea Oren. Era șeful escortei lui Gabriel, un beneficiu

marginal nedorit al unei recente promovări. Călătoriseră în ultimele treizeci și șase de ore, cu avionul de la Tel Aviv la Paris și apoi cu mașina de la Paris la Viena. Acum mergeau prin sălile pustii ale expoziției spre treptele muzeului. Începuse ninsoarea, cu fulgi mari și pufoși căzând vertical în noaptea fără vânt. Unui vizitator obișnuit al orașului poate că i s-ar fi părut pitoresc, cu tramvaiele alunecând pe străzile ca pudrate cu zahăr și mărginite de palate și biserici goale, însă nu și lui Gabriel. Viena îl deprima întotdeauna, și cel mai mult atunci când ningea.

Mașina aștepta pe stradă, cu șoferul la volan. Gabriel și-a ridicat peste urechi gulerul vechiului său palton Barbour și i-a spus lui Oren că are de gând să meargă pe jos până la casa conspirativă.

— Singur, a adăugat.

— Nu te pot lăsa să umbli prin Viena neprotejat, șefule.

— De ce nu?

— Pentru că acum ești șeful. Și dacă se întâmplă ceva…

— Spui că ai urmat ordinele.

— Întocmai ca austriecii. În întuneric, bodyguardul i-a înmânat lui Gabriel un pistol Jericho de 9 mm. Cel puțin ia arma asta.

Gabriel a strecurat Jericho-ul în betelia pantalonilor.

— Voi fi la casa conspirativă peste treizeci de minute. O să-i anunț pe cei de pe bulevardul Regele Saul că am ajuns.

Bulevardul Regele Saul era adresa serviciului secret de informații israelian. Serviciul avea un nume lung și dinadins înșelător, care avea prea puțin de-a face cu adevărata natură a activității lui. Până și șeful îi zicea Biroul și atât.

— Treizeci de minute, a repetat Oren.

— Și niciun minut mai mult, a promis Gabriel.

— Și dacă întârzii?

— Înseamnă că am fost asasinat sau răpit de ISIS, de ruși, Hezbollah, iranieni sau de alții pe care am izbutit să-i calc pe bătături. Nu mi-aș face mari speranțe de supraviețuire.

— Și cum rămâne cu noi?

— N-o să ți se întâmple nimic, Oren.

— Nu asta voiam să zic.

— Nu vreau să te apropii de casa conspirativă, a zis Gabriel. Mișcă-te mereu până îți dau de știre. Și nu uita, nu încerca să mă urmărești. E un ordin direct.

Bodyguardul l-a privit pe Gabriel în tăcere, cu o expresie îngrijorată.

— Acum ce mai e, Oren?

— Ești sigur că nu vrei un însoțitor, șefule?

Gabriel s-a întors cu spatele, fără o vorbă, și a dispărut în noapte.

A traversat Burgring și a luat-o pe aleile din Volksgarten. Era de înălțime sub medie – 1,76 m, poate, dar nu mai mult – și avea trupul uscățiv al unui biciclist. Fața îi era alungită și îngustă la bărbie, cu pomeți lați și nas subțire care arăta ca și cum ar fi fost cioplit din lemn. Ochii îi erau de un verde nefiresc; părul, negru și încărunțit la tâmple. Era o față cu multe origini naționale posibile. Și Gabriel avea harul lingvistic cu care să profite din plin de asta. Vorbea fluent cinci limbi, printre care italiana, pe care o învățase înainte să meargă la Veneția, pe la jumătatea anilor '70, ca să studieze meșteșugul conservării operelor de artă. După aceea trăise sub numele Mario Delvecchio, un restaurator talentat, deși taciturn, în vreme ce era și agent de informații și asasin în slujba Biroului. Unele dintre cele mai bune treburi le făcuse la Viena. De asemenea, unele dintre cele mai rele.

A ocolit Burgtheater, cea mai prestigioasă scenă a lumii germanofone, și a luat-o pe Bankgasse spre Café Central, una dintre cele mai importante cafenele din Viena. Acolo s-a uitat înăuntru prin vitrina înghețată și l-a văzut cu ochii minții pe Erich Radek, colegul lui Adolf Eichmann, torționarul mamei sale, singur la o masă, sorbind dintr-o *Einspänner*[2]. Ucigașul Radek era încețoșat și nedefinit, ca o figură dintr-un tablou care avea nevoie de restaurare.

— *Ești sigur că nu ne-am mai întâlnit? Fața ta îmi pare foarte cunoscută.*

— *Sincer, mă îndoiesc.*

— *Poate că o să ne mai vedem.*

— Poate.

Imaginea s-a topit. Gabriel s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre vechiul Cartier Evreiesc. Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial acolo locuia una dintre cele mai pline de viață comunități evreiești din lume. Acum, acea comunitate era în mare măsură doar amintire. A văzut câțiva bătrâni ieșind cu pas tremurător pe ușa discretă a Stadttempel, principala sinagogă din Viena, apoi a ajuns într-o piațetă din apropiere, mărginită de restaurante. Unul era restaurantul italienesc în care luase ultima masă cu Leah, prima sa soție, și cu Daniel, unicul lor copil.

Pe o stradă învecinată se afla locul unde fusese parcată mașina lor. Gabriel a încetinit pasul fără să vrea, paralizat de amintiri. Și-a amintit cum se luptase să potrivească hamurile de siguranță ale scaunului pentru copii al fiului său și gustul slab de vin de pe buzele soției, când o sărutase ultima oară la despărțire. Și și-a amintit sunetul șovăielnic al motorului – ca un disc la viteza nepotrivită –, pentru că bomba trăgea curentul din baterie. Strigase, prea târziu, la Leah să nu răsucească a doua oară cheia în contact. Apoi, într-o strălfulgerare de alb strălucitor, îi pierduse pentru totdeauna pe ea și pe copil.

Inima lui Gabriel bătea ca un clopot de fier. Nu acum, și-a spus, în vreme ce lacrimile îi începoșau vederea, acum avea treabă. Și-a ridicat fața către cer.

„Nu-i așa că e frumos? Zăpada se cerne peste Viena în vreme ce rachetele plouă peste Tel Aviv…”

S-a uitat la ceas; mai avea zece minute ca să ajungă la casa conspirativă. În timp ce mergea grăbit pe străzile pustii, a fost cuprins de presimțirea copleșitoare a unei catastrofe iminente. Nu-i decât vremea, s-a încurajat singur. Viena îl deprima întotdeauna. Și cel mai mult atunci când ningea.

3
VIENA

Casa conspirativă se afla peste drum de Donaukanal, într-un vechi bloc de locuințe Biedermeier din Leopoldstadt. Era o zonă mai aglomerată. Erau acolo un mic magazin Spar, o farmacie, două restaurante chinezești, chiar și un templu budist. Mașini și motociclete circulau în ambele direcții de mers; pietonii se deplasau pe trotuare. Era genul de loc unde nimeni nu l-ar remarca pe șeful serviciului secret israelian de informații. Sau pe un defector rus, și-a zis Gabriel.

A trecut printr-un pasaj, a traversat o curte interioară și a intrat într-un hol. Scările erau cufundate în întuneric, dar pe palierul de la etajul trei o ușă era ușor întredeschisă. S-a strecurat înăuntru, a închis ușa în urma sa și a pășit fără zgomot în camera de zi, unde Eli Lavon ședea în spatele unui șir de laptopuri. Lavon a ridicat privirea, a văzut zăpada de pe șapca lui Gabriel și s-a încruntat.

— Te rog spune-mi că n-ai venit pe jos.

— Mașina s-a stricat. N-am avut de ales.

— Nu asta zice bodyguardul tău. Ai face bine să-i anunți pe cei din bulevardul Regele Saul că ești aici. Altfel, natura operațiunii noastre s-ar putea schimba într-una de căutare și salvare.

Gabriel s-a aplecat deasupra unuia dintre computere, a tastat un mesaj scurt și l-a trimis în siguranță la Tel Aviv.

— Criza a fost evitată, a zis Lavon.

Purta un cardigan sub haina de tweed șifonată și la gât o cravată lată. Avea părul subțire și neîngrijit; trăsăturile feței îi erau neinteresante și ușor de uitat. Era unul dintre cele mai mari avantaje ale sale. Eli Lavon părea unul dintre oamenii pe care viața îi oropsise. În realitate, era un prădător înnăscut, care putea să urmărească un agent de informații foarte bine antrenat sau un terorist îndârjit pe orice stradă din lume fără să atragă nici cel mai mic interes. Controla departamentul Biroului cunoscut sub numele Neviot. Printre agenții lui operativi se

numărau artiști ai supravegherii, hoți de buzunare, tâlhari, precum și indivizi specializați în plantarea de camere video ascunse și dispozitive de ascultare în spatele unor uși încuiate. Echipele lui fuseseră foarte ocupate în seara aceea la Budapesta.

A făcut semn cu capul spre unul dintre computere. Arăta un bărbat așezat la biroul dintr-o cameră de hotel cu multe stele. O geantă închisă se afla la picioarele patului. În fața lui erau un telefon mobil și o fiolă.

— E fotografie? a întrebat Gabriel.

— Video.

Gabriel a lovit cu degetul în ecranul laptopului.

— Nu te poate auzi, știi.

— Ești sigur că-i viu?

— E speriat de moarte. Nu a mișcat un mușchi de cinci minute încoace.

— De ce îi e așa de frică?

— E rus, a zis Lavon, de parcă simplul fapt ar fi fost o explicație suficientă.

Gabriel l-a studiat pe Heathcliff ca și cum ar fi fost un personaj dintr-un tablou. Numele lui real era Konstantin Kirov și era una dintre cele mai valoroase surse ale Biroului. Doar o mică parte din informațiile date de Kirov priveau direct securitatea Israelului, însă enorma cantitate a celorlalte informații adusese beneficii mari la Londra și Langley, unde directorii MI6 și CIA se înfruptau cu nesaț din fiecare lot de secrete care se revărsau din servieta diplomat a rusului. Englezii și americanii nu se delectaseră pe gratis. Ambele servicii contribuiseră la plata operațiunii, iar englezii, după multe îmbrânceli între servicii, acceptaseră să-i ofere lui Kirov adăpost în Marea Britanie.

Cu toate astea, primul chip pe care avea să-l vadă rusul după dezertare avea să fie al lui Gabriel Allon. Povestea lui Gabriel cu serviciul rus de informații externe și cu oamenii de la Kremlin era lungă și sângeroasă. Din acest motiv voia să conducă personal interogarea inițială a lui Kirov. Și anume, voia să știe exact ce descoperise Kirov și de ce avea nevoie brusc să dezerteze. Apoi, Gabriel avea să-l predea pe Kirov șefului filialei

MI6 din Viena. Gabriel era cum nu se poate mai bucuros să li-l lase britanicilor. Agenții deconspirați erau invariabil o belea, mai ales agenții ruși deconspirați.

În cele din urmă, Kirov s-a mișcat.

— Asta e o ușurare, a zis Gabriel.

Imaginea de pe ecran s-a prefăcut timp de câteva secunde într-o cascadă de pătrate, după care a revenit la normal.

— Așa a fost toată seara, a zis Lavon. Probabil că echipa a instalat transmițătorul peste o sursă de interferență.

— Când au intrat în cameră?

— Cam cu o oră înainte să ajungă Heathcliff. Când am spart sistemul de supraveghere al hotelului, am dat o raită prin rezervări și am aflat numărul camerei lui. Intrarea în cameră n-a ridicat nicio problemă.

Vrăjitorii din departamentul tehnologic al Biroului creaseră un card magic, care putea să deschidă o ușă prevăzută cu sistem electronic din orice hotel din lume. Prima trecere prin fantă fura codul. A doua descuia ușa.

— Când a început interferența?

— De cum a intrat în cameră.

— L-a urmărit cineva de la aeroport la hotel?

Lavon a clătinat din cap.

— Vreun nume suspect în registrul hotelului?

— Cei mai mulți dintre clienți participă la conferință. Societatea Inginerilor Civili din Europa de Est, a spus Lavon. E cu adevărat balul tocilarilor. O mulțime de tipi cu buzunarul de la piept plin de pixuri și creioane.

— Erai și tu unul dintre tipii ăștia, Eli.

— Încă mai sunt.

Imaginea s-a prefăcut din nou într-un mozaic.

— La naiba, a zis încet Lavon.

— Echipa a verificat conexiunea?

— De două ori.

— Și?

— Nu-i nimeni altcineva pe linie. Și chiar dacă ar fi fost, semnalul este codificat în așa fel, încât două supercomputere ar avea nevoie de o lună ca să pună la un loc bucățile.

Imaginea a revenit.

— Așa da, a zis Lavon.

— Arată-mi holul.

Lavon a apăsat pe tastatura altui computer și a apărut imaginea holului. Era o mare de veșminte care nu cădeau bine, ecusoane și țeste care începeau să chelească.

Gabriel a examinat fețele, căutând una care să pară nelalocul ei. A găsit patru – doi bărbați, două femei. Folosind camerele de luat vederi ale hotelului, Lavon a făcut instantanee cu fiecare și le-a trimis la Tel Aviv. Pe ecranul computerului de alături, Konstantin Kirov își verifica telefonul.

— Cât ai de gând să-l faci să aștepte? a întrebat Lavon.

— Doar cât să aibă timp cei de pe bulevardul Regele Saul să verifice fețele acelea în baza de date.

— Dacă nu pleacă în curând, o să piardă trenul.

— Mai bine să piardă trenul decât să fie ucis în holul Intercontinentalului de o echipă de asasini ai Centralei din Moscova.

Din nou imaginea s-a transformat în pătrate. Enervat, Gabriel a bătut cu degetul în ecran.

— Nu te osteni, a zis Lavon. Am încercat deja asta.

Au trecut zece minute până când cei din Secția Operațiuni de pe bulevardul Regele Saul să declare că nu găsesc cele patru fețe în galeria digitală de ticăloși a Biroului în care erau agenții de informații inamici, teroriștii cunoscuți sau bănuiți și mercenarii. De-abia atunci a compus Gabriel un SMS pe un BlackBerry cu cifrare și a apăsat pe TRIMITE. O clipă mai târziu l-a văzut pe Konstantin Kirov că întinde mâna spre telefon. După ce a citit mesajul lui Gabriel, rusul s-a ridicat brusc, și-a pus paltonul și și-a înfășurat un fular în jurul gâtului. A strecurat telefonul în buzunar, dar a păstrat în mână fiola. A lăsat acolo valiza.

Eli Lavon a apăsat câteva taste de pe laptop în vreme ce Kirov deschidea ușa camerei și ieșea pe coridor. Camerele de supraveghere ale hotelului i-au urmărit drumul scurt până la lift. Nu mai erau acolo alți clienți sau angajați ai hotelului, și liftul în care a pășit rusul era gol. Însă în hol era balamuc.

Nimeni n-a părut să-l bage în seamă pe Kirov în timp ce ieșea din hotel, nici măcar cei doi zdrahoni în haine de piele din serviciul secret ungar, care vegheau pe stradă.

Mai erau câteva minute până la ora nouă. Kirov avea destul timp să prindă trenul de noapte spre Viena, însă nu trebuia să se oprească din mers. A luat-o spre sud pe strada Apáczai Csere János, urmat de doi dintre oamenii lui Eli Lavon, apoi a cotit pe strada Kossuth Lajos, una dintre principalele artere din Budapesta.

— Băieții mei zic că nu-i urmărit, a spus Lavon. Nici de ruși, nici de unguri.

Gabriel i-a trimis al doilea mesaj lui Konstantin Kirov, spunându-i să ia trenul așa cum plănuiseră. Kirov a urcat în tren cu patru minute înainte de plecare, însoțit de supraveghetori. Deocamdată, nu mai era nimic ce ar fi putut face Gabriel și Lavon. Pe când se uitau unul la altul în tăcere, gândeau același lucru. Așteptarea. Mereu așteptarea.

4
WESTBAHNHOF, VIENA

Însă Gabriel și Eli Lavon n-au așteptat singuri, pentru că în seara aceea aveau ca partener la operațiune Serviciul Secret de Informații al Maiestății Sale, cea mai veche și mai glorioasă agenție de acest fel din lumea civilizată. Șase agenți din legendara filială din Viena – curând, numărul exact avea să fie subiectul unor dispute – vegheau tensionați într-un subsol încuiat din ambasada britanică, și încă o duzină stăteau aplecați asupra computerelor și telefoanelor care clipeau din Vauxhall Cross, sediul MI6 din Londra, pe malul fluviului.

Un ultim agent MI6, un bărbat pe nume Christopher Keller, aștepta lângă gara Westbahnhof din Viena, la volanul unui Volkswagen Passat anonim. Avea ochii de un albastru strălucitor, părul decolorat de soare, pometi proeminenți și o bărbie lată cu gropiță. Gura părea încremenită într-un zâmbet ironic.

Neavând altceva de făcut în acea seară, în afară de a se uita după vreun mardeiaș rus rătăcit prin zonă, Keller a reflectat la traseul neverosimil care îl adusese acolo. Anul irosit la Cambridge, operațiunea sub acoperire în Irlanda de Nord, incidentul cu împușcăturile asupra aliaților din primul Război din Golf, care îl trimisese în exilul autoimpus de pe insula Corsica. Acolo învățase la perfecție limba franceză, deși cu accent corsican. De asemenea, îi făcuse unui anumit personaj corsican important din lumea interlopă servicii care ar putea fi descrise, în mare, ca asasinate plătite. Dar toate astea rămăseseră în urmă. Mulțumită lui Gabriel Allon, Christopher Keller era un agent respectabil al Serviciului Secret de Informații al Maiestății Sale. Era reabilitat.

Keller s-a uitat la israelianul din scaunul pasagerului. Era înalt și deșirat, cu pielea lipsită de sânge, ochi de culoarea gheții și o expresie de plictiseală profundă. Răpăitul neliniștit al degetelor pe consola dintre ei îi trăda însă adevărata stare de spirit.

Keller și-a aprins o țigară, a patra în douăzeci de minute, și a suflat un nor de fum spre parbriz.

— Chiar trebuie? a protestat israelianul.

— O să mă opresc din fumat când n-o să mai bați tu darabana cu afurisitele alea de degete. Keller vorbea cu un accent distins din vestul Londrei, rămășiță a unei copilării privilegiate. Mă ia durerea de cap.

Degetele israelianului s-au oprit. Îl chema Mihail Abramov. Ca și Keller, era veteran al unei unități militare de elită. În cazul lui Mihail, fusese Sayeret Matkal din IDF[3]. Mai operaseră împreună de câteva ori, cel mai recent în Maroc, unde merseseră pe urmele lui Saladin, șeful diviziei de operațiuni externe a ISIS, până la un complex izolat din Munții Atlas Mijlocii. Niciunul dintre ei n-a tras glonțul care a pus capăt regimului de teroare al lui Saladin. Gabriel a fost mai iute decât amândoi.

— Totuși, de ce ești așa de neliniștit? a întrebat Keller. Suntem în Viena cea nesărată, plictisitoare.

— Da, a zis Mihail, distant. Aici nu se întâmplă niciodată nimic.

În copilărie, Mihail locuise la Moscova și vorbea engleza cu un ușor accent rusesc. Aptitudinile sale lingvistice și înfățișarea slavă îi permiseseră să se dea drept rus în câteva operațiuni importante ale Biroului.

— Ai mai acționat la Viena? a întrebat Keller.

— O dată sau de două ori. Mihail și-a verificat arma, un pistol Jericho de calibrul 45. Ți-i amintești pe cei patru atentatori cu bombă sinucigași din Hezbollah care plănuiau să atace Stadttempel?

— Am crezut că EKO Cobra s-a ocupat de asta. EKO Cobra era unitatea de poliție tactică din Austria. De fapt, sunt chiar sigur că am citit în ziare ceva despre asta.

Mihail i-a aruncat o privire lipsită de expresie.

— Tu ai fost?

— Am avut ajutor, desigur.

— Cineva pe care-l cunosc?

Mihail n-a zis nimic.

— Înțeleg.

Se apropia miezul nopții. Străzile de lângă fațada modernă de sticlă a gării erau pustii, doar două taxiuri așteptau ultimele curse ale nopții. Unul avea să ia un dezertor rus ca să-l ducă la hotelul Best Western de pe Stubenring. De acolo, acesta avea să parcurgă pe jos restul drumului până la casa conspirativă. Hotărârea de a-l primi acolo urma să fie luată de Mihail, care avea să-l urmeze pe jos. Amplasamentul casei conspirative era, poate, secretul cel mai bine păzit al operațiunii. Dacă Kirov era curat, Mihail urma să-l percheziționeze în holul clădirii și să-l ducă sus, la Gabriel. Keller trebuia să rămână jos, în Passat, și să asigure securitatea perimetrului, cu ce, habar n-avea. Alistair Hughes, șeful filialei din Viena a MI6, îi interzisese în mod explicit să poarte armă. Se știa prea bine că Keller era violent; iar Hughes, prudent. Ducea viață dulce la Viena – rețea fructuoasă, prânzuri prelungite, relații bune cu serviciile locale. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o problemă care să-l facă să fie rechemat la un birou din Vauxhall Cross.

În clipa aceea, ecranul BlackBerry-ului lui Mihail s-a aprins de la un mesaj. Strălucirea i-a luminat chipul palid.

— Trenul e în gară. Kirov a pornit spre ieșire.

— Heathcliff, a zis Keller cu reproș. Numele lui este Heathcliff până ce îl ducem în casa conspirativă.

— Uite că vine.

Mihail și-a pus la loc BlackBerry-ul în buzunar, în vreme ce Kirov ieșea din gară, precedat de unul dintre supraveghetorii lui Eli Lavon și urmat de altul.

— Pare neliniștit, a zis Keller.

— Este neliniștit. Mihail bătea din nou darabana cu degetele pe consolă. E rus.

Supraveghetorii au plecat de la gară pe jos; Konstantin Kirov într-unul dintre taxiuri. Keller l-a urmat la o distanță discretă, în vreme ce mașina se îndrepta spre est pe străzile pustii ale orașului. N-a văzut nimic care să sugereze că rusul ar fi urmărit. Mihail era de aceeași părere.

La douăsprezece și cincisprezece minute taxiul a oprit în față la Best Western. Kirov a coborât, dar n-a intrat în hotel. A

traversat Donaukanal pe Schwedenbrücke, acum urmărit pe jos de Mihail. De pe pod cei doi au ajuns pe Taborstrasse, iar de pe Taborstrasse într-o piațetă frumoasă cu o biserică, numită Karmeliterplatz, unde Mihail a redus la câțiva pași distanța față de țintă.

Au trecut împreună pe o stradă învecinată și au urmat-o pe lângă un șirag de magazine mici și cafenele cu luminile stinse, spre blocul Biedermeier din capăt. La o fereastră de la etajul trei ardea o lumină slabă, suficientă ca Mihail să distingă silueta lui Gabriel care stătea în picioare, cu o mână la bărbie și cu capul un pic înclinat într-o parte. Mihail i-a trimis un ultim mesaj. Kirov nu era urmărit.

Atunci a auzit o motocicletă apropiindu-se. Primul său gând a fost că nu era genul de noapte în care să circuli cu un vehicul pe numai două roți. Acest lucru i-a fost confirmat după câteva secunde, când a văzut motocicleta alunecând pe după colțul blocului.

Motociclistul purta costum din piele neagră și cască neagră cu vizorul întunecat coborât. S-a oprit din alunecare la un metru și ceva de Kirov, a pus un picior pe pavaj și a scos un pistol de la pieptul jachetei. Pistolul avea un amortizor lung. Mihail n-a putut să-și dea seama de modelul armei. Un Glock, poate un H&K. Orice o fi fost, era ațintit spre fața lui Kirov.

Mihail a lăsat telefonul să-i cadă din mână și a dus mâna la Jericho, dar înainte să apuce să-l scoată arma motociclistului a scuipat două limbi de foc. Amândouă împușcăturile și-au atins ținta. Mihail a auzit pârâitul dezgustător al gloanțelor care zdrobeau craniul lui Kirov și a văzut un jet de sânge și materie cerebrală, în timp ce omul se prăbușea pe stradă.

Atunci bărbatul de pe motocicletă și-a răsucit puțin brațul a ațintit pistolul asupra lui Mihail. Două împușcături, amândouă pe lângă, l-au făcut să se arunce pe trotuar, iar alte două să se târască spre adăpostul unei mașini parcate. Mâna dreaptă găsise patul Jericho-ului. În timp ce îl scotea, bărbatul de pe motocicletă și-a ridicat piciorul și a ambalat motorul.

Era la treizeci de metri de Mihail, nu mai mult, cu parterul blocului de locuințe în spatele său. Mihail ținea pistolul cu

amândouă mâinile, cu brațele întinse proptite de portbagajul mașinii parcate. Și totuși, n-a tras. Doctrina Biroului le dădea agenților de teren latitudinea de a folosi forță letală pentru a-și apăra viața, însă nu-i îngăduia unui agent operativ să tragă cu o armă de calibrul 45 spre o țintă în mișcare într-o zonă rezidențială a unui oraș european, unde un glonț rătăcit ar fi putut cu ușurință să curme o viață nevinovată.

Motocicleta era acum în mișcare, huruitul motorului reverberând în canionul blocurilor de locuințe. Mihail a urmărit-o peste țeava Jericho-ului până ce a văzut-o dusă. Apoi s-a îndreptat greoi spre locul unde căzuse Kirov. Și rusul era dus. Nu mai rămăsese aproape nimic din fața lui.

Mihail a ridicat privirea spre persoana de la fereastra etajului trei. Apoi a auzit sunetul din ce în ce mai puternic al motorului unei mașini care se apropia cu viteză mare. S-a temut că era restul echipei, venit să termine treaba, însă nu era decât Keller în Passat. A înșfăcat telefonul și s-a năpustit în mașină.

— Ți-am spus eu, a zis în timp ce mașina țâșnea din loc. Aici nu se întâmplă niciodată nimic.

Gabriel a rămas la fereastră mai mult timp decât ar fi trebuit, uitându-se după lumina din spate a motocicletei, care se micșora, urmărită de Passat-ul cu farurile stinse. După ce au dispărut cele două vehicule, s-a uitat la bărbatul care zăcea pe stradă. Zăpada îl albea. Era cât se poate de mort. Era mort, și-a spus Gabriel, dinainte să ajungă la Viena. Mort dinainte să fi plecat de la Moscova.

Acum Eli Lavon stătea lângă Gabriel. A mai trecut un moment lung, și Kirov zăcea în continuare acolo singur, fără să se ocupe nimeni de el. În cele din urmă, o mașină s-a apropiat și a oprit. Șoferul a ieșit, o femeie tânără. Și-a dus o mână la gură și s-a uitat în altă parte.

Lavon a tras storurile.

— E vremea să plecăm.

— Nu putem, pur și simplu…

— Ai atins cu mâna ceva?

Gabriel s-a gândit.

— Computerele.
— Nimic altceva?
— Zăvorul.
— Ne ocupăm de el la ieșire.

Pe dată, o lumină albastră a umplut încăperea. Era o lumină pe care Gabriel o cunoștea bine, lumina unei mașini de patrulare a Bundespolizei. L-a sunat pe Oren, șeful escortei sale.

— Vino pe partea din Hollandstrasse a clădirii. Discret.

Gabriel a întrerupt convorbirea și l-a ajutat pe Lavon să strângă computerele și telefoanele. La ieșire au șters bine zăvorul, mai întâi Gabriel, apoi Lavon, ca să fie siguri. În vreme ce traversau grăbiți curtea auzeau primele sunete slabe ale sirenelor, însă Hollandstrasse era liniștită, în afară de motorul în ralanti al unei mașini. Gabriel și Lavon s-au strecurat pe bancheta din spate. O clipă mai târziu traversau Donaukanal, trecând din Leopoldstadt în Innere Stadt.

— Nu avea niciun dispozitiv de urmărire. Nu-i așa, Eli?
— Era curat.
— Și atunci de unde a știut asasinul unde se duce?
— Poate că ar trebui să-l întrebăm pe el.

Gabriel și-a pescuit telefonul din buzunar și l-a sunat pe Mihail.

5
FLORIDSDORF, VIENA

Passat-ul era echipat cu cea mai nouă versiune de tracțiune integrală de la Volkswagen. Cu toate astea, un viraj la dreapta la o sută de kilometri pe oră, pe zăpadă proaspătă, îi depășea cu mult posibilitățile. Cauciucurile din spate n-au mai avut tracțiune și, pentru o clipă, Mihail s-a temut că erau pe punctul de a pierde controlul. Apoi, cumva, cauciucurile și-au regăsit aderența la pavaj și mașina, cu o ultimă zvâcnire de patinare, s-a redresat.

Mihail și-a descleștat mâna de pe rezemătoare.

— Ai multă experiență de condus în condiții de iarnă?

— O grămadă, a răspuns Keller calm. Tu?

— Am crescut la Moscova.

— Ai plecat de acolo când erai copil.

— De fapt, aveam șaisprezece ani.

— Familia ta avea mașină?

— La Moscova? Sigur că nu. Mergeam cu metroul, ca toată lumea.

— Așadar, n-ai *condus* niciodată o mașină în Rusia, iarna.

Mihail nu l-a contrazis pe Keller. Erau din nou pe Taborstrasse, zburând pe lângă un parc industrial și un complex de depozite, la vreo sută de metri în spatele motocicletei. Mihail cunoștea destul de bine geografia Vienei. A apreciat corect că se îndrepta spre est. La est era o graniță. Presupunea că vor avea nevoie de una curând.

Semnalizatorul de frână al motocicletei s-a aprins.

— Face un viraj, a zis Keller.

— Îl văd.

Motocicleta a cotit la stânga și a dispărut pentru puțin timp. Keller s-a apropiat de colț fără să încetinească. Un peisaj stradal vienez urât i s-a înfățișat preț de câteva secunde, până a reușit să reia controlul mașinii. Motocicleta era acum la cel puțin două sute de metri.

— Se pricepe, a zis Keller.

— Ar trebui să vezi cum mânuiește un pistol.
— Am văzut.
— Mulțumesc pentru ajutor.
— Ce-ar fi trebuit să fac? Să-i abat atenția?

În fața lor se înălța Turnul Millennial, o clădire cu cincizeci de etaje de birouri și locuințe de pe malul vestic al Dunării. Viteza lui Keller se apropia de o sută cincizeci la oră pe când traversau fluviul, și totuși motocicleta se îndepărta. Mihail s-a întrebat cât de mult timp va trece până să-i ia la ochi Bundespolizei. Cam la fel de mult, și-a zis, cât e nevoie ca să scoți un pașaport din buzunarul unui curier rus mort.

— Îl pierdem.

Piciorul lui Keller a apăsat accelerația până la podea și a rămas acolo. Tocmai atunci telefonul lui Mihail a vibrat. El și-a luat ochii de la lumina din spate a motocicletei suficient timp ca să citească mesajul.

— Ce e? a întrebat Keller.
— Gabriel vrea să fie ținut la curent.

Mihail a tastat un răspuns scurt și a ridicat din nou privirea.

— Rahat! a șoptit.

Lumina nu se mai vedea.

În cele din urmă, vina a fost a lui Alois Graf, pensionar și suporter discret al unui partid austriac de extremă dreaptă – nu că asta ar fi avut ceva de-a face cu ceea ce a ieșit la iveală. În ultima vreme Graf, rămas de curând văduv, nu prea putea să doarmă noaptea. De fapt, nu-și mai amintea de când nu mai reușise să doarmă mai mult de două-trei ore de la moartea iubitei sale Trudi. La fel stăteau lucrurile și cu Schultzie, basetul său în vârstă de nouă ani. În realitate, mica bestie nu era a sa, era a lui Trudi. Lui Schultzie nu-i plăcuse niciodată de Graf, nici lui Graf de Schultzie. Și acum erau în aceeași celulă, nedormiți și deprimați, tovarăși de suferință.

Câinele învățase bine eticheta mersului afară și era destul de politicos cu ceilalți. În ultima vreme însă, avusese nevoi urgente în cele mai afurisite momente. Și Graf era politicos și nu protesta niciodată când Schultzie venea la el la orele mici cu acea privire

disperată în ochișorii plini de nemulțumire.

În noaptea aceea somația s-a produs la 12:25 noaptea, conform ceasului de pe noptiera lui Graf. Locul preferat al lui Schultzie era peticul de iarbă de lângă restaurantul fast-food american de pe Brünnerstrasse. Chestia asta îi plăcea lui Graf. Considera restaurantul, dacă i se poate spune așa, tare urât. Dar, dacă-i pe-așa, lui Graf nu-i plăcuseră niciodată americanii. Era destul de bătrân ca să-și amintească Viena după război, când era un oraș împărțit între spioni și mizerie. Graf îi preferase pe britanici. Cel puțin britanicii aveau o anumită inventivitate parșivă.

Ca să ajungă la micul tărâm al fericirii lui Schultzie trebuia să traverseze Brünnerstrasse. Graf, fost director de școală, s-a uitat în stânga și în dreapta înainte să coboare de pe bordură. Atunci a văzut farul unei motociclete apropiindu-se dinspre centrul orașului. S-a oprit, nehotărât. Motocicleta era departe; nu se auzea niciun sunet. Cu siguranță, avea destul timp să ajungă pe partea cealaltă. Cu toate astea, a smucit un pic lesa lui Schultzie, ca să nu tândălească în mijlocul străzii, așa cum îi plăcea.

La jumătatea străzii, Graf a mai aruncat o privire spre motocicletă. În trei sau patru secunde ajunsese foarte aproape. Mergea cu o viteză extraordinară, lucru evidențiat de sunetul înalt, tensionat, al motorului, pe care acum Graf îl auzea foarte bine. Și Schultzie îl auzea. Câinele stătea neclintit ca o statuie, și oricât ar fi tras de el Graf, nu-l putea face să se miște.

— *Komm, Schultzie! Mach Schnell!*{4}

Nimic. Era ca și cum animalul ar fi înghețat pe asfalt.

Motocicleta era la vreo sută de metri, cam cât lungimea terenului de sport de la vechea școală a lui Graf. S-a aplecat și a înșfăcat câinele, dar era prea târziu; motocicleta era peste ei. A cârmit brusc, trecând atât de aproape de spatele lui Graf, încât a părut că-i ciupește stofa paltonului. Peste o clipă a auzit groaznicul sunet al ciocnirii și a văzut o siluetă în negru înălțându-se în aer. Ar fi putut să-l creadă pe bărbat în stare să zboare, așa departe a zburat. Dar sunetul următor, sunetul trupului lui izbind pavajul, a destrămat acea minciună.

A mai săltat de câteva ori pe câțiva metri, oribil, până când a

rămas nemișcat, în cele din urmă. Graf s-a gândit să se ducă să vadă ce e cu el, fie și numai pentru a confirma ceea ce sărea în ochi, însă alt vehicul, o mașină, se apropia cu mare viteză din aceeași direcție. Cu Schultzie în brațe, Graf s-a retras iute de pe carosabil și a lăsat mașina să treacă. Mașina a încetinit ca să cerceteze epava motocicletei înainte să se oprească lângă silueta în negru care zăcea nemișcată pe stradă.

Un pasager a ieșit din mașină. Era înalt și subțire, și chipul lui palid părea să strălucească în întuneric. S-a uitat în jos la bărbatul de pe stradă – mai degrabă cu mânie decât cu milă, a observat Graf – și i-a scos casca de motociclist zdrobită. Apoi a făcut ceva de-a dreptul ieșit din comun, ceva ce Graf n-avea să spună niciodată cuiva. A fotografiat cu telefonul mobil fața mortului.

Fulgerarea blițului l-a speriat pe Schultzie, și câinele a început să latre isteric. Bărbatul s-a uitat cu răceală la Graf, după care a urcat în mașină. În clipa următoare, a dispărut în noapte.

Pe dată s-au auzit în noapte sirenele. Alois Graf ar fi trebuit să rămână, ca să le spună celor de la Bundespolizei ce văzuse. Însă a luat-o repede spre casă, cu Schultzie zvârcolindu-i-se în brațe. Graf își amintea de Viena de după război. Uneori, și-a zis, e mai bine să nu vezi absolut nimic.

6
VIENA – TEL AVIV

Două cadavre, despărțite de vreo șase kilometri. Unul fusese împușcat de două ori de aproape. Celălalt murise într-un accident de motocicletă, la viteză mare, și avea asupra lui un pistol de calibru mare, un HK 45 Tactical, cu amortizor. N-au existat martori la niciuna dintre scene și nici camere de control al traficului. N-avea importanță; o parte a poveștii era scrisă pe zăpadă, în urme de cauciucuri și de pași, cu cartușe și sânge. Austriecii au lucrat repede, pentru că se anunțau ploi puternice, urmate de două zile cu vreme neobișnuit de caldă. Climatul în schimbare conspira împotriva lor.

Bărbatul împușcat avea la el un telefon, un portofel și un pașaport rusesc care îl identifica drept Oleg Gurkovski. Alte documente găsite în portofel arătau că locuiește la Moscova și lucrează la o companie de tehnologia comunicațiilor. Reconstituirea ultimelor ore de viață a fost destul de ușoară. Zborul cu Aeroflot de la Moscova la Budapesta. Camera de la Intercontinental în care, lucru ciudat, își lăsase bagajul. Trenul de la o oră târzie a nopții spre Viena. Camerele de supraveghere din Westbahnhof l-au surprins urcând într-un taxi, iar șoferul, interogat de poliție, și-a amintit că l-a lăsat la Best Western, pe Stubenring. De acolo a traversat Donaukanal pe Schwedenbrücke, urmat de un bărbat. Poliția a descoperit câteva înregistrări în sistemele de supraveghere ale vitrinelor și în camerele de supraveghere a traficului, în care chipul urmăritorului era parțial vizibil. De asemenea, a lăsat un șir de urme de pași, mai ales în Karmeliterplatz, unde zăpada era în mare parte neatinsă. Pantofii erau măsura europeană patruzeci și opt, fără striații distinctive. Investigatorii de la locul faptei au găsit câteva urme identice chiar lângă cadavru.

Au mai găsit și cartușe de calibrul 45 și urmele unui cauciuc de motocicletă Metzeler Lasertec. Analiza tiparului striațiilor avea să lege în mod concludent urmele de BMW-ul distrus de pe Brünnerstrasse, iar testele balistice aveau să lege cartușele de

H&K Tactical pe care îl avea la el motociclistul când se izbise de o mașină parcată. Bărbatul nu mai avea la el nimic altceva. Nici pașaport, nici permis de conducere, nici bani lichizi sau carduri de credit. Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, însă cei de la poliție nu puteau fi siguri; fața lui suferise multe intervenții de chirurgie plastică. Au tras concluzia că e profesionist.

Dar cum se face că un asasin în alte privințe profesionist a pierdut controlul motocicletei pe Brünnerstrasse? Și cine era bărbatul care îl urmărise pe rusul ucis de la hotelul Best Western până în locul din Leopoldstadt unde fusese împușcat de două ori de foarte aproape? Și, în primul rând, de ce venise rusul de la Budapesta la Viena? Fusese ademenit? Fusese somat? Dacă da, de cine? Lăsând deoparte întrebările, treaba avea toate indiciile asasinatului profesionist executat de un serviciu secret foarte competent.

În primele ore ale investigației, cei de la Bundespolizei și-au ținut pentru ei aceste gânduri, însă presa era liberă să facă orice speculații. Până la jumătatea dimineții ziariștii se convinseseră că Oleg Gurkovski era un dizident, în ciuda faptului că nimeni din opoziția rusă nu părea să fi auzit de el. Însă erau alții în Rusia, printre ei și un avocat despre care se zvonea că e prieten bun cu Țarul însuși, care susțineau că îl cunosc bine. Însă nu pe numele Oleg Gurkovski. Numele lui adevărat, spuneau ei, era Konstantin Kirov, și era un agent sub acoperire al SVR, serviciul rus de informații externe.

În acest moment, cam în jurul amiezii la Viena, a început să apară un șir constant de articole, mesaje pe Tweeter, comentarii, postări pe bloguri și alte forme de discurs modern pe site-urile de știri și pe rețelele sociale. Inițial, au apărut spontan; cu timpul, lucrurile nu au mai stat deloc așa. Aproape toate materialele curgeau din Rusia sau dintr-una dintre fostele republici sovietice sau țările-satelit favorabile ei. Niciuna dintre așa-zisele surse n-avea nume – cel puțin, nu unul care să poată fi verificat. Fiecare postare era fragmentară, o mică piesă dintr-un puzzle mai mare. Dar, când erau puse la un loc, concluzia era clară ca lumina zilei: Konstantin Kirov, agent SVR rus, fusese

asasinat cu sânge-rece de serviciul secret israelian, la ordinul direct al șefului, bine-cunoscutul rusofob Gabriel Allon.

Kremlinul a declarat asta la ora trei, iar la patru, agenția rusă de știri Sputnik a publicat ceea ce susținea că e o fotografie a lui Allon ieșind dintr-un bloc de locuințe din apropierea locului crimei, însoțit de o persoană ca un spiriduș, ale cărei trăsături erau indistincte. Sursa fotografiei n-a fost niciodată stabilită cu certitudine. Sputnik afirma că obținuse imaginea de la Bundespolizei, cu toate că Bundespolizei nega. Oricum, răul fusese făcut. Experții tocmiți de televiziuni din Londra și New York, printre care câțiva care nu avuseseră privilegiul de a-l întâlni în carne și oase pe Allon, au recunoscut că bărbatul din fotografie seamănă foarte mult cu el. Ministrul de interne al Austriei a fost de acord.

Guvernul Israelului n-a declarat nimic public, conform vechii sale politici de a nu comenta chestiuni legate de serviciile de informații. Însă la începutul serii, dat fiind că presiunea creștea, prim-ministrul a luat măsura neobișnuită de a nega personal orice implicare israeliană în moartea lui Kirov. Declarația lui a fost primită cu scepticism, poate pe merit. Mai mult, s-a făcut mare caz de faptul că negarea a fost rostită de prim-ministru, și nu de Allon însuși. Tăcerea lui, era de părere unul dintre foștii spioni americani, spunea multe.

Adevărul era că în acel moment Gabriel nu era disponibil pentru comentarii; era încuiat într-o cameră securizată din ambasada Israelului din Berlin, monitorizând mișcările clandestine ale echipei sale operaționale. Până la ora opt seara erau cu toții înapoi la Tel Aviv, în siguranță, iar Christopher Keller era acasă la Londra, întreg și nevătămat. Gabriel s-a strecurat neobservat afară din ambasadă și a luat un avion El Al spre Tel Aviv. Nici măcar echipajul avionului nu-i cunoștea adevărata identitate. Era a doua noapte la rând când nu dormea. Imaginea lui Konstantin Kirov, zăcând mort în zăpadă, nu-i ieșea din minte.

Era încă întuneric când avionul a aterizat pe aeroportul Ben Gurion. Doi bodyguarzi așteptau la picioarele scării. L-au escortat pe Gabriel prin terminal până la o ușă fără însemne de

la stânga punctului de control al pașapoartelor. În spatele ei era o cameră rezervată personalului Biroului care revenea din misiuni în străinătate, ceea ce explica mirosul permanent de țigări, cafea fiartă prea mult și încordare masculină. Pereții erau acoperiți cu imitație de calcar de Ierusalim, fotoliile erau modulare și îmbrăcate în vinilin negru. Pe unul dintre ele, scăldat în lumina necruțătoare, ședea Uzi Navot. Costumul lui gri arăta ca și cum ar fi dormit în el. Ochii din spatele ochelarilor moderni, fără ramă, erau roșii de oboseală.

Ridicându-se, Navot a aruncat o privire la masivul ceas de mână din argint pe care soția sa, Bella, i-l dăruise cu ocazia ultimei lui zile de naștere. Nu exista vreun articol de îmbrăcăminte sau accesoriu de modă pe trupul mare, puternic, al lui Navot pe care să nu-l fi cumpărat sau ales ea, inclusiv o pereche de pantofi care, după părerea lui Gabriel, aveau botul prea ascuțit pentru un bărbat de vârsta și cu meseria lui Navot.

— Ce faci aici, Uzi? E trei dimineața.

— Aveam nevoie de o pauză.

— De la ce?

Navot a zâmbit trist și l-a condus pe Gabriel pe un coridor cu lumini fluorescente puternice. Coridorul ducea la o ușă solidă, și ușa la o zonă delimitată de lângă cercul principal al traficului din afara terminalului. O coloană de mașini aștepta cu motoarele pornite, în lumina galbenă a lămpilor. Navot a pornit spre portiera din spatele scaunului pasagerului, deschisă, a SUV-ului lui Gabriel, apoi s-a oprit brusc și a ocolit pe la spatele mașinii până pe partea șoferului. Navot era predecesorul direct al lui Gabriel la șefie. Încălcând în mod fără precedent tradiția Biroului, fusese de acord să rămână ca adjunct al lui Gabriel, în loc să accepte o slujbă bănoasă la un furnizor din domeniul apărării din California, cum ar fi dorit Bella. Nu încăpea îndoială că regretă hotărârea.

— În cazul în care te întrebi, a zis Gabriel în vreme ce SUV-ul demara, nu l-am omorât eu.

— Nu-ți face griji, te cred.

— Se pare că ești singurul.

Gabriel a ridicat exemplarul din *Haaretz* care zăcea pe

scaunul dintre ei și s-a uitat posomorât la titlu.

— Știi că e de rău când ziarul din orașul tău crede că ești vinovat.

— Am trimis un mesaj succint presei în care arătăm clar că nu avem nimic de-a face cu moartea lui Kirov.

— E evident, a zis Gabriel în vreme ce răsfoia celelalte ziare, că nu v-au crezut.

Toate publicațiile importante, indiferent de orientarea politică, declaraseră că la Viena a fost o operațiune ratată a Biroului și cereau o anchetă oficială. *Haaretz*, cu tendință spre stânga, mersese până acolo încât se întreba dacă Gabriel Allon, un agent de teren talentat, era la înălțimea postului de șef. Cum se schimbă lucrurile, și-a zis. Cu câteva luni înainte era sărbătorit ca fiind omul care îl eliminase pe Saladin, creierul din spatele terorii ISIS, și prevenise un atac cu bombă radioactivă în Downing Street[5] din Londra. Și acum, poftim.

— Trebuie să recunosc, a zis Navot, că seamănă cu tine mai mult decât la o privire superficială. Se uita atent la fotografia lui Gabriel de pe prima pagină din *Haaretz*. Iar tipul ăla mărunțel de lângă tine îmi amintește de altcineva cunoscut.

— Trebuie să fi fost o echipă SVR în clădirea de pe cealaltă parte a străzii. Judecând după unghiul aparatului de fotografiat, aș zice că erau la etajul doi.

— Analiștii zic că a fost, probabil, etajul trei.

— Așa zic?

— Foarte probabil, a continuat Navot, rușii mai aveau un post staționar în partea din față a clădirii, o mașină, poate alt apartament.

— Ceea ce înseamnă că știau unde se duce Kirov.

Navot a încuviințat din cap încetișor.

— Presupun că ar trebui să te consideri norocos că n-au profitat de ocazie ca să te omoare și pe tine.

— Păcat că n-au făcut-o. M-aș fi bucurat, poate, de articole mai bune în presă.

Se apropiau de rampa de ieșire din aeroport. La dreapta era Ierusalimul, cu soția și copiii lui Gabriel. La stânga era Tel Avivul cu bulevardul Regele Saul. Gabriel i-a spus șoferului să-l

ducă pe bulevardul Regele Saul.

— Ești sigur? a întrebat Navot. Arăți de parcă ți-ar prinde bine câteva ore de somn.

— Și ce-ar scrie despre mine atunci?

Navot a format combinațiile de pe încuietorile unei serviete diplomat din oțel. Din ea a scos o fotografie pe care i-a dat-o lui Gabriel. Era fotografia pe care Mihail i-o făcuse asasinului lui Konstantin Kirov. Ochii nu erau morți de-a binelea; pe undeva mai era o urmă slabă de lumină. Restul feței era un dezastru, dar nu de la accident. Fusese întinsă și trasă și cusută așa de mult, că aproape nu mai arăta omenește.

— Arată ca o femeie bogată pe care am întâlnit-o la o licitație de artă, a zis Gabriel. L-ai verificat în baza de date?

— De câteva ori.

— Și?

— Nimic.

Gabriel i-a înapoiat lui Navot fotografia.

— Ne putem întreba de ce un agent cu evidenta lui pricepere și pregătire n-a eliminat singura amenințare la viața sa.

— Mihail?

Gabriel a încuviințat încet.

— A tras de patru ori în el.

— Și l-a ratat de patru ori. Până și tu l-ai fi putut nimeri de la distanța aia, Uzi.

— Crezi că i s-a ordonat să rateze?

— Fără îndoială.

— De ce?

— Poate că și-au zis că un israelian mort le-ar face mai puțin credibilă povestea de acoperire. Sau poate că au avut alt motiv, a zis Gabriel. Sunt ruși. De obicei, au.

— În primul rând, de ce să-l omoare pe Kirov la Viena? De ce nu l-au stors de toate informațiile la Moscova și apoi să-i vâre un glonț în ceafă?

Gabriel a bătut cu degetul în teancul de ziare.

— Poate că voiau să folosească prilejul ca să-mi dea o lovitură de moarte.

— Există o soluție simplă, a zis Navot. Spune lumii că

Konstantin Kirov lucra pentru noi.

— În acest moment ar suna ca o poveste de acoperire. Și ar trimite un mesaj fiecărui potențial agent dublu că nu suntem în stare să-i protejăm pe cei care lucrează pentru noi. E un preț prea mare.

— Și atunci ce o să facem?

— Eu o să încep prin a-l găsi pe cel care le-a dat rușilor adresa casei noastre conspirative din Viena.

— În cazul în care te întrebai, a zis Navot, n-am fost eu.

— Nu-ți face griji, Uzi. Te cred.

7
BULEVARDUL REGELE SAUL, TEL AVIV

Fusese dorința lui Uzi Navot, în ultimul an al mandatului său de șef, să mute sediul Biroului de pe bulevardul Regele Saul într-un complex bătător la ochi, aflat un pic mai la nord de Tel Aviv, la Ramat HaSharon. Se spunea că Bella fusese forța motrice din spatele mutării. Nu-i plăcuse niciodată vechea clădire, nici măcar când lucrase acolo ca analist pe Siria, și i se păruse a nu fi pe măsura unui serviciu de informații cu acoperire globală. Voia o versiune israeliană de Langley sau Vauxhall Cross, un monument modern al isprăvilor glorioase ale serviciului de informații israelian. Aprobase personal schițele arhitecților, făcuse lobby la prim-ministru și la Knesset pentru fondurile necesare și chiar alesese amplasamentul – un teren gol de-a lungul unui coridor de înaltă tehnologie din apropiere de Intersecția Glilot, lângă un complex comercial și un cinematograf multiplex numit Cinema City. Însă Gabriel, într-unul dintre primele sale gesturi oficiale, respinsese rapid planurile cu o mișcare elegantă a stiloului. În materie de informații și de artă era un tradiționalist care credea că metodele vechi sunt mai bune decât cele noi. Și cu niciun chip n-ar fi acceptat mutarea Biroului într-un loc căruia în Israel i se spunea familiar Răscrucea Glilot. „Cum naiba o să ne numim?" l-a întrebat pe Eli Lavon. „O să fim de râsul lumii."

Clădirea veche nu era lipsită de farmec și, poate mai important, de amprenta istoriei. Da, era mohorâtă și n-avea trăsături distinctive, dar, la fel ca Eli Lavon, avea avantajul anonimatului. Nu atârna nicio firmă deasupra intrării, nu erau litere de bronz care să proclame identitatea locatarului. De fapt, nu exista absolut nimic care să sugereze că era cartierul general al unuia dintre cele mai temute și respectate servicii de informații din lume.

Biroul lui Gabriel se găsea la ultimul etaj, cu vedere spre mare. Pe pereți erau tablouri – câteva pictate de el, nesemnate, și altele pictate de mama sa – și într-un colț se afla un șevalet

italian vechi pe care analiștii își puneau fotografiile și diagramele când veneau să-l informeze. Navot își dusese masa de lucru mare, de sticlă, în noul său birou, de cealaltă parte a anticamerei, însă lăsase acolo aparatele video moderne care acopereau un perete, cu colajul de canale de știri de pe tot globul. Când Gabriel a intrat în încăpere, pe câteva dintre ecrane pâlpâiau imagini din Viena, iar în grupajul rezervat pentru BBC World Service și-a văzut chipul. A dat sonorul mai tare și a aflat că prim-ministrul britanic, Jonathan Lancaster, un om care îi datora cariera lui Gabriel, se părea că se declarase „profund îngrijorat" de presupunerile despre implicarea Israelului în moartea lui Konstantin Kirov.

Gabriel a dat sonorul mai încet și s-a dus în baia personală ca să facă duș, să se radă și să-și pună niște haine curate pe el. Când s-a întors în birou, l-a găsit pe Yaakov Rossman, șeful Operațiunilor Speciale, care îl aștepta. Yaakov avea părut sârmos și o față dură, cu urme de vărsat de vânt. Ținea în mână un plic simplu și se uita furios la BBC.

— Îți vine să crezi tupeul lui Lancaster?

— Are motivele sale.

— Cum ar fi?

— Să-și protejeze serviciul de informații.

— Ticăloși cu două fețe, a mormăit Yaakov. N-ar fi trebuit să le oferim accesul la materialele lui Kirov.

A lăsat plicul să cadă pe biroul lui Gabriel.

— Ce-i acolo?

— Scrisoarea mea de demisie.

— De ce-ai scris-o?

— Pentru că l-am pierdut pe Kirov.

— Ai tu vreo vină?

— Nu cred.

Gabriel a luat plicul și l-a băgat în aparatul de tăiat hârtii.

— Se mai gândește cineva să-și dea demisia?

— Rimona.

Rimona Stern era șefa departamentului Colectarea Informațiilor. Ca atare, răspundea de dirijarea agenților Biroului din întreaga lume. Gabriel a smuls receptorul telefonului

interior și a format numărul biroului ei.

— Vino aici. Și adu-l pe Yossi.

Gabriel a pus jos receptorul și o clipă mai târziu Rimona a năvălit pe ușă. Avea părul de culoarea gresiei, șolduri de femeie care născuse și era cunoscută pentru că-i sărea țandăra foarte repede. Moștenise asta din familie; unchiul său era Ari Shamron. Gabriel o știa pe Rimona de când era o copiliță.

— Yaakov zice că ai ceva pentru mine, a spus.

— Despre ce vorbești?

— Demisia. Dă-mi-o.

— Încă n-am scris-o.

— Nu te mai osteni, n-o s-o accept.

Gabriel s-a uitat la Yossi Gavish, care stătea rezemat de tocul ușii. Era înalt, începuse să chelească, se îmbrăca în haine de tweed și se purta cu o detașare academică. Se născuse în zona Golders Green[6] din Londra și obținuse o diplomă excelentă la Oxford înainte să emigreze în Israel. Încă mai vorbea ebraica cu un puternic accent englezesc și primea în mod regulat pachete cu ceai de la un magazin din Piccadilly.

— Cum rămâne cu tine, Yossi? Te gândești și tu să-ți dai demisia?

— De ce să fiu dat afară? Nu sunt decât un analist.

Pe fața lui Gabriel a fulgerat un zâmbet pe care nu și l-a putut stăpâni. Yossi nu era un simplu analist. Era șeful întregului departament care, în vocabularul Biroului, era cunoscut sub numele Cercetare. De multe ori nu cunoștea identitățile agenților dubli de rang înalt, doar numele de cod și pseudonimele, însă făcea parte din cercul restrâns de agenți care primiseră accesul nelimitat la dosarul lui Kirov.

— Gata cu discuțiile despre demisie. M-ați auzit? a întrebat Gabriel. Și apoi, dacă e să-și piardă cineva slujba, acela sunt eu.

— *Tu?* s-a mirat Yossi.

— N-ați citit ziarele? Nu v-ați uitat la televizor? Privirea lui Gabriel s-a îndreptat spre peretele video. Îmi cer capul.

— O să treacă și asta.

— Se poate, a fost de acord Gabriel, dar mi-ar plăcea să-mi măriți șansele de supraviețuire.

— Cum?

— Aducându-mi numele persoanei care a semnat mandatul de omorâre a lui Kirov.

— N-am fost eu, a glumit Yaakov.

— Mă bucur că am lămurit asta. Gabriel s-a uitat la Rimona. Dar tu? L-ai trădat rușilor pe Kirov?

Rimona s-a încruntat.

— Sau poate că ai fost tu, Yossi. Întotdeauna mi-ai părut tipul de trădător.

— Nu te uita la mine, nu sunt decât un analist.

— Atunci du-te înapoi în biroul tău și începe să analizezi. Și adu-mi acel nume.

— Nu e un lucru care poate fi făcut cât ai bate din palme. O să dureze.

— Sigur că da. Gabriel s-a așezat la birou. Ai șaptezeci și două de ore.

Restul zilei a trecut cu încetineala dintr-o cameră de tortură; părea că nu se mai sfârșește. Era întotdeauna încă o întrebare la care Gabriel n-avea răspuns. Se consola încercând să-i consoleze pe alții. A făcut asta în ședințe cu puțini oameni, pentru că, spre deosebire de cartierele generale ale CIA sau MI6, în clădirea de pe bulevardul Regele Saul nu exista o sală de conferințe oficială. Asta i se datora lui Shamron. El credea că spionii nu trebuie niciodată să se adune toți la locul de muncă, nici pentru sărbătoriri, nici pentru priveghiuri. Și nici nu era de acord cu discursurile însuflețitoare în stil american. Amenințările cu care se confrunta Israelul, spunea el, erau suficient de motivante.

Spre sfârșitul după-amiezii, în timp ce încăperea era scăldată într-o lumină roșie, Gabriel a fost chemat la prim-ministru. A rezolvat câteva probleme de rutină, a verificat două operațiuni în curs de desfășurare și la opt și jumătate a urcat, sleit de puteri, în mașina cu escortă ca să meargă pe strada Kaplan din Ierusalim. La fel ca toți cei care veneau la prim-ministru, a fost silit să-și lase afară telefonul mobil. Cutia izolată fonic în care a pus aparatul era numită „stupul de albine", iar zona securizată de dincolo de ea era „acvariul". Prim-ministrul l-a întâmpinat

pe Gabriel amabil, dar cu o evidentă răceală. O anchetă legată de finanțele personale îi amenința funcția de prim-ministru, cea mai îndelungată de la David Ben-Gurion încoace. Ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment era un scandal care să implice serviciul său de informații.

De obicei, Gabriel și prim-ministrul stăteau în zona confortabilă pentru rapoarte sau discuții private, însă în seara aceea prim-ministrul a ales să rămână așezat la biroul său, sub portretul lui Theodor Hertzl, fondatorul mișcării sioniste din secolul al XIX-lea care a dus la reconstituirea guvernării Israelului asupra unei porțiuni din Palestina istorică. Sub privirea fixă a lui Herzl, Gabriel a relatat faptele pe care le cunoștea. Prim-ministrul a ascultat impasibil, la fel de nemișcat ca bărbatul din fotografia de deasupra umărului său.

— Știi cum mi-am petrecut ziua? a întrebat când Gabriel a terminat.

— Nu pot decât să-mi închipui.

— Optsprezece dintre omologii mei au hotărât să mă sune ei înșiși. Optsprezece! E numărul cel mai mare de la ultimul nostru război în Gaza. Și toți au pus aceeași întrebare: Cum am putut să fiu atât de nesăbuit încât să-i permit șefului serviciului meu de informații să împuște un agent de informații rus în inima Vienei?

— N-ai făcut asta. Nici eu.

— Am încercat să le explic, și nici măcar unul nu m-a crezut.

— Nu-s sigur că te-aș fi crezut nici eu, a recunoscut Gabriel.

— Până și prietenul meu de la Casa Albă a fost sceptic. Ce tupeu! a mormăit prim-ministrul. E într-o belea mai mare decât mine. Și asta spune ceva.

— N-aș crede că Jonathan Lancaster a sunat.

Prim-ministrul a clătinat din cap.

— Însă cancelarul Austriei m-a ținut la telefon aproape o oră. Mi-a spus că are dovezi incontestabile că noi am fost în spatele omorârii rusului. De asemenea, m-a întrebat dacă vrem sau nu înapoi cadavrul asasinului nostru.

— A dat amănunte despre dovezi?

— Nu. Dar nu părea să fie un bluf. A arătat clar că se

preconizează măsuri diplomatice.

— Cât de severe?

— Expulzări. Poate o rupere deplină a relațiilor diplomatice. Cine știe? Ar putea să emită unul sau două mandate de arestare. Prim-ministrul s-a uitat la Gabriel. Nu vreau să pierd pentru asta o ambasadă din vestul Europei. Sau pe șeful serviciului meu de informații.

— În această privință, a zis Gabriel, suntem în deplin acord.

Prim-ministrul a aruncat o privire spre televizor, unde se desfășura fără sonor o emisiune de știri.

— Ai izbutit să mă scoți din poziția fruntașă. Asta e o ispravă remarcabilă.

— Crede-mă, n-a fost intenția mea.

— Există voci serioase care cer o examinare independentă.

— Nu-i nimic de examinat. Nu l-am omorât noi pe Konstantin Kirov.

— Cu siguranță, arată ca și cum ați făcut-o. O examinare ar putea să fie necesară, de dragul aparențelor.

— Ne putem descurca singuri.

— Zău?

Tonul prim-ministrului sugera că nu era convins.

— O să descoperim ce n-a mers cum trebuie, a zis Gabriel. Și, dacă avem vreo vină, vor fi luate măsurile cuvenite.

— Începi să vorbești ca un politician.

— E cumva un compliment?

Prim-ministrul a zâmbit rece.

— Nici vorbă.

8
STRADA NARKISS, IERUSALIM

Chiara se uita rareori la televizor seara. Crescuse în lumea închisă a ghetoului evreiesc din Veneția, studiase la Universitatea din Padova, se considera o femeie de modă veche și disprețuia distracțiile moderne precum smartphone-urile, rețelele sociale și sistemele de televiziune cu fibră optică, care, deși oferă o mie de canale cu emisie de înaltă definiție, de cele mai multe ori, nu ai la ce să te uiți. Când venea acasă, Gabriel o găsea de obicei adâncită într-un tratat istoric voluminos – când fusese recrutată de Birou tocmai începuse să lucreze la o teză de doctorat în istoria Imperiului Roman – sau într-unul dintre romanele pe care le primea prin poștă de la un librar de pe Via Condotti din Roma. De curând începuse să citească și romane de spionaj de duzină. Acestea îi ofereau o legătură, oricât de firavă și improbabilă ar fi fost, cu viața la care renunțase bucuroasă ca să devină mamă.

Și totuși, în seara aceea, când Gabriel a ajuns la apartamentul său foarte bine păzit din cartierul Nachlaot al Ierusalimului, și-a găsit soția uitându-se furioasă la una dintre rețelele de știri americane. Un reporter relata, cu evident scepticism, despre declarația Israelului că nu avusese nimic de-a face cu cele petrecute la Viena. Șeful serviciului israelian de informații, psalmodia el, tocmai plecase de pe strada Kaplan. Potrivit spuselor unuia dintre asistenții din domeniul securității naționale ai prim-ministrului, care dorea să rămână anonim, întâlnirea se desfășurase pe cât de bine te-ai putea aștepta.

— E adevărat ceva din toate astea?

— Am avut o întâlnire cu prim-ministrul. Cam atât.

— N-a mers bine?

— Nu mi-a oferit mâncare chinezească. Am luat asta ca pe un semn rău.

Chiara a îndreptat telecomanda spre ecran și a apăsat butonul de închidere. Purta blugi mulați care îi puneau în valoare picioarele lungi și suple și un pulover de culoarea

smântânii, pe care se revărsa nestăpânit părul negru cu luciri roșcate și castanii. Ochii îi erau de culoare caramelului, cu mici puncte aurii. În acel moment, îl cântăreau pe Gabriel cu milă abia ascunsă. Putea doar să-și închipuie cum îl vedea ea. Stresul muncii de teren fusese întotdeauna nemilos cu înfățișarea lui. Prima operațiune, „Urgia lui Dumnezeu", îl lăsase cu păr cărunt la douăzeci și cinci de ani. După aceea, lucrurile o luaseră rapid la vale.

— Unde sunt copiii? a întrebat el.

— Au ieșit cu prietenii. Ne-au spus să nu stăm treji până vin. A ridicat o sprânceană, provocatoare. Casa ne aparține. Poate că ți-ar plăcea să mă târăști în pat și să-ți faci de cap cu mine.

Gabriel era grozav de ispitit; trecuse mult timp de când făcuse dragoste cu soția sa tânără și frumoasă. Nu aveau timp pentru asta. Chiara avea de crescut doi copii, iar Gabriel avea de apărat o țară. Se vedeau câteva minute în fiecare dimineață și, dacă erau norocoși, cam o oră seara, când Gabriel se întorcea de la lucru. Avea un apartament conspirativ în Tel Aviv, pentru nopțile în care evenimentele nu-i permiteau să facă drumul lung cu mașina până la Ierusalim. Ura acel apartament. Îi amintea cum fusese viața lui înainte de Chiara. Biroul îi făcuse să se întâlnească. Și acum conspira ca să-i țină departe unul de celălalt.

— Crezi că e posibil, a întrebat el, să se fi furișat înapoi în apartament fără știrea ta?

— Orice e posibil. Ce-ar fi să verifici?

Gabriel s-a dus tiptil până la ușa camerei copiilor și a intrat. Înainte să plece la Viena, schimbase pătuțurile cu două paturi de copii, ceea ce însemna că acum erau liberi să umble în voie noaptea prin apartament. Totuși, acum dormeau duși sub norii care aminteau de Tițian, pictați de Gabriel pe pereți după o confruntare scăldată în sânge cu serviciul secret rus.

S-a aplecat și l-a sărutat pe frunte pe Rafael. Fața copilului, pe care cădea o rază de lumină de la ușa pe jumătate deschisă, semăna șocant de mult cu a lui Gabriel. Ba chiar fusese blestemat cu ochii verzi ai lui Gabriel. Irene însă semăna mai mult cu mama lui Gabriel, al cărei nume îl primise. Chiara era

ingredientul uitat din rețeta genetică a copiilor. Timpul avea să schimbe asta, și-a zis Gabriel. O frumusețe ca a Chiarei nu putea să fie înlăturată definitiv.

— Tu ești, *abba?*

Era Irene. Rafael putea să doarmă și dacă exploda o bombă, însă Irene, la fel ca Gabriel, se trezea ușor. Și-a zis că ea are stofa unui spion perfect.

— Da, scumpo, a șoptit el. Eu sunt.

— Stai un pic.

Gabriel s-a așezat pe marginea patului ei.

— Mângâie-mă pe spate, a poruncit ea, și el și-a pus cu blândețe mâna pe țesătura caldă a pijamalei. Ai călătorit bine?

— Nu, a răspuns el sincer.

— Te-am văzut la televizor.

— Zău?

— Erai foarte serios.

— De unde ai învățat un astfel de cuvânt?

— Care?

— Serios.

— De la mama.

Acesta era limbajul din casa Allon. Copiii îi ziceau lui Gabriel „abba", cuvântul ebraic pentru tată, însă Chiarei nu-i ziceau decât „mama". Învățau în același timp ebraică și italiană, pe lângă germană. Rezultatul era că vorbeau o limbă pe care n-o puteau înțelege decât părinții lor.

— Unde ai fost, *abba?*

— N-au fost locuri interesante.

— Întotdeauna spui asta.

— Chiar?

— Da.

Copiii n-aveau decât o idee foarte vagă despre munca tatălui. Știau că uneori apărea la televizor fotografia lui, că era recunoscut în locurile publice și că era înconjurat tot timpul de bărbați înarmați. Și ei erau înconjurați.

— Ai avut grijă de mama ta cât am fost plecat?

— Am încercat, dar era tristă.

— Da? De ce?

— Ceva ce a văzut la televizor.
— Fii fetiță cuminte și culcă-te la loc.
— Pot să dorm cu tine și cu mama?
— Nu, nu poți.

Tonul lui era sever. Cu toate astea, Irene a chicotit. Acesta era singurul loc în care nimeni nu-l asculta. A mai mângâiat spatele copilei încă un minut, până ce respirația ei a devenit profundă și regulată. Apoi s-a ridicat cu atenție de pe marginea patului și a pornit spre ușă.

— *Abba?*
— Da, iubito.
— Îmi mai dat un ultim pupic?

A pupat-o până a pierdut șirul numărătorii. A pupat-o până ce, fericită, l-a rugat ea să plece.

Când a intrat în bucătărie, a găsit o oală cu apă clocotind pe sobă și pe Chiara dând pe râzătoare o bucată de brânză Parmigiano-Reggiano. Făcea asta cu iscusință și aparent fără niciun efort, așa cum făcea cele mai multe lucruri, inclusiv să aibă grijă de copii. Când a obținut cantitatea potrivită, a schimbat bucata de Parmigiano-Reggiano cu una de Pecorino și a răzuit-o și pe ea. Gabriel a trecut repede cu privirea peste celelalte ingrediente înșirate pe blat. Unt, ulei de măsline, o râșniță de piper înaltă: tot ce trebuia pentru *cacio e pepe*[7]. Mâncarea romană simplă era una dintre preferatele lui, mai ales atunci când o gătea Chiara.

— Știi, a zis el, privind-o cum lucrează, există un bărbat foarte cumsecade în Piața Mahane Yehuda care ar face asta în locul tău.

— Sau poate că ar trebui să cumpăr asta, pur și simplu, într-un borcan din supermarket. A scuturat din cap cu reproș. Brânza trebuie să fie rasă la consistența corectă. Altfel, rezultatul ar fi dezastruos.

El s-a încruntat la micul televizor de la capătul blatului.

— Întocmai ca la Viena.

Chiara a scos un fir de spaghete din oală și, după ce l-a gustat, a pus restul într-o strecurătoare. Apoi le-a amestecat cu

unt topit, ulei de măsline, cu cele două tipuri de brânză rasă și cu un pic de apă în care au fiert pastele și a asezonat mâncarea cu destul piper ca s-o facă puțin iute. Au mâncat împreună la măsuța de cafenea din bucătărie, cu monitorul din camera copiilor între ei și televizorul care mergea fără sonor. Gabriel a refuzat vinul de Toscana oferit de Chiara; numai Dumnezeu știa ce avea să mai aducă acea noapte. Ea și-a turnat un păhărel și a ascultat foarte concentrată descrierea evenimentelor din Viena.

— Ce se întâmplă acum? l-a întrebat.

— Vom face o examinare rapidă, dar fără să ne scape nimic, ca să stabilim de unde s-au scurs informațiile.

— Cine cunoștea adresa casei conspirative?

— Eli, Mihail, agenții din Neviot, funcționarul de la departamentul administrativ care o închiriase și șase oameni din echipa de securitate de pe teren, printre care bodyguarzii mei. Și Uzi, desigur.

— Nu i-ai pomenit pe britanici.

— Nu?

— Cu siguranță, ai un suspect.

— N-aș vrea să periclitez în niciun fel investigația.

— Ai petrecut prea mult timp cu prim-ministrul.

— Este unul dintre riscurile noii mele funcții.

Privirea Chiarei s-a îndreptat spre televizor.

— Iartă-mă pentru ceea ce voi spune, dar Uzi trebuie să se bucure în secret de toate astea. Kirov a fost recrutat când el era responsabilul. Și acum e mort.

— Uzi m-a sprijinit întotdeauna.

— N-are încotro. Dar încearcă să-ți închipui cum arată asta din punctul lui de vedere. A condus în mod competent Biroul timp de șase ani. Nu strălucit, a adăugat ea, dar competent. Și, drept răsplată, a fost dat deoparte în favoarea ta.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Nu se auzea decât respirația ritmică a copiilor din monitor.

— Ai fost adorabil cu Irene, a zis Chiara, în cele din urmă. Era așa de entuziasmată că vii acasă, că a refuzat să se culce. Trebuie să spun că Rafael se descurcă destul de bine cu absența ta. E un băiețel stoic, întocmai așa cum trebuie să fi fost tatăl său. Însă

Irene îți duce dorul cumplit de mult când ești plecat. S-a oprit, apoi a adăugat: Aproape la fel de mult ca mine.

— Dacă chestia asta se transformă într-un scandal la scară mare, s-ar putea să mă vezi mult mai des.

— Nimic nu m-ar face mai fericită. Însă prim-ministrul n-ar îndrăzni niciodată să-l concedieze pe marele Gabriel Allon. Ești cel mai popular personaj din țară.

— Al doilea, a zis Gabriel. Actrița aia e mult mai populară decât mine.

— Nu crede sondajele, nu sunt niciodată corecte. Chiara a zâmbit. Știi, Gabriel, există lucruri mai rele decât să fii concediat.

— Cum ar fi?

— Să-ți zboare creierii un asasin rus. A ridicat la buze paharul cu vin. Ești sigur că nu vrei un strop? E cu adevărat foarte bun.

9
BULEVARDUL REGELE SAUL, TEL AVIV

Fără să țină seama de grijile premierului, Gabriel a lăsat ancheta în mâinile lui Yossi Gavish și Rimona Stern, doi dintre cei mai de încredere agenți seniori și cei mai buni prieteni ai săi. Motivele erau personale. Ultima anchetă independentă a Biroului, efectuată după un șir de operațiuni ratate de la sfârșitul anilor '90, grăbise rechemarea lui Ari Shamron de la pensie, unde nu avea astâmpăr. Una dintre primele sale acțiuni oficiale fusese să se ducă în West Cornwall, unde Gabriel se închisese într-o căsuță izolată, având drept companie doar picturile sale și mâhnirea. Shamron, ca de obicei, nu venise cu mâna goală: venise cu o operațiune. Avea să se dovedească primul pas din lunga călătorie a lui Gabriel de la exilul autoimpus la birourile de director de pe bulevardul Regele Saul. Morala poveștii, cel puțin din punctul de vedere al lui Gabriel, era că spionii îi acceptă între ei pe oamenii din afară pe propriul risc.

Primul lucru pe lista priorităților lui Yossi și Rimona a fost să elimine orice suspiciune legată de ei înșiși în privința scurgerii de informații. Au făcut asta supunându-se amândoi testului cu poligraful, complet inutil, pe care l-au trecut cu brio. Apoi au cerut ajutorul unui analist suplimentar. Gabriel s-a înduplecat cu greu să le-o dea pe Dina Sarid, expertă în terorism, pe al cărei birou ticsit se afla un teanc de cazuri active, printre care trei implicând ISIS, din categoria bombelor cu ceas care ticăie deja. Dina nu știa aproape nimic despre cazul Kirov sau despre dezertarea iminentă a rusului. Cu toate astea, Gabriel a pus-o să se conecteze la poligraf. Ea a trecut testul, lucru deloc surprinzător. La fel Eli Lavon, Mihail Abramov, Yaakov Rossman, echipa Neviot, membrii unității de securitate de pe teren și funcționarul de la departamentul administrativ.

Rezultatele primei faze a investigației, care s-a încheiat a doua zi la prânz, erau previzibile. Cei trei analiști n-au descoperit nicio dovadă care să sugereze o scurgere de la

niciunul dintre angajații Biroului. N-au găsit nici vreo greșeală în executarea operațiunii înseși. Toți participaseră la misiuni mult mai complicate decât o dezertare și retragere banale. Fusese, așa cum a scris Yossi în memorandum, „floare la ureche, după standardele noastre". Totuși, a recunoscut că au existat „știute și neștiute". Dintre acestea, principala era posibilitatea ca scurgerea de informații să fi venit de la nimeni altul decât Konstantin Kirov însuși.

— Cum? a întrebat Gabriel.

— I-ai trimis în total patru SMS-uri în noaptea aceea – e corect?

— Le ai pe toate, Yossi. Știi că e corect.

— În primul mesaj i-ai spus lui Kirov să plece de la Intercontinental și să meargă la gară. În al doilea i-ai spus că urce în ultimul tren spre Viena. La sosire, i-ai spus să ia un taxi până la Best Western. Dar cu un minut înainte să ajungă acolo, i-ai trimis adresa casei conspirative.

— Vinovat, onorat instanță.

— Încă era în taxi, ceea ce înseamnă că Mihail și Keller nu puteau să-l vadă clar.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Ar fi putut să redirecționeze mesajul.

— Cui?

— Centralei din Moscova.

— A pus el însuși să fie omorât?

— Poate că avea impresia că seara va lua altă întorsătură.

— În ce fel?

— O altă țintă, de exemplu.

— Cine?

Yossi a ridicat din umeri.

— Tu.

Ceea ce a anunțat a doua fază a investigației: o trecere în revistă completă a recrutării lui Konstantin Kirov, a manevrării lui și a enormului volum de informații. Având avantajul privirii retrospective, cei trei analiști au cântărit fiecare dintre rapoartele lui Kirov. N-au găsit nicio dovadă de înșelătorie. Kirov, au tras ei concluzia, era cea mai rară dintre păsări. În ciuda

împrejurărilor recrutării lui silite, rămăsese demn de încredere.

Însă Biroul nu păstrase pentru sine informațiile prețioase ale lui Kirov; împărțise comoara cu americanii și britanicii. Fiecare moment al împărțirii era consemnat în voluminosul dosar al lui Kirov: tipul materialului, data, indispensabila listă a distribuirii, însă nimeni din Washington sau Londra nu cunoștea adevărata identitate a agentului cu numele de cod Heathcliff, și numai câțiva dintre agenții de rang superior știau de intenția lui de a dezerta. Unuia dintre agenții MI6 i se dăduse cu puțin timp înainte adresa casei conspirative din Viena. El insistase, susținând că era necesară pentru a-l transfera în siguranță pe dezertor la aeroportul internațional din Viena, unde un avion închiriat aștepta să-l ducă la Londra.

— Și noi am fi cerut același lucru, a zis Uzi Navot. Și apoi, a avea acces la o informație nu este același lucru cu a avea dovada că le-a dat-o rușilor.

— E adevărat, a încuviințat Gabriel. Dar e un bun punct de pornire.

Navot a dus la gură o ceașcă de porțelan fin. Conținea apă fierbinte și o felie de lămâie. Lângă farfurioară se afla un platou cu bucăți de tulpină de țelină. Erau aranjate cu grijă, ca să le sporească atractivitatea. Era limpede că Bella nu era mulțumită de greutatea actuală a lui Navot, care fluctua ca o bursă din America Latină. Bietul Uzi fusese la regim în cea mai mare parte a ultimilor zece ani. Mâncarea era singura sa slăbiciune, în special bucătărie grea, doldora de calorii, din Europa Centrală și Răsăriteană.

— Tu hotărăști, a continuat, dar, dacă aș fi în locul tău, aș vrea să am mai mult decât niște presupuneri ca să acuz un agent al unui serviciu de informații prieten. De fapt, l-am cunoscut. Nu-mi pare genul care să-și trădeze țara.

— Sunt sigur că Angleton a spus același lucru despre Kim Philby.

Navot, dând din cap înțelept, a fost de acord cu acest lucru.

— Deci, cum ai de gând să procedezi?

— O să zbor la Londra să vorbesc cu partenerii noștri.

— Vrei să asculți o prezicere?

— De ce nu?

— Partenerii tăi îți vor respinge categoric descoperirea. Și apoi vor da vina pe noi pentru cele petrecute la Viena. Așa merg lucrurile în meseria noastră când apare un dezastru. Toată lumea o ia la goană spre cel mai apropiat adăpost.

— Așadar, ar trebui s-o las baltă? Asta spui?

— Ce spun, a răspuns Navot, e că a urmări chestiunea pe baza unei estimări nefondate poate să producă pagube grave unei relații valoroase.

— Nu există o relație între noi și britanici. Este suspendată până la noi ordine.

— Și mă temeam că vei face ceva pripit. Coborând vocea, Navot a adăugat: Nu-ți da singur foc la valiză, Gabriel.

— Mama îmi spunea asta întotdeauna. Dar tot nu știu ce înseamnă.

— În acest caz, a zis Navot, oftând, ar trebui să trimiți pe cineva la Viena ca să vezi dacă poate să mai obțină niște amănunte. Cineva care vorbește limba ca un nativ. Cineva care are unul-două contacte în serviciul de securitate local. Cine știe? Dacă își joacă așa cum trebuie cărțile, ar putea fi în stare să le schimbe austriecilor ideea greșită că ne-am ucis defectorul.

— Știi tu pe cineva potrivit?

— S-ar putea.

Gabriel a zâmbit.

— Poți să mănânci un șnițel vienez grozav cât ești în oraș, Uzi. Știu că te dai în vânt după felul în care îl prepară la Viena.

— Și *Rindsgulasch*{8}-ul. Navot și-a trecut o mână peste talia voluminoasă, cu gândul în altă parte. Exact ce am nevoie. Bella o să-mi dea porții de pedeapsă.

— Ești sigur că nu te deranjează să mergi?

— Cineva trebuie s-o facă. Navot s-a uitat posomorât la farfuria cu bucăți de țelină. De ce să nu fiu eu acela?

10
PĂDUREA VIENEZĂ, AUSTRIA

Uzi Navot a petrecut o seară liniștită cu Bella în casa lor confortabilă, în suburbia Petah Tikva din Tel Aviv, iar dimineața, după ce s-a trezit la nesuferita oră trei, s-a îmbarcat pe cursa El Al de la cinci și zece spre Varșovia, afectuos numită în Birou „Expresul polonez". Avea în valiză două schimburi de haine și trei acte de identitate diferite. Vecina de scaun, o femeie de treizeci și trei de ani dintr-un oraș din Galileea Superioară, nu l-a recunoscut. Navot a fost ușurat și totodată, după ce și-a analizat cu sinceritate sentimentele, profund jignit. Timp de șase ani condusese Biroul fără să dea greș, și totuși era deja dat uitării. Se resemnase de mult cu gândul că va fi păstrat în amintire doar ca un șef care a ținut locul cuiva, omul care a păstrat scaunul cald pentru cel ales. Era un asterisc.

Dar, în fibra lui, era, de asemenea un spion foarte bun. Recunoștea că nu era un personaj dinamic, precum Gabriel. Navot era un spion adevărat, care recruta și dirija agenți, colecționar al secretelor altor oameni. Înainte de ascensiunea în birourile de pe bulevardul Regele Saul, Europa Apuseană a fost principalul său câmp de bătălie. Înarmat cu o varietate de limbi, un farmec fatalist și o mică avere, recrutase o rețea de agenți din organizațiile teroriste, ambasade, ministere de externe și servicii de securitate răspândită în toate colțurile lumii. Unul dintre ei era Werner Schwarz. Navot l-a sunat în seara aceea dintr-un hotel din Praga. Werner părea că băuse un pahar sau două mai mult decât trebuia. Lui Werner îi plăcea cam prea mult băutura. Avea o căsnicie nefericită. Alcoolul era anestezicul.

— Așteptam să mă suni.

— Urăsc să fiu previzibil.

— O deficiență în genul tău de activitate, a zis Werner Schwarz. Presupun că Viena intră în planurile tale de călătorie.

— De fapt, mâine.

— Ar fi mai bine poimâine.

— Trebuie să mă încadrez în niște termene, Werner.

— Nu ne putem întâlni la Viena. Cei din serviciul meu sunt cu nervii întinși la maximum.

— Și din al meu.

— Îmi închipui. Ce zici de mica vinărie din Pădure? Ți-o amintești, nu-i așa?

— Cu mult drag.

— Și cu cine voi cina?

— Un anume Monsieur Laffont.

Vincent Laffont era una dintre vechile identități false ale lui Navot. Era un scriitor liber-profesionist de cărți de călătorie, care se trăgea din Bretania și era mereu pe drum.

— Abia aștept să-l revăd. Vincent a fost întotdeauna unul dintre preferații mei, a zis Werner Schwarz și a închis.

După obiceiul său, Navot a ajuns la restaurant cu treizeci de minute mai devreme, cu o cutie frumoasă de la Demel, celebrul ciocolatier vienez. Mâncase cea mai mare parte a bomboanelor în timpul călătoriei și pusese în loc cinci mii de euro în bancnote. Proprietarul restaurantului, un omuleț care arăta ca o matrioșkă, îl ținea minte. Iar Navot, jucând rolul lui Monsieur Laffont, l-a încântat cu povești despre ultimele sale călătorii înainte să se așeze într-un colț liniștit din sala cu pereții din lemn. A comandat o sticlă de Grüner Veltliner, convins că nu va fi ultima. Mai erau ocupate doar trei mese, iar clienții de la toate trei își terminau prânzul. Curând, locul avea să fie pustiu. Lui Navot îi plăcea întotdeauna un pic de zgomot ambiental când își făcea treaba de spion, însă Werner prefera să-și trădeze țara neobservat.

A ajuns la trei fix, îmbrăcat de birou, în costum negru și palton. Înfățișarea îi era schimbată de când îl văzuse Navot ultima oară, și nu neapărat în bine. Un pic mai gras și mai cărunt, ceva mai multe vase de sânge sparte pe obraji. Ochii i s-au luminat când Navot a umplut două pahare cu vin. Apoi a revenit obișnuita dezamăgire. Werner Schwarz o purta ca pe o cravată țipătoare. Navot o remarcase într-una dintre călătoriile „de pescuit" la Viena, și cu ajutorul unor bani și discuții de alcov îl ademenise pe Werner în plasa sa. Din postul lui la BVT, destoinicul serviciu de securitate internă al Austriei, el făcuse ca

Navot să fie bine informat despre chestiuni care interesau statul Israel. Navot fusese silit să cedeze altcuiva controlul asupra lui Werner cât fusese șef. Timp de câțiva ani singurele contacte au fost o felicitare de Crăciun trimisă pe ascuns și depunerile regulate în contul lui Werner dintr-o bancă din Zürich.

— Un mic cadou pentru Lotte, a zis Navot, dându-i lui Werner cutia.

— Nu trebuia să te deranjezi.

— Măcar atât să fac și eu. Știu că ești un om ocupat.

— Eu? Am acces, dar nu vreo răspundere reală. Stau la ședințe și aștept să treacă timpul.

— Cât mai ai?

— Vreo doi ani.

— N-o să te uităm, Werner. Te-ai purtat bine cu noi.

Austriacul a fluturat din mână cu dispreț.

— Nu-s vreo fată pe care ai agățat-o într-un bar. După ce mă pensionez, o să faci eforturi ca să-ți amintești numele meu.

Navot nu s-a ostenit să nege.

— Și cum îți merge ție, Monsieur Laffont? Ești încă în joc, după cum văd.

— Încă vreo câteva runde, cel puțin.

— Serviciul tău s-a purtat urât cu tine. Meritai mai mult.

— Am avut un parcurs frumos.

— Și ai fost dat deoparte pentru Allon. Într-o șoaptă ca la spovedanie, Werner Schwarz a întrebat: Chiar credea că scapă cu fața curată după ce a ucis un agent SVR în centrul Vienei?

— N-avem nimic de-a face cu asta.

— Hai, Uzi, zău așa.

— Trebuie să mă crezi, Werner. N-am fost noi.

— Avem dovezi.

— Cum ar fi?

— Unul dintre membrii echipei voastre de șoc. Cel înalt, a insistat Werner Schwarz. Cel care arată ca un cadavru. L-a ajutat pe Allon cu acea mică problemă de la Stadttempel, acum câțiva ani, și Allon a fost destul de nechibzuit ca să-l trimită înapoi la Viena să se ocupe de rus. Tu n-ai fi făcut niciodată o astfel de greșeală, Uzi. Tu erai întotdeauna foarte grijuliu.

Navot a ignorat lingușirea lui Werner.

— Agenții noștri au fost prezenți în noaptea aceea, a recunoscut, însă nu din motivul la care te gândești. Rusul lucra pentru noi. Tocmai voia să dezerteze când a fost omorât.

Werner Schwarz a zâmbit.

— Cât timp v-a luat ție și lui Allon să născociți asta?

— N-ai văzut cu ochii tăi asasinatul, Werner, nu?

— Nu existau camere video în acel capăt al străzii, de aceea l-ați ales. Dovezile balistice arată în mod concludent că agentul operativ de pe motocicletă a fost cel care a apăsat pe trăgaci. Werner Schwarz a tăcut un pic, apoi a spus: Apropo, condoleanțe.

— Nu-i nevoie. Nu-i de-al nostru.

— Zace pe o masă la morga centrală. Chiar aveți de gând să-l lăsați acolo?

— Nu ne interesează. Faceți cu el ce poftiți.

— Oh, facem.

Proprietarul a apărut și a luat comanda în vreme ce ultimul dintre cele trei grupuri care prânziseră se îndrepta zgomotos spre ieșire. Dincolo de ferestrele sălii de mese, Pădurea Vieneză începea să se întunece. Era perioada de liniște, perioada care îi plăcea cel mai mult lui Werner Schwarz. Navot și-a umplut paharul. Apoi, fără vreun avertisment sau explicație, a rostit un nume.

Werner Schwarz a înălțat o sprânceană.

— Ce-i cu el?

— Îl cunoști?

— Am auzit de el.

— Și ce ai auzit?

— Un agent bun, care servește interesele țării sale aici, la Viena, în mod profesional și în concordanță cu dorințele noastre.

— Ceea ce înseamnă că nu încearcă să țintească guvernul austriac.

— Sau poporul nostru. Prin urmare, îl lăsăm să-și vadă de treabă nestingherit. În cea mai mare parte, a adăugat Werner Schwarz.

— Îl supravegheați?

— Când permit resursele. Suntem un serviciu mic.

— Și?

— Își cunoaște foarte bine meseria. Dar știu din experiență că așa sunt ei, de obicei. Înșelăciunea le vine de la sine.

— Niciun delict sau purtare urâtă? Niciun viciu?

— O aventură, din când în când, a zis Werner Schwarz.

— Cineva anume?

— A avut o aventură cu nevasta unui angajat al consulatului american, acum vreo doi ani. A fost un scandal destul de mare.

— Cum a fost rezolvată problema?

— Angajatul consulatului a fost transferat la Copenhaga, iar nevasta trimisă înapoi în Virginia.

— Altceva?

— Zboară des la Berna, chestie interesantă, pentru că Berna nu face parte din teritoriul lui.

— Crezi că are o tipă nouă acolo?

— Sau poate altceva. După cum știi, autoritatea noastră încetează la granița cu Elveția.

A fost adus primul fel de mâncare, *terrine* de ficat de pui pentru Navot și piept de rață afumat pentru Werner Schwarz.

— Îmi este îngăduit să întreb de ce te interesează acest om?

— Ține de bucătăria noastră. Nimic mai mult.

— E în legătură cu rusul?

— De ce întrebi?

— Sincronizarea, asta-i tot.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, a explicat Navot nonșalant.

— Nu-i așa de ușor de făcut. Werner Schwarz și-a tamponat buzele cu un șervet apretat. Ceea ce ne aduce înapoi la bărbatul care zace la morga centrală. Cât timp o să te mai prefaci că nu-i de-al vostru?

— Chiar crezi, a zis Navot calm, că Gabriel Allon v-ar permite să înmormântați un evreu într-o groapă anonimă din Viena?

— Îți dau dreptate că nu-i stilul lui Allon. Nu după cele prin care a trecut în acest oraș. Însă bărbatul de la morgă nu-i evreu. Cel puțin, nu din punct de vedere etnic.

— De unde știi?

— Când Bundespolizei nu l-a putut identifica, au cerut un test de ADN.

— Și?

— Nici urmă de genă ashkenazi. Nici markerii ADN ai unui evreu sefard. Nici sânge arab, nord-african sau spaniol. Nicio picătură.

— Așadar, ce e?

— E rus. Sută la sută.

— I-auzi, a zis Navot.

11
ANDALUZIA, SPANIA

Vila era lipită de marginea unui colț uriaș de stâncă de pe dealurile Andaluziei. Precaritatea locului unde era cocoțată o atrăgea pe femeie; părea că în orice clipă putea să se dezlipească de stâncă și să cadă. Erau nopți în care, trează în pat, își închipuia că se prăbușește în prăpastie, cu toate suvenirele și cărțile și pisicile sale învârtejindu-se în jurul ei într-o tornadă zdrențuită de amintiri. Se întreba cât timp ar putea să zacă moartă pe fundul văii, îngropată în sfărâmăturile existenței sale singuratice, până să bage de seamă cineva. Oare autoritățile i-ar face o înmormântare decentă? L-ar înștiința pe copilul ei? Lăsase câteva indicii ascunse cu grijă despre identitatea copilului printre obiectele personale și la începutul unui volum de memorii. Până acum îi ieșiseră doar unsprezece pagini, scrise cu creionul, fiecare pagină marcată de cercul cafeniu al cănii de cafea. Totuși, avea un titlu, pe care îl considera o realizare remarcabilă, dat fiind că titlurile erau întotdeauna atât de greu de ales. L-a numit *Cealaltă femeie.*

Cele unsprezece pagini amărâte, suma trudei sale, le privea cu mai puțină îngăduință, pentru că zilele sale nu erau decât un uriaș interval de timp gol. În plus, era jurnalistă sau cel puțin drept asta se dăduse în tinerețe. Poate că subiectul îi bloca înaintarea. Să scrie despre viețile altora – dictatorul, luptătorul pentru libertate, bărbatul care vindea măsline și mirodenii în *souk* – a fost pentru ea un proces relativ simplu. Subiectul vorbea, cuvintele lui erau cântărite cu ajutorul faptelor disponibile – da, da, cuvintele *lui,* pentru că în acea vreme femeile nu aveau importanță – și câteva sute de cuvinte se împrăștiau pe pagină, cu speranța că erau cu destul fler și pătrundere ca să asigure o mică sumă plătită de un redactor de departe, din Londra, Paris sau New York. Dar să scrie despre sine, ei bine, asta era cu totul altceva. Era ca și cum ai încerca să-ți amintești detaliile unui accident de mașină pe un drum întunecat. Avusese o dată unul, cu *el,* în munții de lângă Beirut.

El fusese beat, ca de obicei, și agresiv, ceea ce nu-l caracteriza. A presupus că avea dreptul să fie furios; ea reușise, în cele din urmă, să-și ia inima în dinți și să-i spună despre copil. Chiar și acum se întreba dacă nu cumva el încercase s-o omoare. Omorâse destui alți oameni. Sute, de fapt. Știa asta acum. Dar atunci, nu.

Lucra, sau se prefăcea că lucrează dimineața, în alcovul umbrit de sub scară. Dormea mai puțin și se trezea mai devreme. Presupunea că era încă una dintre consecințele nedorite ale îmbătrânirii. Dimineața aceea era mai rodnică decât de obicei, o pagină întreagă de proză șlefuită, cu foarte puține corecturi sau revizuiri. Și totuși, încă nu terminase primul capitol. Sau să-i zică prolog? Niciodată n-avusese încredere în prologuri; le considera trucuri ieftine folosite de scriitorii mai puțin înzestrați. În cazul său însă, un prolog era justificat, pentru că nu-și scria povestea de la început, ci de la mijloc, într-o după-amiază înăbușitoare din august, 1974, când un anume tovarăș Lavrov – era pseudonim – îi adusese o scrisoare de la Moscova. Nu avea nici numele expeditorului, nici dată. Totuși, știuse că era de la *el,* jurnalistul englez pe care-l cunoscuse la Beirut. Stilul îl dădea de gol.

Era unsprezece și jumătate dimineața când a lăsat creionul din mână. Știa asta pentru că sunetul metalic al alarmei ceasului de mână Seiko i-a amintit să-și ia următoarea pilulă. Inima era ce o supăra. A înghițit pastiluța amară cu resturile reci ale cafelei și s-a uitat la manuscrisul – era un cuvânt pretențios, ce-i drept, dar nu-i venea altul în minte – din cutia de valori victoriană de sub masa de scris. Următorul punct de pe ordinea de zi încărcată, baia rituală, a consumat patruzeci de minute, urmată de altă jumătate de oră de îngrijire atentă a trupului și de îmbrăcat, după care a ieșit din vilă și a pornit prin strălucirea aprigă a începutului după-amiezii spre centrul localității.

Orașul era alb ca oasele uscate la soare, faimos pentru cât era de alb, și stătea în echilibru pe vârful stâncii în formă de cuțit. O sută paisprezece pași normali pe promenadă au adus-o la noul hotel, și încă două sute douăzeci și opt de pași au purtat-o de-a curmezișul unui petic de pământ cu măslini și stejari pitici până

la marginea *centre ville*[9], cum îi spunea în sinea ei chiar și acum, după toți anii acelui splendid exil. Era un joc pe care îl juca demult, la Paris, cu copilul ei, numărarea pașilor. Câți pași ca să străbați curtea până în stradă? Câți pași ca să traversezi Pont de la Concorde? Câți pași până când un copil de zece ani să dispară de sub ochii mamei sale? Răspunsul era douăzeci și nouă.

Un desenator de graffiti profanase prima locuință în formă de cub de zahăr cu un cuvânt obscen în limba spaniolă. Ei lucrarea îi păruse destul de bună, un strop de culoare, ca o pernuță decorativă, ca să rupă monotonia albului. Și-a continuat drumul șerpuit în sus prin oraș, spre Calle San Juan. Prăvăliașii o priveau cu dispreț cum trece. Aveau multe nume pentru ea, niciunul măgulitor. Îi ziceau *la loca*, nebuna, sau *la roja*, referire la culoarea politicii ei, pe care nu încercase s-o ascundă, în ciuda instrucțiunilor tovarășului Lavrov. De fapt, erau puține prăvălii în oraș în care să nu fi intrat în vreun conflict, întotdeauna în legătură cu banii. Îi considera pe patroni vulturi capitaliști, iar ei o considerau, în mod justificat, o comunistă și o scandalagioaică, și încă una de prim rang.

Cafeneaua în care prefera să-și ia masa de prânz se afla într-o piațetă din apropierea părții de sus a orașului. Era o insuliță hexagonală care avea în mijloc un felinar frumos și pe latura răsăriteană o biserică zugrăvită în ocru, în loc de alb, altă întrerupere a monotoniei. Cafeneaua însăși era un local fără fițe – mese și scaune din plastic, fețe de masă de plastic cu un model scoțian aparte –, însă trei portocali minunați, doldora de fructe, umbreau terasa. Chelnerul era un tânăr marocan prietenos dintr-un cătun uitat de Dumnezeu prin munții Rif. N-avea de unde să știe dacă nu cumva era un fanatic ISIS care plănuia să-i taie beregata cu prima ocazie, însă era unul dintre puținii oameni din oraș care se purtau frumos cu ea. Vorbeau între ei în arabă, ea în araba clasică bombastică pe care o învățase la Beirut, el în dialectul magrebian din nordul Africii. Nu se zgârcea la șuncă și sherry, în ciuda faptului că el însuși nu punea gura pe așa ceva.

— Ați văzut știrile de azi din Palestina? I-a pus în față o *tortilla española.* Sioniștii au închis accesul pe Muntele

Templului.

— Scandalos. Dacă nebunii nu-l redeschid repede, o să fie pieirea lor.

— *Inshallah.*

— Da, a încuviințat ea, sorbind dintr-un pahar cu Manzanilla alburiu. *Inshallah,* într-adevăr.

Cât și-a băut cafeaua a mâzgălit câteva rânduri în agenda învelită în vinilin, amintiri din acea după-amiază de august de demult, la Paris, impresii. Sârguincioasă, a încercat să separe ceea ce știa atunci de ceea ce știa acum, să se plaseze pe sine și pe cititor în acel moment, fără părtinirea timpului. Când a venit nota, a lăsat de două ori mai mulți bani decât trebuia și a pornit prin piațetă. Biserica o atrăgea fără să înțeleagă de ce. A urcat treptele – erau patru – și a împins ușa de lemn ghintuită. Aerul rece s-a năpustit spre ea ca o răsuflare a morții. Instinctiv, a întins o mână spre baptisteriu și și-a înmuiat degetele în apa sfințită, dar s-a oprit înainte să facă cruce. Fără îndoială, și-a zis, pământul se va cutremura și draperia din altar se va sfâșia în două.

Pronaosul era slab luminat și pustiu. A făcut câțiva pași șovăielnici pe culoarul din mijloc și a tras în piept mirosurile cunoscute de tămâie și fum de lumânări și ceară. Întotdeauna îi plăcuse mirosul din biserici, dar credea că tot restul nu-i decât aiureală. Ca de obicei, Dumnezeul de pe instrumentul său de execuție roman nu-i spunea nimic și nu-i stârnea extazul, însă o statuie a Fecioarei cu pruncul, deasupra unei mese cu lumânări, a înduioșat-o, în mod neașteptat, până la lacrimi.

A vârât câțiva bani prin fanta cutiei milei și a ieșit ametită în lumina soarelui. Pe neașteptate se făcuse frig, cum se întâmpla iarna în munții Andaluziei. S-a grăbit să ajungă la poalele orașului, numărându-și pașii, și s-a întrebat de ce la vârsta ei îi era mai greu să meargă în jos decât în sus. Micul supermarket El Castillo se trezise din siestă. A ales de pe rafturile ordonate câteva produse pentru cină și le-a cărat într-o sacoșă din plastic peste terenul viran cu stejari și măslini, pe lângă hotelul cel nou, și în cele din urmă în închisoarea vilei sale.

Frigul a urmat-o înăuntru ca un animal de pripas. A aprins

focul în șemineu și și-a turnat niște whisky ca să-și alunge frigul din oase. Aroma fumului și a lemnului ars a făcut-o să se gândească, fără să vrea, la *el.* Sărutările lui aveau întotdeauna gust de whisky.

A dus paharul în alcovul de sub scări. Deasupra mesei de scris erau cărți aliniate pe un singur raft. Ochii i s-au îndreptat spre stânga cotoarelor crăpate și decolorate. Knightley, Seale, Boyle, Wright, Brown, Modin, Macințyre, Beeston… Mai era și o ediție broșată cu amintirile lui mincinoase. Numele ei nu apărea în niciunul dintre volume. Ea era cel mai bine păzit secret al lui. Nu, și-a zis brusc, al doilea.

A deschis cutia de valori victoriană și a scos un album cu tăieturi din ziare legat în piele, așa de vechi, că nu mai mirosea decât a praf. Înăuntru, lipită grijuliu pe pagini, era colecția sărăcăcioasă de fotografii, tăieturi din ziare și scrisori pe care tovarășul Lavrov o lăsase să le ia din vechiul ei apartament din Paris – și alte câteva pe care reușise să le păstreze fără știrea lui. Nu avea decât opt instantanee îngălbenite ale copilului ei, ultimul făcut, pe ascuns, pe Jesus Lane în Cambridge. Erau mult mai multe cu *el.* Prânzurile lungi cu băutură din belșug la St. Georges și Normandie, picnicurile de pe dealuri, după-amiezile de beție în cabana de pe Khalde Beach. Și apoi erau fotografiile pe care le făcuse în intimitatea apartamentului său, când el era cu garda coborâtă. Nu se întâlniseră niciodată în apartamentul lui mare de pe rue Kantari, doar în al ei. Nu se știe cum, Eleanor nu aflase niciodată de ei. Presupunea că amăgirea le era în fire amândurora. Și odraslei lor.

A pus albumul cu tăieturi din ziare înapoi în cutia de valori victoriană, s-a dus în salon și a deschis televizorul demodat. Tocmai începuseră știrile serii pe La 1. După câteva minute de chestii obișnuite – o grevă a muncitorilor, un scandal în fotbal, iarăși agitație în Catalonia învecinată – a urmat o știre despre asasinarea unui agent rus la Viena și despre asul spionajului israelian care se presupunea că ar fi răspunzător. Îi ura pe israelieni, fie și numai pentru faptul că existau, însă în acel moment i-a părut un pic rău pentru el. Bietul fraier, și-a zis. Habar n-avea cu cine se pune.

12
BELGRAVIA, LONDRA

Procedurile oficiale impuneau ca Gabriel să-l informeze pe „C", directorul general al Serviciului Secret de Informații britanic, despre intenția sa de a merge la Londra. Avea să fie întâmpinat la aeroportul Heathrow de un comitet de primire, condus pe lângă controlul pașapoartelor și trimis urgent la Vauxhall Cross cu un convoi motorizat demn de un prim-ministru, un președinte sau un mare grangur din vreun cotlon al imperiului pierdut. Aproape oricine conta în Londra oficială și secretă ar fi știut de venirea lui. Pe scurt, ar fi fost un dezastru.

Ceea ce explica de ce, în loc de asta, Gabriel a zburat la Paris cu un pașaport fals și apoi s-a furișat în Londra într-un tren Eurostar de la prânz. Pentru cazare a ales Grand Hotel Berkshire de pe West Cromwell Road. A plătit pentru două nopți cu bani gheață – era acel gen de loc – și a urcat pe scări în cameră, din cauză că liftul era defect. Era acel gen de loc, de asemenea.

A pus pe ușă plăcuța cu NU DERANJAȚI, a tras zăvorul și abia apoi a ridicat receptorul telefonului din cameră. Mirosea a aftershave-ul locatarului dinainte. A început să formeze numărul, dar s-a oprit. Apelul avea să fie monitorizat de GCHQ[10], serviciul britanic de informații pentru comunicații, și aproape sigur de americanii de la NSA, și amândouă agențiile știau cum sună vocea lui în mai multe limbi.

A pus la loc receptorul și a deschis aplicația *text-to-speech* de pe telefonul său. După ce a tastat mesajul și a ales limba în care voia să fie citit, a ridicat a doua oară receptorul care duhnea și a format numărul până la capăt.

A răspuns o voce de bărbat, rece și distantă, ca și cum era iritată de o întrerupere nedorită. Gabriel a pus difuzorul telefonului mobil în dreptul telefonului din cameră și a pornit înregistrarea. Vocea automată a aplicației punea accentul aiurea pe cuvinte și pe silabe, însă a reușit să-i transmită dorințele. Voia să stea de vorbă cu „C" în particular, departe de Vauxhall

Cross și fără știrea altcuiva din MI6. El însuși putea fi contactat la Grand Hotel Berkshire, camera 304. Nu avea să aștepte prea mult timp.

După ce mesajul s-a terminat, Gabriel a închis telefonul și s-a uitat la mașinile care goneau pe stradă la ora de vârf. Au trecut douăzeci de minute până să sune în sfârșit telefonul din cameră. Vocea care i-a vorbit lui Gabriel era omenească. „Eaton Square, numărul cincizeci și șase, ora șapte. Ținută lejeră." Apoi s-a auzit un clic și apelul s-a încheiat.

Gabriel se așteptase să fie trimis la o casă conspirativă sărăcăcioasă a MI6 dintr-un loc precum Stockwell sau Stepney sau Maida Vale, așa că adresa din eleganta Belgravia a fost destul de surprinzătoare. Corespundea unei clădiri georgiene mari din partea de sud-vest a pieței. Casa, la fel ca vecinele ei din șir, avea exteriorul din stuc alb ca zăpada la parter și din cărămidă cafenie la cele patru etaje. O lumină puternică ardea între coloanele porticului, iar când degetul lui Gabriel a apăsat pe sonerie, s-a auzit înăuntru un sunet puternic de clopot. În vreme ce aștepta, s-a uitat la celelalte case din jurul pieței. Cele mai multe erau întunecate, dovada că una dintre cele mai căutate adrese din Londra era o rezervație de proprietari bogați absenți din Arabia și China și, desigur, Rusia.

În cele din urmă s-au auzit pași, țăcănitul unor tocuri înalte pe o podea de marmură. Apoi ușa s-a deschis, lăsând la vedere o femeie înaltă de vreo șaizeci și cinci de ani, în pantaloni negri la modă și o jachetă care amintea de paleta lui Gabriel după o zi lungă de lucru. Femeia rezistase cântecului de sirenă al chirurgiei plastice sau implanturilor de colagen, păstrând astfel o frumusețe elegantă, plină de demnitate. Mâna ei dreaptă era pe clanță, în stânga avea un pahar cu vin alb. Gabriel a zâmbit. Promitea să fie o seară interesantă.

Ea i-a răspuns la zâmbet.

— Dumnezeule mare, ești chiar tu!

— Mă tem că da.

— Hai repede înăuntru, până nu te împușcă cineva sau nu încearcă să te arunce în aer. Sunt Helen, apropo, Helen

Seymour, a adăugat, în timp ce ușa se închidea cu o bufnitură puternică. Sunt sigură că Graham a pomenit de mine.

— Nu încetează să vorbească despre tine.

Ea s-a strâmbat.

— Graham m-a prevenit în privința umorului tău negru.

— O să fac tot ce pot să mi-l țin în frâu.

— Te rog să n-o faci. Toți ceilalți prieteni ai noștri sunt al naibii de plicticoși.

L-a condus pe un coridor cu dale albe și negre până într-o bucătărie imensă, care mirosea minunat a pui cu orez și șofran.

— Fac *paella.* Graham a zis că nu te deranjează.

— Poftim?

— Cârnații și crustaceele, a explicat ea. M-a asigurat că nu mănânci *kosher*.

— Nu, deși în general evit mâncărurile interzise.

— Poți să le dai deoparte. Asta fac arabii când le gătesc așa ceva.

— Vin des? a tatonat Gabriel.

Helen Seymour și-a dat ochii peste cap.

— Cineva anume?

— Tipul acela iordanian tocmai a fost aici. Cel care poartă costume de pe Savile Row și vorbește ca unul dintre noi.

— Fareed Barakat.

— Ține foarte mult la el însuși. Și la tine, a adăugat ea.

— Suntem de aceeași parte, Fareed și cu mine.

— Și ce parte e asta?

— Stabilitatea.

— Nu există așa ceva, dragul meu. Nu mai există.

Gabriel i-a dat lui Helen Seymour sticla de Sancerre la temperatura camerei pe care o cumpărase de la Sainsbury's, pe strada Berkeley. Ea a pus-o direct în congelator.

— Ți-am văzut mai deunăzi fotografia în *Times*, a zis ea, închizând ușa. Sau în *Telegraph?*

— În ambele, mă tem.

— Nu era una dintre cele mai bune. Poate că asta va fi de ajutor. A turnat un pahar mare de Albarino. Graham te așteaptă sus. Zice că aveți ceva de discutat înainte de cină. Presupun că

are de-a face cu Viena. N-am voie să știu.

— Consideră-te norocoasă.

Gabriel a urcat pe scara largă până la etajul întâi. Lumina se revărsa pe ușa deschisă a biroului impunător, cu pereții căptușiți cu cărți, în care Graham Seymour, succesorul lui Cumming, Menzies, White și Oldfield, aștepta într-o splendidă izolare. Purta un costum gri cu dungulițe albe și o cravată de culoarea cositorului, care se asorta cu nuanța buclelor lui bogate. În mâna dreaptă ținea un pahar din sticlă gravată cu un lichid distilat incolor. Avea ochii ațintiți la ecranul televizorului, unde prim-ministrul răspundea întrebării unui reporter despre Brexit. În ce-l privea, Gabriel era bucuros de schimbarea subiectului.

— Spune-i, te rog, lui Lancaster cât de mult a însemnat pentru mine sprijinul lui neabătut în zilele de după Viena. Transmite-i că poate să sune oricând are nevoie de o favoare.

— Nu-l învinui pe Lancaster, a răspuns Seymour. N-a fost ideea lui.

— A cui a fost?

— A mea.

— De ce nu ți-ai ținut gura? De ce m-ai dat pradă lumii?

— Pentru că tu și echipa ta ați desfășurat o operațiune proastă și n-am vrut să se răsfrângă asupra serviciului meu sau asupra prim-ministrului.

Seymour s-a uitat cu dispreț la vinul lui Gabriel și s-a dus la căruciorul cu băuturi să-și mai toarne în pahar.

— Pot să-ți ofer ceva mai tare?

— Acetonă cu cuburi de gheață, te rog.

— Cu măsline sau coajă de lămâie?

Cu un zâmbet crispat, Seymour a declarat o încetare temporară a ostilităților.

— Ar fi trebuit să-mi dai de știre că vii. Ai noroc că m-ai găsit. Plec dimineață la Washington.

— Cireșii nu înfloresc cel puțin încă trei săptămâni.

— Slavă Domnului.

— Ce ai în program?

— O întâlnire de rutină la Langley ca să revedem actualele

operațiuni comune și să stabilim prioritățile viitoare.

— Poșta trebuie să fi rătăcit invitația mea.

— Sunt unele lucruri pe care le facem fără știrea ta. Suntem în familie, la urma urmei.

— Familie distantă, a zis Gabriel.

— Și tot mai distantă pe zi ce trece.

— Alianța a mai fost și înainte tensionată.

— Tensiune, da, însă asta e altceva. Ne confruntăm cu perspectiva foarte reală a prăbușirii ordinii internaționale. Aceeași ordine, aș putea adăuga, care a dat naștere țării tale.

— Putem să avem grijă de noi.

— Zău? a întrebat Seymour, serios. Cât timp? Împotriva câtor inamici deodată?

— Hai să vorbim despre ceva plăcut. Gabriel s-a oprit, apoi a adăugat: Bunăoară, despre Viena.

— A fost o operațiune simplă, a zis Seymour după o clipă. Aduci agentul din frig, vorbești un pic cu el între patru ochi, îl urci într-un avion spre o nouă viață. Noi o facem tot timpul.

— Și noi, a răspuns Gabriel. Însă această operațiune a fost complicată de faptul că agentul meu a fost deconspirat cu mult înainte să plece de la Moscova.

— Agentul *nostru,* a subliniat Seymour. Noi am fost cei care am acceptat să-l luăm.

— Și de aceea, a zis Gabriel, acum e mort.

Seymour strângea paharul atât de puternic, încât vârfurile degetelor i se albiseră.

— Ai grijă, Graham. O să-l spargi.

Seymour a pus paharul pe cărucior.

— Hai să convenim, a zis calm, că dovezile disponibile arată că Kirov a fost deconspirat.

— Da, hai.

— Dar hai să convenim și că era răspunderea voastră să-l aduceți la noi, indiferent de împrejurări. Ar fi trebuit să vedeți echipele de supraveghere SVR la Viena și să-i transmiteți să renunțe la planul stabilit.

— N-am putut să le vedem, Graham, pentru că nu era niciuna. Nu erau necesare. Știau unde se duce Kirov și că eu voi

aștepta acolo. De aceea au obținut fotografia cu mine ieșind din clădire. De aceea și-au folosit programele, trolii, site-urile de dezbatere publică și serviciile de știri pentru a crea impresia că noi suntem în spatele uciderii lui Kirov.

— Unde a fost scurgerea de informații?

— N-a venit din serviciul nostru. Ceea ce înseamnă, a zis Gabriel, că a venit din al vostru.

— Am un spion rus pe statul de plată? a întrebat Seymour. Asta spui?

Gabriel s-a dus la fereastră și s-a uitat la casele întunecate din partea opusă a pieței.

— E vreo șansă să pui la gramofon un disc cu Harry James și să dai volumul foarte tare?

— Am o idee mai bună, a zis Seymour, ridicându-se în picioare. Vino cu mine.

13
EATON SQUARE, LONDRA

Ușa, chiar dacă în exterior părea normală, avea un cadru invizibil din oțel extrem de rezistent. Graham Seymour a deschis-o tastând pe panoul de pe zid cele opt cifre corecte. Încăperea de dincolo era mică, strâmtă și cu podeaua mai înaltă cu câțiva centimetri. Înăuntru se aflau două scaune, un telefon și un ecran pentru videoconferințe.

— O cameră în care se poate vorbi în siguranță, construită acasă, a zis Gabriel. Ce-o să le mai dea prin cap?

Seymour s-a așezat pe un scaun și i-a făcut semn lui Gabriel spre celălalt. Genunchii li se atingeau, ca la pasagerii dintr-un compartiment de tren. Lumina din tavan răvășea trăsăturile frumoase ale lui Seymour. Dintr-odată, arăta ca un bărbat pe care Gabriel nu-l mai întâlnise niciodată.

— Totul e foarte convenabil, nu-i așa? Și cu totul previzibil.

— Ce anume? a întrebat Gabriel.

— Cauți un țap ispășitor ca să-ți explici eșecul.

— Aș avea grijă cu folosirea expresiei *țap ispășitor.* Face oamenii ca mine să se simtă stingheriți.

Cumva, Seymour a izbutit să-și păstreze masca rezervei britanice.

— Să nu îndrăznești să joci cartea asta cu mine. Ne știm de prea mult timp.

— Da, așa e. De aceea m-am gândit că ai putea fi interesat să afli că șeful filialei tale din Viena e spion rus.

— Alistair Hughes? E un agent bun.

— Sunt sigur că la fel gândesc controlorii lui de la Centrala din Moscova. Sistemul de ventilație al încăperii vâjâia ca un congelator cu ușa deschisă. Ai de gând să mă asculți, cel puțin?

— Nu.

— În acest caz, n-am de ales, suspend relația noastră.

Seymour doar a zâmbit.

— Nu prea te pricepi la poker, nu-i așa?

— N-am prea avut niciodată timp de fleacuri.

— Iată din nou acea carte.

— Relația noastră e ca o căsătorie, Graham. Se bazează pe încredere.

— După părerea mea, cele mai multe căsătorii se bazează fie pe bani, fie pe teama de a fi singur. Și dacă divorțezi de mine, nu vei mai avea niciun prieten pe lume.

— Nu pot să lucrez cu tine sau să-ți împărtășesc informații dacă șeful filialei tale din Viena e pe statul de plată al rușilor. Și sunt foarte sigur că americanii vor fi de aceeași părere.

— N-ai îndrăzni.

— Ba cum să nu. De fapt, cred că o să-i vorbesc despre asta bunului meu prieten Morris Payne la timp pentru mica voastră întâlnire de mâine. Payne era directorul CIA. Asta ar trebui să înviореze în mod considerabil lucrurile.

Seymour n-a răspuns.

Gabriel a aruncat o privire spre obiectivul camerei de deasupra ecranului.

— Chestia aia e pornită, nu?

Seymour a clătinat din cap.

— Și nu știe nimeni că suntem aici?

— Nimeni, în afară de Helen. Ea îl adoră, apropo.

— Pe cine?

— Pe Alistair Hughes. Crede că e un drăguț.

— Așa a crezut și nevasta unui diplomat american care lucra la Viena.

Seymour a mijit ochii.

— De unde ai aflat asta?

— Mi-a șoptit o păsărică. Și aceeași păsărică mi-a șoptit că Alistair Hughes a cerut adresa casei conspirative în care aveam de gând să-l interoghez pe Kirov.

— Departamentul Control din Londra voia adresa, nu Alistair.

— De ce?

— Pentru că era responsabilitatea noastră să-l scoatem pe Kirov din Viena și să-l urcăm în siguranță într-un avion. Nu-i ca și cum ai comanda o mașină prin Uber. Nu poți apăsa pe un buton în ultima clipă. Trebuia să planificăm traseul principal și

să stabilim unul de rezervă, în cazul în care rușii interveneau. Și pentru asta aveam nevoie de adresă.

— Câți oameni au cunoscut-o?

— La Londra? Seymour a ridicat ochii spre tavan. Opt sau nouă. Și încă șase sau șapte la Viena.

— Și Corul de băieți din Viena? Întâmpinat cu tăcere, Gabriel a întrebat: Cât de mult au știut americanii?

— Șefa filialei noastre din Washington i-a informat că Heathcliff își face publică identitatea și că am fost de acord să-i oferim statutul de defector. Ea nu le-a spus niciunul dintre amănuntele operațiunii.

— Nici locul?

— Doar orașul.

— Au știut că o să fiu acolo?

— S-ar putea. Seymour s-a prefăcut că reflectează. Scuză-mă, dar sunt un pic nedumerit. Îi acuzi pe americani că le-au dat informația rușilor sau pe noi?

— Îl acuz pe drăguțul de Alistair Hughes.

— Și cum rămâne cu ceilalți paisprezece agenți MI6 care știau adresa casei tale conspirative? De unde știi că n-a fost unul dintre ei?

— Pentru că stăm în această încăpere. M-ai adus aici, a zis Gabriel, din cauză că te temi că s-ar putea să am dreptate.

14
EATON SQUARE, LONDRA

Graham Seymour a stat multă vreme într-o tăcere contemplativă, cu privirea în altă parte, ca și cum ar fi urmărit peisajul rural trecând pe lângă fereastra vagonului imaginar al lui Gabriel. În cele din urmă, a rostit încet un nume, un nume rusesc, pe care Gabriel s-a trudit să-l audă peste hăulitul sistemului de ventilație.

— Gribkov, a repetat Seymour. Vladimir Vladimirovici Gribkov. Îi ziceam Veevee, mai scurt. Se dădea drept atașat de presă la misiunea diplomatică rusă din New York. Destul de neîndemânatic, aș adăuga. În realitate, era agent SVR și încerca să recruteze spioni la Națiunile Unite. Centrala din Moscova are o *rezidentura* mare la New York. Filiala noastră este mult mai mică, iar a voastră și mai mică. Un om, de fapt. Îi cunoaștem identitatea, i-o cunosc și americanii.

Însă asta, a adăugat Seymour, n-avea nicio însemnătate. Ce conta era că Vladimir Vladimirovici Gribkov, în timpul unui cocktail diplomatic altfel plictisitor de la un hotel șic din Manhattan, l-a abordat pe omul MI6 din New York și i-a dat de înțeles că ar vrea să discute ceva de natură foarte delicată. Agentul MI6, pe care Seymour nu l-a numit, a raportat conștiincios contactul la Departamentul Control din Londra.

— Pentru că, după cum știe fiecare agent MI6, cea mai sigură cale spre transformarea carierei într-o grămăjoară de cenușă este să ai un contact între patru ochi neautorizat cu un mardeiaș de la SVR.

Departamentul Control a aprobat oficial întâlnirea și, la trei săptămâni după contactul inițial – destul timp, a zis Seymour, ca să-i permită lui Gribkov să-și vină în fire –, cei doi agenți au convenit să se întâlnească într-un loc izolat la est de New York, în Long Island.

— De fapt, era o insulă mai mică departe de coastă, un loc numit Shelter Island. Nu există pod, doar feriboturi. O mare parte din insulă este rezervație naturală, cu kilometri întregi de

cărări pe care poți să nu dai niciodată peste cineva. Pe scurt, locul perfect în care un agent al Serviciului Secret de Informații al Maiestății Sale să întâlnească un rus care se gândea să-și trădeze țara.

Gribkov n-a pierdut timpul cu preliminarii sau drăgălășenii profesionale. A spus că e dezamăgit de SVR și de Rusia sub cârmuirea Țarului. Dorește să fugă în Anglia, împreună cu soția și doi copii, care locuiesc împreună cu el la New York, în complexul diplomatic rus din Bronx. A spus că poate oferi MI6 o comoară de informații, printre care și una care l-ar face cel mai valoros transfug din istorie. Prin urmare, voia în schimb o compensație bună.

— Cât? a întrebat Gabriel.

— Zece milioane de lire sterline în numerar și o casă la țară în Anglia.

— Unul dintre ăia, a zis Gabriel cu dispreț.

— Da, a încuviințat Seymour.

— Și informația care îl făcea să merite așa bogăție?

— Numele unei cârtițe a rușilor care lucrează la vârful serviciilor de informații anglo-americane.

— A precizat în ce serviciu sau de care parte a Oceanului?

Seymour a scuturat din cap.

— Care a fost reacția voastră?

— Precauție vecină cu scepticismul, care este mișcarea noastră de deschidere implicită. Am presupus că ne spune o poveste trasă de păr sau că e un agent provocator trimis de Centrala din Moscova ca să ne momească să începem o vânătoare de vrăjitoare auto- distructivă, căutând un trădător în mijlocul nostru.

— Așa că i-ați spus că nu vă interesează?

— Dimpotrivă, de fapt. I-am spus că suntem foarte interesați, dar avem nevoie de câteva săptămâni ca să facem aranjamentele necesare. Între timp, i-am verificat referințele. Gribkov nu era un începător. Era un agent SVR veteran, care servise în câteva *rezidenturi* din Occident, cel mai recent la Viena, unde avusese numeroase contacte cu șeful filialei mele.

— Drăguțul de Alistair Hughes.

Seymour n-a zis nimic.

— Care a fost natura contactelor?

— Obișnuită, a zis Seymour. Important e că Alistair le-a raportat pe fiecare, așa cum trebuia să facă. Toate erau consemnate în dosarul lui, cu trimiteri la Gribkov.

— Așa că l-ai adus pe Hughes la Vauxhall Cross ca să-i afli părerea despre Gribkov și ce vindea el.

— Exact.

— Și?

— Alistair a fost și mai sceptic decât Departamentul Control din Londra.

— Chiar a fost? Sunt șocat să aud asta.

Seymour s-a încruntat.

— În acest punct, a zis, trecuseră șase săptămâni de la oferta inițială de dezertare a lui Gribkov, și începea să fie neliniștit. A făcut două apeluri deloc recomandabile către omul meu din New York. Și apoi, a făcut ceva cu adevărat nechibzuit.

— Ce anume?

— S-a dus la americani. Cum era de așteptat, cei de la Langley au fost furioși din cauza felului în care trataserăm cazul. Ne-au presat să-l luăm pe Gribkov cât mai repede posibil. Chiar s-au oferit să plătească o parte din cele zece milioane. Când ne-am împotrivit, s-a dezlănțuit o adevărată luptă în familie.

— Cine a învins?

— Centrala din Moscova, a zis Seymour. În timp ce noi ne ciorovăiam cu verii americani, n-am observat că Gribkov a fost chemat acasă pentru consultări urgente. Soția și copiii s-au întors în Rusia după câteva zile, și în luna următoare Misiunea Permanentă a Federației Ruse la Națiunile Unite a anunțat numirea unui nou atașat de presă. Nu mai trebuie să spun că de atunci nimeni nu l-a mai văzut pe Vladimir Vladimirovici Gribkov și n-a mai auzit de el.

— De ce nu mi s-a spus nimic de treaba asta?

— Nu te privea.

— Mă *privea*, a zis Gabriel calm, din clipa în care l-ai lăsat pe Alistair Hughes să se apropie la un kilometru de operațiunea

mea din Viena.

— Nu ne-a trecut prin minte să nu-l lăsăm să lucreze la operațiune.

— De ce nu?

— Pentru că ancheta noastră internă nu a găsit că ar fi jucat vreun rol în moartea lui Gribkov.

— Sunt ușurat să aud asta. Dar cum anume au aflat rușii că Gribkov încearcă să dezerteze?

— Am ajuns la concluzia că purtarea lui trebuie să le fi dat indicii. Americanii au fost de acord cu evaluarea noastră.

— Punând astfel capăt unei lupte potențial destabilizatoare între prieteni. Însă acum aveți în brațe alt dezertor rus mort. Și numitorul comun este șeful filialei voastre din Viena, un bărbat care a avut o aventură extraconjugală cu nevasta unui angajat al consulatului american.

— Soțul ei nu era angajat al consulatului, era agent. Și, dacă infidelitatea conjugală ar fi un indicator corect al trădării, n-am mai avea un serviciu. Și nici tu.

— Și-a petrecut mult timp peste graniță, în Elveția.

— Tot păsărica ta ți-a șoptit și asta sau l-ai supravegheat?

— N-aș supraveghea un agent de-ai tăi fără să-ți spun, Graham. Prietenii nu-și fac asta unul altuia. Nu se țin unul pe altul în întuneric. Nu când miza sunt vieți.

Seymour n-a răspuns. Dintr-odată, arăta sleit de puteri și sătul de ceartă. Gabriel n-ar fi vrut să fie în pielea prietenului său. Un as al spionajului nu ieșea niciodată în câștig dintr-o astfel de situație. Era vorba doar despre cât de mult pierdea.

— Cu riscul de a-mi băga nasul unde nu-mi fierbe oala, a zis Gabriel, mi se pare că ai două variante.

— Da?

— Cel mai logic curs al acțiunii ar fi să deschizi o anchetă internă ca să afli dacă Alistair Hughes vă vinde secretele rușilor. Vei fi obligat să le spui americanilor de anchetă, ceea ce va îngheța relația voastră. Mai mult, va trebui să-i pui la curent pe rivalii tăi din MI6, ceea ce e ultimul lucru pe care ți-l dorești.

— Și a doua variantă? a întrebat Seymour.

— Să ne lași pe noi să-l supraveghem pe Hughes.

— Glumești, desigur.

— Uneori. Dar nu acum.

— E un lucru fără precedent.

— Nu în întregime, a ripostat Gabriel. Și nu e lipsit de avantaje.

— Cum ar fi?

— Hughes îți cunoaște tehnicile de supraveghere și, poate și mai important, oamenii. Dacă încerci să-l supraveghezi, există mari șanse să vă descopere. Dar dacă o facem noi…

— Veți avea permisiunea să cotrobăiți prin treburile personale ale unuia dintre agenții mei.

Cu o ridicare din umeri, Gabriel a arătat limpede că are deja această permisiune, cu sau fără aprobarea lui Seymour.

— Nu va putea să se ascundă de noi, Graham, nu dacă e sub supraveghere permanentă. Dacă e în contact cu rușii, vom vedea.

— Și apoi ce?

— Îți vom da dovezile și poți face cu ele ce crezi de cuviință.

— Sau ce crezi tu de cuviință.

Gabriel n-a mușcat momeala; competiția era aproape sfârșită. Seymour a ridicat privirea, iritat, spre grătarul de pe tavan. Aerul era rece ca în Siberia.

— Nu te pot lăsa să-mi supraveghezi șeful filialei din Viena fără să se uite cineva din partea noastră peste umărul tău, a zis Seymour, în cele din urmă. Vreau ca unul dintre agenții mei să fie în echipa de supraveghere.

— Așa am ajuns, de fapt, în beleaua asta, Graham. Cum n-a primit niciun răspuns, Gabriel a zis: Date fiind împrejurările curente, există un singur agent MI6 pe care l-aș accepta.

— Ai uitat că el și Alistair se cunosc?

— Nu, a răspuns Gabriel, acest fapt important nu mi-a dispărut brusc din minte. Dar nu-ți face griji, n-o să-i lăsăm să se apropie unul de altul.

— Nicio vorbă americanilor, a cerut Seymour.

Gabriel a ridicat mâna dreaptă, ca și cum ar fi făcut un jurământ solemn.

— Și nu ai acces la dosarele MI6 sau la lucrările interne ale

filialei din Viena, a insistat Seymour. Operațiunea ta se va limita la supravegherea fizică.

— Dar în apartamentul lui e voie, a ripostat Gabriel. Ochi și urechi.

Seymour s-a prefăcut că chibzuiește.

— De acord, a zis în cele din urmă. Dar încercați să fiți discreți cu camerele video și microfoanele. Un om are dreptul la o zonă de intimitate.

— În afară de cazul în care spionează pentru rușii. Atunci are dreptul la *vîsșaia mera.*

— E în ebraică?

— De fapt, e în rusă.

— Ce înseamnă?

Gabriel a apăsat cele opt cifre pe tastatura interioară și ușa s-a descuiat cu un pocnet.

Seymour s-a încruntat.

— Mâine, la prima oră, o să pun să fie schimbat codul.

— Așa să faci, a zis Gabriel.

Seymour a fost cu gândurile în altă parte în timpul cinei, așa că i-a revenit lui Helen, soția perfectă a unui agent, rolul de a conduce conversația. A făcut asta cu o discreție admirabilă. Gabriel nu era străin presei londoneze, și totuși ea n-a abordat niciodată subiectul neplăcut al isprăvilor lui din trecut pe teritoriul britanic. De-abia mai târziu, când el se pregătea să-și ia rămas-bun, și-a dat seama că nu vorbiseră despre nimic.

Sperase să meargă pe jos până la hotel, dar o limuzină Jaguar neagră aștepta la bordură. Christopher Keller ședea pe bancheta din spate, citind ceva pe BlackBerry-ul său de la MI6.

— În locul tău aș urca, a zis. Un bun prieten al Țarului locuiește de cealaltă parte a pieței.

Gabriel a intrat în mașină și a închis portiera. Limuzina a demarat cu o smucitură și o clipă mai târziu gonea pe King's Road prin Chelsea.

— Cum a fost la cină? a întrebat Keller prudent.

— Aproape la fel de rău ca la Viena.

— Am auzit că ne întoarcem acolo.

— Eu nu.

— Ce păcat! Keller se uita pe geam. Știu cât de mult iubești acel loc.

15
AMBASADA BRITANICĂ, WASHINGTON

Directorul general al Serviciului Secret de Informații al Maiestății Sale nu avea propriul avion (doar prim-ministrul se bucura de un astfel de privilegiu), așa încât Graham Seymour a traversat Atlanticul a doua zi dimineață la bordul unui avion Falcon închiriat. A fost întâmpinat pe aeroportul internațional Dulles de o echipă CIA și condus cu mare viteză prin extinderea suburbană din nordul Virginiei până la complexul ambasadei britanice de pe Massachusetts Avenue. Când au ajuns, a fost condus la etaj pentru întâlnirea obligatorie cu ambasadorul, un bărbat pe care îl cunoștea aproape de când se știa. Tații lor fuseseră împreună la post în Beirut, la începutul anilor '60. Tatăl ambasadorului lucrase la Foreign Office, al lui Seymour la MI6.

— Cinăm în seara asta? a întrebat ambasadorul în vreme ce îl conducea pe Seymour spre ușă.

— Mă tem că trebuie să mă întorc la Londra.

— Păcat.

— Da.

Următoarea oprire a lui Seymour a fost la filiala MI6, care se află în spatele unei uși ca de seif de bancă, un regat secret, despărțit de restul ambasadei. Era de departe cel mai mare birou al MI6 și, fără discuție, cel mai important. Printr-un acord permanent, agenții lui nu încercau să adune informații pe teritoriul american. Nu serveau decât de legătură comunității informațiilor din SUA, în curs de extindere, în care erau considerați clienți valoroși. MI6 ajutase la construirea structurii de spionaj americane în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar acum, după decenii, încă mai culegea răsplata. Relațiile de familie strânse permiteau Marii Britanii, o fostă putere imperială acum golită de conținut, cu o armată mică, să joace un rol supradimensionat pe scena mondială și, astfel, să mențină iluzia că era o putere globală de care trebuie să se țină seama.

Rebecca Manning, șefa filialei din Washington, îl aștepta pe

Seymour de cealaltă parte a barierei de securitate. Fusese cândva frumoasă – mult prea frumoasă ca să fie agent de informații, după părerea unui recrutor al serviciului, de mult uitat –, însă acum, în floarea vieții sale profesionale, era doar formidabil de atrăgătoare. O șuviță neagră rebelă îi căzuse peste un ochi de un albastru de cobalt. Și-a dat-o deoparte cu o mână și pe cealaltă a întins-o spre Seymour.

— Bun venit la Washington, a spus cântat, ca și cum orașul și tot ce reprezenta el îi aparțineau în întregime. Sper că zborul n-a fost prea neplăcut.

— Mi-a dat ocazia să citesc rapoartele tale.

— Mi-ar plăcea să revăd un punct sau două înainte să pornim spre Langley. Este cafea în sala de conferințe.

A dat drumul mâinii lui Seymour și l-a condus pe coridorul central al filialei. Jacheta și fusta ei elegante miroseau vag a tutun; nu încăpea îndoială că ieșise în grădină să fumeze rapid o L&B înainte de sosirea lui Seymour. Rebecca Manning era o fumătoare înrăită și nu își cerea scuze pentru asta. Prinsese năravul la Cambridge și i se agravase mult în timpul unei șederi la biroul din Bagdad. Mai lucrase la Bruxelles, Paris, Cairo, Riad și Amman, unde fusese șefa filialei. Seymour, la începutul mandatului, fusese cel care îi oferise postul de H[11]/Washington, cum era cunoscut în vocabularul serviciului. Făcând asta, el o unsese neoficial ca succesoare a sa. Washington avea să fie ultimul post al Rebeccăi din afara țării: nu mai avea unde să meargă. Nicăieri decât o ultimă perioadă la Vauxhall Cross, ca să poată fi prezentată oficial baronilor din Whitehall. Numirea ei avea să fie un eveniment istoric, și datorată de mult timp. MI5 mai avusese două șefe – printre care și Amanda Wallace, actualul director general –, însă MI6 nu încredințase niciodată unei femei frâiele puterii. Era o moștenire pe care Seymour avea să fie mândru s-o lase în urmă.

Lăsând deoparte legăturile de familie, filiala din Washington aplica aceleași proceduri de securitate ca oricare birou din lume, mai ales când era vorba despre conversații secrete între agenți de rang superior. Sala de conferințe era asigurată împotriva dispozitivelor de ascultare. Un dosar cu note informative, legat

în piele, fusese lăsat pe masă în dreptul scaunului lui Seymour. Înăuntru era programul întâlnirii cu directorul CIA Morris Payne, alături de rezumatele politicilor curente, obiectivelor viitoare și operațiunilor în curs de desfășurare. Era unul dintre cele mai valoroase documente din întreaga lume a informațiilor. Cu siguranță, Centrala din Moscova ar fi ucis ca să pună mâna pe el.

— Frișcă? a întrebat Rebecca Manning.

— Fără.

— Nu-ți stă în obicei.

— Recomandarea doctorului.

— Nimic grav, sper.

— Am colesterolul un pic prea mare. Și tensiunea. E doar unul dintre beneficiile marginale ale slujbei.

— Am renunțat de mult să-mi fac griji pentru sănătatea mea. Dacă nu m-a omorât Bagdadul, nu mă omoară nimic. I-a dat lui Seymour cafeaua. Apoi și-a turnat și ei una și s-a încruntat. Cafea fără o țigară. La ce bun?

— Chiar ar trebui să te lași, știi. Dacă pot eu, poate oricine.

— Morris îmi spune același lucru.

— Nu știam că vă spuneți pe numele mic.

— Tipul nu-i așa de rău, Graham.

— Are convingeri ideologice, ceea ce mă neliniștește. Un spion n-ar trebui să creadă în nimic. S-a oprit, apoi a adăugat: Ca tine, Rebecca.

— Morris Payne nu-i spion, e directorul Agenției Naționale de Informații. E o diferență enormă. Rebecca a deschis exemplarul său cu note informative. Începem?

Seymour nu se îndoise niciodată de înțelepciunea numirii Rebeccăi Manning la Washington, și cu atât mai puțin în cele patruzeci și cinci de minute ale raportului ei. A trecut rapid și fără ezitare prin program – Coreea de Nord, China, Iran, Irak, Afganistan, Siria, efortul global împotriva ISIS și al-Qaeda. Stăpânea deplin subiectele politice, la fel și operațiunile americane sub acoperire. Ca șefă a filialei MI6 din Washington, Rebecca Manning știa mult mai multe despre operațiunile secrete ale comunității informațiilor americane decât majoritatea

membrilor Senatului. Gândirea ei era subtilă și rafinată, și nu era înclinată spre hiperbolizare sau pripă. Pentru Rebecca, lumea nu era un loc primejdios care iese rapid de sub control; era o problemă care trebuie să fie gestionată de bărbați și femei competenți și instruiți.

Ultimul punct din program era Rusia. Era un teren inerent înșelător. Noul președinte al Americii nu făcuse un secret din admirația pe care i-o purta conducătorului cu mână de fier al Rusiei și își exprimase dorința de a avea relații mai bune cu Moscova. Acum era prins într-o anchetă despre posibilitatea ca Kremlinul să-l fi susținut pe ascuns, ajutându-l să iasă învingător într-o campanie electorală strânsă cu adversarul lui democrat. Seymour și MI6 trăseseră concluzia că așa era, la fel ca predecesorul lui Morris Payne din CIA.

— Din motive evidente, a spus Rebecca, Morris nu dorește să discute politicile interne americane. E interesat de un singur subiect și atât.

— Heathcliff?

Rebecca a încuviințat din cap.

— Dacă așa stau lucrurile, ar trebui să-l invite la Washington pe Gabriel Allon, ca să stea la taifas.

— A fost vina lui Allon – asta e poziția ta? A urmat o scurtă tăcere. Pot să vorbesc deschis?

— De aceea suntem aici.

— Americanii nu vor crede asta. Au lucrat cu Allon timp de mulți ani, la fel ca tine. Și știu că e mai mult decât capabil să preia un agent rus care dezertează.

— Pari să simți foarte bine pulsul american.

— Asta face parte din slujba mea, Graham.

— La ce-ar trebui să mă aștept de la ei?

— O mare îngrijorare, a răspuns Rebecca.

N-a mai spus nimic, pentru că nu mai era nimic de spus. Dacă CIA împărtășea convingerea lui Gabriel că MI6 fusese penetrat de ruși, era un dezastru.

— Morris are de gând să facă acuzația în mod explicit? a întrebat Seymour.

— Tare mă tem că nu știu. Acestea fiind spuse, omul nu-și

drămuiește vorbele. Deja simt o schimbare a temperaturii în raporturile mele cu ei. Aerul s-a răcit un pic. Multe tăceri lungi și priviri lipsite de expresie. Trebuie să ne ocupăm fără ocolișuri de grijile lor. Altfel, vor începe să tăinuiască bijuteriile coroanei.

— Și dacă le spun că le împărtășesc îngrijorările?

— Zău? a zis Rebecca. Seymour a sorbit din cafea. Trebuie să fii conștient de faptul că asasinarea lui Heathcliff i-a făcut pe americani să examineze din nou ceea ce a mers prost în cazul lui Gribkov. O examinare foarte atentă, a adăugat Rebecca.

— Ar fi proști să n-o facă. După o pauză, Seymour a zis: La fel am fi și noi.

— Ai deschis o anchetă oficială?

— Rebecca, știi că nu pot să…

— Iar eu nu pot să-mi îndeplinesc în continuare îndatoririle de șef de filială la Washington dacă nu cunosc răspunsul la această întrebare. Voi fi într-o situație imposibilă, și orice urmă de încredere pe care o mai au americanii în mine se va evapora.

Avea dreptate.

— Nicio investigație oficială, a zis Seymour calm, nu e deschisă în acest moment.

Răspunsul era o capodoperă de abureală birocratică, pasivă. N-a trecut neobservat de Rebecca.

— Și cum rămâne cu una *neoficială?* a întrebat.

Seymour a lăsat să treacă un moment înainte să răspundă.

— E destul să spun că se fac anumite cercetări.

— Cercetări?

El a încuviințat din cap.

— Ați identificat un suspect?

— Rebecca, zău așa.

Tonul lui Seymour era mustrător.

— Nu sunt un agent de birou de nivel inferior, Graham. Sunt H/Washington-ul tău. Și sunt îndreptățită să știu dacă Vauxhall Cross crede că am un trădător care lucrează în filiala mea.

Seymour a șovăit, apoi a scuturat încet din cap. Rebecca a părut ușurată.

— Ce-o să le spunem americanilor? a întrebat.

— Absolut nimic. E prea periculos.

— Și când Morris Payne te va informa despre bănuiala că avem printre noi un spion rus?

— O să-i amintesc de Aldrich Ames și Robert Hanssen. Și apoi o să-i spun că se înșală.

— N-o să accepte asta.

— Nu va avea de ales.

— În afară de cazul în care investigația ta neoficială va descoperi o cârtiță a rușilor.

— Ce investigație? a întrebat Seymour. Ce cârtiță?

16
CARTIERUL BELVEDERE, VIENA

Ambasada britanică din Viena se afla pe Jauresgasse, numărul 12, nu departe de grădinile Belvedere, în poleitul Landstraße. Iordanienii erau vizavi și irakienii în capătul străzii. Prin urmare, acolo erau și rușii. În consecință, Alistair Hughes, șeful filialei MI6 din Viena, avea ocazia să treacă de câteva ori pe zi, candid, pe lângă marea *rezidentura* SVR, fie în mașina sa cu șofer, fie pe jos.

Locuia pe o stradă liniștită, numită Barichgasse, într-un apartament suficient de spațios ca să aibă loc soția și cei doi fii, care veneau de la Londra cel puțin o dată pe lună. Departamentul administrativ reușise să obțină un contract de închiriere pe termen scurt pentru un apartament mobilat din clădirea de vizavi. Eli Lavon s-a mutat acolo în dimineața în care Graham Seymour se afla la Washington; Christopher Keller, în ziua următoare. Lucrase cu Lavon în câteva operațiuni, cel mai recent în Maroc. Cu toate astea, Keller aproape că nu l-a recunoscut pe bărbatul care a descuiat ușa și l-a tras repede înăuntru.

— Care anume, a întrebat Keller, e natura relației noastre?

— Nu-i evident? a răspuns Lavon.

Keller l-a zărit pentru prima dată pe Alistair Hughes la opt și jumătate în seara aceea, când a coborât de pe bancheta din spate a unei mașini a ambasadei. Și apoi l-a văzut din nou două minute mai târziu, pe ecranul unui computer, când a intrat în apartamentul lui. O echipă Neviot intrase prin efracție în apartament în acea după-amiază și ascunsese camere video și microfoane în toate încăperile. De asemenea, instalaseră o derivație de pe telefonul fix al apartamentului și rețeaua lui Wi-Fi, care le permitea lui Lavon și Keller să urmărească activitatea lui Hughes în ciberspațiu, inclusiv apăsările pe tastatură. Regulamentul MI6 îi interzicea să efectueze activități oficiale pe alt computer din afara filialei sau pe alt telefon, în afară de BlackBerry-ul protejat. Totuși, era liber să efectueze activități

personale pe o rețea nesecurizată, folosind un dispozitiv personal. La fel ca majoritatea agenților fără acoperire ai MI6, mai avea un telefon. Al lui Hughes era un iPhone.

Și-a petrecut acea primă seară așa cum avea să le petreacă pe următoarele nouă, ca un bărbat de vârstă mijlocie care locuiește singur. Ora sosirii era puțin diferită în fiecare seară, ceea ce Lavon, care îi nota venirile și plecările, a pus pe seama măiestriei profesionale și securității personale. Mesele lui erau genul preparat la microunde și, în general, erau luate privind știrile de la BBC. Nu bea vin la cină – de fapt, n-au observat să fi băut niciun fel de alcool – și de obicei le telefona soției și copiilor în jurul orei zece. Ei locuiau în zona Shepherd's Bush din Londra. Soția, pe nume Melinda, lucra la Barclays, la sediul din Canary Wharf. Băieții aveau paisprezece și șaisprezece ani și învățau la St. Paul's, una dintre cele mai scumpe școli din Londra. Se părea că banii nu erau o problemă.

Însă insomnia era. Primul lucru la care apela era biografia groasă a lui Clement Atlee, prim-ministrul laburist al Angliei postbelice, și, când asta nu dădea roade, lua flaconul cu tablete care stătea tot timpul pe noptieră. Mai erau două flacoane în dulăpiorul cu medicamente din baie. Hughes lua acele pastile cu cafeaua de dimineață. Era foarte atent cu igiena personală și îmbrăcămintea, dar nu peste măsură. Niciodată nu uita să le trimită un SMS cu „Bună dimineața" Melindei și băieților, și niciunul dintre SMS-urile sau e-mailurile pe care le trimitea sau le primea în apartament nu erau exagerat de romantice sau de sexuale. Eli Lavon a trimis toate numerele de telefon și adresele de la care era contactat sau pe care le contacta pe bulevardul Regele Saul, de unde erau trimise la Unitatea 8200, foarte competentul serviciu de comunicații și ciberinformații al Israelului. Niciunul nu părea suspect. Ca să nu lase nimic deoparte, Unitatea 8200 a cercetat numele, numerele de telefon și adresele de e-mail din lista lui de contacte. Și acelea erau curate.

O mașină îl lua pe Hughes în fiecare dimineață, în jurul orei nouă, uneori cu câteva minute mai devreme, alteori mai târziu, și îl ducea la ambasadă, și din acel moment dispărea din vedere

câteva ore. Măsurile de securitate stricte de pe Jauresgasse făceau ca urmăritorii din echipa lui Lavon să nu poată fi o prezență fixă acolo. Nu existau nici parcuri sau piețe sau spații publice în care un maestru al supravegherii să poată zăbovi cât de cât. N-avea importanță; serviciile de localizare ale iPhone-ului, pe care Hughes îl ținea în servietă, îi avertizau când pleca de acolo.

Ca șef fără acoperire al filialei dintr-o țară mică și rezonabil de prietenoasă, Alistair Hughes era un fel de spion-diplomat, ceea ce însemna că trebuie să aibă un program încărcat de ședințe și întâlniri în afara ambasadei. Era un vizitator frecvent al diferitelor ministere austriece și al sediului BVT, și lua zilnic prânzul în cele mai bune restaurante din Viena cu spioni și diplomați și, uneori, chiar cu câte un reporter – printre care o frumoasă jurnalistă de la televiziunea germană, care îi cerea insistent informații despre rolul Israelului în uciderea lui Konstantin Kirov. Eli Lavon știa asta pentru că prânzea la masa alăturată, împreună cu o femeie din echipa sa de supraveghere. Lavon a fost prezent și la o recepție diplomatică la Kunsthistoriches Museum, unde Hughes a avut un scurt contact cu un bărbat de la ambasada rusă. Lavon a făcut pe furiș o fotografie și a trimis-o pe bulevardul Regele Saul. Biroul n-a putut găsi un nume pentru fața rusului, și nici Ministerul Afacerilor Externe din Israel. Însă Graham Seymour l-a identificat imediat.

— Vitali Borodin, i-a spus lui Gabriel prin legătura securizată dintre birourile lor. Este adjunctul celui de-al doilea secretar, fără vreo legătură cu SVR.

— De unde știi?

— Pentru că Alistair a raportat contactul în clipa în care s-a întors la filială.

În seara aceea, a zecea a operațiunii de supraveghere, Hughes a reușit să citească doar două pagini din biografia lui Atlee înainte să ia tabletele de pe noptieră. Iar dimineața, după ce le-a trimis soției și copiilor SMS-urile, a luat câte o tabletă din cele două flacoane din dulăpiorul cu medicamente și le-a înghițit cu o gură de cafea. Mașina ambasadei a venit la nouă și

douăsprezece minute, iar la nouă treizeci Keller a intrat în apartamentul lui Hughes cu ajutorul unuia dintre spărgătorii pricepuți ai lui Lavon. S-a dus direct la flaconul de pe noptieră. Nu avea nicio etichetă sau inscripție. Nici flacoanele din dulăpior nu aveau. Keller a luat o mostră din fiecare, le-a pus pe blatul din baie și le-a fotografiat pe ambele părți. Vizavi, la postul de observație, a căutat inscripțiile de pe ele într-o bază de date de pe internet.

— Acum știm de ce e singurul agent MI6 care nu bea, a zis Eli Lavon. Efectele secundare l-ar ucide.

Lavon a trimis urgent informația pe bulevardul Regele Saul, iar Gabriel i-a dat vestea lui Graham Seymour într-o convorbire telefonică securizată, la sfârșitul după-amiezii. Șeful filialei MI6 din Viena era un maniaco-depresiv care se lupta cu anxietatea și reușea cu greu să doarmă noaptea. Însă era și o rază de lumină. Până acum, nu exista vreo dovadă că era și spion rus.

L-au mai supravegheat trei zile și trei nopți. Sau, cum a spus Eli Lavon mai târziu, și Keller l-a susținut, au vegheat asupra lui. Așa de mare era impactul celor trei flacoane fără însemne, unul cu Ambien, altul cu Xanax și unul cu Lithobid, un puternic stabilizator al stării de spirit. Până și Lavon, privitor profesionist pe gaura cheii, care de o grămadă de timp făcea cronica vieții secrete a altora – slăbiciunile și capriciile, abaterile și infidelitățile ascunse –, nu se mai putea gândi la Alistair Hughes ca la o simplă țintă și potențial spion rus. Era în sarcina lor să aibă grijă de el și să-l apere de rele. Era pacientul lor.

Nu era primul agent de informații profesionist care suferea de o tulburare mintală, și n-avea să fie ultimul. Unii intrau în joc având deja tulburările; alții descopereau că jocul însuși este ceea ce-i îmbolnăvește. Totuși, Hughes își ascundea suferințele mai bine ca majoritatea. De fapt, lui Keller și Lavon le era greu să împace figura zăpăcită de Ambien care se ridica din pat șovăielnic în fiecare dimineață cu spionul profesionist ireproșabil care ieșea peste câteva minute pe ușa blocului de locuințe, arhetipul rafinamentului și competenței britanice. Totuși, supraveghetorii și-au restrâns orbita când îl urmau pe

Hughes la diferitele întâlniri din zi. Și, când aproape că a pășit în fața unui tramvai, pe Kärntner Ring (atenția îi era distrasă de ceva de pe BlackBerry), Eli Lavon a fost cel care l-a prins de cot și l-a avertizat încet în limba germană să aibă grijă pe unde merge.

— Și ești sigur că nu te-a văzut? a întrebat Gabriel pe linia securizată.

— M-am întors cu spatele înainte să ridice privirea din telefon. Nu mi-a văzut clar fața.

— Ai spart al patrulea zid dintre urmăritor și urmărit. Tonul lui Gabriel era mustrător. N-ar fi trebuit s-o faci.

— Ce *ar fi trebuit* să fac? Să *mă uit* cum e călcat de tramvai?

A doua zi era o miercuri, cenușie și deprimantă, dar destul de caldă ca norii joși să cearnă ploaie, nu zăpadă. Starea de spirit a lui Hughes se potrivea cu vremea. S-a ridicat cu întârziere din pat și, când și-a înghițit tabletele din dulăpior, Xanaxul și Lithobidul, a făcut-o ca și cum i-ar fi fost băgate pe gât cu de-a sila. Afară, pe stradă, a zăbovit înainte să urce în mașina ambasadei și a ridicat privirea spre fereastra apartamentului de supraveghere, dar altminteri ziua s-a scurs la fel ca ultimele douăsprezece. Și-a petrecut dimineața în ambasadă, a prânzit copios cu un oficial de la Agenția Internațională pentru Energie Atomică, a băut cafea la Café Speri cu un reporter de la *Telegraph.* N-a lăsat urme de cretă, n-a făcut plimbări lungi într-un parc vienez sau în vreo pădure izolată și nu s-a implicat în activități vizibile de comunicare impersonală. Pe scurt, n-a făcut nimic care să sugereze că era în contact cu un serviciu de informații advers.

A stat la ambasadă până mai târziu decât de obicei și s-a întors în apartament la nouă și un sfert. De-abia a mai fost timp pentru un pui cu sos de curry la microunde și un telefon rapid în Shepherd's Bush înainte să se așeze în pat. De data asta n-a mai luat cartea, ci laptopul, pe care l-a folosit ca să rezerve un bilet de avion și o cameră de hotel pentru două nopți. Zborul era Skywork 605, cu plecare din Viena la două după-amiaza, vineri, cu sosirea prevăzută la Berna la trei și jumătate. Hotelul era Schweizerhof, unul dintre cele mai bune din Berna. Nu i-a

spus soției de planurile de călătorie. Nici n-a informat filiala din Viena sau Vauxhall Cross, a recunoscut Graham Seymour într-o convorbire securizată cu Gabriel.

— De ce nu? a întrebat Gabriel.

— Nu e obligatoriu, câtă vreme călătoria e în interes personal.

— Poate că ar trebui să fie.

— Tu știi în fiecare minut din fiecare zi unde sunt șefii tăi de filiale?

— Nu, a zis Gabriel. Dar niciunul dintre ai mei nu spionează pentru ruși.

Alistair Hughes a dormit buștean în acea noapte, cu ajutorul a zece miligrame de Ambien, însă pe bulevardul Regele Saul luminile au rămas aprinse până târziu. Dimineața, Mihail Abramov a zburat la Zürich; Yossi Gavish și Rimona Stern la Geneva. Toți trei au ajuns, în cele din urmă, la Berna, unde s-au întâlnit cu Christopher Keller și câțiva agenți Neviot din echipa de supraveghere din Viena.

Ceea ce l-a lăsat pe dinafară doar pe Gabriel. Miercuri foarte devreme s-a trezit pe întuneric și s-a îmbrăcat în liniște, ca să n-o deranjeze pe Chiara, în hainele unui om de afaceri german pe nume Johannes Klemp. În camera alăturată Rafael a dormit mai departe când l-a sărutat ușurel, însă Irene s-a trezit și l-a fulgerat cu o privire acuzatoare.

— Arăți altfel.

— Uneori trebuie să mă prefac că sunt altcineva.

— Iar pleci?

— Da.

— Cât de mult o să fii plecat?

— Nu mult, a răspuns, fără convingere.

— Unde te duci de data asta?

Securitatea operațiunilor nu-i permitea să răspundă. A mai sărutat-o o dată pe Irene și a coborât la parter, unde mașina sa cu escortă tulbura liniștea de pe strada Narkiss. „Unde te duci de data asta?" „În Elveția", și-a zis. „De ce trebuia să fie Elveția?"

17
THE PALISADES, WASHINGTON

În timp ce avionul lui Gabriel se înălța peste estul Mediteranei, Eva Fernandes curăța micul bar din Brussels Midi, un bistrou belgian popular de pe MacArthur Boulevard, în partea de nord-vest a Washingtonului. Ultimul client din acea seară plecase, în sfârșit, și sala de mese îngustă era pustie, în afară de Ramon, care plimba ritmic aspiratorul pe covor, și Claudia, care aranja mesele pentru prânzul de a doua zi. Amândoi veniseră de curând din Honduras – Claudia legal, Ramon nu – și niciunul nu vorbea prea bine engleza. Asta era valabil pentru majoritatea celor din bucătărie. Din fericire, Henri, proprietarul născut în Belgia, care era și bucătarul-șef, știa destul de multă spaniolă ca să-și facă dorințele cunoscute, la fel și Yvette, parteneră de afaceri cumplit de eficientă și soție.

Yvette se ocupa de activitățile zilnice ale restaurantului și păzea cu strășnicie registrul de rezervări, însă Eva Fernandes, suplă, blondă, izbitor de atrăgătoare, era imaginea publică a restaurantului. Clientela prosperă era formată din membri de vază ai elitei care cârmuia Washingtonul – avocați, lobbyiști, jurnaliști, diplomați și intelectuali din cele mai proeminente grupuri politice sau de reflecție. Cei mai mulți erau democrați cu înclinații de stânga. Erau globaliști, ecologiști și suporteri ai drepturilor la reproducere, la imigrarea fără restricții, la asigurarea de sănătate universală, la controlul strict al armelor și la un venit minim garantat pentru cei aflați la baza piramidei economice. Pe Eva o adorau. Ea îi întâmpina când intrau în restaurant și le lua paltoanele și grijile. Și când mesele lor nu erau disponibile, din cauză că Yvette făcuse prea multe rezervări, Eva le potolea mânia cu un zâmbet amețitor, un pahar de vin din partea casei și câteva cuvinte cu accentul ei imposibil de identificat. „De unde ești?” o întrebau, și ea le spunea că din Brazilia, lucru adevărat până la un punct. Și dacă o întrebau cum de arată a europeană, le spunea că bunicii săi veniseră din Germania, ceea ce nu era deloc adevărat.

Era în America de șapte ani și locuise mai întâi în Miami, apoi jucase șotronul spre nord, printr-o serie de slujbe și relații fără viitor, până să ajungă la Washington, care fusese de la bun început destinația ei. Găsise de lucru la Brussels Midi din întâmplare, după ce o cunoscuse pe Yvette la Starbucks-ul de peste drum. Era supracalificată pentru acea slujbă – avea o diplomă în biologie moleculară de la o universitate prestigioasă –, iar salariul era de mizerie. Își completa veniturile predând de trei ori pe săptămână yoga la o sală din Georgetown și primea sprijin financiar suplimentar de la un prieten care preda istoria la Hunter College, în Manhattan. Împreună, cele trei surse de venit îi dădeau aparența independenței. Trăia singură într-un mic apartament de pe Reserve Road, avea o Kia Optima și călătorea des, mai ales în Canada.

Era unsprezece și un sfert când au plecat Ramon și Claudia. Eva și-a luat geanta din garderobă, a pornit sistemul de alarmă al restaurantului și a ieșit. Mașina era parcată la bordură. Apartamentul era la vreun kilometru, însă noaptea Eva nu mergea niciodată pe jos singură. În iarna aceea fuseseră mai multe jafuri pe MacArthur Boulevard și, cu o săptămână în urmă, o tânără fusese târâtă în pădurea din Battery Kemble Park, sub amenințarea cuțitului, și violată. Eva era convinsă că se putea descurca în cazul unei încercări de jaf sau de atac sexual, însă asemenea isprăvi nu se prea potriveau cu profilul unei amfitrioane și instructoare de yoga. Și nici nu voia să riște să aibă de-a face cu poliția.

A descuiat portierele mașinii cu telecomanda și a intrat repede. A pus cu grijă geanta pe scaunul pasagerului. Era mai grea decât de obicei, pentru că în ea se afla un dispozitiv electronic din crom lustruit, de mărimea unei cărți broșate obișnuite. Evei i se ordonase să deschidă dispozitivul în seara aceea – doar timp de cincisprezece minute, începând cu ora nouă –, ca un agent al Centralei din Moscova să-i poată transmite electronic documente. Dispozitivul avea o rază de acțiune de circa treizeci de metri în toate direcțiile. Era posibil ca agentul să fi transmis documentele de pe trotuar sau dintr-o mașină în trecere, însă Eva se îndoia. Era foarte probabil ca

transmisia să se fi făcut în Brussels Midi. Din motive de securitate, Eva nu cunoștea identitatea agentului, însă avea un suspect. Observa lucruri care le scăpau celor mai mulți oameni, mărunțișuri. Supraviețuirea ei depindea de asta.

MacArthur Boulevard era pustiu în acea noapte ploioasă. Eva a pornit spre est, fiind atentă la viteză din pricina camerelor video. Micul bloc din cărămidă în care locuia dădea spre bazinul de acumulare. Și-a parcat Kia la vreo sută de metri și a examinat celelalte mașini parcate, în timp ce mergea pe pavajul ud. Pe cele mai multe le-a recunoscut, însă pe una, un SUV cu plăcuțe de Virginia, n-o mai văzuse niciodată. A memorat numărul – făcea asta nu în engleză sau portugheză, limba identității sale de acoperire, ci în rusă – și a intrat.

În hol și-a găsit cutia poștală plină până la refuz. A lăsat să cadă în coșul de gunoi cataloagele și celelalte lucruri netrebuincioase și a dus sus, acasă, două facturi. Acolo, la masa din bucătărie, cu lumina redusă și jaluzelele coborâte, a conectat dispozitivul cromat la laptop și a introdus parola corectă din 27 de caractere în fereastra care a apărut pe ecran.

A introdus un stick nefolosit și, când a primit semnalul, a dat clic. Fișierele de pe dispozitiv au trecut automat pe stick, însă era în sarcina Evei să paroleze stick-ul și să-i codifice conținutul. Acum, ca întotdeauna, a făcut acest lucru încet și meticulos. Ca să se asigure de rezultat, a scos stick-ul și l-a introdus în portul USB, apoi a dat clic pe iconul care a apărut. I s-a refuzat accesul fără parola corectă din 27 de caractere. Stick-ul era asigurat bine.

Eva a deconectat dispozitivul cromat și l-a ascuns în locul lui obișnuit, sub covor și sub scândura desprinsă din partea de jos a dulapului-debara din dormitor. Stick-ul l-a pus într-un compartiment cu fermoar din geantă. Primul act se încheiase; intrase cu succes în posesia informațiilor transmise de agent. Acum trebuia să le trimită la Centrala din Moscova într-un fel care să nu fie detectat de NSA. Asta însemna să-l înmâneze unui curier, veriga următoare din lanțul care se întindea de la Washington la Iasenevo. În trecut, Eva lăsase stick-urile sub chiuveta dintr-un apartament gol din Montréal. Însă Centrala din Moscova, din motive pe care nu s-a ostenit să i le

împărtășească Evei, a închis acel loc și a creat altul.

Ca să explice călătoriile ei dese în Canada, Centrala a creat o legendă, o poveste de acoperire. Se părea că are o mătușă din partea mamei care locuiește în Quartier Latin din Montréal – blocaj renal, dializă, stare proastă. Luni și marți erau următoarele zile libere ale Evei, însă rapoartele agentului aveau întotdeauna prioritate maximă. Vineri sau sâmbătă ieșeau din discuție – Yvette avea să se înfurie dacă Eva cerea o seară liberă cu atât de puțin timp înainte –, însă duminicile aveau puțini clienți, mai ales iarna. Yvette putea cu ușurință să se ocupe de ușă și de telefon. Eva nu mai trebuia decât să găsească pe cineva care să țină cursul de yoga în locul ei duminică, la ora nouă dimineața. N-avea să fie o problemă. Emily, angajată de curând, avea nevoie disperată să lucreze în plus. Așa era viața în așa-numita economie gig a Americii moderne.

Eva s-a așezat în fața laptopului și a trimis trei e-mailuri scurte, unul lui Yvette, unul directorului sălii de yoga și al treilea inexistentei sale mătuși din partea mamei. Apoi a rezervat un bilet ieftin la zborul United Airlines de duminică dimineața spre Montréal și a rezervat o cameră pentru noaptea aceea la hotelul Marriott din centru. A câștigat la ambele kilometri și puncte valoroase. Controlorul de la Moscova o îndemnase pe Eva să devină membră a programelor care îi recompensează pe cei care zboară des, pentru că ajuta la reducerea cheltuielilor mari pentru păstrarea locului ei în Occident.

În sfârșit, la unu și jumătate, a închis computerul și s-a prăbușit în pat, epuizată. Părul îi mirosea a Brussels Midi, a melci și somon la grătar cu sos de șofran și a tocană de vită flamandă fiartă încet în bere brună. Ca întotdeauna, evenimentele banale ale serii i se derulau în minte. Era involuntară, această filtrare intimă, un efect secundar nedorit al naturii plictisitoare a slujbei sale de acoperire. Retrăia fiecare conversație și vedea fiecare față de la cele douăzeci și două de mese ale restaurantului. Își amintea un grup mai bine decât pe celelalte – Crawford, patru persoane, la ora opt. Eva i-a condus la masa numărul șapte. La 21:08 așteptau să vină felurile

principale. Trei discutau însuflețit. Unul se uita lung la un telefon.

18
VIENA – BERLIN

Nu i-a luat mult lui Eli Lavon să observe că Alistair Hughes ascundea ceva. Era, de exemplu, chestiunea măruntă a valizei cu lucrurile de schimb. O lăsase în apartament, în ciuda faptului că pleca la Berna cu un zbor de la începutul după-amiezii. Și apoi mai era mașina care-l dusese de la ambasadă la Café Central la zece și jumătate. De obicei, șoferul aștepta în apropiere în timpul uneia dintre întâlnirile lui Hughes, dar acum a plecat de îndată ce Hughes a trecut de faimoasa ușă a cafenelei. Înăuntru, Hughes a fost întâmpinat de un bărbat care arăta ca și cum și-ar fi cumpărat hainele de la un croitor care lucra exclusiv pentru diplomații din Uniunea Europeană. Eli Lavon, de la postul său din cealaltă parte a sălii de mese arhipline, n-a putut să-și dea seama cu precizie de naționalitatea bărbatului, însă a avut impresia clară că era francez.

Hughes a plecat din cafenea la câteva minute după ora unsprezece și a mers pe jos până la Burgring, unde s-a urcat într-un taxi, primul pe care îl lua de când era supravegheat de Birou. L-a dus la apartament și l-a așteptat la bordură până când a coborât cu valiza. Lavon știa asta pentru că privea de pe locul pasagerului dintr-un Opel Astra bleumarin, condus de ultimul membru al echipei sale rămas la Viena. Au parcurs drumul de optsprezece kilometri până la aeroport în timp record, depășind taxiul lui Hughes, ceea ce i-a permis lui Lavon să se înregistreze pentru cursa de Berna înainte ca Hughes să pășească în terminal. Englezul a intrat cu BlackBerry-ul de la MI6 la ureche.

Tânăra austriacă de la ghișeul Skywork a părut să-l recunoască pe Hughes, și Hughes pe ea. Bărbatul a trecut fără întârziere pe la controlul pașapoartelor și cel corporal și s-a așezat într-un ungher liniștit al sălii de așteptare, unde a trimis și a primit câteva SMS-uri pe iPhone-ul personal. Sau așa i s-a părut lui Lavon, care era înghesuit printre băutorii din miezul zilei la barul din cealaltă parte a sălii, ciugulind eticheta îmbrobonată a sticlei de bere austriacă Stiegl.

La douăsprezece patruzeci difuzoarele de pe tavan au mugit; era pe cale să înceapă îmbarcarea pentru Berna. Lavon a băut destulă bere ca să satisfacă curiozitatea oricărui agent de supraveghere SVR și apoi a luat-o agale spre poartă, urmat după un moment de Alistair Hughes. Avionul era un Saab 2000, cu cincizeci de locuri. Lavon s-a îmbarcat primul și tocmai își așeza cuminte bagajul de mână sub scaunul din față când Alistair Hughes a intrat pe ușa cabinei.

Vecina de scaun a lui Hughes și-a făcut apariția un moment mai târziu, o femeie cu machiaj strălucitor, în jur de patruzeci și cinci de ani, atrăgătoare, în haine de birou, care vorbea în germană elvețiană la un telefon mobil. Dintr-un exces de prudență, Lavon a fotografiat-o pe furiș și apoi a privit cum ea și Hughes încep o conversație relaxată. Vecinul de scaun al lui Lavon nu era genul vorbăreț. Arăta balcanic, sârb sau bulgar, și dăduse pe gât trei sticle de bere lager la bar, înainte de zbor. Când avionul a intrat trepidând într-un nor de mică altitudine, Lavon s-a întrebat dacă nu cumva fața bărbatului, cu barba nerasă de vreo cinci zile, avea să fie ultimul lucru pe care îl vedea pe lume.

Norii s-au subțiat deasupra Salzburgului, oferindu-le pasagerilor o priveliște uluitoare a Alpilor înzăpeziți. Însă Lavon n-avea ochi decât pentru Alistair Hughes și atrăgătoarea vorbitoare de germană așezată lângă el. Ea bea vin alb. Hughes, ca de obicei, sorbea câte puțin dintr-un pahar cu apă minerală carbogazoasă. Zumzetul monoton al motoarelor îl împiedica pe Lavon să le audă conversația, dar era evident că femeia părea interesată de ce îi spunea englezul civilizat, chipeș. Nu era deloc surprinzător; ca agent al MI6, Alistair Hughes era antrenat în arta seducției. Totuși, era posibil ca scena pe care o urmărea Lavon să fie altceva decât întâlnirea întâmplătoare dintre un bărbat și o femeie într-un avion. Poate că Hughes și femeia erau deja amanți. Sau poate că ea era agentul SVR care se ocupa de Hughes.

După patruzeci și cinci de minute de zbor, Hughes a scos din servietă un exemplar din *Economist* și a citit până când avionul a atins brusc pista micului aeroport din Berna. A mai schimbat

câteva cuvinte cu femeia în timp ce avionul rula spre terminal, dar când a traversat pista bătută de vânt vorbea la iPhone-ul personal. Femeia mergea la câțiva pași în urma lui, iar Lavon la câțiva pași în urma femeii. Și el vorbea la telefon. Era în contact cu Gabriel.

— Locul 4B, a zis Lavon încet. Femeie, germano-elvețiană, la vreo patruzeci de ani. Găsește-i numele pe lista călătorilor și verifică în baza de date, ca să pot dormi la noapte.

Clădirea terminalului era de mărimea unui aeroport municipal tipic, scundă și cenușie, cu un turn de control la un capăt. Câțiva dintre ceilalți pasageri s-au adunat în jurul benzii rulante pentru bagaje, dar cei mai mulți au pornit grăbiți spre ieșire, printre ei numărându-se și Alistair Hughes și femeia. Afară, ea a urcat pe locul pasagerului dintr-un Volvo stropit cu noroi și l-a sărutat pe bărbatul de la volan. Apoi i-a sărutat pe cei doi copilași de pe bancheta din spate.

Un șir de taxiuri aștepta pe partea cealaltă a drumului. Hughes a urcat în primul; Lavon în al treilea. Berna era la câțiva kilometri spre nord-est. Aristocraticul hotel Schweizerhof avea vedere spre Bahnhofplatz. Pe când taxiul său trecea de intrare, l-a zărit pe Alistair Hughes încercând să curme avântul unui hamal excesiv de zelos.

Așa cum i se ceruse, șoferul lui Lavon l-a lăsat pe partea opusă a pieței aglomerate. Destinația reală era însă hotelul Savoy, aflat pe un colț elegant, pe o alee pietonală numită Neuengasse. Mihail Abramov bea cafea în hol. Gabriel și Christopher Keller se aflau într-o cameră de la etaj.

Pe masa de scris erau câteva laptopuri. Pe unul se vedea o imagine de sus a biroului recepției de la Schweizerhof, mulțumită rețelei interne de supraveghere a hotelului. Alistair Hughes tocmai dădea pașaportul, o cerință în toate hotelurile elvețiene. Inutilă în cazul lui Hughes, și-a zis Lavon, pentru că el și funcționarul păreau să se cunoască bine.

Cu cheia camerei în mână, Hughes s-a dus la lifturi, ieșind de pe ecranul unui computer și intrând pe altul. Alte două camere i-au monitorizat drumul pe coridorul de la etajul patru până la ușa apartamentului cu vedere spre turlele Orașului Vechi. Însă

înăuntru, camerele de supraveghere erau din categoria ascunsă, cu transmisiunea codificată care efectua cu ușurință saltul între Schweizerhof și Savoy. Erau patru cu totul (două în salon, una în dormitor și una în baie), precum și microfoane, inclusiv în telefoanele din apartament. Câtă vreme Alistair Hughes se afla la Berna, un oraș în afara hotarelor teritoriului său, un oraș în care nu ar fi trebuit să fie, n-avea o zonă de imunitate. Pe moment, cel puțin, el îi aparținea cu totul Biroului.

Hughes a intrat, și-a pus paltonul și valiza pe pat, iar servieta pe birou. IPhone-ul personal era acum spionat în toate felurile posibile: apeluri, căutare pe internet, SMS-uri și e-mailuri, camera video și microfonul. Hughes l-a folosit ca să-și salute soția și fiii, la Londra. Apoi a sunat de pe BlackBerry-ul de la MI6.

Respectând acordul lui Gabriel cu Graham Seymour, Biroul n-a încercat să atace dispozitivul. Prin urmare, nu se auzea decât ce spunea Hughes. Tonul era ca de la superior la subordonat. A spus că întâlnirea de la prânz – în realitate, sărise peste prânz – a durat mai mult decât se așteptase și are de gând să-și înceapă weekendul mai devreme. A spus că n-are alte planuri în afară de citit și că va putea fi găsit la telefon și pe e-mail în cazul unei crize, lucru improbabil, dat fiind că teritoriul lui era Viena. A urmat o tăcere de câteva secunde, probabil în timp ce vorbea subordonatul. Apoi Hughes a spus: „Pare să fie ceva ce poate să aștepte până luni” și a închis.

Hughes s-a uitat la ceas; era 15:47. Și-a încuiat BlackBerry-ul, iPhone-ul și pașaportul în seiful din cameră și și-a pus portofelul în buzunarul de la piept al hainei. Apoi a înghițit două analgezice cu o sticlă de apă minerală elvețiană oferită gratuit de hotel și a ieșit.

19
HOTELUL SCHWEIZERHOF, BERNA

Impunătorul hotel Schweizerhof era iubit de multă vreme de călătorii și spionii britanici, în parte pentru ceaiul oferit după-amiaza, zilnic, în barul din hol. Era limpede că Alistair Hughes este un client vechi. Chelnerița l-a întâmpinat cu căldură și i-a oferit o masă aflată sub o reproducere a portretului unui nobil elvețian răposat de mult. Hughes a ales locul spionului, cel cu fața spre intrarea principală a hotelului, și ca protecție a scos un exemplar din *Financial Times,* obținut prin bunăvoința lui *Herr* Müller, portarul cel mohorât.

Șase camere video acopereau holul, însă, din cauză că Alistair Hughes își lăsase iPhone-ul în cameră, n-aveau și sonor. Gabriel le-a trimis repede un SMS lui Yossi și Rimonei, care erau cazați la hotel sub nume false, și le-a spus să coboare. Au ajuns în mai puțin de nouăzeci de secunde și, simulând o ceartă conjugală, s-au așezat la masa de lângă Hughes. Nu exista vreun risc ca omul din MI6 să-i identifice ca agenți ai Biroului. Yossi și Rimona nu jucaseră niciun rol în dezertarea eșuată a lui Konstantin Kirov – în afară de identificarea lui Alistair Hughes ca potențială sursă a scurgerii fatale de informații – și în niciun moment din ilustrele lor cariere nu lucraseră cu Hughes la o operațiune comună Birou-MI6.

Următorii clienți au venit nu din incinta hotelului, ci de pe stradă, un bărbat și o femeie, de treizeci-patruzeci de ani, arătând, după înfățișare, din Europa Centrală sau țările scandinave. Amândoi erau atrăgători și îmbrăcați scump – bărbatul în costum închis la culoare și cămașă bleu, femeia într-un elegant costum cu pantalon – și amândoi aveau evident o condiție fizică foarte bună, mai ales femeia. Amfitrioana i-a condus spre o masă din apropierea barului, însă bărbatul s-a împotrivit și a arătat spre una de la care se vedeau ambele intrări ale hotelului și masa la care șeful filialei MI6 din Viena citea *Financial Times.* Au comandat băuturi, nu ceai, și nu s-au uitat deloc la telefoanele lor. Bărbatul ședea cu mâna dreaptă

proptită pe genunchi și cu antebrațul stâng pe masă. Femeia și-a petrecut câteva minute îngrijindu-și fața fără cusur.

— Cine presupui că sunt? a întrebat Gabriel.

— Boris și Natașa, a șoptit Eli Lavon.

— Centrala din Moscova?

— Fără îndoială.

— Te superi dacă obținem a doua opinie?

— Dacă ții neapărat.

Cu camera video 7, Lavon a surprins o imagine în prim-plan a bărbatului. Camera 12 i-a oferit cea mai bună imagine a femeii. A copiat ambele imagini într-un fișier și l-a trimis în siguranță la Tel Aviv.

— Acum arată-mi exteriorul hotelului.

Lavon a luat imaginea de pe camera 2. Era montată deasupra intrării hotelului și orientată spre exterior, spre arcadele galeriei. În acel moment, doi hamali cărau o grămadă de bagaje scumpe din portbagajul unui Mercedes S. În spatele lor se vedea traficul de la sfârșitul după-amiezii din Bahnhofplatz.

— Dă înapoi, a zis Gabriel. Vreau să le văd sosirea.

Lavon a dat înregistrarea înapoi cu cinci minute, în punctul în care Boris și Natașa au intrat în barul din hol. Apoi a mai dat înapoi cu două minute și a apăsat pe REDĂ. Peste câteva secunde Boris și Natașa apăreau în imagine.

Lavon a apăsat pe PAUZĂ.

— Cuplul ferice, a zis acru. Au venit la hotel pe jos, ca să nu putem vedea numerele mașinii.

Lavon a trecut repede la camera 9, cu unghiul cel mai larg din bar. Sosise un nou client, un bărbat voinic, bine îmbrăcat, cu maxilarul ca de marmură lucitoare și păr lins, deschis la culoare. A cerut o masă în partea din față a barului și s-a așezat pe un scaun îndreptat spre Alistair Hughes. Agentul MI6 i-a aruncat o privire peste *Financial Times*, fără nicio expresie, și și-a reluat lectura.

— Cine-i ăla? a întrebat Gabriel.

— Igor, a răspuns Lavon. Și Boris îl păzește din față și din spate.

— Hai să ne uităm mai bine.

Din nou camera 12 a oferit cea mai bună imagine. Trăsăturile lui erau clar slave, Lavon a mărit imaginea și a făcut câteva fotografii, pe care le-a trimis pe bulevardul Regele Saul cu prioritate maximă.

— Cum a ajuns acolo? a întrebat Gabriel.

Lavon a trecut la camera 2, imaginea din exterior, și a derulat înapoi până l-au văzut pe bărbatul căruia îi ziceau Igor coborând dintr-un Audi A8. Mașina staționa încă în fața hotelului, cu un bărbat la volan și altul pe bancheta din spate.

— Se pare că lui Igor nu-i place să umble pe jos, a zis Lavon. Nici măcar de dragul acoperirii.

— Poate că ar trebui, a zis Keller. Pare că ar putea să mai dea jos câteva kile.

Tocmai atunci conexiunea securizată a anunțat primirea unui mesaj de la Tel Aviv.

— Ei bine? a întrebat Gabriel.

— M-am înșelat, a zis Lavon, numele lui nu e Igor, ci Dmitri.

— Mai bine decât Igor. Care e numele de familie?

— Sokolov.

— Patronimicul?

— Antonovici. Dmitri Antonovici Sokolov.

— Și cu ce se îndeletnicește Dmitri?

— E un oarecare de la misiunea permanentă a Federației Ruse din Geneva.

— Interesant. Ce face cu adevărat?

— E un mardeiaș al Centralei din Moscova.

Gabriel s-a uitat lung la ecran.

— Ce caută un mardeiaș al Centralei din Moscova în barul din holul hotelului Schweizerhof, la șapte metri de șeful filialei MI6 din Viena?

Lavon a trecut la imaginea camerei 9, cu unghiul cel mai larg din arsenalul său.

— Nu știu. Dar suntem pe cale să aflăm.

20
HOTELUL SCHWEIZERHOF, BERNA

Există multe metode prin care un agent dublu plătit sau constrâns al unui serviciu de spionaj să comunice cu controlorul său. Poate să lase mesaje cifrate sau un film într-un loc conspirativ sau într-o căsuță poștală impersonală. Poate să înmâneze pe furiș informații în întâlniri regizate, cunoscute drept „transmitere din mers", să trimită mesaje pe internet folosind un e-mail cifrat, prin satelit cu ajutorul unui transmițător miniatural sau prin metodele verificate de scriere secretă, cu poșta obișnuită. Poate chiar să le lase în obiecte false care arată banal, cum ar fi pietre, bușteni sau monede. Toate metodele au dezavantaje și niciuna nu este absolut sigură. Și când ceva merge prost, cum s-a întâmplat la Viena în noaptea încercării de dezertare a lui Konstantin Kirov, aproape întotdeauna agentul dublu, nu controlorul, este cel care plătește prețul suprem.

Însă când agentul dublu și controlorul sunt amândoi agenți cunoscuți sau fără acoperire ai serviciilor lor, și când amândoi au pașaport diplomatic, există o opțiune de comunicare mult mai puțin primejdioasă, cunoscută sub numele de „contact neoficial". Poate avea loc la un cocktail, la operă, la restaurant sau în holul unui hotel de lux din Berna cea adormită.

În preludiu poate fi implicat un anumit volum de comunicare impersonală – un ziar, de exemplu, sau culoarea unei cravate. Și, dacă dorește controlorul, poate să aducă un cuplu de bodyguarzi care să-l apere. Pentru că până și barul din holul unui hotel elvețian poate fi un loc primejdios atunci când secretele națiunilor trec în alte mâini.

În cea mai mare parte a următoarelor cinci minute, nimeni n-a părut să se clintească. Erau ca personajele dintr-un tablou – sau actorii de pe o scenă întunecată, și-a zis Gabriel, așteptând prima izbucnire de lumină care să-i trezească la viață. Doar urmăritorii din echipa lui Lavon se mișcau, dar ei erau în culise. Doi ședeau într-o Skoda parcată în Bahnhofplatz, iar alți doi, un

bărbat și o femeie, se adăposteau sub arcade. Cei doi din mașină aveau să-l urmărească pe Dmitri Sokolov. Cei de sub arcade aveau să se ocupe de Boris și Natașa.

Mai rămânea doar Alistair Hughes, care se presupunea că era la Viena, începând mai devreme weekendul. Dar nu era la Viena; ci la Berna, la șapte metri de un agent SVR sub acoperire. Cei doi era posibil să fie deja în contact prin intermediul unui dispozitiv de comunicare pe rază scurtă – un SRAC{12}, în jargonul meseriei. Acționa ca un soi de rețea Wi-Fi privată. Agentul avea la el un transmițător; controlorul, un receptor. Agentul nu trebuia decât să meargă prin zona de acoperire, și mesajele sale treceau în siguranță de la un dispozitiv la altul. Sistemul putea chiar să fie reglat astfel încât să nu fie nevoie de nicio acțiune din partea agentului, de nicio apăsare incriminantă pe un buton. Însă agentul nu putea purta la el dispozitivul mereu. În cele din urmă, trebuia să-l scoată din buzunar sau din servietă și să-l conecteze la priză sau la computer. Și dacă făcea asta în câmpul vizual al unei camere video sau al unui urmăritor, era dat de gol ca spion.

Însă Gabriel se îndoia că Alistair Hughes avea un dispozitiv SRAC. Keller și Eli Lavon nu văzuseră nicio dovadă a existenței unuia în Viena, unde Hughes fusese sub supraveghere fizică și electronică aproape constantă. Mai mult, însuși rostul sistemului era de a evita întâlnirea față în față între un agent și controlorul lui. Nu, și-a zis Gabriel, altceva se petrecea în holul hotelului Schweizerhof.

În cele din urmă, la 16:24, Alistair Hughes a făcut semn să i se aducă nota. Numaidecât, Dmitri Sokolov a făcut același lucru. Apoi rusul și-a urnit silueta masivă de pe scaun și, încheindu-și blazerul, a străbătut cei șapte metri care îi despărțeau masa de cea la care Alistair Hughes semna nota de plată cu numărul camerei.

Umbra agentului SVR a căzut asupra lui Hughes. El și-a înălțat privirea și, încruntându-se, a ascultat în timp ce Sokolov, în stilul unui oberchelner care prezintă specialitățile casei, îi ținea o scurtă predică. A urmat un schimb scurt de replici. Hughes a vorbit, Sokolov a răspuns, Hughes a vorbit iarăși.

Apoi Sokolov a zâmbit, a ridicat din umeri și s-a așezat. Hughes și-a împăturit fără grabă ziarul și l-a pus pe masă între ei.

— Ticălosul, a șoptit Christian Keller. Se pare că ai avut dreptate în privința lui. Se pare că spionează pentru ruși.

Da, s-a gândit Gabriel, privind ecranul, exact așa părea.

— Vă cer iertare, dar cred că mă adresez domnului Alistair Hughes de la ambasada britanică din Viena. Ne-am întâlnit la o recepție acolo anul trecut. Era la unul dintre palate, nu-mi amintesc care. Viena are așa de multe. Aproape la fel de multe ca Sankt-Petersburgul.

Acestea erau cuvintele pe care le-a rostit Dmitri Sokolov cât a stat în picioare lângă masa lui Alistair Hughes, așa cum și le-au amintit cu fidelitate Yossi Gavish și Rimona Stern. Niciunul n-a deslușit ce s-a vorbit după aceea – nici schimbul scurt de replici cât Sokolov era încă în picioare și nici cel mai lung care a avut loc după ce s-a așezat –, pentru că amândouă au fost rostite la un volum mai potrivit cu trădarea.

Al doilea schimb de replici a durat două minute și douăsprezece secunde. O mare parte din acel timp Sokolov l-a ținut pe Hughes de încheietura mâinii stângi. Rusul a vorbit cel mai mult, cu un zâmbet fals. Hughes a ascultat impasibil și n-a încercat să-și elibereze mâna.

Când Sokolov și-a descleștat, în sfârșit, mâna, a vârât-o în buzunarul interior de la piept al blazerului și a scos un plic, pe care l-a strecurat în *Financial Times.* Apoi s-a ridicat brusc și, cu o plecăciune scurtă, a plecat. L-au urmărit cu camera 2 cum se așază în Audi pe bancheta din spate. Gabriel le-a ordonat urmăritorilor din echipa lui Lavon să nu se ia după el.

În hotel, Boris și Natașa au rămas la masă. Natașa vorbea cu însuflețire, însă Boris n-o asculta; îl supraveghea pe Alistair Hughes, care se uita țintă la ziar. În cele din urmă, englezul a aruncat o privire teatrală spre ceasul de la mână și s-a ridicat în picioare grăbit, ca și cum ar fi stat prea mult în bar. A lăsat o bancnotă pe nota de plată. A luat ziarul – și plicul ascuns în el – aproape ca și cum s-ar fi gândit în ultimul moment.

Când a părăsit holul, a salutat-o pe amfitrioană și s-a

îndreptat spre lifturi. O ușă s-a deschis în clipa în care a apăsat pe buton. Singur în lift, a scos plicul de la Dmitri Sokolov, l-a desfăcut și a aruncat o privire înăuntru. Fața îi era din nou impasibilă, masca lipsită de expresie a spionului profesionist.

A pus plicul la loc în ziar și a parcurs scurta distanță pe coridor, însă în cameră a deschis a doua oară plicul și i-a scos conținutul. L-a examinat în timp ce stătea la fereastra care dădea spre Orașul Vechi, acoperind fără să știe materialul de ochiul celor două camere video ascunse.

Apoi s-a dus în baie și a închis ușa. N-avea importanță; exista și acolo o cameră video. Se uita acuzator în jos la Hughes, care a udat un prosop și l-a pus pe podea, în dreptul ușii. Apoi s-a ghemuit lângă dulăpior și a început să ardă conținutul plicului de la Sokolov. Din nou unghiul camerei nu-i permitea lui Gabriel să vadă clar materialul. S-a uitat la Keller, care privea fioros ecranul.

— E un zbor al companiei British Airways care pleacă de la Geneva în seara asta, la nouă și patruzeci de minute, a zis Gabriel. Ajunge la Heathrow la zece și cincisprezece. Cu un pic de noroc, poți ajunge acasă la Graham, în Eaton Square, până la unsprezece. Cine știe? Poate că Helen o să aibă niște resturi de mâncare pentru tine.

— Ce noroc pe capul meu. Și ce vrei să-i spun?

— E cu totul la latitudinea ta.

Gabriel l-a privit pe Alistair Hughes, șeful filialei MI6 din Viena, cum arde un ultim lucru – plicul cu amprentele sale și cu cele ale lui Dmitri Antonovici Sokolov.

— Acum el e problema voastră.

21
HOTELUL SCHWEIZERHOF, BERNA

Știuse dintotdeauna că o să se ajungă la asta, că într-o zi va fi prins. Un astfel de secret nu putea fi păstrat veșnic. La drept vorbind, era surprins că izbutise să ascundă asta atât de mult timp. Ani întregi nu-l bănuise nimeni, nici măcar în Bagdad, unde petrecuse zece luni jalnice încercând să găsească inexistentele arme de distrugere în masă care atrăseseră țara sa într-un război dezastruos. Ar fi putut să-și piardă mințile în Bagdad, dacă n-ar fi fost Rebecca. Avusese multe aventuri (prea multe, era adevărat), însă pe Rebecca o iubise. Îl întrecuse într-o competiție dură pentru a deveni H/Washington. Acum ea mergea lin pe calea care o făcea să ajungă prima femeie director general al MI6. Poate că și-ar putea folosi influența în creștere ca să-l ajute. Nu, și-a zis, nici măcar Rebecca nu l-ar mai putea salva acum. N-avea de ales, trebuia să mărturisească totul și să spere că Graham i-ar putea ascunde sub preș perfidia.

A luat prosopul ud de la ușă și l-a aruncat în cadă. A aterizat acolo ca un animal mort. Ceața de la rugul pe care arsese minciunile atârna plină de reproș în aer. A ieșit și a închis repede ușa după el, ca fumul să nu iasă și să declanșeze alarma de incendiu. Ce capodoperă comică ar fi asta, și-a zis. Câtă măiestrie!

A presupus că în încăpere sunt ochi și urechi. Ca și în apartamentul său. Avea senzația sâcâitoare că de vreo două săptămâni era urmărit. A aruncat o privire spre ceas; întârzia la întâlnire. În ciuda împrejurărilor actuale, a simțit împunsătura unei vinovății profunde. Fuseseră de acord să rămână până târziu ca să-l primească, însă acum n-avea de ales, trebuia să-i lase baltă și să fugă din Berna cât mai curând posibil.

Nu mai erau zboruri spre Viena în acea zi, însă era un tren de noapte, care ajungea la șase și jumătate. Își putea petrece restul zilei de sâmbătă la birou, modelul însuși de dăruire și hărnicie. La fel ca Rebecca, și-a spus brusc. Rebecca nu-și lua niciodată o zi liberă. De aceea avea să fie în curând șefa. Închipuie-ți că ar fi

acceptat să se mărite cu el. Ar fi tras-o și pe ea în jos. Acum el nu mai era decât o pată pe un dosar altminteri perfect, o abatere regretabilă.

A tastat codul seifului din cameră – era data de naștere a Melindei, de la coadă la cap, de două ori – și a aruncat în servietă BlackBerry-ul și iPhone-ul. Telefoanele erau, fără îndoială, spionate. De fapt, probabil că ei îl priveau chiar acum, înregistrându-i fiecare cuvânt și fărădelege. Se bucura doar că le lăsase în cameră. Întotdeauna proceda așa când lua ceaiul la Schweizerhof. Ultimul lucru pe care și-l dorea în jumătatea de oră de timp personal era să fie întrerupt de cineva de acasă sau, și mai rău, de la Vauxhall Cross.

A trântit capacul servietei și a apăsat brutal încuietorile. Coridorul mirosea a parfumul Rebeccăi, chestia pe care obișnuia s-o toarne pe ea cu găleata ca să acopere mirosul nesuferitelor ei țigări L&B. A apăsat butonul și, când a venit liftul, a coborât recunoscător în hol. *Herr* Müller, portarul, i-a văzut geanta de pe umăr și l-a întrebat, cu un aer îngrijorat, dacă era vreo problemă cu camera lui *Herr* Hughes. *Era o* problemă, dar nu cu camera. Era perechea de mardeiași de la SVR care îl urmăreau cu privirea pe *Herr* Hughes din bar.

A trecut pe lângă ei fără o privire și a intrat sub arcade. Se lăsase noaptea și odată cu ea venise brusc ninsoarea. Cădea grea peste mașinile care goneau prin Bahnhofplatz. S-a uitat peste umăr și i-a văzut pe cei doi mardeiași de la SVR înaintând spre el. Și, ca și cum n-ar fi fost destul, telefonul urla în servietă. Semnalul de apel i-a spus că era iPhone-ul, ceea ce însemna că era probabil Melinda, care dorea să știe ce făcea. Altă minciună de spus…

Trebuia să se grăbească dacă voia să prindă trenul. A trecut pe sub una dintre arcadele galeriei și a ieșit în piață. Aproape că ajunsese pe cealaltă parte când a auzit mașina. N-a văzut farurile, pentru că erau ecranate de fulgi. Și nici n-avea să-și amintească durerea primei lovituri, sau ciocnirea cu pavajul, cu spatele frânt. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost un chip care se uita în jos spre el. Era chipul lui *Herr* Müller, portarul. Sau era Rebecca? Rebecca, pe care o iubise. „Spune-mi totul", a șoptit

ea, în vreme ce el zăcea acolo, murind. „Am să-ți păstrez cu strășnicie tainele.”

Partea a doua
GIN ROZ LA NORMANDIE

22
BERNA

Articolul a apărut la puțin timp după miezul nopții pe site-ul lui *Berner Zeitung*, cel mai important cotidian al capitalei elvețiene. Zgârcit cu amănuntele, scria doar că un diplomat britanic, pe nume Alistair Hughes, a fost lovit de un automobil și ucis pe când încerca să traverseze printr-un loc nepermis Bahnhofplatz seara la ora de vârf. Automobilul a fugit de la locul faptei; toate încercările ulterioare de a-l găsi eșuaseră. Fapta era investigată, spunea un purtător de cuvânt al Kantonspolizei Bem, ca un accident cu fugă de la locul faptei.

Ministerul de Externe britanic a așteptat dimineața ca să dea un comunicat scurt, în care declara că Alistair Hughes era funcționar al ambasadei britanice din Viena. Reporterii care știau cum merg lucrurile – cei care știau să citească printre rândurile aburelilor oficiale de la Whitehall – au detectat o anumită lipsă de consistență a tonului care sugera implicarea organizației discrete cu sediul în complexul hidos de pe malul fluviului, numit Vauxhall Cross. Cei care au încercat să-și confirme suspiciunile contactând atașatul de presă prea puțin solicitat al MI6 au fost întâmpinați cu o tăcere răsunătoare. Pentru Guvernul Maiestății Sale, Alistair Hughes era un diplomat de rang mic care murise în vreme ce se ocupa de o problemă personală.

În alte părți însă, reporterii nu erau constrânși de tradiție și de legile draconice privind activitatea serviciilor secrete. Bunăoară, corespondenta postului de televiziune german ZDF. Ea a afirmat că a luat prânzul cu Alistair Hughes cu zece zile înainte de moartea lui și știa foarte bine că acesta era șeful filialei MI6. Alți reporteri i-au urmat exemplul, printre care și unul de la *Washington Post*, care a afirmat că l-a folosit pe Hughes ca sursă pentru un articol despre arme de distrugere în masă dispărute în Irak. La Londra, Ministerul de Externe a negat totul. Alistair Hughes era un diplomat, a insistat un purtător de cuvânt, și oricât ar dori unii să creadă altfel, nu

puteau schimba realitatea.

Singurul loc în care nimănui nu părea să-i pese cu ce se ocupase Alistair Hughes era locul unde murise. Din punctul de vedere al presei elvețiene, Hughes era „di cheibe Usländer" – un afurisit de străin – care ar fi fost încă în viață dacă ar fi avut bunul-simț să respecte regulile de circulație. Cei din Kantonspolizei s-au ghidat după indiciile ambasadei Marii Britanii, care nu privea cu bunăvoință o anchetă amănunțită. Polițiștii au căutat vehiculul agresor (slavă Domnului, avea număr de înregistrare german, nu elvețian), însă de Alistair Hughes nu s-au ocupat prea mult.

Cu toate astea, exista cel puțin un om la Berna care nu era pregătit să accepte versiunea oficială a poveștii. Investigația lui era privată și în mare parte invizibilă, chiar și pentru cei care erau martori la ea. Se desfășura în principal în camera sa din hotelul Savoy, unde rămăsese, exasperându-și prim-ministrul și soția, după ce le ordonase subalternilor să plece cât mai repede din țară. Conducerea hotelului credea că se numea *Herr* Johannes Klemp, cetățean german din München, însă numele lui adevărat era Gabriel Allon.

În mod normal, ar fi trebuit să fie cel puțin o ocazie pentru o sărbătorire liniștită, cu toate că, dacă e să spunem adevărul, niciodată n-a fost stilul său. Și totuși, ar fi meritat să se bucure cât de cât. În definitiv, era cel care susținuse că exista o cârtiță a rușilor în MI6. Și era cel care îl convinsese pe directorul general al MI6 că Alistair Hughes, șeful filialei din Viena, era suspectul probabil. Îl pusese pe Alistair Hughes sub supraveghere și se dusese după el la Berna, unde Hughes se întâlnise cu Dmitri Sokolov din SVR în barul din holul hotelului Schweizerhof. Gabriel urmărise în direct întâlnirea împreună cu câțiva dintre cei mai de încredere agenți ai săi. Se întâmplase, nu se putea nega. Dmitri Sokolov îi dăduse lui Hughes un plic, Hughes îl acceptase. Sus, în cameră, arsese conținutul împreună cu plicul. După patru minute și treisprezece secunde, zăcea mort în Bahnhofplatz.

O parte din Gabriel nu-l jelea pe Hughes, pentru că se părea că avusese parte de sfârșitul pe care îl merita cu vârf și-ndesat.

Dar de ce murise? Se poate să fi fost un accident, Hughes să se fi repezit pe stradă, pur și simplu, în fața unei mașini. *Posibil,* și-a zis Gabriel, dar improbabil. Gabriel nu credea în accidente; el făcea să se întâmple accidentele. La fel făceau și rușii.

Dar, dacă moartea lui Alistair Hughes nu era un accident, dacă era un act criminal intenționat, de ce fusese comandat? Pentru a răspunde la această întrebare, Gabriel trebuia mai întâi să afle adevărata natură a întâlnirii din barul celebrului hotel Schweizerhof din Berna, la care fusese martor și pe care o înregistrase.

În acest scop, și-a petrecut cea mai mare parte din următoarele trei zile aplecat peste un laptop, privind iar și iar aceleași treizeci de minute de bandă video. Alistair Hughes sosind la hotelul Schweizerhof după un zbor lipsit de evenimente. Alistair Hughes, în camera lui înțesată de dispozitive de supraveghere, ținându-și filiala în privința locului unde se afla și a planurilor de weekend. Alistair Hughes încuindu-și telefoanele în seiful din cameră, probabil ca să nu poată fi folosite la monitorizarea întâlnirii cu Dmitri Sokolov din SVR. Din nefericire, Gabriel nu avea imagini cu moartea lui Alistair Hughes în Bahnhofplatz. Arcadele galeriei blocau raza camerei 2 a sistemului de securitate a hotelului Schweizerhof.

Cameristele de la Savoy credeau că Gabriel era romancier și păstrau liniștea pe coridor. Le permitea să intre în fiecare după-amiază, când pleca din hotel ca să se plimbe prin Orașul Vechi, întotdeauna cu laptopul într-o geantă șic de umăr. Dacă ar fi încercat cineva să-l urmărească, ar fi observat că se strecurase de două ori în ambasada Israelului de pe Alpenstrasse. Ar fi observat, poate, și că în trei după-amiezi la rând luase ceaiul în holul principalului rival al hotelului Savoy, Schweizerhof.

În prima zi s-a așezat la masa lui Hughes. În ziua următoare, la masa lui Sokolov. Și, în cele din urmă, în a treia, a cerut masa la care stătuseră Boris și Natașa. A preferat locul lui Boris, perspectiva unui pușcaș asupra sălii, și a observat atent unghiurile și amplasarea camerelor de supraveghere. Nimic, a constatat el, n-a fost întâmplător. Totul fusese ales cu grijă.

Revenind în camera sa de la Savoy, a luat o foaie din setul de

corespondență cu antetul hotelului și, folosind sticla de pe măsuța de cafea ca să nu lase urme, a scris două scenarii posibile care să explice de ce Alistair Hughes a murit la Berna.

Primul a fost că întâlnirea din bar, chiar dacă a fost neoficială ca procedură, era din soiul brusc și intens. Sokolov l-a avertizat pe Hughes că e suspectat și supravegheat și că arestarea lui e iminentă. I-a oferit lui Hughes un colac de salvare în forma plicului. Conținea instrucțiunile pentru evacuarea la Moscova. Hughes a distrus instrucțiunile după ce le-a citit și s-a grăbit să plece din hotel ca să parcurgă prima etapă din călătoria spre exilul permanent. Probabil că i s-a spus că îl așteaptă o mașină undeva, în apropiere de Bahnhofplatz, o mașină care să-l ducă la un aeroport prietenesc de undeva, din spatele fostei Cortine de Fier, unde putea să folosească un pașaport rusesc ca să urce într-un avion. Grăbit și panicat, a încercat să traverseze piața printr-un loc nepermis și a fost ucis, lipsind astfel Centrala din Moscova de trofeul său.

Era, și-a zis Gabriel, cu totul plauzibil, cu o singură fisură care sărea în ochi. Alistair Hughes lucra pentru MI6, un serviciu renumit pentru măiestria acțiunilor și pentru agenții lui. Mai mult, dacă Hughes era, de asemenea, spion al Moscovei, făcea echilibristică pe sârmă de mulți ani. Nu s-ar fi lăsat cuprins de panică aflând că fusese descoperit; s-ar fi pierdut în liniște în umbre și ar fi dispărut. Din acest motiv, Gabriel a respins numaidecât primul scenariu.

A doua explicație era că Dmitri Sokolov venise la hotelul Schweizerhof cu altă intenție, de a ucide cârtița înainte ca ea să poată fi arestată și interogată de serviciul britanic, răpindu-le astfel celor de la MI6 ocazia de a estima amploarea trădării cârtiței. În acest scenariu, Hughes era mort cu mult înainte de a fi ajuns la Berna, așa cum Konstantin Kirov murise înainte să ajungă la Viena. Totuși, Hughes își recunoscuse soarta, ceea ce explica plecarea pripită de la hotel. Arma crimei aștepta afară, în piață, și șoferul profitase de ocazia ivită. Caz închis. Gata cu cârtița.

Gabriel prefera al doilea scenariu, dar avea și aici îndoieli. Hughes ar fi putut să le ofere celor de la SVR un ajutor valoros

mulți ani de-acum încolo din siguranța unui apartament din Moscova. De asemenea, ar fi putut să fie folosit ca unealtă de propagandă prețioasă, ca Edward Snowden și spionii de la Cambridge din timpul Războiului Rece – Burgess, Maclean și Kim Philby. Țarului actual îi plăcea grozav să se fudulească cu iscusința spionilor săi. Nu, și-a zis Gabriel, rușii n-ar fi lăsat trofeul să le scape așa de ușor printre degete.

Ceea ce l-a făcut pe Gabriel, târziu în noaptea aceea, în vreme ce hotelul Savoy dormea și pisicile colindau în căutare de pradă strada pavată cu piatră cubică de sub fereastra sa, să ia în considerare încă o posibilitate, ca el însuși să fie vinovat pentru moartea lui Alistair Hughes. Era motivul pentru care, călcându-și pe inimă, a luat telefonul de pe noptieră și l-a sunat pe Christoph Bittel.

23
BERNA

Bittel a fost de acord să se întâlnească cu Gabriel a doua zi la ora nouă dimineața într-o cafenea de lângă sediul NDB, serviciul elvețian de informații externe și securitate internă. Gabriel a ajuns cu douăzeci de minute mai devreme, Bittel cu zece minute mai târziu, ceea ce nu-i stătea în obicei. Înalt și chel, avea aerul sever a unui pastor calvinist și paloarea unui bărbat care n-are timp pentru activități în aer liber. Gabriel petrecuse cândva câteva ore neplăcute așezat în fața lui Bittel, la masa de interogatoriu. Acum erau, cum s-ar zice, aliați. NDB avea mai puțin de trei sute de angajați și un buget anual de 60 de milioane de dolari, mai puțin decât cheltuia comunitatea informațiilor din SUA într-o după-amiază obișnuită. Biroul era un multiplicator valoros de forțe.

— Drăguț loc, a zis Gabriel. A privit fără grabă prin micuța cafenea mohorâtă, cu linoleum crăpat pe podea, cu mese șubrede din prefabricate și cu postere decolorate cu peisaje din Alpi. Zona în care se afla era o amestecătură de blocuri de birouri, mici întreprinderi industriale și stații de reciclare. Vii des aici sau doar la ocazii speciale?

— Ai zis că vrei undeva departe de drumurile bătătorite.

— Ce drumuri?

Bittel s-a încruntat.

— De când ești în țară?

Gabriel s-a prefăcut că se gândește.

— Cred că am ajuns joi.

— Cu avionul?

Gabriel a încuviințat.

— Zürich?

— De fapt, Geneva.

— De obicei trecem în revistă lista de călători a tuturor zborurilor care sosesc în țară. Bittel era șeful diviziei antiterorism din NDB. Să-i țină afară din țară pe străinii nedoriți făcea parte din fișa postului. Sunt sigur că nu ți-am văzut

numele pe niciuna dintre liste.

— Dintr-un motiv foarte bun.

Privirea lui Gabriel s-a oprit asupra unui exemplar din *Berner Zeitung* care stătea pe masă, între ei. Articolul principal era despre arestarea unui imigrant recent din Maroc care plănuia să intre cu mașina în mulțime și să înjunghie supraviețuitorii, în numele Statului Islamic.

— *Mazel* tov[13], Bittel. Se pare că te-ai ferit la timp de un glonț.

— Nu chiar. Îl țineam permanent sub supraveghere. Am așteptat până a închiriat camionul și atunci am făcut mișcarea.

— Care era obiectivul lui?

— Limmatquai din Zürich.

— Și pontul care te-a dus la suspect? a întrebat Gabriel. De unde a venit?

— Numele lui a fost găsit într-unul dintre computerele ridicate din complexul din Maroc în care a fost omorât Saladin. Unul dintre partenerii noștri ni l-a dat la două zile după încercarea de atac cu bombă radioactivă din Londra.

— I-auzi.

Bittel a zâmbit.

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Ar fi fost o baie de sânge.

— Mă bucur că noi ți-am putut fi de folos.

Vorbeau încet în *Hochdeutsch,* germana standard. Dacă Bittel ar fi vorbit în dialectul german-elvețian din valea din Nidwalden unde crescuse, Gabriel ar fi trebuit să ceară un traducător.

O chelneriță a venit să le ia comanda. Când au rămas din nou singuri, Bittel a întrebat:

— Tu ești cel care l-a omorât pe cel cu bomba din Londra?

— Fii serios, Bittel. Sunt șeful serviciului de informații israelian, pentru numele lui Dumnezeu.

— Și Saladin?

— E mort. E tot ce contează.

— Însă ideologia ISIS dăinuie, și în cele din urmă a ajuns să se strecoare în Elveția. Bittel l-a privit pe Gabriel cu reproș. Așa

că o să trec peste faptul că ai intrat în țară fără să-ți dai osteneala să informezi NDB, și pe deasupra cu un pașaport fals. Presupun că nu ești aici pentru schi. A fost un dezastru anul acesta.

Gabriel a întors pe cealaltă parte *Berner Zeitung* și a bătut cu degetul în articolul despre moartea unui diplomat britanic în Bahnhofplatz.

Bittel a înălțat o sprânceană.

— Urâtă treabă.

— Se spune că a fost un accident.

— De când crezi tot ce citești în ziare? Coborând vocea, Bittel a adăugat: Te rog spune-mi că nu ești tu cel care l-a omorât.

— De ce să omor un diplomat britanic de nivel mediu?

— Nu era diplomat. Era șeful filialei MI6 din Viena.

— Și vizitator frecvent al țării tale.

— La fel ca tine, a observat Bittel.

— Știi, din întâmplare, de ce îndrăgea așa de tare Berna?

— Se zvonește că se vedea aici cu o femeie.

— Așa este?

— Nu suntem siguri.

— NDB n-a cercetat niciodată chestiunea?

— Nu e stilul nostru. Suntem în Elveția. Respectarea intimității este o religie.

Chelnerița le-a adus cafelele.

— Erai pe cale să-mi spui, a zis Bittel încet, de ce șeful serviciului de informații israelian cercetează moartea unui agent MI6. Nu pot decât să presupun că are de-a face cu rusul acela pe care l-ai omorât la Viena acum două săptămâni.

— Nu l-am omorât nici pe el, Bittel.

— Austriecii nu văd așa lucrurile. De fapt, ne-au cerut să te arestăm dacă se întâmplă să pui piciorul în Elveția, ceea ce înseamnă că în acest moment ești într-o situație cam precară.

— Îmi asum riscul.

— De ce să te schimbi acum? Bittel și-a pus zahăr în cafea și a amestecat încet. Ce ziceai?

— Îl supravegheam pe Hughes de ceva vreme, a mărturisit Gabriel.

— Biroul?

— Și partenerii noștri britanici. L-am urmărit până aici de la Viena vineri după-amiază.

— Mulțumesc că ne-ați anunțat că veniți.

— Nu voiam să vă deranjăm.

— Câți agenți ai adus în țară?

Gabriel a ridicat privirea în tavan și s-a apucat să numere pe degete.

— Las-o baltă, a mormăit Bittel. Asta ar explica toate microfoanele și aparatura video pe care le-am găsit în camera de hotel a lui Hughes. Apropo, sunt marfă de calitate. Mult mai bune decât ale noastre. Tehnicienii noștri le studiază în timp ce vorbim. Bittel a pus gânditor lingurița pe masă. Ai observat, presupun, că Hughes s-a întâlnit în hol cu rusul acela.

— Cam greu să nu observi.

— Numele lui este…

— Dmitri Sokolov, i-a luat-o înainte Gabriel. Omul SVR la Geneva.

— Vă cunoașteți?

— Nu personal.

— Dmitri nu prea joacă după reguli.

— Nu există reguli, Bittel. Nu când vine vorba despre ruși.

— La Geneva există, însă Dmitri le încalcă în mod regulat.

— Cum așa?

— Recrutare agresivă, o grămadă de trucuri murdare. E specializat în *kompromat.* Era termenul rusesc pentru material compromițător folosit pentru a reduce la tăcere opozanții politici sau pentru a șantaja agenții dubli să se supună ordinelor Kremlinului. Apropo, s-a întors la Moscova. A plecat acum două seri.

— Știi de ce?

— N-am reușit niciodată să spargem cifrurile rușilor, însă Onyx a înregistrat o întețire a traficului între r*ezidentura* din Geneva și Centrala din Moscova în seara de vineri, după ce a fost ucis Hughes. Onyx era rețeaua elvețiană de comunicații secrete. Dumnezeu știe despre ce vorbeau.

— Felicitări pentru o treabă bine făcută!

— Crezi că rușii l-au omorât pe Hughes?

— Hai să spunem că sunt în capul listei mele.

— Hughes era plătit de ei?

— Ai văzut imaginile de pe camerele de supraveghere ale hotelului?

— *Tu* le-ai văzut?

Gabriel n-a răspuns.

— De ce să-și ucidă rușii propriul agent? a întrebat Bittel.

— Mi-am pus aceeași întrebare.

— Și?

— Dacă aș ști răspunsul, n-aș sta în dărăpănătura asta, spovedindu-mă ție.

— Ar trebui să știi, a zis Bittel după o clipă, că britanicii nu sunt prea interesați de o investigație amănunțită. Ambasadorul și șeful filialei din Berna ne presează să-i punem capăt.

— Dă-mi voie să mă alătur lor.

— Asta e? Asta-i *tot* ce vrei de la mine?

— Vreau înapoi aparatura video și microfoanele. Gabriel a tăcut câteva clipe, apoi a adăugat: Și vreau să afli de ce Alistair Hughes petrecea atâta timp în minunatul tău oraș.

Bittel a băut cafeaua dintr-o înghițitură.

— Unde stai?

Gabriel i-a răspuns sincer.

— Și ceilalți din echipa ta?

— Au plecat de mult.

— Bodyguarzi?

Gabriel a scuturat din cap.

— Cum vrei să te contactez dacă aflu ceva?

Gabriel i-a împins peste masă o carte de vizită.

— Numărul e pe spate. Sună la el de pe linia cea mai sigură. Și fii discret, Bittel. Rușii au și ei un serviciu de ascultare.

— Și iată de ce n-ar trebui să fii la Berna fără o escortă. O să-ți dau doi oameni de-ai mei, pentru orice eventualitate.

— Mulțumesc, Bittel, dar sunt în stare să-mi port de grijă.

— Sunt sigur că Alistair Hughes gândea la fel. Fă-mi un hatâr, Allon. Nu te lăsa omorât pe teritoriul meu.

Gabriel s-a ridicat.

— O să fac tot ce pot.

24
BERNA

Gabriel i-a observat pe cei doi bodyguarzi la prânz, pe strada pietruită de sub fereastra sa. Erau la fel de invizibili ca două mașini care ard. Le spunea Frick și Frack, dar numai în gând. Erau băieți elvețieni, puternici ca niște tauri, și nu știau de glumă.

L-au urmat prin galeriile din Kunstmuseum și la cafeneaua de pe Kramgasse unde a luat prânzul, și la ambasada israeliană de pe Alpenstrasse, unde a aflat că serviciul său de spionaj își vedea mulțumitor de treabă și fără mâna sa pe cârmă. Familia sa, așijderea. În sinea lui, era încântat. Nu dorise niciodată să fie indispensabil.

În noaptea aceea, pe când trudea la laptop în camera de la Savoy, Frick și Frack au fost înlocuiți de o mașină în care se aflau doi polițiști în uniformă de la Kantonspolizei Berna. Au rămas acolo până dimineața, când Frick și Frack s-au întors. Gabriel i-a făcut să pornească după el într-o urmărire veselă o mare parte din după-amiază și, la un moment dat, fie și numai ca să vadă dacă mai era în stare, s-a debarasat de ei în timp ce traversa Nydeggbrücke, care lega Orașul Vechi din Berna de cel nou.

Scăpat de supraveghere, a luat ceaiul la Schweizerhof, pe același scaun pe care șezuse Alistair Hughes în ultimele minute de viață. Gabriel și l-a imaginat pe Dmitri Sokolov așezat vizavi de el. Dmitri care nu juca după regulile de la Geneva. Dmitri care era specializat în *kompromat.* Gabriel își amintea felul în care Sokolov își încleștase mâna pe încheietura mâinii lui Alistair Hughes – mâna dreaptă a lui Dmitri, mâna stângă a lui Alistair. A presupus că ar fi putut să treacă de la unul la altul ceva, un stick sau un mesaj codificat, dar se îndoia. Privise înregistrarea video de cel puțin o sută de ori. Tranzacția a fost cu sens unic, de la Dmitri Sokolov la Alistair Hughes. Era plicul pe care Sokolov îl strecurase în *Financial Times.* Hughes arsese conținutul plicului sus, în camera lui. Poate că erau instrucțiuni

de evacuare la Moscova, poate că era altceva. După patru minute și treisprezece secunde era mort.

Când Gabriel s-a înapoiat la Savoy, Frick și Frack își lingeau rănile în stradă. În seara aceea au băut împreună toți trei la barul hotelului. Numele real al lui Frick era Kurt. Era din Wassen, un sat cu patru sute de suflete din cantonul Uri. Pe Frack îl chema Matthias. Era un puști catolic din Fribourg și fost membru al Gărzii Elvețiene de la Vatican. Gabriel și-a dat seama că se mai întâlniseră o dată, când restaura *Punerea în mormânt* de Caravaggio în laboratorul de la Muzeele Vaticanului.

— Bittel se apropie de țintă, l-a informat el pe Gabriel. Zice că s-ar putea să aibă ceva pentru tine.

— Când?

— Mâine după-amiază, poate mai curând.

— Mai curând ar fi mai bine.

— Dacă voiai o minune, trebuia să mergi la prietenul tău, Sfântul Părinte.

Gabriel a zâmbit.

— A zis Bittel ce este?

— O femeie, a zis Matthias cu gura pe paharul de bere.

— La Berna?

— Münchenbuchsee. Este…

— Un orășel aproape de aici, la nord.

— Cum se face că ai auzit de Münchenbuchsee?

— Acolo s-a născut Paul Klee.

Gabriel n-a dormit în noaptea aceea, iar dimineața s-a dus direct la ambasada israeliană, urmat de doi polițiști în uniformă de la Kantonspolizei Bem. Și acolo a petrecut una dintre cele mai lungi zile din viața sa, ronțăind fursecurile vieneze râncede dintr-o cutie rămasă de când Uzi Navot era șeful și filialele obișnuiau să aibă la îndemână gustări, pentru cazul în care venea neanunțat.

La șase seara încă nu primise nicio veste. Gabriel s-a gândit să-l sune pe Bittel, dar a hotărât că mai bine avea răbdare. A fost răsplătit la opt și jumătate, când Bittel a sunat, în sfârșit, de pe o linie sigură din sediul NDB.

— S-a dovedit că zvonurile erau adevărate. *Avea* o femeie aici.

— Cum o cheamă?

— Klara Brunner.

— Cu ce se ocupă?

— E psihiatră, a zis Bittel, la Privatklinik Schloss, în Münchenbuchsee.

„Privatklinik Schloss…”

Da, și-a zis Gabriel, asta ar explica totul.

25
HAMPSHIRE, ANGLIA

Distrugerea rămășițelor pământești ale lui Alistair Hughes a avut loc într-un crematoriu din sudul Londrei; înmormântarea, într-un cimitir străvechi de pe dealurile de cretă care se vălureau în Hampshire. Ceremonia a fost particulară și scăldată de ploaie. „Eu sunt învierea și viața", a recitat vicarul uscățiv, în vreme ce umbrelele răsăreau precum ciupercile sub o aversă bruscă. „Cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi."{14} Era un epitaf, și-a zis Graham Seymour, pentru un spion.

În ciuda naturii funeraliilor, doar cu invitație, a fost o prezență masivă. Au venit mulți din Vauxhall Cross, alături de cea mai mare parte a filialei din Viena. Americanii au trimis o delegație din Nine Elms, și Rebecca Manning a zburat de la Washington, cu o scrisoare personală din partea directorului CIA, Morris Payne.

La încheierea slujbei, Seymour s-a apropiat de Melinda Hughes ca să-și prezinte condoleanțele.

— Putem vorbi între patru ochi? a zis ea. Cred că avem de discutat niște lucruri.

Au pornit printre pietrele de mormânt, Seymour ținând umbrela, Melinda Hughes ținându-l de braț. Calmul pe care îl arătase lângă mormânt, în vreme ce își ținea strâns lângă ea cei doi băieți, o părăsise, și plângea tăcut. Seymour își dorea să găsească vorbele cu care s-o poată alina. Adevărul era că nu se pricepuse niciodată la asta. Dădea vina pe tatăl său, marele Arthur Seymour, o legendă a MI6, pentru incapacitatea de a arăta măcar un dram de empatie sinceră. Își amintea doar o perioadă de afecțiune între ei. Fusese în timpul unei vizite prelungite la Beirut, când Seymour era copil. Dar chiar și atunci, tatăl fusese cu mintea în altă parte. Era din cauza lui Philby, cel mai mare trădător dintre toți.

„Philby…"

Dar de ce, s-a întrebat Seymour, se gândea la tatăl său și la Philby într-un moment ca acesta? Poate pentru că mergea

printr-un cimitir la braț cu soția unui spion rus. *Bănuit* a fi fost spion, și-a spus. Încă nu fusese dovedit nimic.

Melinda Hughes și-a suflat nasul cu zgomot.

— Cât de americană e purtarea mea. Alistair s-ar simți ofensat dacă m-ar vedea acum.

Lacrimile lăsaseră dâre în machiajul ei. Chiar și așa, era foarte frumoasă. Și avea succes, și-a zis Seymour – în termeni financiari, mult mai mult succes decât soțul ei cu salariu de la guvern. Seymour nu putea să nu se întrebe de ce Alistair o înșelase de atâtea ori. Poate că înșelăciunea îi era la îndemână. Sau poate credea că era un privilegiu profesional, precum abilitatea de a evita cozile lungi la controlul pașapoartelor când ajungea la aeroportul Heathrow.

— Crezi că poate? l-a întrebat brusc Melinda Hughes.

— Poftim?

— Să ne vadă. Crezi că Alistair e acolo, sus – a ridicat ochii spre cerul cenușiu ca gresia –, cu Iisus Hristos și apostolii și îngerii și sfinții? Sau el nu e decât câteva zeci de grame de praf de oase în pământul rece din Hampshire?

— Ce răspuns ai prefera?

— Adevărul.

— Mă tem că nu-ți pot spune ce e în mintea președintelui rus, cu atât mai puțin să-ți răspund la chestiunea vieții veșnice.

— Ești credincios?

— Nu sunt, a recunoscut Seymour.

— Nici eu, a zis Melinda Hughes. Însă în clipa asta mi-aș dori să fiu. Așa se termină? Chiar nu e nimic mai mult?

— Ai copiii lui Alistair. Poate că trăim mai departe prin ei.

Și din nou, fără să vrea, Seymour s-a gândit la tatăl său – și la Philby, citindu-și scrisorile în barul hotelului Normandie.

— *Sunt Kim. Tu cine ești?*

— *Graham.*

— *Graham și mai cum?*

— *Seymour. Tata este…*

— *Știu cine este tatăl tău. Toată lumea știe. Gin roz?*

— *Am doisprezece ani.*

— *Nu-ți face griji, va fi micul nostru secret.*

O smucitură a brațului lui Seymour l-a adus înapoi în prezent; Melinda Hughes călcase într-o groapă mică și fusese cât pe ce să cadă. Vorbea despre Barclays, despre cum abia aștepta să se întoarcă la muncă acum, că Alistair era în sfârșit acasă și îngropat.

— Mai e ceva ce dorești de la noi?

— Cei de la Personal au fost de mare ajutor și surprinzător de amabili. Apropo, Alistair i-a detestat întotdeauna.

— Toți o facem, dar mă tem că sunt parte din slujba noastră.

— Îmi oferă o sumă frumușică.

— Ești îndreptățită s-o primești.

— Nu vreau banii voștri. Ceea ce vreau, a zis ea, brusc vehementă, este adevărul.

Ajunseseră în partea cea mai îndepărtată a cimitirului. Cei mai mulți dintre oameni plecaseră, dar câțiva mai stăteau lângă mormânt, zâmbind stingheriți și strângându-și mâinile, folosind ocazia înmormântării colegului lor ca să formeze alianțe folositoare. Unul dintre americanii Rebeccăi Manning aprindea țigara care reușise să ajungă la buzele ei. Ea se prefăcea foarte interesată de ce îi spunea el, însă avea privirea ațintită asupra lui Seymour și a soției îndoliate a lui Alistair Hughes.

— Chiar te aștepți să cred, zicea Melinda Hughes, că un agent MI6 foarte bine antrenat a fost omorât când trecea strada?

— Nu era o stradă, era cea mai aglomerată piață din Berna.

— Bahnhofplatz? a zis ea cu dispreț. Nu-i tocmai Trafalgar Square sau Piccadilly. Și, în primul rând, ce căuta la Berna? Mi-a spus că are de gând să-și petreacă weekendul la Viena cu o carte bună. Clement Attlee. Îți imaginezi? Ultima carte pe care a citit-o soțul meu a fost o biografie a lui Clement Atlee.

— Nu e un lucru neobișnuit ca un șef de filială să acționeze în afara hotarelor țării respective.

— Sunt sigură că șeful filialei din Berna ar putea să aibă altă părere despre asta. De fapt, ce-ar fi să-l întrebăm? Melinda Hughes a aruncat o privire spre grupul de lângă mormântul deschis al soțului ei. E chiar acolo.

Seymour n-a răspuns.

— Nu sunt novice, Graham. Sunt soție de agent de aproape

treizeci de ani.

— Atunci, cu siguranță, îți dai seama că există anumite chestiuni pe care nu le pot discuta. Poate altă dată, dar nu acum.

Privirea ei era plină de reproș.

— Mă dezamăgești, Graham. Ce cumplit de previzibil! Să te ascunzi în spatele vălului de mister, așa cum a făcut întotdeauna Alistair. Ori de câte ori îl întrebam ceva despre care nu voia să vorbească, răspunsul era același: „Scuze, iubita mea, dar știi regulile".

— Mă tem că sunt reale. Fără ele n-am putea să funcționăm.

Însă Melinda Hughes nu mai asculta, se uita țintă la Rebecca Manning.

— Au fost amanți cândva, la Bagdad. Știai asta? Dintr-un anumit motiv, Alistair ținea foarte mult la ea. Acum va fi următoarea „C", iar Alistair e mort.

— Pot să te asigur că următorul director general n-a fost ales.

— Știi, pentru un spion, nu prea știi să minți. Alistair se pricepea mult mai bine. Melinda Hughes s-a oprit brusc și s-a întors cu fața spre Seymour sub umbrelă. Spune-mi ceva, Graham. Ce făcea în realitate soțul meu la Berna? Era cu altă femeie? Sau spiona pentru ruși?

Ajunseseră la marginea parcării. Americanii urcau zgomotoși într-un autocar închiriat ca la încheierea unui picnic al firmei. Seymour a redat-o pe Melinda Hughes în grija familiei și, lăsând în jos umbrela, s-a îndreptat spre limuzina sa. Rebecca Manning stătea lângă portiera din spate. Aprindea o nouă țigară L&B.

— Despre ce a fost vorba?

— Avea câteva întrebări legate de moartea soțului său.

— Ca și americanii.

— A fost un accident.

— Așa să fie?

Seymour n-a răspuns.

— Și cealaltă chestiune? a întrebat Rebecca. Cea discutată la Washington?

— Investigația s-a încheiat.

— Și?

— N-a fost nimic. Seymour a aruncat o privire spre mormântul lui Alistair Hughes. Chestiunea e moartă și îngropată. Întoarce-te la Washington și spune-le tuturor care te ascultă. Fă să se deschidă iar robinetul.

Ea a lăsat țigara să cadă pe pământul ud și a pornit spre o mașină care o aștepta.

— Rebecca? a strigat-o Seymour.

Ea s-a oprit și s-a răsucit. În lumina scăzută, cu ploaia care cădea slab, i-a văzut fața ca și cum ar fi fost pentru prima oară. Semăna cu o persoană pe care o întâlnise cu mult timp în urmă, într-o altă viață.

— E adevărat despre tine și Alistair? a întrebat.

— Ce ți-a spus Melinda?

— Că ați fost amanți la Bagdad.

Ea a râs.

— Eu și Alistair? Nu fi ridicol.

Seymour s-a așezat pe bancheta din spate a mașinii sale și, prin geamul stropit de ploaie, a privit-o cum se îndepărta. Chiar și după standardele foarte înalte ale MI6, și-a zis, era o mincinoasă al naibii de bună.

26
HAMPSHIRE, ANGLIA

Mesajul a ajuns pe BlackBerry-ul lui Graham Seymour când se apropia de Crawley. Era de la Nigel Whitcombe, asistentul personal și cel care se ocupa de comisioane neoficiale. „Schimbare de plan", i-a spus Seymour șoferului său, și peste câteva minute goneau spre sud pe A23, spre Brighton. De acolo au luat-o spre vest, de-a lungul coastei, prin Shoreham, Worthing, Chichester și Portsmouth, până când au ajuns, în cele din urmă, în orășelul Gosport.

La vechea fortăreață, cu șanțul fără apă și zidurile din piatră cenușie, se ajungea pe un drum îngust care tăia prima zonă de joc din Gosport & Stokes Bay Golf Club. Mașina lui Seymour a trecut de punctul de control exterior, apoi pe o poartă care ducea la o curte interioară. Cu mult timp înainte fusese transformată în parcare pentru personalul de conducere. Cel mai vechi membru era George Halliday, trezorier. Stătea în picioare, drept ca un par, în ungherul său din aripa de vest.

— Bună dimineața, domnule. Ce surpriză plăcută! Mi-aș fi dorit să fi primit măcar o mică avertizare de la sediul de pe Cross că veniți.

— În acest moment suntem cam întorși pe dos, George. Astăzi a fost înmormântarea.

— A, da, desigur. Groaznic lucru. Îmi amintesc când a venit aici pentru IONEC[15]. Un băiat bun. Și cu o minte brici, nu-i așa? Cum se simte soția?

— Cât de bine ne puteam aștepta.

— Să vă deschid apartamentul, domnule?

— Cred că nu. N-o să stau mult.

— Presupun că ați venit să-l vedeți pe musafirul nostru. Cei de la sediul de pe Cross nu ne-au avertizat nici în privința lui. Domnul Whitcombe l-a lăsat într-un coșuleț pe pragul nostru și a șters-o.

— O să-i zic vreo două, a promis Seymour.

— Vă rog s-o faceți.

— Și musafirul nostru? Unde este?

— L-am încuiat în vechea cameră a domnului Marlowe.

Seymour a urcat un șir de trepte de piatră care duceau în partea rezidențială din aripa de vest. În camera din capătul coridorului central erau un pat de o persoană, un birou și un dulap simplu. Gabriel stătea în picioare lângă despicătura îngustă care era fereastra, privind marea de granit.

— Ți-am simțit lipsa la înmormântare, a zis Seymour. Jumătate din CIA a fost acolo. Ar fi trebuit să vii.

— N-ar fi fost corect.

— De ce nu?

Gabriel s-a răsucit și s-a uitat la Seymour pentru prima oară.

— Pentru că eu sunt motivul pentru care a murit Alistair Hughes. Și pentru asta, a adăugat, o să-mi pară veșnic rău.

Seymour s-a încruntat îngândurat.

— Acum două ore, într-un cimitir nu departe de aici, Melinda Hughes m-a întrebat dacă soțul ei era spion rus.

— Și ce i-ai spus?

— Nimic.

— Asta-i bine. Pentru că Alistair Hughes n-a fost spion. A fost pacient, a zis Gabriel. La Privatklinik Schloss.

27
FORT MONCKTON, HAMPSHIRE

Fortul era numit Monckton. Oficial, era condus de Ministerul Apărării și cunoscut vag ca Instituția de Pregătire Militară nr. 1. Neoficial, era școala elementară a MI6 pentru agenți boboci. Cea mai mare parte a instruirii avea loc în sălile de conferințe și laboratoarele din aripa principală, însă dincolo de zidurile străvechi se aflau un poligon de tragere, un helipad, terenuri de tenis, o sală de *squash* și un teren de crochet. Soldați din Ministerul Apărării patrulau proprietatea. Nimeni nu i-a urmat pe Gabriel și Graham Seymour când au pornit pe plajă, Gabriel în blugi și haină de piele, Seymour în costumul cenușiu de la înmormântare, palton și cu o pereche de cizme de cauciuc pe care George Halliday le dibuise prin depozite.

— Privatklinik Schloss?

— E foarte la modă. Și foarte izolată, a adăugat Gabriel, după cum sugerează numele. Hughes mergea la o doctoriță de acolo, dr. Klara Brünner. Era în tratament la ea pentru tulburare bipolară și depresie gravă, ceea ce explică medicamentele pe care le-am găsit în apartamentul lui. I le dădea neoficial, ca să nu afle nimeni. Îl consulta în ultima vineri din fiecare lună, după program. El folosea un nume fals când mergea acolo. Își spunea Richard Baker. Nu-i ceva neobișnuit. Privatklinik Schloss este genul acela de loc.

— Cine zice?

— Christoph Bittel de la NDB.

— Se poate avea încredere în el?

— Gândește-te la el ca la bancherul nostru elvețian.

— Cine mai știe?

— Rușii, desigur.

Pe terenul de golf, un grup de patru viteji s-au oprit din truda de pe zona din jurul unei găuri ca să se uite după Gabriel și Graham Seymour.

— Ei știu și că Alistair nu și-a informat superiorii din Londra despre afecțiunea sa, ca să nu-și pericliteze cariera. Fără

îndoială, cei de la Centrala din Moscova s-au gândit să folosească informațiile ca să-l constrângă să lucreze pentru ei, adică exact ceea ce am fi făcut tu sau eu în locul lor. Dar nu asta s-a întâmplat.

— Și atunci *ce* s-a întâmplat?

— Au păstrat informația până ce Dmitri Sokolov, un mardeiaș cunoscut al Centralei din Moscova, cu înclinație spre *kompromat*, i-a înmânat lui Hughes un plic în holul hotelului Schweizerhof din Berna. Dacă ar fi să ghicesc, în plic erau fotografii ale lui Hughes intrând și ieșind din clinică. De aceea l-a primit, în loc să i-l arunce în obraz lui Dmitri. Și de aceea, cuprins de panică, a încercat să plece din Berna. Apropo, Dmitri e din nou la Moscova. Centrala l-a chemat înapoi la două zile după ce Alistair a fost omorât.

Ajunseseră la debarcaderul bărcilor de salvare din Gosport. Seymour a încetinit pasul, apoi s-a oprit.

— Totul a fost un subterfugiu complicat care să ne facă să credem că Alistair era spion?

Gabriel a încuviințat din cap.

— De ce? a întrebat Seymour.

— Vladimir Vladimirovici Gribkov. Ți-l amintești pe Veevee, nu, Graham? Veevee voia o căsuță în Cotswolds și zece milioane de lire sterline într-o bancă din Londra. În schimb, avea să-ți dea numele unei cârtițe a rușilor din vârful structurii de informații anglo-americane.

— Parcă-mi amintesc ceva.

— Rușii au ajuns la Veevee înainte să poată dezerta, a continuat Gabriel. Însă, din punctul lor de vedere, era prea târziu. Gribkov le spusese deja celor de la MI6 despre cârtiță. Paguba era făcută. Centrala din Moscova avea două variante. Puteau să nu facă nimic și să spere că va fi bine, sau puteau să ia măsuri active ca să-și protejeze investiția. Au ales măsurile active. Rușii, a spus Gabriel, nu cred în speranță.

Au plecat de pe plajă și au urmat un drum cu o singură bandă care traversa ca o cicatrice un câmp înverzit. Gabriel mergea pe pavaj. Seymour, cu cizmele de cauciuc, tropăia pe marginea cu iarbă.

— Și Konstantin Kirov? a întrebat. Cum se potrivește în context?

— Asta implică o oarecare doză de supoziție din partea mea.

— Ca și restul. Ce te oprește acum?

— Kirov, a zis Gabriel, ignorând scepticismul lui Seymour, era sincer.

— Și secretul secretelor pe care susținea că l-a descoperit? Cel care l-a silit să dezerteze?

— Era mărunțiș. Mărunțiș foarte convingător, a adăugat Gabriel, dar nu mai puțin mărunțiș.

— Oferit de Centrala din Moscova?

— Desigur. Se poate ca ei să-i mai fi șoptit ceva la ureche, ca să-l facă să-i fie frică și de umbra sa, dar probabil că nu era nevoie. Heathcliff era deja destul de speriat. Nu mai trebuia decât să-l trimită într-o misiune, și el avea să facă singur saltul.

— *Voiau* ca el să dezerteze?

— Nu. Voiau ca el să *încerce* să dezerteze. E o diferență enormă.

— Dar de ce să-l lase să plece din Rusia? De ce să nu-l spânzure de picioare și să lase secretele să-i cadă din buzunare? De ce să nu-i vâre un glonț în ceafă și să termine cu el?

— Pentru că voiau să mai obțină de la el niște avantaje. N-aveau nevoie decât de adresa casei conspirative unde așteptam eu, dar asta era partea ușoară. Lista de distribuire avea un kilometru, și numele cârtiței era pe ea, cu siguranță. Când Heathcliff a ajuns la Viena, aveau un asasin la fața locului și o echipă de supraveghere cu un teleobiectiv în clădirea de alături.

— Ascult în continuare, a zis Seymour fără tragere de inimă.

— Omorârea lui Heathcliff sub fereastra mea și postarea fotografiei mele pe tot internetul au avut un folos evident. Au făcut să pară că eu sunt cel care a ordonat uciderea unui agent SVR în mijlocul Vienei, slăbind astfel Biroul. Însă nu acesta este principalul motiv pentru care au făcut-o. Voiau ca eu să demarez o investigație și să-l identific pe Alistair Hughes ca sursa probabilă a scurgerii de informații, iar eu am căzut în capcana lor.

— Dar de ce l-au omorât?

— Pentru că a-l păstra în viață era prea periculos pentru întreaga operațiune, al cărei scop era să ne abată de pe urmele adevăratei cârtițe. La urma urmei, nu mai e nevoie să cauți o cârtiță când cârtița e moartă.

Un microbuz fără însemne aștepta la capătul drumului, cu doi bărbați în față.

— Nu-ți face griji, a zis Seymour, sunt de-ai mei.

— Ești sigur?

Seymour s-a răsucit fără să răspundă și a pornit înapoi spre debarcader.

— În seara în care ai venit acasă la mine, în Belgravia, te-am întrebat cine ți-a spus că Alistair se ducea des în Elveția. Ai refuzat în mod explicit să-mi răspunzi.

— Era Werner Schwarz, a zis Gabriel.

— Acel Werner Schwarz care lucrează la BVT-ul austriac?

Gabriel a încuviințat din cap.

— Care este natura relațiilor voastre?

— Îl plătim, iar el ne dă informații. Așa merg treburile în meseria noastră. Pe drum venea spre ei scârțâind o bicicletă pe care pedala un bărbat roșu la față. N-ai la tine un pistol, nu?

— Și el e unul dintre ai mei. Bicicleta a trecut zăngănind. Unde presupui că e cârtița asta a ta? E în serviciul meu?

— Nu neapărat.

— La Langley?

— De ce nu? Sau poate că e cineva de la Casa Albă. Cineva apropiat de președinte.

— Sau poate că e președintele însuși.

— Hai să nu ne lăsăm duși de val, Graham.

— Dar ăsta e pericolul, nu? Pericolul să ne învârtim în jurul cozii și să ne zăpăcim de-a binelea. Ești în deșertul oglinzilor. E un loc în care poți aranja așa-zisele fapte ca să ajungi la orice concluzie dorești. Ai prezentat un caz circumstanțial atrăgător, recunosc, însă dacă un element se prăbușește, totul se prăbușește.

— Alistair Hughes n-a fost spion rus, a fost pacient la Privatklinik Schloss din satul elvețian Münchenbuchsee. Și cineva le-a spus rușilor.

— Cine?

— Dacă ar fi să ghicesc, a fost cârtița. *Adevărata* cârtiță.

Reveniseră pe plajă. Era pustie în amândouă direcțiile. Seymour s-a dus până la apă. Vălurelele îi lingeau cizmele de cauciuc.

— Presupun că asta e partea în care îmi spui că suspenzi relația noastră până când este descoperită adevărata cârtiță.

— Nu pot să lucrez cu tine dacă există o conductă directă între Langley, Vauxhall Cross și Centrala din Moscova. În acest moment reevaluăm câteva operațiuni care se desfășoară în Siria și Iran. Presupunerea noastră, a zis Gabriel, este că sunt complet compromise.

— Asta e presupunerea voastră, a subliniat Seymour. Însă poziția oficială a serviciului secret de informații este că nici acum, nici altcândva n-am adăpostit în mijlocul nostru o cârtiță a rușilor. A tăcut un pic, apoi a întrebat: Înțelegi ce spun?

— Da, a zis Gabriel, cred că da. Ai vrea să găsesc în serviciul tău cârtița care nu există.

Microbuzul se mutase de la capătul drumului în mica parcare de lângă debarcader. Seymour n-a observat; se uita peste mare spre insula Wight.

— Aș putea să-ți dau o listă de nume, a zis după un moment, dar ar fi lungă și n-ar folosi la nimic. Nu fără puterea de a lega pe cineva de un scaun și de a-i distruge cariera.

— Am deja o listă, a zis Gabriel.

— Chiar așa? a întrebat Seymour surprins. Și câte nume sunt pe ea?

— Unul singur.

28
PĂDUREA VIENEZĂ, AUSTRIA

Analele operațiunii care a urmat – n-a avut nume de cod nici atunci, nici altă dată – aveau să consemneze că prima lovitură în căutarea cârtiței avea să fie dată nu de Gabriel, ci de ghinionistul său predecesor, Uzi Navot. Era ora două și jumătate în acea după-amiază, locul era aceeași cabană din bușteni de la liziera Pădurii Vieneze în care Navot cinase cu trei săptămâni în urmă. Aparenta neglijență a procedurii sale nu era lipsită de prevedere. Navot voia ca Werner Schwarz să creadă că nu era nimic ieșit din comun. Pentru securitatea lui, voia ca și rușii să creadă același lucru.

Totuși, înainte să meargă la Viena, Navot nu lăsase nimic la voia întâmplării. Nu venise dinspre Est, prin țările de mult răposatului Pact de la Varșovia, ci dinspre Vest – prin Franța, nordul Italiei și, în cele din urmă, Austria. Nu călătorise singur; Mihail Abramov îi fusese tovarăș de drum și bodyguard. În restaurant s-au așezat separat, Navot la masa obișnuită, pe care o rezervase pe numele Laffont, Mihail lângă o fereastră. Haina îi era descheiată, ca să ajungă ușor la pistol, pe care îl purta la șoldul stâng. Navot avea și el un pistol, un Barak SP-21. Era multă vreme de când nu mai purtase armă, și se îndoia de capacitatea sa de a scoate pistolul în caz de urgență fără să se omoare pe sine sau pe Mihail. Gabriel avea dreptate; Navot nu fusese niciodată prea periculos cu o armă de foc. Cu toate astea, apăsarea blândă a tocului pe șale era încurajatoare.

— O sticlă de Grüner Veltliner? a întrebat proprietarul pântecos, iar Navot, cu accentul și în stilul lui Monsieur Laffont, scriitorul francez care se trăgea din Bretania, a răspuns:

— Peste un minut, te rog. O să-mi aștept prietenul.

Au trecut zece minute fără ca acesta să dea vreun semn. Totuși, Navot nu era îngrijorat; primea în mod regulat rapoarte de la supraveghetori. Werner fusese prins în trafic când ieșea din oraș. Nu exista vreo dovadă că era urmărit de indivizi din serviciul care îl angajase sau de cineva în slujba Centralei din

Moscova.

În sfârșit, o mașină a oprit în fața ferestrei lui Mihail și din ea a ieșit o singură persoană, Werner Schwarz. Când a intrat în restaurant, proprietarul i-a scuturat mâna cu entuziasm, ca și cum ar fi încercat să pompeze apă dintr-un puț, și l-a condus la masa la care stătea Navot. Werner era evident dezamăgit de lipsa vinului. Nu era acolo decât o cutie mică, frumoasă, de la Demel, ciocolatierul vienez.

— Deschide-o, a zis Navot.

— Aici?

— De ce nu?

Werner Schwarz a ridicat capacul și s-a uitat înăuntru. Nu erau bani, doar un bilet scurt pe care Navot îl scrisese în germană. Mâna lui Werner Schwarz a tremurat când l-a citit.

— Poate că ar trebui să facem o plimbare prin pădure înainte de prânz, a zis Navot în timp ce se ridica de la masă. O să ne facă să avem poftă de mâncare.

29
PĂDUREA VIENEZĂ, AUSTRIA

— Nu-i adevărat, Uzi! Cum de ți-a trecut prin cap așa ceva?

— Nu-mi spune pe numele adevărat. Sunt Monsieur Laffont, îți amintești? Sau ți-e greu să ții minte corect numele controlorilor tăi?

Mergeau pe o potecă de zăpadă bătătorită. La dreapta, copacii suiau o pantă blândă; la stânga, coborau într-o văioagă. Soarele portocaliu era jos pe cer și bătea direct pe fețele lor. Mihail mergea la vreo treizeci de metri în urma lor. Avea paltonul încheiat la toți nasturii, ceea ce însemna că mutase pistolul de la șold în buzunarul paltonului.

— De câtă vreme, Werner? De câtă vreme lucrezi pentru ei?

— Uzi, zău așa, vino-ți în fire!

Navot s-a oprit brusc și l-a prins pe Schwarz de cot. Schwarz s-a strâmbat de durere. Transpira, în ciuda frigului crâncen.

— Ce-ai de gând să faci, Uzi? Să mă iei la poceală?

— O să las asta în seama lui.

Navot i-a aruncat o privire lui Mihail, care stătea nemișcat pe cărare, cu umbra lungă așternută în spatele său.

— Cadavrul, a rânjit Schwarz. Un singur telefon, și va petrece câțiva ani într-o închisoare austriacă pentru crimă. Și tu la fel.

— Haide, Werner. Navot l-a strâns mai tare. Dă acel telefon.

Werner Schwarz n-a încercat să-și scoată telefonul. Navot, cu o zvâcnire a încheieturii, l-a mânat în jos pe cărare, mai adânc în pădure.

— De câtă vreme, Werner? a întrebat Navot iarăși.

— Ce contează?

— Ar putea să conteze foarte mult. De fapt, ar putea să determine dacă te întorci viu la Lotte în seara asta sau trebuie să-l pun pe prietenul meu să-ți trimită un glonț în scăfârlie.

— Un an. Poate un an și jumătate.

— Mai încearcă, Werner.

— Patru ani.

— Cinci, poate? Sau șase?

— Hai să zicem cinci.

— Cine a făcut prima mișcare?

— Doar știi cum merg treburile astea. E cam ca o poveste de dragoste. La sfârșit, e greu să-ți amintești cine s-a ținut după cine.

— Încearcă, Werner.

— Am flirtat o vreme și apoi le-am trimis un buchet de flori.

— Margarete?

— Orhidee, a zis Werner Schwarz cu un zâmbet neajutorat. Cea mai bună marfă pe care am putut pune mâna.

— Voiai să faci o primă impresie bună?

— Chiar contează.

— Cât ai primit pentru asta?

— Destul ca să-i cumpăr lui Lotte ceva frumos.

— Cine este omul tău de legătură?

— La început a fost un tip de la *rezidentura* din Viena.

— Riscant.

— Nu prea. Pe atunci lucram la contrainformații. Mi se permitea să am câte un contact.

— Și acum?

— Cineva din afara orașului.

— Dintr-o țară învecinată?

— Germania.

— *Rezidentura* din Berlin?

— De fapt, acoperire neoficială. Afacere particulară.

— Cum îl cheamă pe tip?

— Își zice Serghei Morozov. Lucrează la o firmă de consultanță din Frankfurt. Clienții lui sunt firme germane care doresc să facă afaceri cu Rusia, și sunt multe dintr-astea, poți să mă crezi. Serghei le prezintă persoanelor potrivite de la Moscova și se asigură că bagă bani în buzunarele potrivite, inclusiv în ale lui Serghei. Compania e o adevărată gâscă cu ouă de aur. Și banii curg direct în sipetele Centralei din Moscova.

— E din SVR? Ești sigur?

— E sută la sută un mardeiaș al Centralei din Moscova.

Au pornit mai departe pe zăpada înghețată și alunecoasă de sub tălpile lor.

— Serghei îți dă ordinele de lucru? a întrebat Navot. Sau demarezi singur?

— Un pic din amândouă.

— Care sunt procedurile?

— Școală veche. Dacă am ceva, trag storurile la o fereastră de la etaj într-o vineri. În marțea următoare primesc un telefon care este o greșeală. Ei cer întotdeauna să vorbească cu o femeie. Numele pe care îl folosesc corespunde locului în care vrea Serghei să ne întâlnim.

— De exemplu?

— Trudi.

— Unde e Trudi?

— Linz.

— Cine altcineva?

— Sophie și Anna. Amândouă sunt în Germania.

— Asta-i tot?

— Nu. Mai e și Sabine. Sabine e un apartament din Strasbourg.

— Cum explici toate aceste călătorii?

— Fac multă muncă de legătură.

— Ba bine că nu.

Undeva, un câine lătra gros.

— Și eu? a întrebat Navot. Ce le-ai spus rușilor despre relația cu mine?

— Nu le-am spus, Uzi. Jur pe viața lui Lotte că nu le-am spus.

— Nu jura, Werner. Îmi insulți inteligența. Spune-mi doar unde s-a întâmplat. A fost Trudi? Sophie? Anna?

Werner Schwarz a clătinat din cap.

— S-a întâmplat înainte să intre în scenă Serghei, când eram încă sub controlul celui de la *rezidentura* din Viena.

— Cât de mult ai primit pentru mine?

— Nu cine știe cât.

— Povestea vieții mele, a zis Navot. Presupun că rușii au exploatat situația?

— Exploatat?

— Te-au folosit ca să mă spionezi. De asemenea, te-au folosit drept canal ca să-mi șoptești informații false sau amăgitoare la

ureche. De fapt, am tot dreptul să presupun că tot ce mi-ai spus în ultimii cinci ani a fost scris de Centrala din Moscova.

— Nu-i adevărat.

— Atunci de ce nu mi-ai spus că rușii te-au abordat? De ce nu mi-ai dat ocazia să șoptesc niște mizerii la urechea *lor?* N-a fost decât tăcere, așa că Navot și-a răspuns singur la întrebare: Pentru că Serghei Morozov a zis că o să te ucidă dacă o faci. După un moment, Navot a întrebat: Nu negi, Werner?

Werner Schwarz și-a scuturat capul.

— Joacă dur rușii.

— Nu la fel de dur ca noi. Navot a încetinit pasul și a prins ca în menghină brațul lui Werner Schwarz. Dar spune-mi altceva. Unde ți-au spus rușii că plănuiesc să omoare la Viena un dezertor din SVR? A fost la Trudi? La Anna?

— A fost la Sophie, a recunoscut Werner Schwarz. Întâlnirea a fost la Sophie.

— Păcat, a zis Navot. Întotdeauna mi-a plăcut numele Sophie.

30
PĂDUREA VIENEZĂ, AUSTRIA

Sophie era un apartament conspirativ din Berlinul de Est, în apropiere de Unter den Linden. Clădirea era o monstruozitate în stilul sovietic vechi, cu mai multe curți și o mulțime de intrări și ieșiri. Acolo locuia o fată care își spunea Marguerite. Avea în jur de treizeci de ani, era slabă ca un țâr, cu pielea albă ca laptele. Apartamentul era destul de mare. Se pare că aparținuse unui colonel Stasi înainte de căderea Zidului. Avea două intrări, ușa principală de pe palier, și a doua în bucătărie, care ducea la o scară de serviciu puțin folosită. Era procedura clasică, de școală veche, și-a zis Uzi Navot ascultând descrierea lui Werner Schwarz. Un mardeiaș antrenat la Centrala din Moscova n-ar fi pus piciorul într-un apartament care n-avea o trapă de scăpare. Și, dacă-i pe așa, nici vreun mardeiaș antrenat de Birou.

— Ce ușă ai folosit? a întrebat Navot.

— Cea din față.

— Și Serghei? Presupun că el e cu ușile din dos.

— Întotdeauna.

— Și fata? Rămânea acolo sau pleca?

— De obicei ne servea cu mâncare și băutură, apoi își lua tălpășița. Dar nu în acea zi.

— Ce a făcut?

— Nu era acolo.

— La a cui cerere a fost întâlnirea?

— A lui Serghei.

— De rutină?

— Bruscă.

— Cum a fost aranjată?

— Un apel în seara de joi, număr greșit. „E acolo *Fraulein* Sophie?" Mi-am găsit pretextul că mă consult cu partenerii germani în privința unei chestiuni presante legate de securitate și am zburat la Berlin a doua zi. Mi-am petrecut dimineața la sediul BfV și m-am dus la casa conspirativă în drum spre aeroport. Serghei era deja acolo.

— Ce era așa de urgent?

— Konstantin Kirov.

— A rostit numele lui Kirov?

— Firește că nu.

— Ce anume a spus?

— A spus că în zilele următoare o să fie multă activitate de informații în Viena. Israelieni, britanici, ruși. Voia ca serviciile noastre să nu se amestece. A sugerat că e vorba de un dezertor.

— Un dezertor din SVR?

— Haide, Uzi. Ce altceva ar fi fost?

— A spus că un asasin rus o să-i zboare creierii dezertorului?

— Nu anume, dar a zis că Allon o să vină în oraș la festivități. A zis că o să stea într-o casă conspirativă.

— Avea adresa?

— Leopoldstadt, aproape de Karmeliterplatz. A spus că o să fie niște chestii neplăcute. Voia ca noi să ne luăm după Moscova și să dăm vina cu totul pe israelieni.

— Și nu ți-a dat prin cap să-mi spui?

— Aș fi sfârșit ca tipul acela, Kirov.

— Încă ai putea.

Soarele plutea la câteva grade deasupra orizontului, lucind printre copaci. Navot și-a zis că mai au maximum douăzeci de minute de lumină.

— Și dacă Serghei Morozov te mințea, Werner? Și dacă ei plănuiau să-l omoare pe șeful meu?

— Oficial, Austria n-avea să verse nicio lacrimă.

Navot și-a încleștat și descleștat pumnul de câteva ori și a numărat lent până la zece, dar fără folos. Lovitura a aterizat în abdomenul plin de grăsime al lui Werner Schwarz, unde nu lăsa vreun semn. Adânc. Destul de adânc ca Navot să se întrebe, cel puțin un moment, dacă vechiul său informator avea să se mai ridice vreodată în picioare.

— Dar asta nu-i tot ce ți-a spus Serghei, nu-i așa? l-a întrebat Navot pe omul care se zvârcolea și se sufoca la picioarele sale. Era convins că o să te caut după ce Kirov a fost ucis.

Werner Schwarz n-a răspuns; nu era în stare.

— Să continui, Werner, sau ai vrea să povestești mai departe?

Partea în care Serghei îți spune să-mi sugerezi că șeful filialei MI6 din Viena are o iubită în Elveția. Au omorât-o și pe ea, apropo, a mințit Navot. Presupun că tu ești la rând. Sincer, sunt surprins că mai ești în viață.

Navot s-a aplecat și l-a ridicat fără efort în picioare pe austriacul grăsan.

— Așadar, era adevărat? a gâfâit Werner Schwarz. Chiar era o fată?

Navot și-a pus palma pe spinarea lui Werner Schwarz și l-a făcut să se împleticească mai departe pe cărare. Ce mai rămăsese din soare era acum în spatele lor. Mihail mergea în față prin lumina care pălea.

— Ce-au de gând să facă? a întrebat Schwarz. Ce joc joacă?

— N-avem nicio idee, a mințit Navot. Dar o să ne ajuți să aflăm. Altfel, o să le spunem șefului tău și ministrului că ai lucrat pentru Centrala din Moscova. Până să terminăm cu tine, lumea va crede că tu ai fost cel care a condus mașina care l-a omorât pe Alistair Hughes la Berna.

— Așa te porți cu mine, Uzi? După tot ce am făcut pentru tine?

— În locul tău, aș avea grijă ce fac. Ai o șansă să te salvezi. Lucrezi din nou pentru mine. Exclusiv, a adăugat Navot. Gata cu jocurile duble și triple.

Umbrele lor dispăruseră, copacii nu se mai vedeau. Mihail era o linie vagă.

— Știu că asta n-o să schimbe nimic, a zis Werner Schwarz, dar vreau să știi…

— Ai dreptate, l-a întrerupt Navot. N-o să schimbe nimic.

— Am nevoie de niște bani ca să ies cu bine din criză.

— Ai grijă, Werner. Zăpada e alunecoasă, și acum e întuneric.

31
ANDALUZIA, SPANIA

În aceeași după-amiază, în orașul alb din munții Andaluziei, bătrâna căreia i se spunea în batjocură *la loca* sau *la roja* ședea la biroul său din alcovul de sub scară, scriind despre momentul în care îl văzuse pentru prima oară pe bărbatul care avea să-i schimbe cursul vieții. Prima ciornă, pe care a aruncat-o în cămin, scârbită, fusese un pasaj romanțios plin de viori și inimi care bat și piepturi care se umflă. Acum a adoptat proza laconică a unui jurnalist, cu accentul pe oră, dată și loc – unu și jumătate într-o după-amiază friguroasă de iarnă de la începutul anului 1962, barul din hotelul St. Georges, de pe malul mării, în Beirut. El bea votcă și suc V8 și își citea corespondența, un bărbat chipeș, dar oarecum trecut, care împlinise de curând cincizeci de ani, cu ochi albaștri pe o față cu riduri adânci și cu o bâlbâială cumplită, care ei i se păruse irezistibilă. Ea avea pe atunci douăzeci și patru de ani, era comunistă convinsă și foarte frumoasă. Și-a spus numele, și-a spus și el numele, pe care ea îl cunoștea deja. El era, poate, cel mai faimos, sau mai infam, corespondent din Beirut.

— La ce ziar scrii? a întrebat-o.

— La oricare îmi va tipări articolele.

— Te pricepi cât de cât?

— Așa cred, dar redactorii din Paris nu sunt așa de siguri.

— S-ar putea să-ți fiu de ajutor. Cunosc mulți oameni importanți din Orientul Mijlociu.

— Așa am auzit.

El i-a zâmbit cu căldură.

— Șezi. B-b-bea ceva cu mine.

— Nu-i cam devreme?

— Tâmpenii. Fac aici un martini de milioane. Eu i-am învățat.

Și așa, a scris ea, a început totul, o băutură la barul hotelului St. Georges, apoi alta, și apoi, ceea ce n-ar fi trebuit, a treia, după care abia dacă mai putea să stea în picioare, cu atât mai puțin să meargă. El a insistat, galant, s-o conducă până la apartamentul

ei, unde au făcut dragoste pentru prima oară. Pentru a descrie actul, ea a recurs din nou la proza fără înfloriturі a unui reporter, pentru că amintirile despre eveniment erau înceţoşate de alcool. Îşi amintea doar că el fusese peste măsură de tandru şi destul de iscusit. Au făcut dragoste din nou a doua zi după-amiază şi în după-amiaza următoare. Atunci, cu un vânt mediteraneean rece care zgâlţâia ferestrele, şi-a luat ea inima în dinţi să-l întrebe dacă vreunul dintre lucrurile care se spuseseră despre el în Anglia în anii ’50 era adevărat.

— Arăt a genul de om care ar putea să f-f-facă asta?

— De fapt, nu arăţi.

— A fost o vânătoare de vrăjitoare a americanilor. Sunt cei mai răi oameni din lume americanii, şi israelienii pe locul doi, la mică distanţă.

Însă gândurile îi galopau înaintea creionului, şi mâna îi era din ce în ce mai obosită. S-a uitat la ceasul de mână din plastic şi a fost surprinsă să vadă că era aproape şase; scrisese toată după-amiaza. Sărise peste prânz şi era lihnită, şi în cămară nu era nimic de mâncare, pentru că nu făcuse nici vizita zilnică la supermarket. A hotărât că o seară afară din casă ar putea să-i facă bine. Un cvartet din Madrid dădea un concert de Vivaldi într-una dintre biserici, ceva deloc îndrăzneţ, însă ar fi fost o pauză bine-venită de la uitatul la televizor. Satul era o destinaţie turistică, însă un pustiu cultural. Erau alte locuri din Andaluzia în care ar fi preferat să se stabilească după divorţ – Sevilla, de exemplu –, însă tovarăşul Lavrov alesese satul alb ca oasele din munţi. „Nimeni n-o să te găsească aici”, a zis. Şi prin „nimeni” înţelegea copilul ei.

Afară era frig şi vântul se întetea. La optzeci şi şapte de paşi pe promenadă un microbuz era parcat pe marginea stâncii, la întâmplare, ca şi cum ar fi fost părăsit. Străzile şerpuite ale oraşului miroseau a mâncare; luminile ardeau cald la ferestrele căsuţelor. A intrat în singurul restaurant de pe Calle San Juan în care era încă tratată cu respect şi a fost condusă la o masă mai dosnică. A comandat un pahar de sherry şi mai multe feluri de *tapas* şi apoi a deschis romanul broşat pe care îl adusese pentru protecţie. „Şi ce ştie cineva despre trădători sau de ce a făcut

Iuda ceea ce a făcut…" Într-adevăr, ce? și-a zis. El păcălise pe toată lumea, chiar și pe ea, femeia cu care împărtășise cele mai intime dintre actele omenești. O mințise cu trupul și cu buzele, și totuși, când îi ceruse lucrul pe care ea îl iubea cel mai mult pe lume, i l-a dat. Și aceasta era pedeapsa ei, să fie o femeie bătrână, pe care lumea o compătimea și detesta, stând singură într-un restaurant dintr-o țară care nu era a ei. Dacă nu s-ar fi întâlnit în acea după-amiază în barul hotelului St. Georges din Beirut. Dacă i-ar fi refuzat invitația de a bea un pahar, și apoi altul, și apoi, inadmisibil, un al treilea. *Dacă nu…*

Sherry-ul a sosit, un Manzanilla deschis la culoare, și un moment mai târziu primul fel de mâncare. Când a lăsat cartea din mână l-a observat pe bărbatul care o privea fără jenă de la capătul barului. Apoi a observat perechea de la masa din apropiere și pe loc și-a dat seama de ce era parcat un microbuz la optzeci și șapte de pași de vila ei. Cât de puțin se schimbaseră metodele lor.

A mâncat încet, fie și numai ca să-i pedepsească, și când a plecat din restaurant s-a îndreptat grăbită spre biserică pentru recital, care nu a avut mult public și nici nu a fost reușit. Perechea din restaurant a stat cu patru strane în spatele ei; bărbatul, pe partea cealaltă a pronaosului. Acesta a abordat-o după concert, în timp ce ea mergea printre portocalii din piață.

— V-a plăcut? a întrebat într-o spaniolă chinuită.

— Prostii burgheze.

Zâmbetul lui era cel pe care îl rezerva țâncilor și bătrânelor sărite de pe fix.

— Încă mai duceți același vechi război? Încă mai fluturați același vechi drapel? Apropo, sunt Señor Karpov. Am fost trimis de prietenul nostru. Permiteți-mi să vă conduc acasă.

— Așa am intrat în beleaua asta.

— Poftim?

— Nimic.

Ea a pornit pe strada întunecată. Rusul mergea alături. Încercase să se îmbrace potrivit pentru sat, dar nu prea reușise. Mocasinii erau prea lustruiți, paltonul prea elegant. Ea s-a gândit la zilele de demult, în care puteai să descoperi un agent

de informații rus după calitatea proastă a costumului și pantofii oribili. La fel ca tovarășul Lavrov în ziua în care i-a adus scrisoarea de la faimosul jurnalist englez pe care îl cunoscuse la Beirut. Dar nu și acesta, și-a zis. Karpov era, clar, un rus de tip nou.

— Spaniola ta e groaznică, a declarat ea. De unde ești?

— *Rezidentura* din Madrid.

— În acest caz, Spania n-are de ce să se teamă de SVR.

— M-au avertizat că aveți limba ascuțită.

— Despre ce altceva te-au mai avertizat?

El n-a răspuns.

— A trecut multă vreme, a zis ea. Începeam să cred că n-o să mai aud vreodată de Centrală.

— Cu siguranță, ați observat banii din cont.

— Pe întâi al fiecărei luni, nici măcar cu o zi întârziere.

— Alții nu sunt așa de norocoși.

— Puțini, a ripostat ea, au dat atât de mult.

Pașii lor răsunau în tăcerea mormântală a străzii înguste, ca și cei ai celor doi agenți care îi urmau la câțiva pași în spate.

— Speram că ai putea avea pentru mine altceva decât bani.

— De fapt, am.

A scos un plic din paltonul elegant și l-a ridicat cu două degete.

— Să văd.

— Nu aici. A pus scrisoarea la loc în buzunar. Prietenii noștri comuni ar dori să vă facă o ofertă generoasă.

— Nu, zău?

— O vacanță în Rusia. Cu toate cheltuielile acoperite.

— Rusia în toiul iernii? Cum aș putea să rezist?

— Sankt-Petersburg e încântător în această perioadă a anului.

— Eu îi spun încă Leningrad.

— La fel ca bunicii mei, a zis el. Am pregătit un apartament cu vedere spre Neva și Palatul de Iarnă. Vă asigur, veți avea tot confortul.

— Prefer Moscova. Leningradul e un oraș de import. Moscova este Rusia adevărată.

— Atunci o să vă găsim ceva în apropiere de Kremlin.

— Îmi pare rău, nu mă interesează. Nu mai e Rusia mea. Acum e Rusia voastră.

— E aceeași Rusie.

— Ați devenit lucrul împotriva căruia am luptat noi! a izbucnit ea. Tot ce disprețuiam. Dumnezeule mare, probabil că el se răsucește în mormântul ăla al lui.

— Cine?

Se părea că Señor Karpov nu cunoștea motivul pentru care primea ea în cont suma frumușică de zece mii de euro pe întâi al fiecărei luni, nici măcar cu o zi întârziere.

— De ce acum? a întrebat ea. De ce vor să vin la Moscova după toți anii ăștia?

— Instrucțiunile mele sunt limitate.

— La fel ca spaniola ta. El a încasat insulta în tăcere. Sunt surprinsă că ți-ai dat osteneala să întrebi. Odinioară, m-ai fi urcat într-un cargou și m-ai fi dus la Moscova împotriva voinței mele.

— Metodele noastre s-au schimbat.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta.

Ajunseseră la poalele orășelului. Abia deslușea vila ei de pe marginea stâncii. Lăsase luminile aprinse, ca să-și găsească drumul pe întuneric.

— Ce mai face tovarășul Lavrov? a întrebat ea brusc. Mai e printre noi?

— Nu e de competența mea să spun.

— Și Modin? E mort acum, nu?

— N-am cum să știu.

— Nu presupun că ai avea. A fost un om mare, un adevărat profesionist. L-a măsurat din cap până în picioare cu dispreț. Tovarășul Karpov, rusul nou. Cred că ai ceva ce îmi aparține.

— De fapt, aparține Centralei din Moscova. A scos din nou plicul din buzunar și i l-a dat. Puteți citi, dar nu puteți păstra.

Ea a dus plicul câțiva pași mai departe pe stradă și l-a desfăcut la lumina unui felinar de fier. Înăuntru era o singură foaie de hârtie, scrisă la mașină într-o franceză prețioasă. S-a oprit din citit după câteva rânduri; cuvintele erau o făcătură. A înapoiat cu răceală scrisoarea și a pornit singură prin întuneric,

numărându-și pașii, cu gândul la el. Într-un fel sau altul, de bunăvoie sau cu de-a sila, avea să plece curând spre Rusia, era sigură de asta. Poate că n-ar fi așa de groaznic, la urma urmei. Leningradul era cu adevărat minunat, iar la Moscova ar putea să meargă la mormântul lui. „B-b-bea ceva cu mine…”. Dacă ar fi spus nu. *Dacă…*

32
FRANKFURT – TEL AVIV – PARIS

Globaltek Consulting ocupa două etaje dintr-un bloc de birouri modern din sticlă, pe Mainzer Landstrasse din Frankfurt. Site-ul lor strălucitor oferea tot felul de servicii, cele mai multe dintre ele neinteresante pentru clienții lor. Firmele apelau la Globaltek dintr-un singur motiv, ca să capete acces la Kremlin și, prin extensie, la profitabila piață rusească. Toți consilierii superiori din Globaltek erau ruși nativi, ca și cea mai mare parte a personalului auxiliar și administrativ. Zona de competență pentru care era recomandat Serghei Morozov era sectorul bancar rus. CV-ul său vorbea despre o educație rusească superioară și o carieră în afaceri, dar nu menționa că era colonel SVR.

Planul pentru dezertarea lui în Israel a început la câteva minute după întoarcerea lui Uzi Navot de la Viena pe bulevardul Regele Saul. Nu avea să fie o dezertare tipică, cu ritualuri de curtare și oferte de azil și identitate nouă. Avea să fie genul brusc, și cu un grad înalt de constrângere. În plus, va trebui să fie efectuată în așa fel încât Centrala din Moscova să nu bănuiască deloc că Serghei Morozov era în mâinile adversarilor. Toți agenții secreți, indiferent de țara sau serviciul pentru care lucrau, păstrau un contact regulat cu controlorii lor de la sediu; era un principiu de operare elementar în meserie. Dacă Serghei Morozov rata mai mult de o verificare, Centrala din Moscova avea să facă automat una din trei presupuneri – că a dezertat, că a fost răpit sau că a fost ucis. Doar în cazul celui de-al treilea scenariu, moartea lui Serghei Morozov, SVR ar crede că secretele lor erau în siguranță.

— Așadar, o să omori *încă un* rus? a întrebat prim-ministrul. Asta îmi spui?

— Doar temporar, a răspuns Gabriel. Și doar în mintea controlorilor lui de la Centrala din Moscova.

Era târziu, zece și câteva minute seara, și biroul prim-ministrului era în semiîntuneric.

— Nu-s proști, a zis. În cele din urmă își vor da seama că e viu și nevătămat și în mâinile tale.

— În cele din urmă, a încuviințat Gabriel.

— Cât o să dureze?

— Trei sau patru zile, maximum o săptămână.

— Ce se va întâmpla atunci?

— Asta depinde de cât de multe secrete îi zburdă prin cap.

Prim-ministrul s-a uitat un moment în tăcere la Gabriel. Pe peretele din spatele biroului său, portretul lui Theodor Herzl făcea același lucru.

— Nu sunt șanse ca rușii să stea cu brațele încrucișate. Probabil vor recurge la represalii.

— Cu cât mai rău poate să fie?

— Mult mai rău. Mai ales dacă vor fi îndreptate împotriva ta.

— Au mai încercat să mă omoare. De fapt, în câteva rânduri.

— La un moment dat ar putea să izbutească. Prim-ministrul a luat documentul de o pagină pe care Gabriel îl adusese de la sediul de pe bulevardul Regele Saul. Sunt o mulțime de resurse prețioase. Nu sunt pregătit să las lucrurile să se desfășoare la infinit.

— N-o să fie așa. De fapt, după ce-l înșfac de beregată pe Serghei Morozov, bănuiesc că se va termina repede.

— Cât de repede?

— Trei sau patru zile. Gabriel a ridicat din umeri. Maximum o săptămână.

Prim-ministrul a semnat autorizația și a împins-o peste birou.

— Amintește-ți a unsprezecea poruncă a lui Shamron, a zis. Nu te lăsa prins.

A doua zi era marți – o marți obișnuită în cea mai mare parte a lumii, cu cota tipică de crime, scandaluri și suferință omenească –, însă în clădirea de pe bulevardul Regele Saul nimeni n-avea să mai vorbească vreodată despre ea fără să adauge cuvântul *neagră.* Pentru că în Marțea Neagră, Biroul a pășit pe cărarea războiului. Prim-ministrul spusese limpede că timpul lui Gabriel era limitat, și el era hotărât să nu piardă niciun minut. De vineri într-o săptămână, a decretat el, storul

avea să fie coborât la fereastra unui apartament din Viena. În următoarea marți seara, un telefon avea să sune în acel apartament, iar cel care suna avea să întrebe de una din cele patru femei: Trudi, Anna, Sophie sau Sabine. Trudi era Linz, Anna era München, Sophie era Berlin și Sabine era Strasbourg, capitala regiunii Alsacia din Franța. Biroul n-avea niciun cuvânt de spus în alegerea locului; era treaba lui Serghei Morozov. Sau, cum a zis cu răceală Gabriel, era petrecerea de despărțire a lui Serghei.

Trudi, Anna, Sophie, Sabine: patru case conspirative, patru orașe. Gabriel i-a ordonat lui Yaakov Rossman, șeful Operațiunilor Speciale, să planifice răpirea lui Serghei Morozov din toate patru locurile.

— Nici să nu te gândești. Nu-i cu putință, Gabriel, zău așa. Deja ne-am subțiat forțele urmărindu-l pe Serghei prin Frankfurt și supraveghindu-l pe Werner Schwarz la Viena. Supraveghetorii sunt pe brânci, îndoiți ca niște scaune pliante.

Apoi Yaakov a făcut exact ceea ce-i ceruse Gabriel, cu toate că, din motive operaționale, și-a declarat preferința clară pentru Sabine.

— E adorabilă, e fata visurilor noastre. Țară prietenă, multe ascunzători. Dă-mi-o pe Sabine și ți-l dau pe Serghei Morozov împachetat ca un cadou și cu fundă în creștet.

— L-aș prefera învinețit și un pic însângerat.

— Pot face și asta. Dar dă-mi-o pe Sabine. Și nu uita cadavrul, a aruncat Yaakov peste umăr, în vreme ce ieșea îmbufnat pe ușa lui Gabriel. Avem nevoie de cadavru. Altfel, rușii nu vor crede niciun cuvințel.

Marțea Neagră a fost urmată de Vinerea Neagră, și Vinerea Neagră de un weekend negru. Și când soarele a răsărit în Lunea Neagră, clădirea de pe bulevardul Regele Saul era în război intern. Departamentele Bancar și Identitate erau răzvrătite pe față, cei de la Călătorii și Administrativ plănuiau în taină o lovitură de stat, iar Yaakov și Eli Lavon abia dacă scoteau un cuvânt. A căzut pe umerii lui Uzi Navot rolul de arbitru intern și pacificator, deoarece de cele mai multe ori Gabriel era unul dintre combatanți.

Sursa proastei lui dispoziții nu era niciun secret. Cel care a adus-o era Ivan. Ivan Borisovici Harkov, furnizor de arme internațional, prieten al președintelui rus și năpasta personală a lui Gabriel. Ivan luase un copil din pântecul Chiarei și, într-o pădure înghețată de mesteceni de lângă Moscova, îi pusese la tâmplă un pistol. „Bucură-te să-ți vezi nevasta murind, Allon…” O astfel de priveliște nu poate fi niciodată uitată și, cu siguranță, nu poate fi iertată. Ivan era lovitura de avertisment pe care restul lumii n-o băgase în seamă. Ivan era dovada că Rusia revenea la ceea ce îi era tipic.

În miercurea acelei săptămâni groaznice, Gabriel s-a strecurat afară din clădirea de pe bulevardul Regele Saul și a traversat cu mașina sa escortată Malul de Vest până la Amman, unde s-a întâlnit cu Fareed Barakat, șeful anglofil al serviciului de informații iordanian. După o oră de stat la taclale, Gabriel a cerut politicos să folosească unul dintre numeroasele avioane Gulfstream ale regelui pentru o operațiune care implica un anumit domn de stirpe rusească. Și Barak a acceptat imediat, pentru că îi ura pe ruși aproape la fel de mult ca Gabriel. Călăul din Damasc și sprijinitorii lui ruși alungaseră câteva sute de mii de refugiați sirieni peste graniță, în Iordania. Fareed Barakat era nerăbdător să le plătească cu aceeași monedă.

— Dar să nu faci deranj în cabină, bine? Mi-aș auzi vorbe tot restul vieții. Maiestatea Sa își iubește foarte mult avioanele și motocicletele.

Gabriel a folosit avionul ca să zboare la Londra, unde l-a pus la curent pe Graham Seymour cu situația actuală a operațiunii. Apoi a dat o tură prin Paris, ca să stea de vorbă în taină cu Paul Rousseau, șeful cu aer de profesor al Alfa Group, o unitate de elită de contraterorism din DGSI. Agenții ei erau practicanți iscusiți ai artei amăgirii, iar Paul Rousseau era șeful lor și incontestabilă stea călăuzitoare. Gabriel s-a întâlnit cu el într-o casă conspirativă din arondismentul 20. Și-a petrecut cea mai mare parte din timp împrăștiind cu mâinile fumul pipei lui Rousseau.

— N-am putut să găsesc o potrivire perfectă, a zis francezul, dându-i lui Gabriel o fotografie, dar ăsta ar trebui să meargă.

— Naționalitatea?

— Poliția n-a reușit s-o determine.

— De câtă vreme e…?

— Patru luni, a zis Rousseau. E un pic fezandat, însă nu-ți mută nasul.

— Focul o să aibă grijă de asta. Și, nu uita, a adăugat Gabriel, nu-i da bice cu investigația. Nu-i niciodată bine să te grăbești într-o astfel de situație.

Asta s-a întâmplat la jumătatea dimineții zilei de vineri, aceeași dimineață în care storul a fost tras la fereastra unui apartament din Viena. În următoarea marți, seara, un telefon a sunat în acel apartament și cel care a sunat a vrut să vorbească cu o femeie care nu locuia acolo. A doua zi dimineață, membrii echipei lui Gabriel au urcat în avioane care se îndreptau spre cinci orașe europene. Însă toți aveau să ajungă în cele din urmă la aceeași destinație. Era Sabine, fata visurilor lor.

33
TENLEYTOWN, WASHINGTON

Rebecca Manning s-a trezit a doua zi dimineața cu o tresărire. Visase ceva neplăcut, dar, ca întotdeauna, nu-și amintea ce anume. Dincolo de fereastra dormitorului cerul era cenușiu ca zoaiele. S-a uitat pe iPhone-ul personal să vadă cât era ceasul. Șase și un sfert, unsprezece și un sfert la Vauxhall Cross. Diferența de fus orar însemna că ziua ei obișnuită de lucru începea devreme. De fapt, rareori i se permitea să doarmă până atât de târziu.

S-a ridicat din pat, și-a pus un halat, pentru că era răcoare, și a lipăit în jos pe trepte spre bucătărie, unde și-a fumat prima țigară L&B pe acea zi, așteptând cafeaua. Casa pe care o închiriase era pe Warren Street, în secțiunea de nord-vest a Washingtonului numită Tenleytown. O preluase de la un atașat consular care locuise acolo cu soția și doi copii mici. Era destul de mică, cât o casă de la țară englezească tipică, cu o fațadă aparte în stil Tudor deasupra verandei. La capătul cărării pietruite era un felinar de fier, iar în partea cealaltă a străzii era o grădină publică. Felinarul ardea slab, aproape invizibil, în lumina fără vlagă a dimineții. Rebecca îl aprinsese seara și nu îl stinsese înainte să se ducă la culcare.

Și-a băut cafeaua dintr-un bol, cu spumă de lapte, și a citit titlurile principale din ziare pe iPhone. Nu mai erau articole despre moartea lui Alistair. Știrile din America erau cele obișnuite – o iminentă blocare a guvernului, alte împușcături într-o școală, scandal moral din pricina unei aventuri prezidențiale cu o vedetă porno. La fel ca majoritatea agenților care erau la post în Washington, Rebecca ajunsese să respecte profesionalismul și imensele resurse tehnice ale comunității informațiilor americane, chiar dacă nu era întotdeauna de acord cu prioritățile politice de dedesubt. Totuși, găsea mai puține lucruri de admirat în cultura și politica Americii. I se părea o țară brutală și lipsită de rafinament, întotdeauna împleticindu-se dintr-o criză în alta, părând să nu-și dea seama că puterea îi

scade. Securitatea globală și instituțiile postbelice pe care America le crease cu atâta trudă se năruiau. Curând aveau să fie măturate, și odată cu ele Pax Americana. MI6 plănuia deja lumea post-americană. Asta făcea și Rebecca.

A dus bolul cu cafea sus, în dormitor, și și-a pus un trening gros și pantofi de sport Nike. În ciuda obiceiului de a fuma un pachet de țigări pe zi, era împătimită după alergat. Nu vedea vreo contradicție între cele două activități; spera doar că una ar putea să contracareze efectele celeilalte. La parter, și-a pus în buzunarul cu fermoar al pantalonilor iPhone-ul, o cheie a casei și o bancnotă de zece dolari. În drum spre ușă a stins felinarul de la capătul cărării.

Soarele începea să se strecoare printre nori. A făcut, nu prea convinsă, câteva exerciții de încălzire la adăpostul verandei, în timp ce privea cu atenție strada liniștită. Conform regulilor acordului dintre serviciile secrete englez și american, FBI nu trebuia s-o urmărească sau să-i supravegheze casa. Și totuși, verifica întotdeauna, ca să se asigure că americanii se țineau de cuvânt. Nu era greu; strada le oferea puțină protecție supraveghetorilor. Uneori era folosită de navetiști, însă acolo parcau doar riveranii, oaspeții lor și personalul de întreținere. Rebecca avea un catalog mintal amănunțit al vehiculelor și plăcuțelor de înmatriculare. Întotdeauna fusese bună la jocurile care implică memoria, mai ales cele cu cifre.

A pornit în pas lejer pe Warren Street și apoi a cotit pe Forty-Second și a mers pe ea până pe Nebraska Avenue. Ca întotdeauna, a încetinit pasul în dreptul casei din colț, o clădire mare cu două etaje în stil colonial, cu cărămizi cafenii, finisaje albe, obloane negre și o anexă pătrățoasă pe partea dinspre sud.

Adăugirea nu existase în 1949, când un agent MI6 foarte respectat, un bărbat care a ajutat la construirea sistemului de informații american în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, s-a mutat în casă împreună cu mult răbdătoarea sa soție și doi copii mici. Curând, a fost un loc popular de adunare a elitei agenților secreți din Washington, un loc unde secretele curgeau la fel de ușor ca vinul și cocktailurile cu martini, secrete care, în cele din urmă, își aflau calea spre Centrala din Moscova.

Într-o seară caldă de la sfârșitul primăverii anului 1951, foarte respectatul agent MI6 a luat o mistrie din baraca cu unelte de grădinărit din grădina din spate. Apoi a scos dintr-o ascunzătoare din pivniță aparatul foto miniatural și stocul de peliculă rusească. A ascuns obiectele într-o canistră metalică și s-a dus pe un câmp din Maryland, unde a ascuns dovada trădării sale într-o groapă superficială.

„Pe malul fluviului, lângă insula Swainson, la poalele unui sicomor gigantic. Probabil că toate chestiile alea sunt încă acolo, dacă o să cauți…"

Rebecca a mers mai departe pe Nebraska Avenue, pe lângă Departamentul de Securitate Națională și prin campusul Universității Americane. Intrarea din spate în întinsul complex al ambasadei ruse, cu enorma ei *rezidentura* SVR și permanenta supraveghere de către FBI, era pe Tunlaw Road din Glover Park. De acolo, a luat-o spre sud, către Georgetown. Străzile din West Village erau încă pustii, însă traficul orei de vârf se scurgea peste Key Bridge pe M Street.

Acum soarele strălucea puternic. Rebecca a intrat în Dean & DeLuca, a comandat un *café latte* și l-a dus afară, pe o alee cu piatră cubică dintre M Street și C&O Canal. S-a așezat aproape de trei tinere îmbrăcate la fel ca ea, în haine de sport. Pe partea opusă a M Street se afla o sală de yoga, la treizeci și unu de pași de locul unde ședea Rebecca acum, exact la douăzeci și opt de metri. Lecția la care aveau să participe cele trei tinere începea la 7:45. Avea să fie ținută de o cetățeancă braziliană pe nume Eva Fernandes, o femeie suplă, blondă, izbitor de atrăgătoare, care în acel moment mergea pe trotuarul luminat de soare, cu o geantă de sport atârnată pe umăr.

Rebecca și-a scos iPhone-ul și a verificat ora. Era 7:23. În următoarele minute și-a băut cafeaua și s-a ocupat de câteva e-mailuri și SMS-uri personale, încercând să nu audă conversația celor trei femei de la masa alăturată. Erau de-a dreptul nesuferite, și-a zis, pipițele astea răsfățate, cu saltelușele lor pentru yoga și colanții de firmă și disprețul față de concepte precum munca grea și competiția. Ce bine ar fi fost dacă-și aducea un pachet de L&B. Un vălătuc de fum le-ar fi alungat cât

ai bate din palme.

Acum era 7:36. Rebecca a mai trimis un SMS înainte să pună telefonul la loc în buzunar. Câteva secunde mai târziu a sunat, făcând-o să tresară puternic. Era Andrew Crawford, un agent de rang inferior al filialei.

— E vreo problemă? a întrebat el.

— Nu, deloc. Am ieșit la alergare.

— Mă tem că va trebui s-o întrerupi. Prietenul nostru din Virginia ar vrea să stați un pic de vorbă.

— Poți să-mi dai un indiciu despre ce?

— NSA aude mormăieli de la AQAP. Al-Qaeda din peninsula Arabia. Se pare că își doresc foarte tare să reintre în joc și că au pus ochii pe Londra.

— La ce oră vrea să mă vadă?

— Acum zece minute.

Ea a mormăit o înjurătură.

— Unde ești?

— Georgetown.

— Stai acolo, îți trimit o mașină.

Rebecca a închis telefonul și s-a uitat după cele trei pipițe care pluteau spre partea cealaltă a străzii. S-a gândit la casa de pe Nebraska Avenue și la bărbat, la foarte respectatul agent MI6, care își îngropase aparatul de fotografiat pe câmpul din Maryland. „Probabil că toate chestiile alea sunt încă acolo, dacă o să cauți…” Poate că într-o bună zi chiar o să facă asta.

34
STRASBOURG, FRANȚA

Germanii își lăsaseră amprenta de neșters pe arhitectura Strasbourgului, adesea cuceritul oraș de pe malul de vest al fluviului Rin, însă Sabine arăta sfidător de franțuzească. Stătea la colțul dintre Rue de Berne și Rue de Soleure, cafenie și cu un vag aer mediteraneean, cu balcoane largi și obloane albe de aluminiu. La parter erau două firme, o cafenea cu chebap turcesc și o frizerie rar frecventată, al cărui patron petrecea multe ore în fiecare zi uitându-se la trecători. Între cele două era intrarea locatarilor. Soneriile erau toate în partea dreaptă. Pe plăcuța apartamentului 5B scria BERGIER.

Clădirea de vizavi își purta germanitatea fără să se scuze. Gabriel a ajuns acolo neînsoțit de bodyguarzi, la patru și cincisprezece minute. A găsit apartamentul 3A ca pe timp de noapte, cu storurile trase până jos și luminile reduse. Eli Lavon era aplecat peste un laptop deschis, așa cum fusese în seara aceea la Viena, însă acum Yaakov Rossman stătea în picioare în spatele lui, arătând ceva pe ecran, ca un pivnicer care-i oferă sfatul unui client nehotărât. Mihail și Keller, cu pistoalele în mâinile întinse, pivotau în tăcere, ca niște balerini, pe ușa spre bucătărie.

— Poți, te rog, să le spui să înceteze? a implorat Yaakov. Ne abat atenția. Și apoi, doar nu verifică o cameră pentru prima oară în viața lor.

Gabriel s-a uitat la Mihail și Keller, care au repetat exercițiul. Apoi și-a coborât privirea spre ecranul computerului și a văzut o luminiță albastră care clipea, deplasându-se spre sud, între Heidelberg și Karlsruhe, pe partea germană a graniței.

— Acela e Serghei?

— Doi dintre băieții mei, a explicat Lavon. Serghei e la câteva sute de metri în fața lor. A plecat din Frankfurt acum vreo patruzeci de minute. Fără gorile SVR, fără germani. E curat.

— Așa era și Konstantin Kirov, a zis Gabriel sumbru. Și Werner?

— A luat expresul Viena-Paris de dimineață și pe la zece era în clădirea Ministerului de Interne. El și colegii săi francezi, printre care un anume Paul Rousseau de la Grupul Alpha, au luat un prânz de afaceri. Apoi Werner s-a plâns de o migrenă și a spus că se întoarce la hotel ca să se odihnească. Dar s-a dus la Gare de l'Est și a prins trenul de două cincizeci și cinci spre Strasbourg. Trebuie să ajungă la patru patruzeci. De la gară mai are de mers pe jos maximum zece minute.

Gabriel a pus degetul pe luminița albastră care clipea și care acum trecea prin orășelul german Ettlingen.

— Și Serghei?

— Dacă merge direct la apartament, ajunge la patru și douăzeci. Dacă se asigură mai întâi că nu e urmărit…

Pe al doilea computer era o vedere din exterior a blocului de locuințe cu numele de cod Sabine. Gabriel a arătat spre omul care stătea în ușa frizeriei.

— Cu el cum rămâne?

— Yaakov crede că ar trebui să-l omorâm, a zis Lavon. Speram să găsim o soluție mai corectă.

— Soluția, a zis Gabriel, este un client.

— N-a avut decât doi toată ziua, a zis Yaakov.

— Păi, să i-l găsim pe al treilea.

— Cine?

Gabriel a ciufulit capul lățos al lui Lavon.

— Sunt cam ocupat în momentul ăsta.

— Ce ziceți de Doron?

— E cel mai bun dintre filatorii mei. Și ține foarte mult la părul său.

Gabriel s-a aplecat și a apăsat câteva taste de pe laptop. Apoi s-a uitat la Mihail și la Keller cum făceau în tăcere piruete prin fața ușii.

— Nici să nu te gândești, a zis Eli Lavon.

— Eu? Sunt șeful serviciului israelian de informații, pentru numele lui Dumnezeu.

— Da, a zis Lavon, urmărind luminița albastră care se apropia. Spune-i asta lui Saladin.

Luminița albastră care clipea a intrat în Strasbourg la patru și cincisprezece minute și, la ordinul lui Gabriel, supraveghetorii și-au încetat urmărirea. Una era să urmărești un mardeiaș de la SVR la o sută șaizeci de kilometri pe oră pe Autobahn, cu totul altceva să te ții de coada lui pe străzile liniștite din străvechiul oraș franco-german de pe malurile Rinului. În plus, Gabriel știa unde se ducea mardeiașul de la SVR. Era clădirea cu numele de cod Sabine de pe cealaltă parte a Rue de Berne. Clădirea cu două firme la parter – o cafenea cu chebap turcesc, în care doi foști militari de elită, unul israelian, celălalt britanic, luau acum împreună un prânz târziu, și o frizerie care tocmai primise al treilea client al zilei.

Mardeiașul de la SVR a trecut prima dată cu mașina la 16:25 și a doua oară la 16:31. În cele din urmă, la 16:35, a parcat BMW-ul direct sub fereastra postului de comandă și a traversat strada. Când l-au văzut din nou era 16:39 și el stătea pe balconul apartamentului 5B. Avea în colțul gurii o țigară neaprinsă și în mâna dreaptă ceva care ar fi putut să fie un plic de chibrituri. Țigara era semnalul. Țigara aprinsă însemna că drumul e liber. Țigara neaprinsă însemna renunțarea la operațiune. Școală veche până la capăt, și-a zis Gabriel. *Regulile Moscovei*{16}…

La 16:40 un tren a ajuns în Gare de Strasbourg și peste zece minute un membru al poliției secrete austriece, care se presupunea că se odihnește în camera sa de hotel din Paris, a trecut pe lângă vitrina cafenelei turcești. S-a uitat spre balconul aflat cu cinci etaje mai sus, unde țigara mardeiașului de la SVR licărea ca lumina unui vapor în trecere. Apoi s-a dus la ușa clădirii și a apăsat pe soneria apartamentului 5B. Cu cinci etaje mai sus, mardeiașul de la SVR și-a aruncat neglijent țigara pe stradă cu un bobârnac și a dispărut prin ușile glisante.

— Porniți! a zis Yaakov Rossman în microfonul radioului miniatural, și în cafeneaua turcească cei doi foști militari de elită s-au ridicat în picioare în același timp.

Afară, pe trotuar, au mers fără să dea semne de grabă spre intrarea locatarilor, unde austriacul le ținea ușa deschisă. Apoi ușa s-a închis și cei trei bărbați au dispărut.

În acel moment, din motive știute doar de el însuși, Eli Lavon

a început să înregistreze imaginea de pe camera video exterioară. Banda neprelucrată avea o lungime de cinci minute și optsprezece secunde și, la fel ca aceea de la hotelul Schweizerhof, avea să fie material care trebuie să fie vizionat în clădirea de pe bulevardul Regele Saul, cel puțin de către cei cu rang și nivel de acces destul de înalt.

Acțiunea începe cu sosirea unei dube Ford din care coboară doi bărbați și intră cu un aer degajat în clădire. Apar din nou peste patru minute, fiecare ținând de un capăt o geantă de voiaj lungă și evident grea care conține un agent secret rus. Geanta este așezată în partea din spate și duba pleacă de lângă trotuar chiar în clipa în care cei doi foști militari de elită, unul israelian, unul britanic, ies din clădire. Ei traversează strada spre un BMW și urcă în el. Motorul pornește, farurile se aprind. Apoi mașina cotește pe Rue de Soleure și dispare.

Nu există înregistrare pentru cele întâmplate după aceea, pentru că Gabriel n-a permis. De fapt, a insistat să fie deconectată camera video înainte să păsească din nou în întunericul liniștit de pe Rue de Berne. Acolo s-a așezat pe locul pasagerului unui Citroën care nici n-a apucat să oprească de tot. Bărbatul de la volan era Christian Bouchard, șambelanul și mâna dreaptă puternică a lui Paul Rousseau. Arăta ca unul dintre acele personaje din filmele franțuzești care are întotdeauna aventuri cu femei care fumează după ce fac dragoste.

— Ceva probleme? a întrebat Bouchard.

— Mă doare spatele de mor, a răspuns Gabriel. În rest, totul e bine.

Aeroportul era la sud-vest de oraș și se învecina cu terenuri agricole. Când Gabriel și Christian Bouchard au ajuns, duba Ford era parcată la coada Gulfstreamului care îi aparținea monarhului iordanian. Gabriel a urcat scara și a intrat în cabină. Geanta de voiaj lungă era pe podea. A tras fermoarul, dezvăluind o față roșie și umflată, înfășurată în multă bandă adezivă argintie. Ochii erau închiși. Aveau să rămână închiși pe toată durata zborului. Sau poate chiar mai mult, și-a zis Gabriel, în funcție de metabolismul rusului. În general, rușii rezistau la

sedative aproape la fel de bine ca la votcă.

Gabriel a tras la loc fermoarul și s-a așezat pe unul dintre fotoliile turnante, pentru decolare. Rușii nu erau proști, și-a zis. În cele din urmă, aveau să pună cap la cap cele întâmplate. Se gândea că are la dispoziție trei sau patru zile ca să dea de urma cârtiței din vârful structurii anglo-americane a serviciilor de informații. Maximum o săptămână.

35
GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL

Există câteva centre de interogare răspândite prin Israel. Unele sunt în zone restricționate din deșertul Negev, altele sunt ascunse, neștiute, în centrul orașelor. Și unul se află pe un drum fără nume care se întinde între Rosh Pina, una dintre primele colonii din Israel, și cătunul de munte Amuka. Drumul neasfaltat care duce la el este prăfos și cu hârtoape, practicabil doar pentru jeepuri și mașini de teren. Se află acolo un gard care are în vârf suluri de sârmă ghimpată și o baracă de pază în care sunt tineri cu înfățișare dură, în tunici kaki. În spatele gardului e o mică așezare cu căsuțe și o singură clădire din metal ruginit, în care sunt ținuți prizonierii. Gardienii n-au voie să spună unde lucrează, nici măcar soțiilor și părinților. Locul e cât se poate de întunecat. Este absența culorii și luminii.

Serghei Morozov nu știa nimic din toate astea. De fapt, știa puține sau chiar nimic. Nici unde se află, nici ora și nici cine îl capturase. Știa doar că îi era foarte frig, că avea pe cap o glugă, că era legat pe un scaun metalic, aproape dezbrăcat, și că era expus unei muzici periculos de puternice. Era „Angel of Death”[17] a formației *thrash metal* Slayer. Până și gardienilor, niște tipi cât se poate de duri, le era un pic milă de el.

La sugestia lui Yaakov Rossman, un anchetator cu experiență, Gabriel a lăsat faza de „stres și izolare” a procedurii să dureze treizeci și șase de ore, mai mult decât ar fi preferat el. Timpul lucra deja împotriva lor. Existau rapoarte în presa audio-vizuală franceză despre un accident de mașină în apropiere de Strasbourg. Faptele cunoscute erau puține – un BMW, o ciocnire urmată de incendiu, un singur cadavru ars complet, încă neidentificat, sau cel puțin așa spuneau autoritățile franceze. Se părea că Centrala din Moscova cunoaște perfect identitatea mortului, sau cel puțin așa credea, pentru că doi mardeiași de la *rezidentura* din Berlin s-au dus în apartamentul lui Serghei Morozov în seara de după dispariția lui. Gabriel știa asta pentru că apartamentul era sub supravegherea Biroului. Se temea că

următoarea oprire a SVR-ului avea să fie ultimul contact cunoscut al lui Serghei Morozov, un oficial de rang superior din serviciul de securitate austriac pe nume Werner Schwarz. Din acest motiv, și Werner Schwarz era supravegheat de Birou.

Era ora 00:17 – cum a fost notat cu grijă în registrul complexului – când muzica *thrash metal* din carceră a amuțit, în sfârșit. Gardienii au desfăcut legăturile de la încheieturile mâinilor și gleznelor lui Serghei Morozov și l-au dus la un duș unde, legat la ochi și cu gluga pe cap, i s-a permis să se spele. A doua zi l-au îmbrăcat într-un trening albastru cu alb și l-au dus aproape pe sus, încă legat la ochi, în baraca de interogare, unde a fost imobilizat de alt scaun. Au mai trecut cinci minute până ce i-au fost scoase gluga și legătura de la ochi. Rusul a clipit de câteva ori, cât i s-au obișnuit ochii cu lumina bruscă. Apoi s-a tras înapoi, speriat, și a început să se zbată nebunește în legături.

— Ai grijă, Serghei, a zis Gabriel, calm. Să nu-ți scrântești ceva. Și apoi, n-ai de ce să te temi. Bun venit în Israel! Și, da, acceptăm oferta ta de dezertare. Ne-ar plăcea să primim cât mai repede raportul tău. Cu cât începem mai repede, cu atât mai repede îți poți începe noua viață. Avem un locșor ales anume pentru tine în Negev, undeva unde prietenii tăi de la Moscova nu te vor găsi niciodată.

Gabriel a spus toate acestea în germană, iar Serghei Morozov, când a încetat să se zbată, a răspuns în aceeași limbă.

— N-o să-ți meargă, Allon.

— Să accept un agent SVR care dezertează? Se întâmplă tot timpul. Așa e jocul.

— Nu m-am oferit să dezertez. M-ai răpit.

Rusul s-a uitat la cei patru pereți fără ferestre ai camerei de interogatoriu, la cei doi gardieni care stăteau în stânga sa și la Mihail care se rezema de perete la dreapta sa. În cele din urmă s-a uitat la Gabriel și a întrebat:

— Chiar sunt în Israel?

— Unde altundeva să fii?

— Mă gândeam mai degrabă că sunt în mâinile britanicilor.

— N-ai tu norocul ăsta. Acestea fiind spuse, MI6 e nerăbdător

să-ți zică vreo două vorbe. De fapt, nu-i poți învinui. La urma urmei, le-ai omorât șeful filialei din Viena.

— Pe Alistair Hughes? Ziarele au spus că a fost un accident.

— Te-aș sfătui, l-a avertizat Gabriel, să alegi altă cale.

— Și ce cale ar fi aceea?

— Colaborarea. Spune-ne ce vrem să știm și vei fi tratat mai bine decât meriți.

— Și dacă refuz?

Gabriel s-a uitat la Mihail.

— Îl recunoști, Serghei?

— Nu, a mințit evident Morozov. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Nu asta am întrebat. Ce am întrebat, a zis Gabriel, e dacă îl recunoști. A fost în Viena în seara aceea. Asasinul a tras patru gloanțe spre el, dar, cumva, toate patru l-au ratat. Priceperea lui de a ținti a fost mai mare când a fost vorba de Kirov. Konstantin a încasat în față două gloanțe expandabile, ca să nu poată fi o înmormântare cu coșciugul deschis. Dacă nu începi să vorbești, tovarășul meu și cu mine vom răspunde cu aceeași monedă. O, nu vom face asta noi înșine. O să te facem cadou unor prieteni de-ai noștri de peste graniță, din Siria. Au suferit cumplit din pricina Călăului din Damasc și a binefăcătorilor lui ruși, și nimic nu le-ar plăcea mai mult pe lume decât să pună mâna pe un agent SVR în carne și oase.

Tăcerea din încăpere era apăsătoare. În cele din urmă, Serghei Morozov a zis:

— N-am avut nimic de-a face cu Kirov.

— Ba sigur că ai avut, Serghei. L-ai avertizat pe Werner Schwarz cu câteva zile înainte de asasinat că o să se întâmple ceva neplăcut la Viena, implicând un dezertor din SVR. Apoi i-ai dat lui Werner instrucțiuni să urmeze indicațiile Kremlinului și să arate cu degetul spre serviciul meu.

— E un om mort. Și așa ești și tu, Allon.

Gabriel a continuat ca și cum n-ar fi auzit remarca.

— De asemenea, l-ai instruit pe Werner să șoptească o mică bârfă la urechea adjunctului meu în privința vieții personale a lui Alistair Hughes. Ceva despre frecventele lui călătorii peste

graniță, în Elveția. Ai făcut asta, a zis Gabriel, deoarece voiai să rămânem cu impresia că Alistair era plătit de voi. Scopul acestei operațiuni era să protejați spionul *real, o* cârtiță din vârful structurii serviciilor secrete anglo-americane.

— Cârtiță? a întrebat Morozov. Ai citit prea multe romane de spionaj, Allon. Nu există nicio cârtiță. Alistair era agentul nostru dublu. Ar trebui să știu, eram controlorul lui. Îl foloseam de mulți ani.

Gabriel a zâmbit doar.

— Bine jucat, Serghei. Îți admir loialitatea, dar nu valorează nimic aici. Adevărul e singura monedă pe care o acceptăm. Și numai adevărul ne va împiedica să te dăm prietenilor din Siria.

— Vă spun adevărul!

— Mai încearcă.

Morozov și-a luat un aer impasibil.

— Dacă știți atât de multe, a zis după o vreme, de ce aveți nevoie de mine?

— O să ne ajuți să completăm golurile. În schimb, o să fii bine recompensat și o să ți se permită să-ți petreci restul vieții în frumoasa noastră țară.

— Într-un locșor drăguț din Negev?

— L-am ales eu însumi.

— Aș prefera să-mi încerc norocul peste graniță, în Siria.

— Te-aș sfătui, a zis Gabriel, să alegi altă cale.

— Îmi pare rău, Allon, a răspuns rusul. N-ai tu norocul ăsta.

Black Hawk-ul a zburat spre est peste înălțimile Golan și a intrat în spațiul aerian sirian deasupra satului Kwdana. Destinația era Jassim, un orășel din guvernoratul Daraa din sudul Siriei ocupat de rebeli din Armata Liberă Siriană. Sub conducerea lui Gabriel, Biroul crease legături strânse cu opoziția siriană nejihadistă, și câteva mii de sirieni fuseseră aduși în Israel pentru îngrijiri medicale. În părți din guvernoratul Daraa, dacă nicăieri altundeva în lumea arabă, Gabriel Allon era un personaj venerat.

Elicopterul n-a atins solul sirian, măcar asta nu poate fi contestat. Cei doi gardieni de la bord au afirmat că Mihail a

legat o funie de cătușele lui Serghei Morozov și l-a bălăngănit deasupra unei tabere de rebeli care clocotea. Însă Mihail a adăugat ceva acestei povești. Da, îl *amenințase* pe Serghei că-l lasă jos în mijlocul gloatei, dar nu s-a ajuns la asta. După o privire spre soarta care îl aștepta, rusul a implorat – da, a *implorat* – să fie dus înapoi în Israel.

Oricum o fi fost, colonelul Serghei Morozov era alt om când s-a întors în camera de interogatoriu. După ce și-a cerut scuze pentru intransigența anterioară, rusul a spus că va fi mai mult decât bucuros să ofere orice sprijin Biroului, în schimbul azilului și unei compensații financiare rezonabile. A recunoscut totuși că Israelul nu era prima sa opțiune ca domiciliu permanent. Nu era antisemit, nici vorbă, dar avea păreri personale ferme în privința Orientului Mijlociu și a problemei palestinienilor și nu dorea să trăiască printre oameni pe care îi considera colonizatori și asupritori.

— Dă-ne câteva luni, a zis Gabriel. Dacă vei gândi în continuare la fel, o să apelez la unul dintre prietenii noștri.

— Nu știam că aveți vreunul.

— Unul sau doi, a zis Gabriel.

Acestea fiind spuse, l-au dus la una dintre căsuțe și l-au lăsat să doarmă. Era aproape ora zece seara când s-a trezit, în cele din urmă. I-au dat alte haine – normale, nu alt costum de trening – și i-au oferit o cină cu borș cald și pui Kiev. La miezul nopții, odihnit și sătul, a fost dus înapoi în camera de interogatoriu, unde aștepta Gabriel cu un carnet deschis în față.

— Care este numele tău? a întrebat.

— Serghei Morozov.

— Nu numele operativ, a zis Gabriel. Numele tău real.

— A trecut atât de mult timp, încât nu sunt sigur că mi-l mai amintesc.

— Încearcă, a zis Gabriel. Avem o grămadă de timp.

Ceea ce nu era deloc adevărat; timpul lucra împotriva lor. Aveau trei sau patru zile la dispoziție să dea de cârtiță, și-a zis Gabriel. Maximum o săptămână.

36
GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL

Numele lui adevărat era Aleksandr Iurcenko, dar se lepădase de el cu mulți ani înainte, după prima trimitere la post în străinătate, și nimeni, nici măcar sfânta lui mamă, nu-i mai zicea altfel decât Serghei. Ea lucrase ca dactilografă la Lubianka și mai târziu ca secretara personală a șefului KGB-ului, Iuri Andropov, care în cele din urmă avea să-i urmeze lui Leonid Brejnev în funcția de conducător al muribundei Uniuni Sovietice. Și tatăl lui Serghei era un slujbaș al vechii ordini. Ca economist strălucit și teoretician marxist, lucrase la Gosplan, care elabora tiparul economiei planificate la nivel central a Uniunii Sovietice, numit plan cincinal. Erau documente orwelliene, în care dorințele erau confundate cu realitatea și care adesea stabileau obiective în termenii greutății, nu ai numărului de unități produse. Tatăl lui Serghei, care spre sfârșitul carierei își pierduse credința în comunism, ținea deasupra biroului său din apartamentul din Moscova o caricatură înrămată. Înfățișa un grup de muncitori mohorâți adunați în jurul unui cui de mărimea unei rachete balistice sovietice. „Felicitări, tovarăși!" declara mândru directorul fabricii. „Am realizat cota din acest cincinal!"

Părinții lui Serghei nu făceau parte în niciun caz din elita partidului (membrii din *nomenklatura* care străbăteau ca fulgerul Moscova pe benzi speciale de circulație, pe bancheta din spate a limuzinelor Zil), dar erau, totuși, membri de partid și, ca atare, duceau o viață mult peste posibilitățile rusului de rând. Apartamentul lor era mai mare decât cele ale majorității celorlalți și locuiau în el singuri. Serghei a mers la o școală rezervată odraslelor membrilor de partid și la optsprezece ani a intrat la Institutul de Stat pentru Relații Internaționale din Moscova, cea mai prestigioasă universitate din Uniunea Sovietică. Acolo a studiat științele politice și limba germană. Mulți dintre colegii săi de an au intrat în corpul diplomatic al Uniunii Sovietice, dar nu și Serghei. Mama sa, secretara personală a unei legende a KGB-ului, avea alte gânduri.

Institutul Drapelul Roșu era academia KGB-ului. Avea patru sedii izolate răspândite prin Moscova, cu campusul principal la Celobîtievo, la nord de șoseaua de centură. Serghei a ajuns acolo în 1985. Unul dintre colegii de an era fiul unui general KGB. Dar nu oricare general KGB, ci șeful Primului Directorat, divizia de spionaj în străinătate a KGB-ului, un personaj cu adevărat foarte puternic.

— Fiul fusese răzgâiat în copilărie. Crescut în străinătate și expus culturii occidentale. Avea blugi și înregistrări cu Rolling Stones și se credea mult mai grozav decât noi, ceilalți. După cum s-a dovedit, nu-l dădea mintea afară din casă. După absolvire l-au trimis la al Cincilea Directorat, care se ocupa de securitatea internă. Mulțumită tatălui, s-a descurcat frumușel după prăbușirea Uniunii Sovietice. A fondat o bancă și apoi și-a diversificat activitatea în diferite domenii, printre care și traficul internațional de arme. Poate că ai auzit de el. Îl cheamă…

— Ivan Harkov.

Serghei Morozov a zâmbit.

— Vechiul tău prieten.

Dat fiind că venise la Institutul Drapelul Roșu direct de pe băncile universității, perioada de pregătire a lui Serghei Morozov a fost de trei ani. După absolvire a fost repartizat la Primul Directorat și plasat la biroul de operațiuni germane al Centralei din Moscova, sediul din pădurea Iasenevo. După un an a fost repartizat la *rezidentura* din Berlinul de Est, unde a fost martor la căderea Zidului Berlinului, știind foarte bine că urma să se prăbușească Uniunea Sovietică. Sfârșitul a venit în decembrie 1991.

— Eram la Iasenevo când au dat jos secera și ciocanul de pe Kremlin. Ne-am îmbătat cu toții și am rămas beți cea mai mare parte a următorului deceniu.

În epoca postsovietică, KGB-ul a fost desființat, rebotezat, reorganizat și rebotezat încă o dată. În cele din urmă, elementele de bază ale vechii organizații au fost împărțite în două servicii noi: FSB și SVR. FSB se ocupa de securitatea internă și de contrainformații, și a preluat vechiul sediu central din Piața Lubianka. SVR a devenit noul serviciu de informații externe al

Rusiei. Cu sediul la Iasenevo, era în esență vechiul Prim Directorat al KGB-ului, cu nume nou. Statele Unite, aparent aliate ale rușilor, au rămas principala obsesie a SVR, cu toate că în mod oficial SVR numea America „principala țintă" în loc de „principalul inamic". NATO și Marea Britanie erau, de asemenea, ținte principale de culegere de informații.

— Și Israelul? a întrebat Gabriel.

— Niciodată nu v-am acordat mai mult decât un gând fugar. Adică până nu te-ai luat tu la harță cu Ivan.

— Și tu? a întrebat Gabriel. Cum s-a descurcat Serghei Morozov în noua ordine mondială?

A zăbovit pe la Berlin, unde a construit o rețea de spioni rămași în teritoriu, care avea să stoarcă de informații timp de mulți ani Germania unificată. Apoi s-a dus la Helsinki unde, sub alt nume, a fost *rezident* adjunct. A devenit *rezident* pentru prima dată în 2004, la Haga, și apoi, în 2009, a reluat rolul la Ottawa, un post important, dată fiind apropierea de SUA. Din nefericire, a intrat într-o mică belea – „O fată și ministrul canadian al apărării, a curs multă apă pe gârlă de atunci" – și canadienii i-au spus să-și ia tălpășița în liniște, că altfel iese cu scandal. A stat la Centrala din Moscova vreo doi ani, să se liniștească lucrurile, și-a schimbat numele și fața și apoi s-a întors în Germania ca Serghei Morozov, specialist rus în probleme bancare angajat la Globaltek Consulting.

— Serviciile germane erau așa de stupide, că nimeni nu și-a amintit de mine din vremea Berlinului de Est.

— Globaltek desfășoară vreo activitate de consultanță?

— Destul de mult. Și suntem buni, trebuie să spun. Însă, în principal, funcționăm ca o *rezidentura* în inima comunității de afaceri germane, iar eu sunt *rezident*-ul.

— Nu și acum, a zis Gabriel. Acum ești dezertor, dar te rog să continui.

Globaltek, a spus Serghei Morozov, slujea două scopuri. Principala sarcină era să identifice potențialii agenți dubli și să fure tehnologia germană industrială, de care Rusia avea nevoie disperată. În acest scop, Globaltek desfășura numeroase operațiuni *kompromat* împotriva unor oameni de afaceri germani

importanți. Cele mai multe operațiuni implicau sex sau plăți ilicite.

— Femei, băieți, animale… Serghei Morozov a ridicat din umeri. Germanii, Allon, sunt niște tipi care nu dau doi bani pe convenții.

— Și al doilea scop?

— Ne ocupăm de informatorii speciali.

— Informatorii care necesită o grijă specială, deoarece deconspirarea lor ar crea probleme Kremlinului. Gabriel s-a oprit, apoi a adăugat: Informatori precum Werner Schwarz.

— Corect.

Conform oricăror standarde obiective, a continuat Serghei Morozov, operațiunea Globaltek era un succes colosal. Iată de ce a fost surprins de mesajul care a sosit în căsuța sa poștală cifrată, într-o după-amiază de octombrie neobișnuit de caldă.

— Ce era?

— O convocare de la Centrala din Moscova.

— Cu siguranță, a zis Gabriel, te întorceai acasă adesea pentru consultări.

— Firește. Însă asta era altceva.

— Ce-ai făcut?

Serghei Morozov a făcut ce ar fi făcut orice agent SVR în aceleași împrejurări. Și-a pus treburile în ordine și i-a scris o scrisoare de adio sfintei sale mame. Iar dimineața, convins că în curând avea să fie mort, s-a urcat într-un avion Aeroflot spre Moscova.

37
GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL

— Ai fost la Moscova, da?

— De câteva ori, a recunoscut Gabriel.

— Îți place Moscova?

— Nu.

— Și Lubianka? a întrebat Serghei Morozov.

Din nou, Gabriel a recunoscut ceea ce știau deja prea bine agenții de informații ruși de o anumită vârstă și grad, că fusese arestat la Moscova cu câțiva ani înainte și interogat brutal în beciurile din Lubianka.

— Dar n-ai fost niciodată la Iasenevo, nu? a întrebat Serghei Morozov.

— Nu, niciodată.

— Mare păcat. S-ar fi putut să-ți placă.

— N-aș crede.

— O, în zilele astea lasă aproape pe oricine să intre în Lubianka, a continuat Serghei Morozov. E un soi de atracție turistică. Dar Iasenevo e special. Iasenevo e…

— Centrala din Moscova.

Serghei Morozov a zâmbit.

— Aș putea primi o foaie de hârtie și ceva de scris?

— De ce?

— Aș vrea să desenez o hartă, ca să te ajut să vizualizezi mai bine ceea ce urmează.

— Am imaginație bună.

— Așa am auzit.

Iasenevo, a reluat Serghei Morozov, e o lume în sine, o lume a privilegiilor și a puterii, înconjurată de kilometri de sârmă ghimpată și patrulată permanent de paznici cu câini de atac feroce. Clădirea principală are forma unei cruci uriașe. La aproape doi kilometri, în vest, ascunsă într-o pădure deasă, este o colonie de douăzeci de *dacea*[18] rezervate ofițerilor superiori. Una dintre ele e un pic mai departe și are o plăcuță pe care scrie COMITETUL DE CERCETARE DIN BALTICA INTERIOARĂ,

titulatură care n-are niciun sens, nici măcar după standardele SVR. În această *dacea* a fost dus Serghei Morozov, sub escortă înarmată. Înăuntru, înconjurat de mii de cărți și teancuri de dosare pline de praf – printre care câteva cu ștampila NKVD, precursorul KGB-ului –, îl aștepta un bărbat.

— Descrie-l, te rog.

— Câștigătorul concursului de dubluri ale lui Vladimir Ilici Lenin.

— Vârsta?

— Destul de bătrân ca să și-l amintească pe Stalin și să-i fi fost frică de el.

— Numele?

— Hai să-i zicem Sașa.

— Sașa și mai cum?

— Sașa Nu-Contează. Sașa e umbra unui om. Sașa e o stare de spirit.

— Te-ai mai întâlnit vreodată cu această stare de spirit?

Nu, a zis Serghei Morozov, nu mai avusese niciodată onoarea să-i fie prezentat marelui Sașa, dar de ani buni auzise șoapte despre el.

— Șoapte?

— Zvonuri. Știi cum sunt spionii, Allon. Adoră bârfa.

— Ce spuneau despre Sașa?

— Că a avut un singur agent dublu. Că acest agent dublu a fost munca întregii sale vieți. Că a fost ajutat în această muncă de o figură legendară din domeniul nostru.

— Cine era această figură legendară?

— Zvonurile nu s-au legat niciodată de asta.

Gabriel era ispitit să-l preseze pe Morozov în această direcție, însă n-a făcut-o. Învățase de mult că, atunci când vrei să scoți informații de la o sursă, uneori e mai bine să stai cuminte și să nu te grăbești. Așa că a lăsat pe moment deoparte identitatea figurii legendare și a vrut să știe data.

— Ți-am spus, Allon, era în octombrie.

— Anul trecut?

— Cu un an înainte.

— Ți-a oferit ceai?

— Nu.
— Pâine neagră și votcă?
— Sașa consideră votca o boală rusească.
— Cât a durat întâlnirea?
— Întâlnirile cu Sașa nu sunt niciodată scurte.
— Și subiectul?
— Subiectul, a zis Serghei Morozov, a fost un trădător pe nume Konstantin Kirov.

Gabriel a trecut la altă pagină din carnetul său, cu un aer indiferent, de parcă n-ar fi fost surprins să afle că prețioasa sursă a Biroului în SVR fusese deconspirată de mai bine de un an.

— De ce-ar fi fost interesat de Kirov un bărbat ca Sașa? a întrebat, zăbovind cu stiloul deasupra paginii. Kirov era un nimeni.

— Nu și pentru Sașa. Trădarea lui Kirov a fost pentru Sașa o mare ocazie.
— De a face ce?
— De a-și proteja agentul dublu.
— Și motivul convocării amenințătoare?
— Sașa voia să lucrez cu el.
— Trebuie să te fi simțit onorat.
— Foarte.
— De ce crezi că te-a ales?
— Știa că mama mea a fost angajata lui Andropov. După părerea lui Sașa, eu eram cineva în care putea să aibă încredere.
— În ce privință?
— Alistair Hughes.

Dosarul principal al Centralei din Moscova despre șeful filialei MI6 din Viena era o lectură plictisitoare. Scria acolo că Alistair Hughes este loial serviciului și patriei, că nu are vicii sexuale sau de alt fel și că a respins mai multe oferte de recrutare, printre care una făcută pe când era încă student la Oxford și se presupunea – cel puțin la Centrala din Moscova – că era destinat unei cariere în serviciul de informații britanic.

La aceste date sărace, Sașa a adăugat un dosar propriu.

Conținea portrete intime ale soției și ale celor doi fii ai lui Hughes. Erau și amănunte despre preferințele lui sexuale, care erau destul de aparte, precum și despre sănătatea mintală, care nu era bună. Hughes suferea de tulburare bipolară și de anxietate acută. Starea i se înrăutățise în timpul unei misiuni în Bagdad, și spera că trimiterea la post în Viena, deși acesta din urmă era mai plicticos, îl va ajuta să-și recapete echilibrul. Mergea la o specialistă de renume de la Privatklinik Schloss, din Elveția învecinată, fapt pe care îl ascundea de superiorii săi din Vauxhall Cross.

— Și de soție, a adăugat Serghei Morozov.

— Care era sursa informațiilor?

— Dosarul nu spunea, și nici Sașa.

— Când a fost întocmit?

— Sașa nu-și data dosarele particulare.

Gabriel l-a îndemnat pe Serghei Morozov să se încumete la o estimare.

— Aș zice că undeva, pe la mijlocul anilor ’90. Hughes era agent MI6 de vreo zece ani. Pe atunci lucra la filiala din Berlin. Am fost unul dintre agenții care mi-am încercat norocul cu el.

— Așadar, tu și Alistair vă cunoșteați deja.

— Ne tutuiam.

— Când ai început să-l supraveghezi în Viena?

— Operațiunea de supraveghere se desfășura deja la jumătatea lui noiembrie. Sașa a trecut în revistă fiecare aspect, până la mărcile mașinilor și hainele purtate de filatori.

— Cât de întinsă era operațiunea?

Era totală, a zis Serghei Morozov, cu excepția filialei înseși. SVR încerca de ani buni să instaleze microfoane acolo, însă fără succes.

— Mai concret, te rog, a zis Gabriel.

— Aveam două apartamente pe Barichgasse, de fiecare parte a străzii. Interiorul apartamentului lui era înțesat de microfoane, și pusesem stăpânire pe rețeaua lui Wi-Fi. În orice zi aveam la dispoziție douăzeci sau treizeci de filatori. Îi aduceam cu feribotul pe Dunăre de la Budapesta ca excursioniști de o zi. Când Alistair lua prânzul cu un diplomat sau cu un alt agent

secret, eram la masa de alături. Și când se oprea să bea o cafea sau altceva, beam și noi o cafea sau altceva. Și apoi erau fetele pe care le aducea în apartament.

— Vreuna dintre ele de-a voastră?

— Două, a recunoscut Serghei Morozov.

— Și călătoriile la Berna?

— Aceeași poveste, alt oraș. Zburam în același avion cu Hughes, stăteam cu Hughes la Schweizerhof și mergeam cu el la consultațiile de la clinica din Münchenbuchsee. Era o călătorie de zece minute cu taxiul. Alistair n-a luat niciodată o mașină de la hotel, întotdeauna dintr-o stație de taxiuri și niciodată aceeași stație de două ori la rând. Și când se întorcea la Berna după consultație, punea mașina să-l lase altundeva decât la intrarea hotelului.

— Nu voia să știe personalul unde se duce?

— Nu voia să știe *nimeni.*

— Și când nu era la clinică?

— Aici a făcut greșeala, a răspuns Serghei Morozov. Prietenul nostru Alistair era cam previzibil.

— Cum așa?

— Nu există decât un zbor pe zi de la Viena la Berna, Skywork de la ora două. În afară de cazul în care zborul era întârziat, ceea ce se întâmpla rar, Alistair ajungea întotdeauna la hotel cel mai târziu la ora patru.

— Ceea ce îi lăsa mai mult de o oră și jumătate înainte de consultație.

— Exact. Și întotdeauna își petrecea timpul în același fel.

— Ceaiul de după-amiază în holul hotelului.

— Aceeași masă, aceeași oră, în ultima vineri din fiecare lună.

Cu excepția lunii decembrie, a zis Serghei Morozov. Alistair și-a petrecut sărbătorile cu familia în Marea Britanie și Bahamas. S-a întors la serviciu la trei zile după Anul Nou, și peste o săptămână, într-o miercuri seara, a fost chemat la filială seara târziu ca să primească o telegramă urgentă, care trebuia distrusă după citire, de la Vauxhall Cross. Ceea ce i-a readus la subiectul trădătorului Kirov și uciderea lui într-o noapte cu ninsoare de la Viena.

38
GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL

În condiții normale, ar fi fost arestat și interogat timp de zile, săptămâni, poate chiar luni, până ce ar fi fost stors de toate secretele, până ce ar fi fost sleit de puteri, prea înnebunit de durere, ca să dea un răspuns coerent până și la cea mai simplă întrebare. Atunci poate că ar mai fi primit o ultimă bătaie, înainte să fie dus într-o încăpere fără ferestre de la subsolul închisorii Lefortovo, cu ziduri de ciment și cu un șanț de scurgere în podea, ca să ușureze curățarea. Acolo ar fi fost silit să îngenuncheze și un pistol de calibru mare i-ar fi fost proptit în ceafă, în stilul rusesc. Ar fi fost tras un glonț. I-ar fi ieșit prin față, lăsându-i corpul nepotrivit pentru o înmormântare decentă. Nu că ar fi avut parte de așa ceva. Ar fi fost azvârlit într-o groapă anonimă din Rusia. Nimănui, nici măcar mamei lui, nu i s-ar fi spus unde este mormântul.

Însă astea nu erau condiții normale, a continuat Serghei Morozov. Astea erau condițiile lui Sașa, și Sașa s-a ocupat de trădătorul Kirov cu o grijă extraordinară. L-a trimis pe trădătorul Kirov în numeroase misiuni, nesupravegheat, știind foarte bine că în unele dintre acele misiuni se întâlnea cu oamenii de legătură israelieni, adică exact ceea ce dorea Sașa. În acest scop, a avut grijă ca materialele la care avea acces Kirov să fie destul de bune ca oamenii de legătură israelieni și partenerii lor anglo-americani să nu intre la bănuieli. În jargonul meseriei, era aur calp. Sclipea și strălucea, însă nu avea vreo valoare strategică sau operativă.

În cele din urmă, Sașa l-a trimis pe trădătorul Kirov în misiunea care avea să aibă ca rezultat hotărârea de a dezerta. După toate aparențele, era o misiune de rutină. Trădătorului Kirov i s-a comandat să golească o căsuță poștală impersonală din Montréal și să-i aducă la Moscova conținutul. Căsuța poștală era, în realitate, un apartament folosit de o femeie, cetățean brazilian, cu domiciliul permanent în țara făgăduinței, în SUA. Însă femeia nici vorbă să fie din Brazilia. Era un agent

rus ilegal acționând sub acoperire la Washington.

— Și ce făcea acolo?

— Sașa nu mi-a spus niciodată ce misiune avea.

— Și dacă ai încerca să ghicești?

— Aș zice că agenta ilegală rusă se ocupa de o cârtiță.

— Pentru că agenții din *rezidentura* locală sunt supravegheați permanent de FBI, așa încât le este imposibil să se ocupe de un agent dublu de nivel înalt.

— Greu, a sugerat Serghei Morozov, dar nu imposibil.

— Sașa ți-a spus numele acestui agent ilegal rus care acționează în Washington?

— Sașa? Nu vorbi prostii.

— Ocupația ei de acoperire?

— Nu.

Gabriel a întrebat ce fusese lăsat în apartament.

— Un stick, a răspuns Serghei Morozov. Era ascuns sub chiuveta din bucătărie. L-am pus acolo eu însumi.

— Ce conținea?

— Făcături.

— Despre ce?

— Documente cu cel mai înalt nivel de confidențialitate.

— Americane?

— Da.

— CIA?

— Și NSA, a zis Serghei Morozov, încuviințând din cap. Sașa mi-a spus să las stick-ul neparolat, astfel încât Kirov să vadă conținutul.

— De unde știați că se va uita pe stick?

— Niciun agent de teren al SVR nu va transporta peste granițe un stick neparolat și necodificat. Ei verifică întotdeauna.

— Și dacă nu s-ar fi întors la Moscova? a întrebat Gabriel. Dacă ar fi venit direct în brațele noastre?

— A fost singura misiune în care a fost supravegheat. Dacă încerca să fugă, ar fi fost trimis la Moscova într-o ladă.

Dar n-a fost nevoie, a continuat Serghei Morozov, pentru că trădătorul Kirov s-a întors la Moscova de bunăvoie. Moment în care a fost pus în fața unei dileme dureroase. Documentele pe

care le văzuse erau prea periculoase ca să le dezvăluie oamenilor de legătură israelieni. Dacă Centrala din Moscova afla vreodată că au ieșit la iveală, Kirov ar fi fost bănuit imediat. Prin urmare, dezertarea era singura sa opțiune.

Restul conspirației lui Sașa s-a desfășurat exact așa cum fusese plănuită. Trădătorul Kirov s-a dus la Budapesta și apoi la Viena, unde Gabriel Allon, șeful serviciului secret israelian și dușman implacabil al Federației Ruse, aștepta într-o casă conspirativă. Era în așteptare și un asasin, cel mai bun al Centralei din Moscova. Moartea lui pe Brünnerstrasse a fost singura notă falsă a serii. Altminteri, spectacolul a fost perfect. Trădătorului Kirov i-a fost oferită moartea nedemnă pe care o merita cu vârf și-ndesat. Iar dușmanul Allon avea să pornească în curând o anchetă, dirijată la fiecare pas de mâna ascunsă a lui Sașa, care avea să-l identifice pe Alistair Hughes ca fiind cârtița Centralei din Moscova din serviciul secret britanic.

— De unde ați știut că îl vizam pe el? a întrebat Gabriel.

— I-am văzut pe Eli Lavon și pe prietenul tău Christopher Keller mutându-se într-un apartament de supraveghere de pe Barichgasse. Și supraveghetorii noștri i-au văzut pe ai voștri urmărindu-l pe Alistair prin toată Viena. La ordinul lui Sașa, ne-am micșorat cât se poate de mult echipa, ca să reducem riscul de a fi descoperiți.

— Dar nu și la Berna, a zis Gabriel. Nu prea aveai cum să nu observi echipa băiat-fată pe care ați trimis-o la Schweizerhof. La fel și Dmitri Sokolov.

— Unul dintre favoriții lui Sașa.

— Presupun că Sașa l-a ales anume pe Dmitri ca să nu existe nicio confuzie.

— Da, omul e o apariție elegantă pe la petrecerile din Geneva.

— Ce era în plic?

— Știu cât știi și tu.

Fotografii, a zis Gabriel, cu Alistair Hughes intrând și ieșind din Privatklinik Schloss.

— *Kompromat.*

— Presupun că nu exista vreo șansă ca Alistair Hughes să

plece din Berna viu.

— Absolut niciuna. Dar chiar și noi am fost surprinși când a ieșit din hotel de parcă îl urmăreau toți dracii.

— Cine conducea mașina?

Serghei Morozov a șovăit, apoi a zis:

— Eu.

— Și dacă Alistair nu v-ar fi oferit o ocazie așa de bună să-l ucideți?

— Aveam avionul.

— Avionul?

— Zborul înapoi la Viena. În vreme ce îl supravegheam pe Alistair, am plănuit să punem la bord o bombă. Aeroportul Berna nu-i ca Heathrow sau Ben Gurion.

— I-ați fi omorât pe toți oamenii aceia nevinovați ca să moară unul anume?

— Nu poți să faci omletă fără să spargi ouăle…

— Mă îndoiesc că lumea civilizată ar vedea așa lucrurile, a zis Gabriel. Mai ales când ar auzi asta direct din gura unui agent KGB de rang superior.

— Acum ne numim SVR, Allon. Și am făcut un târg.

— Într-adevăr, am făcut. Trebuia să-mi spui totul, în schimbul vieții. Din nefericire, n-ai respectat partea ta din târg.

Serghei Morozov a izbutit să zâmbească.

— Numele cârtiței? Asta vrei?

Gabriel a zâmbit și el.

— Chiar crezi, a întrebat Serghei Morozov pe un ton disprețuitor, că marele Sașa mi-ar spune așa ceva? Doar o mână de agenți ai Centralei din Moscova cunosc identitatea cârtiței.

— Și femeia? a întrebat Gabriel. Agenta ilegală care se dă drept braziliancă?

— Poți fi sigur că nu s-a întâlnit niciodată cu cârtița.

Gabriel a cerut adresa căsuței poștale impersonale din Montréal. Serghei Morozov a răspuns că informația era perimată. Sașa închisese căsuța poștală și crease una nouă.

— Unde?

Serghei Morozov n-a spus nimic.

— Ți-ar plăcea să-i pun pe tehnicieni să ne redea partea din

interogatoriu în care recunoști că l-ai omorât pe șeful filialei din Viena?

Serghei Morozov a zis că acea căsuță poștală impersonală era pe Rue Saint-Denis, numărul 6822.

— Apartament sau casă?

— Niciuna. Căsuța poștală impersonală e un Ford Explorer. Gri-închis. Agenta ilegală lasă stick-ul în compartimentul de la bord și unul dintre curierii lui Sașa îl aduce la Centrala din Moscova.

— Școală veche, a zis Gabriel.

— Sașa preferă metodele vechi.

Gabriel a zâmbit.

— Avem asta în comun eu și Sașa.

39
GALILEEA SUPERIOARĂ, ISRAEL

Mai era o ultimă chestiune de care trebuia să se ocupe. Era chestiunea care Gabriel îngăduise să fie lăsată deoparte cu multe ore înainte. Nimic grav, și-a spus, ceva care ține de dereticat, un pic de praf care trebuia să fie luat pe făraș înainte ca lui Serghei Morozov să i se permită să doarmă câteva ore. Asta era minciuna pe care și-a spus-o Gabriel. Asta era acoperirea sa internă.

În realitate, în toată acea noapte lungă aproape că nu se gândise la altceva. Acesta era harul unui maestru al interogatoriilor, capacitatea de a păstra în rezervă o singură întrebare la care nu s-a răspuns, în vreme ce sonda în alte părți. În acest timp Gabriel scosese la lumină un munte de informații prețioase, și nu în ultimul rând amplasamentul unei căsuțe poștale impersonale din Montréal folosite de o agentă ilegală rusă care acționa în Washington. O agentă ilegală rusă a cărei sarcină principală era să se ocupe de un agent de penetrare pe termen lung care acționa la vârful structurii serviciilor secrete anglo-americane. Singurul agent dublu al lui Sașa. Munca de o viață a lui Sașa. Strădania lui Sașa. În jargonul meseriei, o cârtiță.

Căsuța poștală impersonală merita singură cheltuielile și riscurile răpirii lui Serghei Morozov. Dar cine era, în primul rând, personajul legendar care îl sprijinise pe Sașa la crearea cârtiței? Gabriel a pus din nou întrebarea acum, ca și cum abia i-ar fi venit în minte, pe când se pregătea să plece.

— Ți-am spus, Allon, zvonurile n-au pomenit niciodată asta.

— Te-am auzit de prima dată, Serghei. Dar cine era? Un bărbat sau doi? Era o echipă de agenți? Era o femeie? Și apoi, după o pauză lungă: Era măcar rus?

Și de această dată, poate pentru că era prea obosit ca să mintă sau poate pentru că știa că n-ar fi avut niciun rost, Serghei Morozov a răspuns sincer:

— Nu, Allon, nu era rus. Rus prin simpatie, da. Rus în

concepția sa istorică, cu siguranță. Dar rămânea în adâncul său englez, chiar și după ce a venit la noi. Mânca muștar și marmeladă englezești, bea butoaie de scotch și urmărea cu sfințenie scorurile la crichet din *Times.*

Dat fiind că aceste cuvinte fuseseră rostite în germană, cei doi gardieni din spatele lui Gabriel n-au reacționat. Nici Mihail, care era tolănit somnoros la dreapta lui Serghei Morozov, arătând ca și cum el ar fi petrecut noaptea în interogatoriu. Nici Gabriel n-a reacționat altfel decât prin încetinirea mișcărilor cu care își aduna însemnările.

— Sașa ți-a spus asta? a întrebat încet, ca și cum n-ar fi vrut să rupă vraja.

— Nu Sașa. Serghei Morozov și-a scuturat puternic capul. Era într-unul dintre dosarele lui.

— Ce dosar?

— Unul vechi.

— De când KGB-ul se numea NKVD?

— Ai ascultat, totuși.

— Fiecare cuvânt.

— Într-o seară, Sașa l-a lăsat pe birou.

— Și ai aruncat o privire?

— Era împotriva regulilor lui Sașa, dar, da, am aruncat o privire când a tras o fugă până la clădirea principală ca să discute cu șeful.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă te-ar fi văzut?

— Ar fi presupus că sunt spion.

— Și ar fi ordonat să fii împușcat.

— Sașa? M-ar fi împușcat cu mâna lui.

— De ce-ai riscat?

— Nu m-am putut abține. Dosarele de soiul ăsta sunt ca evangheliile noastre. Ca Tora, a adăugat, pentru Gabriel. Chiar și unui om ca mine, unui om a cărui mamă a lucrat pentru Andropov, rareori i se îngăduie să vadă astfel de documente.

— Și când ai deschis dosarul? Ce-ai văzut?

— Un nume.

— Numele *lui?*

— Nu, a răspuns Serghei Morozov. Numele era Otto. Era

numele de cod al unui agent operativ din NKVD. Dosarul era despre o întâlnire pe care Otto o avusese în Regent's Park, la Londra.

— Când?

— În iunie, a zis Serghei Morozov. Iunie 1934.

Otto, Regent's Park, iunie 1934… A fost, poate, cea mai celebră și importantă întâlnire din istoria spionajului.

— Ai văzut dosarul *real?* a întrebat Gabriel.

— Era ca și cum aș fi citit exemplarul original al celor zece porunci. Abia vedeam pagina, atât eram de orbit de emoție.

— Mai erau și alte dosare?

Da, a zis Serghei Morozov, erau multe altele, printre care și câteva scrise într-o rusă căznită de legendarul ajutor al lui Sașa, bărbatul care era rus prin simpatie, dar englez în adâncul său. Una era despre o femeie pe care o cunoscuse la Beirut, unde el lucrase câțiva ani ca jurnalist, începând din 1956.

— Cine era ea?

— Tot jurnalistă. Mai important, o comunistă ferventă.

— Care era natura relației lor?

— Nu era profesională, dacă asta întrebi.

— Era amanta lui?

— Una dintre multe altele, a zis Serghei Morozov. Dar ea era diferită.

— În ce fel?

— A fost și un copil.

Ritmul rapid al întrebărilor lui Gabriel l-a trezit pe Mihail din reverie.

— Cum o chema pe femeie? a întrebat Gabriel.

— Nu scria în dosar.

— Naționalitatea?

— Nu.

— Și copilul? Băiat sau fată?

— Te rog, Allon, mi-a ajuns pentru o noapte. Lasă-mă să dorm un pic, și o luăm de la capăt de dimineață.

Dar era deja dimineață, de fapt chiar spre sfârșit, și nu era vreme de dormit. Gabriel l-a presat mai tare, și Serghei Morozov, amețit de oboseală, a descris conținutul ultimului

dosar pe care a cutezat să-l deschidă în noaptea aceea, înainte ca Saşa să revină în *dacea.*

— Era o evaluare personală scrisă de englez la începutul anilor ’70, în care prezicea prăbuşirea comunismului.

— Erezii, a strecurat Gabriel.

— Niciun cetăţean sovietic, nici măcar tatăl meu, n-ar fi îndrăznit să scrie aşa ceva.

— Englezul era liber să spună ceea ce alţii nu puteau?

— Nu în public, dar pe plan intern putea să spună ce gândeşte.

— De ce să fi scris un astfel de document?

— Se temea că, dacă se prăbuşeşte comunismul, Uniunea Sovietică nu le-ar mai sluji de far călăuzitor celor din Occident care credeau că orânduirea capitalistă e nedreaptă.

— Idioţii folositori.

— După cum ştie toată lumea, una dintre puţinele dăţi în care tovarăşul Lenin ar fi trebuit să-şi aleagă vorbele cu mai multă grijă.

Englezul, a continuat Serghei Morozov, cu siguranţă nu se considera un idiot folositor şi nici măcar un trădător. Se considera, mai presus de toate, un ofiţer KGB. Şi se temea că, dacă se prăbuşeşte comunismul într-o ţară în care era la putere, puţini occidentali din păturile superioare ale societăţilor lor ar urma ca el calea loialităţii secrete faţă de Moscova, nelăsându-i KGB-ului altă opţiune decât să se bazeze pe agenţi dubli plătiţi şi constrânşi. Însă, dacă KGB voia un adevărat agent de penetrare în inima serviciilor secrete occidentale – o cârtiţă care să se infiltreze într-o poziţie influentă şi să spioneze din motive care ţin de conştiinţă, nu de bani –, va trebui să creeze unul de la zero.

Aceasta, a zis Serghei Morozov, era adevărata natură a strădaniei lui Saşa – să creeze spionul perfect, cu ajutorul celui mai mare trădător dintre toţi. Iată de ce lui Konstantin Kirov i se dăduse la Viena pedeapsa maximă. Şi iată de ce Alistair Hughes, al cărui singur delict era tulburarea mintală, fusese omorât în Bahnhofplatz din Berna.

„A fost şi un copil…”

Da, și-a zis Gabriel, asta ar explica totul.

40
WORMWOOD COTTAGE{19}, DARTMOOR

Wormwood Cottage era așezată pe o ridicătură din ținutul mlăștinos și construită din piatră de Devon care se înnegrise în timp. În spatele ei, dincolo de o curte părăginită, era un hambar transformat în birouri și locuințe pentru personal. Când complexul nu era ocupat, un îngrijitor, pe nume Parish, îl supraveghea singur. Dar când erau prezenți oaspeți – în vocabularul cabanei, li se spunea „companie" –, personalul putea să numere până la zece oameni, inclusiv o escortă. Multe depindeau de natura oaspetelui și de oamenii de care se ascundea. Unui „simpatizant" i se putea da libertate deplină. Însă pentru un om cu mulți dușmani, un om vânat, Wormwood Cottage putea fi transformată în cea mai sigură locuință a MI6 din Marea Britanie.

Bărbatul care și-a făcut apariția în cabană la începutul după-amiezii următoare intra în a doua categorie, cu toate că Parish nu fusese anunțat de venirea lui decât cu câteva minute înainte. Anunțul nu sosise pe canalele obișnuite, de la Vauxhall Cross, ci de la Nigel Whitcombe, asistentul personal cu alură de băiețandru al șefului și om bun la toate. Whitcombe își făcuse ucenicia la MI5, păcat pe care Parish, care era din vechea gardă, nu i-l putea ierta cu niciun chip.

— Și cât timp o să stea cu noi de această dată? a întrebat sec Parish.

— Încă nu s-a stabilit, a răspuns Whitcombe pe linia cifrată.

— Câți sunt?

— Va fi singur.

— Bodyguarzi?

— Nu.

— Și cum procedăm dacă îi vine cheful să facă unul dintre marșurile sale forțate prin mlaștini? Că îi place să meargă, știi. Ultima dată când a fost aici, a mers pe jos până la jumătatea drumului spre Penzance fără să spună nimănui.

— Lasă-i un pistol lângă cizmele de cauciuc. Își poate purta

singur de grijă.

— Și va avea musafiri?

— Unul singur.

— Numele?

— A treia literă a alfabetului.

— La ce oră să-l aștept?

— Nu e clar.

— Și compania noastră?

— Uită-te pe fereastră.

Parish a făcut ce i s-a spus și a zărit o dubă fără însemne care hurducăia pe drumul plin de hârtoape. S-a oprit în curtea cu pietriș a cabanei și din spate a ieșit o singură persoană. Cam de un metru și jumătate, ochi verzi strălucitori, păr negru tuns scurt, încărunțit la tâmple. Ultima dată când Parish îl văzuse se întâmplase în noaptea în care respectatul ziar *Telegraph* scria că murise. De fapt, Parish fusese cel care îi dăduse o copie printată a articolului de pe site-ul *Telegraph.*

Companiei nu i se permitea folosirea telefoanelor sau computerelor. Regulile cabanei.

— Parish! a strigat bărbatul cu ochi verzi, cu o voioșie surprinzătoare. Speram că vei fi aici.

— Lucrurile se schimbă lent aici, în mlaștină.

— Și slavă Domnului pentru asta. I-a întins telefonul mobil fără ca Parish să trebuiască să i-l ceară. O să ai mare grijă de el, da? N-aș vrea ca nimeni altcineva să pună mâna pe el.

Acestea fiind zise, bărbatul cu ochi verzi a zâmbit pe neașteptate și a intrat în cabană ca și cum s-ar fi întors acasă după mult timp. Când Parish l-a văzut din nou, intra în mlaștină, cu gulerul paltonului Barbour ridicat în jurul urechilor și toată povara lumii pe umeri. Ce era de data asta? Dat fiind palmaresul lui, putea să fie aproape orice. Ceva din expresia lui sumbră i-a dat de înțeles lui Parish că Wormwood Cottage avea să fie din nou scena unei acțiuni importante. Și, cu toate că Parish nu știa asta, avea perfectă dreptate.

A urmat o potecă mărginită de garduri vii până în sătucul Postbridge, o adunătură de case de țară de la intersecția a două

drumuri. Apoi a luat-o spre vest, spre căldura puțină a soarelui care se pregătea să apună. Se întreba, doar pe jumătate în glumă, dacă urma drumul pe care Sașa îl trasase pentru el. Sau era legendarul complice al lui Sașa? Englezul care urmărea cu sfințenie scorurile la crichet din *Times*, chiar și după ce săvârșise actul suprem de trădare. Englezul care îl ajutase pe Sașa să pregătească și să introducă o cârtiță în inima serviciilor secrete occidentale, un agent motivat de un devotament personal față de el. Englezul locuise o vreme în Beirutul din vechime, Beirutul în care auzeai limba franceză când te plimbai prin Corniche. Cunoscuse acolo o tânără, exista un copil. Găsește femeia, și-a zis Gabriel, și ai putea foarte bine să găsești și copilul.

Dar cum? Femeia nu avea nume sau țară (cel puțin nu în dosarele pe care Serghei Morozov le văzuse în seara aceea, în *dacea* personală a lui Sașa), dar, cu siguranță, cineva trebuie să fi știut de aventură. Poate cineva care lucrase la filiala MI6 din Beirut, care în acea vreme era un post vital de ascultare din Orientul Mijlociu. Cineva care îl cunoștea pe englez. Cineva a cărui carieră avusese de suferit ca urmare a trădării englezului. Cineva al cărui fiu era acum directorul general al MI6 și avea acces la vechile dosare fără să facă valuri. Era posibil – *posibil*, s-a avertizat singur Gabriel – ca el să fie, în cele din urmă, cu un pas în fața marelui Sașa.

La Two Bridges, Gabriel a luat-o spre nord. A urmat o vreme drumul, după care a sărit peste un zid de piatră și a apucat-o peste mlaștină, apoi în sus, pe coasta unui deal stâncos. În depărtare, vedea o singură mașină, o limuzină, care gonea prin peisajul golaș. A coborât pe partea cealaltă și în lumina tot mai scăzută a amurgului a dat de o cărăruie care l-a dus la Wormwood Cottage. Ușa s-a deschis când a pus mâna pe clanță, înăuntru a găsit-o pe doamna Coventry, bucătăreasa și menajera, tronând peste câteva oale care clocoteau pe sobă, cu un șorț în jurul taliei voluminoase.

Graham Seymour asculta știrile la vechiul radio din bachelită din camera de zi. Când a intrat, Gabriel a dat volumul la maximum. Apoi i-a povestit lui Seymour despre strădania de-o viață a lui Sașa. Sașa, a explicat el, nu lucrase singur. Fusese

ajutat de un englez. Exista o femeie, și femeia adusese pe lume un copil. Copilul trădării. Copilul lui Kim Philby…

41
WORMWOOD COTTAGE, DARTMOOR

S-a născut în prima zi a anului 1912, în provincia Punjab din India Britanică. Numele său complet era Harold Adrian Russell Philby, însă tatăl – irascibilul diplomat, explorator și orientalist convertit la islam St. John Philby – i-a zis Kim, după Kimball O'Hara, eroul lui Rudyard Kipling din romanul despre rivalitatea și intrigile anglo-ruse care se desfășurau pe subcontinent. Personajul fictiv al lui Kipling și tânărul Kim Philby împărțeau mai mult decât o poreclă. Și Philby putea să se dea drept indian.

S-a întors în Anglia la vârsta de doisprezece ani ca să meargă la prestigioasa Westminster School, iar în toamna lui 1929, în ajunul Marii Crize Economice, s-a dus la Trinity College, Cambridge.

Acolo, la fel ca mulți englezi tineri din generația sa, a fost iute vrăjit de comunism. A obținut o diplomă de licență cu mențiunea foarte bine în științe economice și Trinity College i-a dat un premiu de paisprezece lire sterline. A folosit banii ca să cumpere un exemplar din operele lui Karl Marx.

În 1933, înainte să plece din Cambridge, i-a mărturisit lui Maurice Dobb, economist marxist și șeful unei celule comuniste din Cambridge, că vrea să-și dedice viața partidului. Dobb l-a trimis la un agent al Cominternului din Paris, care își spunea Gibarti, iar Gibarti l-a pus în legătură cu comuniștii ilegaliști din Viena, care în toamna lui 1933 era un oraș asediat. Philby a participat la încăierările sângeroase de pe străzi dintre membrii stângii austriece și regimul fascist al cancelarului Engelbert Dollfuss. De asemenea, s-a îndrăgostit de Alice „Litzi" Kohimann, o tânără evreică divorțată și comunistă fervență, care avea legături cu serviciul de informații sovietic. Philby s-a însurat cu ea la primăria din Viena în februarie 1934 și a luat-o cu el când s-a înapoiat la Londra, următoarea escală a călătoriei sale spre trădare.

Pentru că la Londra, într-o zi caldă de iunie, pe o bancă din

Regent's Park, Kim Philby a cunoscut un profesor universitar fermecător, cu păr ondulat, din Europa de Est, care își zicea Otto. Numele adevărat era Arnold Deutsch și era un talentat descoperitor de talente și recrutor care acționa în Marea Britanie în numele NKVD-ului. Cu timpul, Philby avea să-i spună lui Otto despre doi prieteni de la Cambridge care gândeau la fel ca el, Guy Burgess și Donald Maclean; iar Burgess avea să-i dea mai târziu lui Otto numele unui faimos istoric de artă, Anthony Blunt. John Cairncross, un matematician strălucit, avea să fie al cincilea. Philby, Burgess, Maclean, Blunt, Cairncross: cei Cinci de la Cambridge. Ca să le protejeze mai bine originile, Centrala din Moscova îi numea cei Cinci Magnifici.

La propunerea lui Otto, Philby s-a prefăcut public a fi simpatizant al naziștilor și a urmat o carieră în jurnalism, mai întâi la Londra, apoi în Spania, unde în 1936 a izbucnit războiul civil, în care naționaliștii lui Franco au luptat cu republicanii, care înclinau spre Moscova. Philby a stat în tabăra naționaliștilor, trimițând la mai multe ziare din Londra, printre care și *Times,* reportaje profunde, în vreme ce culegea informații prețioase de pe câmpul de luptă pentru stăpânii săi de la Moscova. În Ajunul Anului Nou 1937, în timpul sângeroasei bătălii de la Teruel, un obuz a căzut lângă mașina în care Philby mânca ciocolată și bea brandy. Ceilalți trei din mașină au fost uciși pe loc, însă Philby nu s-a ales decât cu o mică rană la cap. Franco însuși i-a decernat lui Philby Crucea Roșie a Virtuții Militare pentru sprijinirea cauzei naționaliste. În ciuda faptului că ura fascismul, Philby a păstrat medalia până la moarte.

Căsătoria cu Litzi Kohlmann n-a supraviețuit convertirii sale de ochii lumii la politica de dreapta. Cei doi s-au despărțit, însă n-au divorțat, și Litzi s-a mutat la Paris. Philby s-a angajat la *Times* și în 1940 a fost unul dintre cei câțiva jurnaliști aleși să însoțească în Franța nenorocosul Corp Expediționar Britanic. Când s-a întors la Londra, după căderea Franței, a călătorit în același compartiment cu Hester Harriet Marsden-Smedley, veche corespondentă de război de la *Sunday Express,* care avea mulți prieteni și contacte în serviciile secrete britanice. Cei doi au vorbit mult despre viitorul lui Philby. Cum Marea Britanie se

confrunta cu perspectiva invaziei germane, Philby credea că n-avea de ales, trebuia să se înroleze. „Ești în stare să faci mult mai mult pentru a-l înfrânge pe Hitler", a zis Hester. „Găsim noi ceva."

N-a trecut mult – de fapt, doar câteva zile – până să-l sune cei de la MI6. Philby a dat două interviuri, și MI5 i-a cercetat discret trecutul. Serviciul de securitate a pus pe dosarul lui Philby ștampila „Nu s-a înregistrat nimic împotrivă", în ciuda faptului că fusese comunist declarat la Cambridge și lucra de șase ani ca spion în slujba Moscovei. Pătrunsese.

Noua carieră a lui Philby n-a pornit promițător. Timp de două săptămâni a stat într-o cămăruță goală în sediul MI6 de pe Broadway, nr. 54, și n-a făcut nimic, în afară de a lua prânzuri scăldate în băutură cu Guy Burgess, colegul său spion de la Cambridge. Însă în vara lui 1941 Philby era șeful foarte importantei divizii iberice a Secției V, departamentul de contrainformații al MI6. De la adăpostul unui birou, a atacat cu iscusință marea rețea germană de informații din Spania și Portugalia neutre. De asemenea, a furat toate secretele la care a putut să ajungă și le-a trimis în serviete burdușite oamenilor săi de legătură de la ambasada sovietică din Londra. Ceilalți membri ai cercului de spioni de la Cambridge – Burgess, Maclean, Blunt și Cairncross, cu toții înrădăcinați în poziții influente în vremea războiului – au făcut același lucru.

Însă steaua lui Philby strălucea cel mai puternic. Secția V avea cartierul general nu pe Broadway, ci într-o casă victoriană mare, numită Glenalmond, din satul St. Albans. Philby locuia într-o vilă din apropiere împreună cu Aileen Furse, fostă supraveghetoare de magazin la Marks & Spencer, care suferea de crize grave de depresie. Ea i-a născut repede trei copii, între 1941 și 1944. Colegii de încredere din Secția V care se adunau în fiecare duminică în vila lui Philby ar fi fost șocați să afle că cei doi nu erau cu adevărat soț și soție. Pentru Philby, căsătoria cu Aileen ieșea din discuție; încă era însurat cu Litzi Kohlmann. Până și în viața personală era înclinat spre înșelătorie.

La sfârșitul războiului, era limpede pentru oricine din MI6 că Philby era destinat unor lucruri măreț, însă exista o fisură

uriașă în CV-ul lui, impresionant în rest: luptase în război din spatele unui birou, fără să se aventureze vreodată pe câmpul de luptă. Șeful MI6, Stewart Menzies, a căutat să corecteze acel neajuns, numindu-l pe Philby șeful filialei din Istanbul. Înainte să plece în Turcia, și-a pus în ordine treburile conjugale divorțând discret de Litzi și însurându-se cu Aileen. S-au căsătorit civil pe 25 septembrie 1946, în Chelsea, iar la ceremonie au asistat doar câțiva prieteni apropiați. Mireasa instabilă mintal era însărcinată în șapte luni cu al patrulea lor copil.

În Turcia, Philby și-a instalat familia într-o vilă de pe malul Bosforului și a început să recruteze rețele de emigranți anticomuniști care puteau să fie introduse în Uniunea Sovietică. Apoi își trăda propriile rețele Moscovei, folosindu-l ca intermediar pe vechiul său prieten Guy Burgess. Între timp, viața de familie a lui Philby s-a deteriorat. Aileen a ajuns să fie convinsă că soțul ei avea o aventură cu secretara. Înnebunită, și-a injectat propria urină și s-a îmbolnăvit grav. Philby a trimis-o la tratament într-o clinică particulară din Elveția.

Viața personală haotică n-a avut vreun impact asupra ascensiunii meteorice din MI6, și în toamna anului 1949 Philby a fost trimis la Washington ca șef de filială. În comunitatea serviciilor de informații americane, care se extindea rapid, Philby era respectat și admirat pentru intelectul și farmecul său fatal. Cel mai apropiat confident al său era James Jesus Angleton, legendarul șef al contrainformațiilor din CIA, cu care se împrietenise la Londra în timpul războiului. Cei doi luau în mod regulat prânzul la Harvey's Restaurant de pe Connecticut Avenue, dând pe gât cantități uriașe de alcool și schimbând între ei secrete pe care Philby le trimitea imediat la Moscova. Casa lui spațioasă de pe Nebraska Avenue era un loc de adunare a spionilor americani, precum Allen Dulles, Frank Wisner și Walter Bedell Smith. Petrecerilor lui Philby li se dusese buhul pentru dezmățul alcoolic, situație care s-a înrăutățit când Guy Burgess, un bețivan pitoresc, a fost transferat la ambasada britanică din Washington și s-a instalat în pivnița lui Philby.

Totuși, steaua lui Philby era pe cale să apună. Venona era numele de cod al unuia dintre cele mai secrete programe americane din Războiul Rece. Fără știrea Moscovei, analiștii americani au spart un cod sovietic despre care se presupunea că era imposibil de spart și descifrau încetul cu încetul mii de telegrame interceptate între 1940 și 1948.

Telegramele au dezvăluit prezența a vreo două sute de spioni sovietici în guvernul SUA. De asemenea, au dezvăluit existența unei rețele de spioni influenți din Marea Britanie. Unul avea numele de cod Homer. Altul era numit Stanley. Philby știa ceea ce spărgătorii de coduri americani nu știau. Homer era Donald Maclean. Stanley era numele de cod al unui spion care acum era șeful filialei MI6 din Washington. Stanley era Philby însuși.

În aprilie 1951, echipa Venona l-a legat în mod incontestabil pe Homer de Donald Maclean. Philby a știut că era doar o chestiune de timp până să se descopere adevărata identitate a agentului Stanley. Cu lațul care se strângea, l-a trimis pe Guy Burgess la Londra să-i spună lui Maclean să fugă în Uniunea Sovietică. În ciuda avertismentului lui Philby să n-o facă, Burgess a fugit și el, cu ajutorul unui agent de informații sovietic cu baza la Londra, pe nume Iuri Modin. Când a ajuns la Washington știrea despre dezertarea lor, în exterior, Philby a reacționat cu calm, cu toate că în sinea lui era îngrozit că trecutul era pe cale să-l prindă din urmă. În seara aceea și-a îngropat aparatul de fotografiat miniatural și pelicula într-o groapă superficială pe un câmp din Maryland. Apoi s-a întors acasă ca să aștepte inevitabila rechemare la Londra.

A venit peste câteva zile, un bilet scris de mână, urmat de o telegramă, prin care Philby era invitat la Londra ca să discute despre dispariția celor doi prieteni ai săi de la Cambridge. Primul interogatoriu a avut loc la Leconfield House, sediul MI5. Aveau să urmeze multe altele. În niciunul Philby n-a recunoscut că a fost cel care l-a avertizat pe Maclean că urmează să fie arestat sau că era „Al Treilea Bărbat" din cercul de spioni de la Cambridge, cu toate că cei de la MI5 erau convinși de vinovăția lui. Cei de la MI6 nu erau convinși. Dar, sub presiunea americanilor, șeful MI6, Menzies, n-a avut de ales și a trebuit să

se despartă de cea mai strălucitoare stea a sa. În ciuda unei compensații generoase, finanțele lui Philby s-au deteriorat rapid. Și-a luat o slujbă la o mică firmă de import-export, iar Aileen s-a angajat bucătăreasă într-o casă din Eaton Square. Căsătoria lor a devenit atât de tensionată, încât Philby dormea adesea într-un cort din grădină.

Treptat, totuși, norul bănuielilor a început să se risipească și, după un ultim interviu amical din octombrie 1955, MI6 l-a absolvit pe Kim Philby de acuzația de a fi spion sovietic. Cei de la MI5 au reacționat cu furie, la fel ca Edgar J. Hoover, directorul virulent anticomunist al FBI-ului, care a ticluit o poveste senzațională în *New York Sunday News,* acuzându-l pe Philby că e Al Treilea Bărbat. A urmat un scandal public. Au fost azvârlite acuzații în Parlament; reporterii se țineau după Philby peste tot. Ministrul de externe, Harold Macmillan, a pus capăt situației. Pe 7 noiembrie 1955 s-a ridicat în Parlament și a declarat: „N-am vreun motiv să cred că domnul Philby ar fi trădat vreodată interesele țării sale". A doua zi, Philby însuși a convocat o conferință de presă în salonul din apartamentul mamei sale de pe Draycott Gardens și, într-o demonstrație uluitoare de farmec și înșelăciune, și-a declarat și el nevinovăția. Furtuna trecuse. Kim Philby era, oficial, curat.

Ceea ce însemna că era liber să-și reia cariera. Încă nu era posibilă o revenire oficială la datorie, însă Nicholas Elliott, cel mai bun prieten al lui Philby din MI6, a aranjat ca el să fie trimis la Beirut ca reporter independent pentru *Observer* și *Economist,* un post care îi permitea să facă și un pic de spionaj. Eliberat de povara celor cinci copii și a soției bolnave, pe care i-a lăsat bucuros în urmă, în plicticoasa suburbie londoneză Crowborough, Kim Philby a ajuns în Parisul Orientului Mijlociu pe 6 septembrie 1956 și s-a dus la barul din hotelul St. Georges. În ziua următoare s-a întâlnit cu un agent din filiala MI6 din Beirut. Numele agentului era Arthur Seymour.

42
WORMWOOD COTTAGE, DARTMOOR

— L-ai cunoscut?

— Pe Kim Philby? a întrebat Graham Seymour. Nu prea cred că l-a cunoscut cineva cu adevărat. Dar ne știam. El mi-a dat primul pahar cu băutură. Tata aproape că m-a omorât. Și pe el.

— Tatăl tău era împotriva alcoolului?

— Sigur că nu. Dar îl detesta pe Kim.

Ședeau la măsuța din colțul bucătăriei, lângă o fereastră care dădea spre mlaștină. Era noapte afară și ploaia bătea în geam. Între ei zăceau resturile cinei complet englezești a doamnei Coventry. La cererea lui Seymour, ea plecase devreme, lăsându-i pe cei doi șefi ai spionilor să strângă masa. Erau singuri în vilă. Nu complet singuri, și-a zis Gabriel. Philby era cu ei.

— Ce ți-a dat să bei?

— Gin roz, a zis Seymour, cu o umbră de zâmbet, la barul din Normandie. Îl folosea ca birou. Ajungea în jurul prânzului ca să-și citească acolo corespondența și să bea un pahar sau două, de dragul mahmurelii. Acolo au restabilit contactul rușii. Un agent KGB pe nume Petuhov s-a dus la Philby și i-a înmânat o carte de vizită. S-au întâlnit a doua zi după-amiază acasă la Philby și au pus la cale procedurile. Dacă Philby avea ceva de împărtășit Moscovei, să stea pe balconul apartamentului său în seara de miercuri cu un ziar în mână. El și Petuhov obișnuiau să se întâlnească într-un restaurant dosnic din cartierul armenesc, numit Vrej.

— Dacă îmi amintesc bine, mai era o soție. A treia soție, a adăugat Gabriel. O americancă, așa, pentru variație.

— O chema Eleanor Brewer. Philby a furat-o de la Sam Pope Brewer, corespondentul lui *New York Times.* Femeia bea aproape la fel de mult ca Philby. S-au căsătorit nu mult după ce Aileen a fost găsită moartă în casa din Crowborough. Philby a sărit în sus de bucurie când a auzit vestea. Tata nu l-a iertat niciodată.

— Tatăl tău lucra cu Philby?

— Tatăl meu refuza să aibă de-a face cu el, a zis Seymour,

scuturând din cap. L-a cunoscut pe Kim în timpul războiului și n-a fost niciodată sedus de celebrul farmec al lui Philby. Și nici nu era convins de nevinovăția lui Philby în povestea cu Al Treilea Bărbat. De fapt, chiar invers. Îl credea pe Philby cum nu se poate mai vinovat și a fost furios când a aflat că lui Philby i s-a dat o arvună și a fost trimis la Beirut. Nu era singurul. Erau mai mulți agenți de rang înalt din Londra care gândeau la fel. L-au convins pe tatăl meu să nu-l scape din ochi.

— Și a făcut asta?

— Cât a putut de bine. A fost la fel de șocat ca toți ceilalți când Philby a dispărut.

— Era 1963, a zis Gabriel.

— Ianuarie, a completat Seymour.

— Amintește-mi împrejurările. De Tițian și Caravaggio mă pot ocupa și prin somn, a zis Gabriel. Însă Kim Philby e în afara domeniului meu de competență.

Seymour și-a umplut la loc, meticulos, paharul cu vin de Bordeaux.

— Nu face pe prostul cu mine. Ochii tăi injectați îmi spun că te-ai pus la curent cu tot ce are legătură cu Philby în timpul zborului de la Tel Aviv. Știi la fel de bine ca mine ce s-a întâmplat.

— George Blake a fost arestat pentru că spiona pentru sovietici.

— Și condamnat rapid la patruzeci și doi de ani închisoare.

— Apoi a fost un dezertor rus care le-a spus celor din serviciul de informații britanic de un așa-numit Cerc de Cinci agenți care s-au cunoscut în studenție.

— Numele dezertorului, a zis Seymour, era Anatoli Golițîn.

— Și să n-o uităm pe vechea prietenă a lui Philby de la Cambridge, a zis Gabriel. Cea care și-a amintit brusc că el a încercat s-o recruteze ca spioană sovietică în anii ’30.

— Cine ar putea s-o uite pe Flora Solomon?

— Philby o luase pe spirala periculoasă a pierderii controlului. Pe la petrecerile din Beirut nu era ceva ieșit din comun să-l găsești fără cunoștință pe podeaua din apartamentul gazdei. Declinul lui n-a trecut neobservat de Moscova. Și KGB-

ul nu ignora amenințarea din ce în ce mai mare la adresa lui. Iuri Modin, controlorul celor Cinci de la Cambridge, s-a dus la Beirut să-l prevină pe Philby că va fi arestat dacă mai pune piciorul pe pământul britanic. După cum s-a dovedit, în schimb necazul a venit la el sub forma celui mai bun prieten, Nicholas Elliott.

Seymour a continuat firul poveștii.

— S-au întâlnit într-un apartament din cartierul creștin, la patru după-amiaza, pe 12 ianuarie. Camera fusese înțesată de microfoane. Tata ședea la aparatele de înregistrare, în camera de alături. Philby a venit cu capul înfășurat cu un turban de bandaje și cu ochii învinețiți. Căzuse de vreo două ori în Ajunul Anului Nou, mort de beat, și avea noroc că mai era în viață. Elliott a făcut prostia să deschidă ferestrele ca să intre un pic de aer curat, și a lăsat să intre și zgomotul de pe stradă. O mare parte din conversație nu e inteligibilă.

— Ai ascultat înregistrarea?

Seymour a încuviințat încet din cap.

— M-am folosit de privilegiul funcției mele ca să ascult benzile la puțin timp după ce am ajuns șef. Philby a negat totul. Însă a doua zi după-amiaza, când s-a întors în apartament, a oferit o mărturisire parțială în schimbul garantării imunității. Elliott și Philby s-au mai întâlnit de câteva ori, inclusiv o dată să ia cina la Chez Temporel, unul dintre cele mai scumpe restaurante din Beirut. Apoi Elliott a plecat din Beirut fără să ia nicio măsură pentru siguranța lui Philby. Philby a fugit în noaptea de 23 ianuarie cu ajutorul lui Petuhov, contactul său din KGB. În câteva zile era la Moscova.

— Care a fost reacția tatălui tău?

— Indignare, desigur, cea mai mare parte îndreptată împotriva lui Nicholas Elliott. A crezut că Elliott a făcut o gafă când nu l-a închis pe Philby. Mai târziu, a ajuns la concluzia că n-a fost gafă, că Elliott și prietenii săi din Londra chiar *doreau* ca Philby să fugă.

— Evitând astfel alt spectacol public.

Seymour a schimbat brusc subiectul.

— Știi multe despre timpul petrecut de Philby la Moscova?

— Rușii l-au instalat într-un apartament confortabil din zona numită Iazurile Patriarhului. Citea ediții vechi din *Times* care îi erau trimise pe poștă, asculta știrile de la BBC World Service și bea mult Johnnie Walker Red Label, mai întotdeauna până ce aproape își pierdea cunoștința. Fosta Eleanor Brewster a trăit cu el o vreme, însă căsătoria s-a destrămat când a aflat că el avea o aventură cu soția lui Donald Maclean. Mai târziu Philby s-a însurat a patra oară, cu o rusoaică pe nume Rufina, și în general a fost nefericit.

— Și relația cu KGB-ul?

— O vreme l-au ținut la distanță. Credeau că a fugit cam prea ușor din Beirut și erau convinși că ar putea să fie agent triplu. Treptat, au început să-i dea mici proiecte, ca să aibă o ocupație, inclusiv să ajute la pregătirea noilor recruți de la Institutul Drapelul Roșu al KGB-ului.

Gabriel a tăcut o vreme, apoi a adăugat:

— Și aici intră în scenă Sașa.

— Da, a zis Seymour, fantomaticul Sașa.

— N-ai mai auzit acest nume?

— Nu. Și pe bună dreptate, a adăugat Seymour. Sașa nu există decât în imaginația lui Serghei Morozov. Ți-a țesut o poveste cu trădare și înșelăciune, și tu ai înghițit-o pe nemestecate.

— De ce să fi mințit?

— Ca să te împiedice să-l omori, desigur.

— Nu l-am amenințat niciodată că-l omor. Nu l-am amenințat decât că-l dau opoziției siriene.

— Asta, a zis Seymour, e o distincție fără diferență.

— Și femeia? a întrebat Gabriel. Comunista pe care Philby a întâlnit-o la Beirut? Femeia care i-a născut un copil? Serghei Morozov a inventat-o și pe ea?

Seymour s-a prefăcut că reflectează.

— Și ce să le spun prim-ministrului și stimaților membri ai Comisiei mixte de supraveghere a activității serviciilor de informații? Să le spun că Kim Philby s-a înălțat din mormânt ca să dezlănțuie un ultim scandal? Că și-a transformat copilul din flori în agent rus?

— Pe moment, a răspuns Gabriel, nu le spune absolut nimic.

— Nu-ți face griji, nu le spun.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Nu se auzea decât ploaia bătând în geam.

— Și dacă pot s-o găsesc? a întrebat Gabriel, în cele din urmă. Atunci ai crede?

— Amanta lui Philby din Beirut? Presupui că n-a fost decât una. Kim Philby a fost cel mai necredincios soț din istorie. Crede-mă, știu ce spun.

— Și tatăl tău știa, a spus Gabriel încet.

— Tatăl meu e mort de aproape douăzeci de ani. Nu prea putem să-l întrebăm.

— Poate că putem.

— Cum?

— Vechii spioni nu mor niciodată, Graham. Trăiesc veșnic.

— Unde?

Gabriel a zâmbit.

— În dosarele lor.

43
SLOUGH, BERKSHIRE

Pentru un serviciu de informații, gestionarea dosarelor este o treabă extrem de serioasă. Accesul la informații trebuie să fie restrâns la cei care au cu adevărat nevoie să le vadă, și trebuie să fie ținută cu mare grijă o evidență a celor care au citit un anumit dosar și când l-au citit. La MI6 aceasta este sarcina Registraturii Centrale. Dosarele curente sunt păstrate la îndemână în Vauxhall Cross, însă grosul memoriei instituționale a MI6 se află într-un depozit din Slough, nu departe de aeroportul Heathrow. Depozitul este păzit permanent și supravegheat de camere video, însă târziu, într-o seară umedă de marți, nu era de serviciu decât un arhivar, pe nume Robinson. Robinson, la fel ca Parish, îngrijitorul de la Wormwood Cottage, era din vechea gardă. Avea fața lungă și o mustață subțire și își dăduse părul cu briantină care umplea de duhoare vestibulul. S-a uitat cu răceală la Nigel Whitcombe și la cererea lui scrisă.

— *Toate* astea? a întrebat, în cele din urmă.

Whitcombe a răspuns doar printr-un zâmbet binevoitor. Avea mintea unui delincvent și chipul unui preot de țară. Era o combinație periculoasă.

— Toate rapoartele unui singur agent pe o perioadă de șapte ani? E pentru prima dată.

— Uită-te la numele agentului.

Whitcombe a bătut cu arătătorul pe hârtie, în cazul în care Robinson, care era orb ca un sobol, nu-l văzuse.

„SEYMOUR, ARTHUR…"

— Da, l-am văzut, dar nu se poate. Nu fără o semnătură de la Directorul Registraturii.

— Prerogativa șefului. De asemenea, dreptul prin naștere al șefului.

— Atunci poate că șeful ar trebui să facă cererea.

De această dată, zâmbetul lui Whitcombe nu mai era așa de binevoitor.

— El *este* cel care a făcut-o, Robinson. Consideră-mă trimisul

lui personal.

Robinson se uita cu ochii mijiți la cerere.

— Unul dintre cei mari, Arthur. Cel mai profesionist dintre profesioniști. L-am cunoscut, știi. O, nu eram prieteni, știi. Eu nu eram din categoria lui Arthur. Dar ne cunoșteam.

Whitcombe nu era surprins. Fosila probabil că-l cunoscuse și pe Philby. În timpul războiului, Registratura Centrală fusese la St. Albans, alături de Secția V a lui Philby. Directorul Registraturii era un bețivan de talie mondială, pe nume William Woodfield. Philby obișnuia să-l înece în gin roz la King Harry, ca să poată pune mâna pe gratis pe dosare. Noaptea le copia de mână, la masa din bucătărie, ca să le trimită controlorului său sovietic.

„Philby…"

Whitcombe a simțit cum i se aprind obrajii doar gândindu-se la ticălosul trădător. Sau poate că era briantină lui Robinson. Mirosul ei îi dădea amețeli.

Robinson s-a uitat la ceasul de pe perete, care arăta 22:53.

— O să dureze o vreme.

— Cât?

— Două zile, poate trei.

— Îmi pare rău, bătrâne, dar îmi trebuie în seara asta.

— Doar nu vorbești serios! Sunt împrăștiate prin tot depozitul. Trebuie să găsesc trimiterile relevante. Altfel, poate să-mi scape ceva.

— Nu cumva să se întâmple așa ceva, l-a atenționat Whitcombe. Șeful a cerut anume toate dosarele tatălui său din acea perioadă. Toate înseamnă *toate.*

— Ar fi de ajutor dacă mi-ai da numele unei operațiuni sau ținte.

Ar fi, chiar așa, și-a zis Whitcombe. De fapt, nu trebuia decât să adauge „Philby, H.A.R." la cerere, și Robinson ar putea găsi în câteva minute dosarele relevante. Însă șeful voia ca această căutare să fie cât mai cuprinzătoare și mai inofensivă posibil, ca nu cumva vestea despre ea să ajungă la urechile nepotrivite din Vauxhall Cross.

— Aș putea să te ajut și eu, a propus Whitcombe.

— Nici să nu te gândești, s-a rățoit Robinson. Mai încolo pe coridor e o cameră pentru personal. Poți să aștepți acolo.

Acestea fiind spuse, cu cererea în mână, și-a târșâit picioarele spre umbrele depozitului uriaș. Uitându-se după el, Whitcombe s-a pleoștit. Locul îi amintea de IKEA din Wembley, de unde își mobilase în pripă apartamentul. S-a dus în camera personalului și și-a făcut o cană de ceai Darjeeling. Era groaznic. Mai rău decât groaznic, și-a zis Whitcombe, pe când se așeza pentru o noapte lungă. Avea gust de nimic.

Schimbul de tură se făcea la ora șase. Arhivarul din zori era o băbătie bătăioasă, doamna Applewhite, care era imună la farmecele lui Whitcombe, atâtea câte or fi fost, și netemătoare în fața amenințărilor lui voalate. Prin urmare, a fost ușurat când Robinson și-a vârât capul pe ușa camerei personalului, la patru și jumătate, și l-a anunțat că a terminat de căutat.

Dosarele erau în opt cutii, fiecare marcată cu obișnuitele avertizări în privința dezvăluirii și mânuirii corecte, care interziceau scoaterea lor din depozit. Whitcombe a încălcat imediat acea regulă, punându-le la spatele unui Ford cu cinci uși. În mod previzibil, Robinson a fost îngrozit și a amenințat că îl trezește pe directorul Registraturii, dar din nou Whitcombe a triumfat. Dosarele respective, a argumentat el, au o valoare *zero* pentru securitatea națională. În plus, erau pentru folosința personală a șefului. Și nimeni nu se putea aștepta ca șeful, a adăugat el pe un ton trufaș, să le citească într-un depozit bătut de vânt din Slough. Nu conta că șeful era pitulat într-o cabană de la marginea Dartmoorului. Asta nu-l privea pe Robinson.

Whitcombe avea reputația, pe deplin meritată, că e un conducător auto care apasă puternic pe accelerație. La cinci și jumătate era în Andover și traversase platoul de cretă din Cranborne Chase înainte de răsăritul soarelui. S-a oprit să ia o cafea și un sendviș cu șuncă la benzinăria Esso din Sparkford, a supraviețuit unei ruperi de nori ca-n Biblie la Taunton și la ora opt mașina se legăna pe aleea de la Wormwood Cottage. De la fereastra biroului său, Parish l-a văzut cum descarcă cutiile, ajutat de „C" însuși și de infamul șef al serviciului de informații

israelian, care părea că se luptă cu o durere sâcâitoare de șale. Marea acțiune începuse. Pentru asta, Parish putea să bage mâna-n foc.

44
WORMWOOD COTTAGE, DARTMOOR

Luate împreună, dosarele erau un tur secret prin Orientul Mijlociu din 1956 până în 1963, o vreme în care Marea Britanie decădea, America se înălța, rușii câștigau tot mai mult teren, tânărul stat Israel își flexa mușchii de curând descoperiți, iar arabii flirtau cu toate ism-ele eșuate – panarabism, naționalism arab, socialism arab – care aveau să ducă, în cele din urmă, la înălțarea islamismului și jihadismului și la haosul din prezent.

Arthur Seymour, ca șef al spionilor MI6 din zonă, avea un loc în rândul întâi la toate astea. Oficial, era atașat sediului din Beirut, dar în realitate acolo doar locuia. În sarcina sa era toată regiunea, iar stăpânii săi erau la Londra. Era în mișcare aproape tot timpul, micul dejun la Beirut, cina la Damasc, a doua zi dimineață Bagdad. Nasser al Egiptului îl avea adesea oaspete, la fel și Casa Regală Saudită. Era bine-venit chiar și la Tel Aviv, cu toate că Biroul îl considera, întru câtva justificat, lipsit de simpatie față de situația grea a Israelului. Ranchiuna lui Seymour împotriva statului evreu era personală. Fusese în hotelul Regele David pe 22 iulie 1946, când o bombă pusă de extremiștii Irgun omorâseră nouăzeci și una de persoane, printre care douăzeci și opt de britanici.

Dat fiind cât de ocupat era Seymour, Kim Philby părea mai degrabă un hobby. Rapoartele trimise la Londra erau, în cel mai bun caz, neregulate. I le trimitea direct lui Dick White, principalul dușman al lui Philby din MI5, care fusese numit șeful MI6 în ajunul sosirii lui Philby la Beirut. În telegrame, Seymour se referea la Philby cu numele de cod Romeo, ceea ce dădea corespondenței un vag aer comic.

„L-am întâlnit pe Romeo pe Corniche miercurea trecută", a scris în septembrie 1956. „Arăta foarte bine și era în dispoziție bună. Am vorbit, nu-mi amintesc despre ce, pentru că uneori Romeo reușește să nu spună nimic." Aveau să treacă trei săptămâni până la următorul raport. „Am fost la un picnic cu Romeo în munții de lângă Beirut. S-a îmbătat într-un hal fără

hal." Apoi, în luna următoare: „Romeo s-a îmbătat cumplit la o petrecere acasă la americanul Miles Copeland. Nu știu cum reușește să-și facă treaba de corespondent. Mă tem pentru sănătatea lui, dacă o mai ține așa."

Gabriel și Graham Seymour își împărțiseră egal cele opt cutii cu dosare. Gabriel lucra la o masă pliantă din camera de zi, iar Seymour în bucătărie. Se puteau vedea prin ușa deschisă, însă ochii lor se întâlneau rareori; amândoi citeau cât puteau de repede. Poate că Seymour se îndoia de existența femeii, dar era hotărât s-o găsească primul.

Și totuși, Gabriel a fost cel care a descoperit prima referire la complicata viață amoroasă a lui Philby. „Romeo a fost văzut la o cafenea numită Shaky Floor cu soția unui important corespondent de presă american. O aventură ar putea fi vătămătoare pentru interesele britanice." Importantul corespondent american era Sam Pope Brewer de la New *York Times.* Au urmat alte rapoarte. „Am aflat din sursă demnă de încredere că relația dintre Romeo și femeia americană este intimă. Soțul ei nu cunoaște situația, pentru că e plecat într-o lungă călătorie în interes de serviciu. Poate că ar trebui să intervină cineva până nu-i prea târziu." Dar era deja prea târziu, după cum a descoperit curând Seymour. „Am aflat din sursă sigură că Romeo l-a informat pe corespondentul american că are de gând să se însoare cu nevasta lui. Se pare că americanul a primit destul de bine vestea, spunându-i lui Philby: «Pare să fie cea mai bună soluție posibilă. Ce crezi despre situația din Irak?»" Politica internă a avanpostului din Beirut al MI6 s-a schimbat spectaculos la începutul anilor '60, când Nicholas Elliott, cel mai un prieten al lui Philby, a fost numit șef al filialei. Steaua lui Philby s-a înălțat peste noapte, în vreme ce Arthur Seymour, despre care se știa că n-are încredere în Philby, a căzut brusc în dizgrație. Nu conta; avea propriul canal secret spre Dick White, la Londra, pe care l-a folosit ca să-l submineze pe Philby la orice pas. „Am avut prilejul să trec în revistă unele dintre informațiile pe care Romeo i le dă lui H/Beirut. Sunt la fel de dubioase ca reportajele lui. Mă tem că H/Beirut e orb la acest lucru din cauza prieteniei cu Romeo. Sunt inseparabili."

Însă Elliott a plecat din Beirut în octombrie 1962 și s-a întors la Londra ca să devină controlor pentru Africa de Nord. Problema lui Philby cu băutura, deja extrem de serioasă, s-a agravat. „Noaptea trecută, Romeo a trebuit să fie dus pe sus de la o petrecere", scria Arthur Seymour pe 14 octombrie. „De-a dreptul îngrozitor." Peste trei zile: „Romeo e așa de îmbibat de alcool, că se îmbată după un singur pahar de whisky". Apoi, pe 27 octombrie: „Romeo a aruncat cu un obiect în soția sa. A fost foarte jenant pentru noi toți, care am fost siliți să privim. Mă tem că mariajul se destramă sub ochii noștri. Am aflat din sursă de încredere că soția lui Romeo e convinsă că el are o aventură."

Gabriel a simțit furnicături în vârful degetelor. „Am aflat din sursă de încredere că soția lui Romeo e convinsă că el are o aventură…" S-a ridicat, a dus telegrama în bucătărie și a pus-o binevoitor în fața lui Graham Seymour.

— Ea există, a șoptit și apoi s-a înapoiat în camera de zi.

Marea acțiune intrase pe ultima sută de metri.

Lui Gabriel îi mai rămăsese o singură cutie, lui Seymour una și jumătate. Din păcate, dosarele nu erau într-o ordine anume. Gabriel a înaintat cu hopuri de la un an la altul, dintr-un loc în altul, de la o criză la alta, fără nicio noimă. În plus, obiceiul lui Arthur Seymour de a adăuga scurte post-scriptumuri la telegrame însemna ca fiecare să trebuiască să fie revăzută ca un întreg. Uneori, era o lectură fascinantă. Într-o telegramă, Gabriel a găsit o referire la Operațiunea Damocles, o campanie clandestină a Biroului de asasinare a oamenilor de știință foști naziști care îl ajutau pe Nasser să construiască rachete într-un loc secret numit Fabrica 333. Era chiar și o referire indirectă la Ari Shamron. „Unul dintre ofițerii operativi israelieni", scria Seymour, „este un tip cu totul nesuferit care a luptat în Palmach în timpul războiului de independență. Se zvonește că a luat parte la operațiunea Eichmann din Argentina. Când merge, aproape că poți auzi lanțuri zăngănind."

Dar Graham Seymour a fost cel care a găsit următoarea referire la amanta lui Kim Philby din dosarele de mult uitate ale tatălui său. Era într-o telegramă datată 3 noiembrie 1962.

Seymour a lăsat-o să cadă, triumfător, sub nasul lui Gabriel, ca un student care tocmai reușise să dovedească ceva ce nu putea fi dovedit. Informația relevantă era într-un post-scriptum. Gabriel a citit-o încet, de două ori. Apoi a mai citit-o o dată.

Am aflat dintr-o sursă pe care o consider de încredere că aventura durează de câtva timp, poate chiar de un an…

Gabriel a pus telegrama peste prima, în care era o referire la aventură, și a scormonit mai departe, dar din nou Graham Seymour a fost cel care a dezgropat indiciul următor.

— E un mesaj de la Dick White către tatăl meu, a strigat prin ușă. White l-a trimis pe 4 noiembrie, chiar a doua zi.

— Ce spune?

— E îngrijorat că cealaltă femeie ar putea să fie în realitate controlorul din KGB al lui Philby. I-a spus tatălui meu să afle cine este.

— Tatăl tău nu s-a grăbit deloc, a răspuns Gabriel o clipă mai târziu.

— Ce vrei să spui?

— N-a trimis răspunsul decât pe 22 noiembrie.

— Care era răspunsul?

— Știa din sursă de încredere că femeia e foarte tânără și e jurnalistă.

— Jurnalistă independentă, a adăugat Seymour după un moment.

— Ce-ai găsit?

— O telegramă din 6 decembrie.

— A aflat din sursă *de încredere?*

— De la Richard Beeston, a răspuns Seymour. Reporterul britanic.

— Este vreun nume?

În bucătărie era liniște. Se apropiau, dar le rămâneau puține dosare. Și lui Arthur Seymour, cu toate că n-o știa, îi mai rămânea puțin timp. La sfârșitul primei săptămâni din decembrie 1962 încă nu aflase identitatea amantei lui Philby. În mai puțin de o lună, Philby avea să fugă.

— Am mai găsit una, a zis Seymour. E franțuzoaică, fata noastră.

— Cine zice?

— Zice o sursă care fusese de încredere în trecut. Sursa mai zice că cei doi se întâlnesc în apartamentul fetei, nu în cel al lui Philby.

— Care este data?

— 19.

— Decembrie sau ianuarie?

— Decembrie.

Gabriel mai avea un teanc de documente de vreo trei centimetri. A descoperit altă urmă a ei într-o telegramă din 28 decembrie. „Au fost văzuți împreună în barul de la St. Georges. Romeo se prefăcea că redactează ceva scris de ea. Era, evident, un subterfugiu pentru o întâlnire romantică." Și alta la două zile după aceea: „Ea a fost auzită la Normandie declamând aiureli marxiste. Nu-i de mirare că lui Romeo i se pare atrăgătoare."

Și apoi, brusc, decembrie a devenit ianuarie, și ea a fost dată uitării. Nicholas Elliott se întorsese la Beirut ca să-l interogheze pe Philby și să obțină de la el o mărturisire și un angajament de colaborare. Și Arthur Seymour era foarte îngrijorat că Philby ar putea să fugă. Cele mai mari temeri i s-au adeverit în seara din 23: „Romeo nu-i de găsit. Mă tem că a zburat din colivie."

Era ultima telegramă din teancul lui Gabriel, dar în bucătărie Graham Seymour mai avea de citit câteva. Gabriel s-a așezat la celălalt capăt al mesei și s-a uitat cum se scurge apa pe geamuri și cum vântul desenează modele în iarba mlaștinii. Nu se auzea nimic în afară de foșnetul blând al hârtiei. Seymour citea cu o încetineală înnebunitoare, urmărind cu degetul rândurile de pe fiecare pagină înainte să treacă la următoarea.

— Graham, *te rog…*

— Taci.

Și apoi, după o clipă, Seymour a împins peste masă o foaie de hârtie. Gabriel n-a îndrăznit să se uite la ea. Îl privea pe Kim Philby traversând o mlaștină, ținând de mână un copil.

— Ce este?

— Un fel de raport ulterior, scris la jumătatea lui februarie, după ce Philby era deja la Moscova.

— Există un nume?

— Uită-te.

Gabriel a coborât privirea spre documentul din fața sa.

Numele celeilalte femei este Charlotte Bettencourt. Deși este adevărat că are înclinații de stânga, cu siguranță, nu e agent al Moscovei. Recomand să nu se ia măsuri…

Gabriel a ridicat repede privirea.

— Dumnezeule! Am găsit-o!

— Nu-i tot ce am găsit. Citește post-scriptumul.

Gabriel a coborât iar privirea.

Am *aflat de la o sursă de încredere că Mademoiselle Bettencourt este acum gravidă în șapte luni. Oare Philby nu are niciun strop de conștiință?*

Nu, și-a zis Gabriel, n-a avut.

45
DARTMOOR – LONDRA

Singurul computer din Wormwood Cottage conectat la lumea exterioară era cel de pe biroul lui Parish. Gabriel l-a folosit ca să efectueze o căutare superficială a numelui Charlotte Bettencourt. A găsit câteva duzini, în principal tinere profesioniste, printre care nouă în Franța. Niciuna dintre ele jurnalistă, niciuna de vârsta potrivită. Și când, încercând marea cu degetul, a adăugat în căsuța dreptunghiulară numele Kim Philby, a primit paisprezece mii de rezultate inutile, echivalentul pe internet al unei invitații să caute în altă parte.

Și exact asta a făcut Gabriel. Nu din Wormwood Cottage, ci din camera pentru comunicații sigure de la ambasada israeliană din Londra. A ajuns acolo la începutul serii, după o călătorie cu mâinile încleștate pe rezemătoare în Fordul lui Nigel Whitcombe, și i-a telefonat lui Paul Rousseau, șeful Grupului Alpha, la Paris. Rousseau, după cum s-a dovedit, era încă la birou. Franța era în alertă maximă, pentru că existau informații despre un atac iminent din partea ISIS. Plin de remușcări, Gabriel și-a rostit cererea.

— Bettencourt, Charlotte.

— Data nașterii? a zis Rousseau, oftând din greu.

— În jurul anului 1940.

— Și era jurnalistă, zici?

— Se pare.

— Se pare că *da* sau se pare *că nu? a* întrebat Rousseau nerăbdător.

Gabriel i-a explicat că lucrase la Beirut ca liber-profesionistă la începutul anilor ’60 și, după părerea generală, simpatiza ideile de stânga.

— La fel ca oricine la începutul anilor ’60.

— E posibil ca vechiul DST să-i fi făcut dosar?

— E posibil, a încuviințat Rousseau. Făceau dosar oricui era pro-Moscova. O să-i caut numele în baza de date.

— Discret, l-a atenționat Gabriel, și a închis.

Și în următoarele trei ore, singur într-o cameră izolată fonic din subsolul ambasadei, s-a gândit la toate motivele pentru care căutarea lui Rousseau ar putea să nu dea roade. Poate că Arthur Seymour greșise și numele ei adevărat nu era Charlotte Bettencourt. Poate că după ce a născut copilul lui Philby și-a schimbat numele și s-a ascuns. Poate că a fugit la Moscova și încă trăiește acolo. Poate că marele Sașa o omorâse, așa cum îi omorâse pe Konstantin Kirov și pe Alistair Hughes.

Orice i se întâmplase femeii, trecuse mult timp de atunci. Trecuse mult timp, de asemenea, de când Gabriel nu mai dormise. La un moment dat își pusese capul pe masă și plutise în inconștiență. Telefonul l-a făcut să se trezească tresărind. Era unsprezece și jumătate. Unsprezece ziua sau noaptea, nu știa; cutia izolată fonic era o lume fără răsărituri sau apusuri. A smuls receptorul și l-a dus iute la ureche.

— A plecat de la Beirut în 1965 și s-a întors la Paris, a zis Paul Rousseau. A fost un personaj minor în manifestațiile din ’68. După aceea, DST și-a pierdut interesul față de ea.

— Mai trăiește?

— Se pare.

Inima lui Gabriel a început să bată necontrolat.

— Se pare că *da* sau se pare că *nu?*

— Încă primește pensia de la stat. Cecurile sunt trimise la o adresă din Spania.

— Nu se întâmplă s-o ai, nu?

De fapt, o avea. Charlotte Bettencourt, mama copilului din flori al lui Kim Philby, locuia pe Paseo de la Fuente din Zahara, Spania.

46
ZAHARA, SPANIA

În după-amiaza următoare, puțin după ora două, Charlotte Bettencourt a tras concluzia că era supravegheată de doi bărbați, unul înalt și deșirat, celălalt cu câțiva centimetri mai scund și mai voinic. Kim ar fi fost mândru că îi depistase, dar adevărul era că nu se prea străduiseră să se ascundă. Era aproape ca și cum ar fi vrut ca ea să-i vadă. Doi ruși trimiși s-o răpească sau s-o omoare nu s-ar fi purtat așa. Prin urmare, nu se temea de ei. De fapt, abia aștepta momentul în care ei să nu se mai prefacă și să se prezinte. Până atunci, avea să le zică în gând Rosencrantz și Guildenstern[20], două creaturi ale pământului neînsemnate care funcționau ca una singură.

I-a remarcat pentru prima oară mai devreme în acea dimineață, plimbându-se pe promenadă. A doua oară i-a văzut pe Calle San Juan, unde ședeau sub o umbrelă la una dintre cafenele, fiecare cu ochii lipiți de telefonul mobil, părând că nu observă prezența ei. Și acum iată-i din nou. Charlotte lua prânzul printre portocalii de la Bar Mirador, și cei doi bărbați mergeau pe pietrele din piață spre biserica Santa María de la Mesa. Nu păreau evlavioși, mai ales cel înalt și palid. Poate că erau în căutarea iertării. Păreau să aibă nevoie de așa ceva.

Cei doi bărbați au urcat treptele bisericii – *una, două, trei, patru* – și au dispărut înăuntru. Charlotte a ridicat creionul și a încercat să-și reia lucrul, dar n-a reușit; vederea celor doi bărbați îi stăvilise curgerea cuvintelor. Tocmai scria despre o după-amiază din septembrie 1962, când Kim, în loc să facă dragoste cu ea, se îmbătase. Era neconsolat pentru că Jackie, iubita sa vulpe pe care o ținea ca animal de companie, căzuse de curând de pe terasa apartamentului său și murise, însă Charlotte era convinsă că altceva îl tulbura și insistase să-i spună și ei. „N-ai c-c-cum să înțelegi”, se bâlbâise el, cu gura aproape de paharul cu băutură, cu ochii ascunși de bucla rebelă de pe frunte. „Tot ce am făcut, am făcut datorită c-c-conștiinței.” Ar fi trebuit să știe în acel moment că totul era adevărat, Kim era spion sovietic, Al

Treilea Bărbat, un trădător. Nu l-ar fi disprețuit. Dimpotrivă. L-ar fi iubit cu atât mai mult.

A pus înapoi în geanta din paie creionul și agenda îmbrăcată în vinilin și și-a terminat de băut vinul, în cafenea nu mai era decât un client, un bărbat ca un spiriduș, cu păr ciufulit și o față care nu putea fi descrisă. Vremea era ideală, cald la soare, răcoare la umbra portocalilor. Era perioada din an care îi plăcea cel mai mult lui Charlotte în Zahara, scurta perioadă de climă temperată dintre frigul iernii și arșița verii. Era îmbrăcată cu un pulover de lână și pantaloni de doc cu o nesuferită bandă elastică în talie. Poate că cel mai rău lucru la îmbătrânire era burta pe care era silită s-o care toată ziua, la fel ca amintirile despre Kim. De-abia își mai amintea trupul mlădios, suplu, pe care el îl devora în fiecare după-amiază, înainte să fugă acasă la Eleanor pentru cearta de seară. Îi iubise trupul, chiar și atunci când burta i se umflase. „Crezi că va fi b-b-băiat sau fată?" o întrebase, mângâind-o ușor. Nu că ar fi contat. După două săptămâni el dispăruse.

Bărbatul cu păr ciufulit citea un ziar. Sărmanul mielușel, și-a zis Charlotte. E singur pe lume, la fel ca ea. A fost ispitită să înceapă o conversație, însă cei doi bărbați tocmai ieșeau din biserică în lumina orbitoare din piață. Au trecut în tăcere pe lângă masa ei și au pornit pe panta abruptă de pe Calle Machenga.

La fel a făcut și Charlotte, după ce a achitat nota. Nu încerca să-i urmărească pe cei doi bărbați; era, pur și simplu, cel mai scurt drum spre micul supermarket El Castillo. Înăuntru l-a văzut din nou pe unul dintre bărbați. Era cel căruia îi zicea Rosencrantz, cel mai înalt. Se uita la o cutie cu lapte, ca și cum ar fi căutat data de expirare. Pentru prima dată, Charlotte a simțit junghiul fricii. Poate că se înșelase. Poate că erau o echipă de răpire a SVR-ului, la urma urmei. S-a gândit că Rosencrantz aducea a rus, acum, că avusese ocazia să-l vadă de aproape.

A aruncat repede câteva produse în coș și apoi i-a dat banii unei fete cu sâni mari, cu buricul descoperit și prea mult machiaj. *„La loca"* a șuierat fata cu dispreț în timp ce Charlotte ieșea în stradă cu sacoșele de plastic. Și acolo aștepta

Guildenstern. Rezemat de un portocal, zâmbind.

— *Bonjour,* Madame Bettencourt. Tonul lui era plăcut. A făcut un pas prudent spre ea. Vă cer scuze că vă deranjez, dar mă întrebam dacă am putea vorbi ceva între patru ochi.

Avea ochi albaștri, ca ai lui Kim.

— Să vorbim despre ce? a întrebat ea.

— Chestiunea pe care vreau s-o discut cu dumneavoastră, a zis bărbatul, este foarte delicată.

Charlotte a zâmbit amar.

— Ultima oară când mi-a spus asta cineva…

S-a uitat la bărbatul cu părul ciufulit, care cobora dealul spre ei. Nu-l bănuise. Presupunea că era cineva cu grad mai mare.

Și-a îndreptat privirea spre cel căruia îi zicea Guildenstern, cel cu ochii albaștri ca ai lui Kim.

— Lucrezi pentru guvernul francez? a întrebat.

— Sfinte Dumnezeule, nu!

— Dar unde, atunci?

— Lucrez la Ministerul de Externe britanic.

— Așadar, ești spion. A aruncat o privire spre bărbatul cu păr ciufulit. Și el?

— Mi-e asociat.

— Nu pare britanic.

— Nu este.

— Și Rosencrantz?

— Cine?

— Of, las-o baltă. Și-a auzit resemnarea din voce. Se terminase, în sfârșit. Cum mama naibii m-ați găsit?

Întrebarea ei a părut să-l surprindă pe englez.

— E o poveste lungă, Madame Bettencourt.

— Sunt sigură că este. Sacoșele începuseră să atârne greu. Am dat de vreun necaz?

— N-aș crede.

— Tot ce am făcut, am făcut datorită conștiinței. Se simțea tulburată. Era Kim cel care vorbea sau ea? Și cum rămâne cu…?

Charlotte s-a oprit brusc.

— Cu cine, Madame Bettencourt?

Încă nu, și-a zis. E mai bine să aibă ceva de rezervă, pentru

eventualitatea în care trebuie să-și răscumpere libertatea. N-avea încredere în bărbat și nici n-ar fi trebuit să aibă. Britanicii erau cei mai mari mincinoși lăsați de Dumnezeu pe pământ. Asta o știa sigur.

Cel înalt și palid stătea acum lângă ea. I-a descleștat cu blândețe mâinile de pe sacoșe, i le-a luat și le-a pus în portbagajul unui Renault berlină, după care s-a strecurat agil la volan. Bărbatul cu părul ciufulit s-a așezat în față; Charlotte și cel cu ochi albaștri, în spate. După ce mașina a pornit, s-a gândit la cărțile de pe raftul din alcov și la cutia victoriană de valori de sub birou. Înăuntru se afla un album cu tăieturi din ziare, atât de vechi, încât nu mai mirosea decât a praf. Prânzurile lungi cu băutură de la St. Georges și Normandie, picnicurile de pe dealuri, după-amiezile din intimitatea apartamentului ei, când el lăsa garda jos. Mai erau și opt fotografii îngălbenite ale unui copil, ultima făcută în toamna lui 1984, pe Jesus Lane din Cambridge.

47
ZAHARA – SEVILLA

Mașina a trecut ca fulgerul pe lângă vila lui Charlotte, fără să încetinească. Curtea micuță din față era goală, însă i s-a părut că vede mișcare la una dintre ferestre. Șacali, și-a zis, adunând resturile de pe oase. Se întâmplase, în cele din urmă. Viața ei pășise șovăielnic peste marginea stâncii și se sfărâmase pe fundul văii. Participase de bunăvoie, e adevărat, dar în cele din urmă Kim fusese cel care o trăsese în jos. Charlotte nu era prima; Kim lăsase multe epave umane în urma lui. S-a gândit din nou la cutia victoriană de valori de sub birou. Ei știau, și-a zis. Poate că nu totul, dar știau.

— Unde mergem? a întrebat.

— Nu departe, a răspuns englezul cu ochi albaștri.

Chiar în acel moment, ceasul ei Seiko a scos un sunet strident.

— Pastilele mele! a exclamat Charlotte. Nu pot să plec fără pastilele mele. Să mergem înapoi, vă rog.

— Nu vă faceți griji, Madame Bettencourt.

Bărbatul a scos din buzunarul hainei un flacon de medicamente.

— Acestea?

— Celelalte, vă rog.

I-a dat al doilea flacon. Ea și-a scuturat în palmă o pastilă și a înghițit-o fără apă, lucru care a părut să-l impresioneze. Vila nu se mai vedea. Charlotte s-a întrebat dacă avea s-o mai vadă vreodată. Trecuse mult timp de când se aventurase la distanță mai mare decât putea merge înapoi pe jos. Când era mai tânără, călătorise de-a lungul și de-a latul Spaniei cu mașina – așa era viața pe care banii tovarășului Lavrov i-o oferiseră. Dar acum, că era bătrână și nu mai putea să conducă mașina, lumea i se micșorase. O, ar fi putut să călătorească cu autocarul, dar n-o ispitea, cu toți proletarii ăia transpirați cu sendvișurile lor cu usturoi și copii urlători. Charlotte era socialistă (ba chiar comunistă), însă devotamentul ei față de revoluție nu se extindea la mijloacele de transport.

Valea era înverzită de ploile din iarnă. Rosencrantz n-avea pe volan decât mâna stângă. Cu dreapta bătea nervos darabana pe consola dintre scaune. Îi distrăgea atenția lui Charlotte.

— Întotdeauna face asta? l-a întrebat pe englez, dar el s-a mulțumit să zâmbească.

Se apropiau de bifurcația spre A375. Pe panoul care a fulgerat pe lângă geamul lui Charlotte scria SEVILLA. Rosencrantz a intrat brusc pe banda de ieșire fără să încetinească sau să-și dea osteneala să semnalizeze. La fel și mașina din fața lor, a observat Charlotte, și cea care îi urma.

— Cât mai este? a întrebat.

— O oră și jumătate, a răspuns englezul.

— Poate un pic mai puțin – Charlotte a ridicat o sprânceană disprețuitoare spre Rosencrantz –, la cum conduce el.

Englezul s-a uitat lung peste umăr.

— Sunt tot în urma noastră? a întrebat Charlotte.

— Cine?

Charlotte s-a abținut să mai întrebe o dată. Pilula o făcea somnoroasă, la fel ca și urcușurile și coborâșurile line ale mașinii care gonea pe terenul vălurit, la fel ca soarele cald care-i mângâia un obraz. Și-a lăsat capul pe rezemătoare și a închis ochii. O parte din ea chiar aștepta cu nerăbdare. Nu mai fusese de mult la Sevilla.

S-a trezit și a dat cu ochii de La Giralda, minaretul devenit clopotniță al Catedralei din Sevilla, care se înălța peste Barrio de Santa Cruz, străvechiul cartier evreiesc al orașului. Opriseră pe o stradă laterală îngustă, în fața unei cafenele americane. Charlotte s-a încruntat la firma verde cu alb pe care o vedeai pretutindeni.

— Sunt peste tot, a zis englezul, observându-i reacția.

— Nu și în Zahara. Avem o mentalitate de fortăreață din vârf de deal.

Englezul a zâmbit de parcă îi era cunoscută o astfel de gândire.

— Mă tem că nu putem merge mai departe cu mașina. Sunteți în stare să faceți o mică plimbare pe jos?

— În stare?

Charlotte era tentată să-i spună că mergea pe jos aproape doi kilometri pe zi. De fapt, ar fi putut să-i spună numărul exact de pași pe care-i făcea în fiecare zi, dar nu voia s-o creadă sărită de pe fix.

— Da, e în ordine, a zis ea. Întotdeauna mi-a plăcut să mă plimb prin Sevilla.

Bărbatul scund cu părul dezordonat stătea acum lângă portiera ei, cu solicitudinea unui băiat de serviciu de la hotel. Charlotte i-a acceptat mâna întinsă. Era solidă și uscată, ca și cum el și-ar fi petrecut mult timp săpând în pământ pârjolit de soare.

— Și cumpărăturile mele? a întrebat ea. O să se strice dacă le lăsăm în portbagaj.

Bărbatul scund s-a uitat la ea în tăcere. Era dintre cei care privesc, și-a zis ea, nu dintre cei care vorbesc. Englezul a ridicat o mână spre La Giralda și a zis:

— Pe aici, vă rog.

Purtarea lui politicoasă începea s-o calce pe nervi aproape la fel de mult ca darabana prietenului lui. Toate zâmbetele și farmecul din lume nu puteau să ascundă faptul că o arestaseră. Dacă mai rostea o dată „vă rog", și-a zis, avea să-i arate o mostră din legendara ei furie. Îl speriase chiar și pe Kim.

Au mers pe câteva străduțe, prin inima cartierului, până când au ajuns, în cele din urmă, la un pasaj în stil maur. Dădea într-o curte cu arcade, umbrită și înmiresmată de parfumul portocalelor din Sevilla. Acolo aștepta un bărbat singur, contemplând apa care țâșnea în fântâna arteziană. A ridicat privirea, tresărind, ca și cum ar fi fost surprins de sosirea ei, și a privit-o cu o curiozitate fățișă. Charlotte a făcut la fel, pentru că l-a recunoscut pe loc. Ochii îl trădau. Era israelianul care fusese acuzat de uciderea agentului secret rus la Viena.

— Mă gândeam eu că ești tu, a zis ea, după un moment.

El a zâmbit larg.

— Am spus ceva amuzant?

— Au fost aceleași cuvinte pe care Kim Philby le-a rostit când Nicholas Elliott s-a dus la Beirut să-l acuze că e spion.

— Da, știu, a zis Charlotte. Kim mi-a povestit tot.

48
SEVILLA

Camera în care Gabriel a condus-o pe Charlotte Bettencourt era întunecoasă și lambrisată și avea multe tablouri de proveniență îndoielnică, înnegrite de timp și neglijență. Ediții legate în piele ale unor cărți importante stăteau pe rafturile groase de lemn, iar pe scrinul din secolul al XVII-lea era un orologiu din bronz aurit care arăta ora greșită. Un obiect părea oarecum nepotrivit, o cutie victoriană de valori, din lemn, cu lacul crăpat, așezată pe masa joasă din mijloc.

Charlotte Bettencourt încă n-o observase; se uita în jur cu evidentă dezaprobare. Sau, poate, și-a zis Gabriel, era familiaritate. Numele ei sugera o familie nobilă. La fel și ținuta ei. Chiar și la vârstă înaintată, era foarte dreaptă, ca o dansatoare. În minte, i-a retușat fața ridată și pătată de soare ca să arate de vreo douăzeci și patru de ani, când se dusese la Beirut să se apuce de meseria de jurnalist. Acolo, din motive pe care Gabriel încă nu le putea înțelege, s-a dăruit cuiva de teapa lui Kim Philby. Iubirea era o explicație posibilă pentru atracție. Cealaltă era politica. Sau poate că a fost o combinație a celor două, ceea ce ar face-o, într-adevăr, un adversar formidabil.

— Este a ta? a întrebat ea.

— Poftim?

— Casa asta.

— Mă tem, a zis Gabriel, că sunt adesea silit să mă bazez pe bunătatea străinilor.

— Avem asta în comun.

Gabriel nu și-a putut opri un zâmbet.

— Cine e proprietarul? a întrebat ea.

— Prietenul unui prieten.

— Evreu?

Gabriel a ridicat indiferent din umeri.

— E limpede că e bogat prietenul ăsta.

— Nu așa de bogat cum a fost odată.

— Ce păcat.

A spus asta către orologiul din bronz aurit. Răsucindu-se, l-a cercetat cu atenție pe Gabriel.

— Ești mai scund decât mi-am închipuit.

— Și dumneavoastră.

— Sunt bătrână.

— Avem și asta în comun.

De data aceasta, Charlotte Bettencourt a fost cea care a zâmbit. Dar zâmbetul s-a șters repede când a observat, în cele din urmă, cutia străveche.

— N-aveați dreptul să-mi intrați în casă nepoftiți și să-mi luați lucrurile. Dar, pe de altă parte, presupun că păcatele mele sunt mult mai mari. Și acum se pare că cineva e pe cale să plătească.

Gabriel n-a răspuns, n-a îndrăznit. Charlotte Bettencourt se uita lung la Christopher Keller, care compara ora de pe ceasul său de la mână cu cea de pe orologiu.

— Prietenul tău mi-a spus că e britanic, a zis ea. E adevărat?

— Mă tem că da.

— Și care e interesul tău în această afacere? a vrut ea să știe. Cine te-a autorizat să fii aici?

— În această chestiune, a zis Gabriel, pe un ton imparțial, serviciul de informații britanic și cel israelian lucrează împreună.

— Kim s-ar răsuci în groapă.

Din nou, Gabriel a ales ca răspuns tăcerea. Era mult mai folositor decât să-i spună lui Charlotte Bettencourt ce crede despre părerile lui Kim Philby în privința statului Israel. Ea se uita în continuare la Keller, cu o expresie oarecum uimită.

— Prietenul tău n-a vrut să-mi spună cum ați reușit să mă găsiți. Poate că o vei face tu.

Gabriel a hotărât că nu era nimic rău în asta, trecuse atât de mult timp de atunci.

— V-am găsit numele într-un dosar vechi al MI6.

— Din Beirut?

— Da.

— Kim m-a asigurat că nu știe nimeni de noi.

— S-a înșelat și în această privință, a zis Gabriel cu răceală.

— Cine a fost? Cine ne-a descoperit?

— Numele lui era Arthur Seymour.

Ea a zâmbit răutăcios.

— Kim nu putea să-l sufere.

— Sentimentul era reciproc. Gabriel avea senzația că discută cu un personaj dintr-o diorama istorică. Arthur Seymour l-a bănuit de la început pe Philby că e spion sovietic. Superiorii lui din Londra credeau că ați putea și dumneavoastră să fiți spioană.

— N-am fost. Eram doar o tânără sentimentală, cu credințe puternice. Privirea i-a căzut pe cutia de lemn. Dar știi asta, nu? Știi totul.

— Nu totul, a recunoscut Gabriel.

— Sunt în vreo primejdie juridică? a întrebat ea.

— Sunteți un cetățean francez de vârstă înaintată care locuiește în Spania.

— Au trecut niște bani dintr-o mână în alta.

— Aproape întotdeauna trec.

— Nu și în cazul lui Kim. O, el lua puțini bani, cât să supraviețuiască atunci când avea nevoie. Dar acțiunile sale erau motivate de credința în comunism. Am împărtășit acea credință. La fel ca mulți dintre coreligionarii tăi, domnule Allon.

— Am fost crescut cu acea credință.

— Încă o mai ai? l-a iscodit ea.

— Altă chestiune pentru altă dată.

Ea se uita din nou la cutie.

— Și cum rămâne cu…

— Mă tem că nu vă pot oferi nicio garanție, a zis Gabriel.

— Va fi o arestare? Un proces? Alt scandal?

— Asta e decizia șefului MI6, nu a mea.

— Este fiul lui Arthur Seymour, nu-i așa?

— Da, a zis Gabriel, surprins. Este.

— Ca să vezi. L-am întâlnit o dată, știi.

— Pe Arthur Seymour?

— Nu. Pe fiul lui. Era la barul din Normandie. Kim se purta necuviincios, încercând să-l facă să bea un gin roz. Sunt sigură că nu-și amintește. Era doar un băiețaș și a trecut atâta timp de

atunci. A zâmbit melancolic. Dar punem carul înaintea boilor. Poate că ar trebui să începem cu începutul, domnule Allon. O să te ajute să înțelegi mai bine ce s-a întâmplat.

— Da, a încuviințat Gabriel. Poate că ar trebui.

49
SEVILLA

Începutul, a spus ea, a fost într-un sătuc din apropiere de Nantes, pe Valea Loarei, în vestul Franței. Familia Bettencourt era străveche, cu multe moșii și alte proprietăți. Charlotte era destul de mare ca să-și amintească de soldații germani pe străzile satului și de căpitanul din Wehrmacht, bine-crescut, care fusese cazat în castelul familiei ei. Tatăl lui Charlotte i-a tratat cu respect pe ocupanții germani – cu prea mult respect, după părerea unora din sat – și după război au fost zvonuri despre colaborare. Comuniștii erau foarte puternici în *département*. Copiii din clasa muncitoare o hărțuiau fără milă pe Charlotte, și o dată au încercat să-i taie părul. Poate că ar fi reușit, dacă nu era monseniorul Jean-Marc, care a intervenit în favoarea ei. După mulți ani, o comisie istorică avea să-l acuze pe monsenior, care era prieten cu familia Bettencourt, că a fost și el colaborator.

În 1956 Charlotte s-a mutat la Paris ca să studieze literatura franceză la Sorbona. A fost o toamnă cu cutremure politice. La sfârșitul lui octombrie, trupele israeliene, britanice și franceze au încercat să preia controlul Canalului Suez de la Nasser al Egiptului. Iar la începutul lui noiembrie, tancurile sovietice au intrat în Budapesta ca să strivească Revoluția Ungară. Charlotte a fost de amândouă dățile de partea Moscovei, pentru că era o comunistă ferventă.

A absolvit Sorbona în 1960 și și-a petrecut un an și jumătate scriind recenzii și comentarii politice la o mică revistă literară. Plictisită, i-a cerut tatălui destui bani ca să se mute la Beirut și să devină corespondent străin. Tatăl se săturase de ideile politice ale lui Charlotte – în acel moment de-abia își mai vorbeau – și a fost mai mult decât bucuros să se descotorosească de ea. A ajuns în Liban în ianuarie 1962, a închiriat un apartament în apropiere de Universitatea Americană și a început să trimită articole la câteva publicații franceze de stânga, pe care nu primea aproape nimic. N-avea importanță; trăia din banii familiei. Totuși, tânjea să se remarce ca jurnalistă adevărată. Cerea adesea sfatul

membrilor marii comunități a corespondenților străini, printre care și unuia care bea în barul hotelului Normandie.

— Philby, a zis Gabriel.

— Kim, a răspuns Charlotte. Pentru mine va fi întotdeauna Kim.

Ședea pe marginea unui fotoliu tapițat cu brocart, cu mâinile frumos împreunate deasupra genunchilor și tălpile lipite de podea. Eli Lavon stătea în fotoliul de alături, privind în gol, ca un om care așteaptă pe un peron un tren ce are o mare întârziere. Mihail părea că se înfruntă din priviri cu un personaj dintr-unul dintre tablourile înnegrite, o copie proastă după El Greco. Keller, prefăcându-se indiferent, deschisese capacul din spatele orologiului din bronz aurit și își făcea de lucru cu mecanismul.

— Erați îndrăgostită de el? a întrebat Gabriel, care se plimba agale prin cameră.

— De Kim? Până peste urechi.

— De ce?

— Pentru că nu era tatăl meu, presupun.

— Știați că era spion sovietic?

— Nu vorbi prostii. Kim nu mi-ar fi încredințat niciodată acest secret.

— Dar cu siguranță trebuie să fi bănuit.

— L-am întrebat o dată și apoi n-am mai făcut-o niciodată. Dar era limpede că suferea mult. Avea cele mai urâte coșmaruri după ce făcea dragoste cu mine. Și felul cum bea… nu mai văzusem niciodată așa ceva.

— Când v-ați dat seama că sunteți însărcinată?

— La începutul lui noiembrie. Am așteptat până la sfârșitul lui decembrie ca să-i spun.

— Cum a reacționat?

— Aproape că ne-a omorât pe amândoi. În acel moment era la volan, a explicat. O femeie nu trebuie niciodată să-i spună iubitului ei că e însărcinată când el conduce. Mai ales când iubitul e beat.

— A fost furios?

— S-a prefăcut că e. De fapt, cred că avea inima frântă. Ziceți

ce vreți despre Kim, dar și-a adorat copiii. Probabil s-a gândit că n-o să-l vadă niciodată pe cel pe care îl purtam în pântec.

Probabil, a remarcat Gabriel.

— I-ați cerut ceva?

— Lui Kim Philby? Nu m-am ostenit. Era la pământ cu banii. Nu exista nicio posibilitate de sprijin sau de căsătorie. Am știut că, dacă nasc copilul, va trebui să am grijă singură de el.

Ziua de naștere a lui Philby era de Anul Nou. Împlinea cincizeci și unu de ani. Charlotte sperase să petreacă cel puțin câteva minute cu Kim, dar a sunat-o să spună că nu poate să vină la ea. Căzuse în noaptea dinainte, de două ori, avea capul spart și ochii învinețiți. S-a folosit de înfățișarea îngrozitoare ca scuză ca să n-o vadă în următoarele două săptămâni. Adevăratul motiv al absenței lui era sosirea la Beirut a lui Nicholas Elliott.

— Când l-ați revăzut?

— Pe 23.

— Ziua în care a fugit din Beirut.

Ea a încuviințat din cap.

— Kim a venit la mine la sfârșitul după-amiezii. Arăta mai rău ca oricând. Ploua cu găleata și era ud până la piele. A spus că nu poate să stea decât câteva minute. Trebuia să se întâlnească cu Eleanor la cină acasă la prim-secretarul ambasadei britanice. Am încercat să fac dragoste cu el, dar m-a împins deoparte și a cerut de băut. Apoi mi-a spus că Nicholas l-a acuzat că e spion sovietic.

— A tăgăduit?

— Nu, a subliniat Charlotte. N-a tăgăduit.

— Cât de multe v-a spus?

— Mult mai multe decât ar fi trebuit. Și apoi mi-a dat un plic.

— Ce era în el?

— Bani.

— Pentru prunc?

Ea a încuviințat încet din cap.

— A spus de unde îi are?

— Nu. Dar, dacă ar fi să ghicesc, erau de la Petuhov, contactul lui din KGB la Beirut. Kim a plecat mai târziu în

noaptea aceea la bordul unui cargou sovietic. *Dolmatova.* Nu l-am mai văzut niciodată.

— Niciodată?

— Nu, domnule Allon. Niciodată.

Când s-a aflat de dezertarea lui Philby, a continuat Charlotte, s-a gândit un moment să scrie un articol personal exclusiv.

— Kim Philby pe care l-am iubit, genul acesta de aiureli.

În loc de asta, a scris două articole în care nu se referea la relația lor personală și a așteptat să vină pe lume copilul lor. A născut într-un spital din Beirut, singură, la sfârșitul lunii aprilie 1963.

— Nu le-ați spus celor din familie?

— Nu atunci.

— Ambasada franceză?

— Au fost făcute declarațiile cuvenite și s-a emis un pașaport.

— A existat un certificat de naștere, presupun.

— Desigur.

— Și ce-ați trecut la numele tatălui?

— Philby, a răspuns ea pe un ton ușor sfidător. Harold Adrian Russell.

— Și numele copilului?

— Bettencourt, a răspuns ea evaziv.

— Și prenumele? a insistat Gabriel. Numele de botez?

Charlotte Bettencourt s-a uitat lung la cutia de lemn.

— Știi deja numele copilului, domnule Allon. Te rog, nu mă pune să săvârșesc încă un act de trădare.

Gabriel n-a făcut asta. Nici atunci, nici altă dată.

— V-ați întors în Franța în 1965, a îndemnat-o să continue.

— Iarna.

— Unde v-ați dus?

Într-un sătuc din apropiere de Nantes, a spus ea, pe Valea Loarei din vestul Franței.

— Părinții trebuie să fi fost surprinși.

— Asta e puțin spus. Tata m-a dat afară și mi-a spus să nu mă mai întorc.

— Le-ați spus părinților numele tatălui copilului?

— Dacă le-aș fi spus, a zis ea, n-aș fi făcut decât să înrăutățesc

lucrurile.

— Ați spus cuiva?

— Nu. N-am spus nimănui. *Niciodată.*

— Și certificatul de naștere?

— L-am *pierdut.*

— Cât de convenabil.

— Da.

— Ce s-a întâmplat în realitate cu el?

Ea s-a uitat spre cutia de lemn, apoi și-a întors privirea. În curte, trei paznici stăteau ca niște statui în întunericul care se îngroșa. Eli Lavon încă aștepta trenul, însă Keller și Mihail se holbau fascinați la Charlotte Bettencourt. Orologiul se oprise de-a binelea. La fel, se părea, și inima lui Gabriel.

— Unde v-ați dus apoi?

Înapoi la Paris, a răspuns ea, de această dată cu un copil în brațe. Au locuit într-o magherniță din Cartierul Latin. Era tot ce își putea permite Charlotte acum, când tatăl nu-i mai dădea bani. Mama îi strecura câțiva franci ori de câte ori venea în vizită, dar tatăl nu recunoștea existența copilului. Se părea că nici Kim. Dar, cu fiecare an care trecea, copilul semăna tot mai mult cu el. Ochii foarte albaștri, bucla rebelă. Avea chiar și o ușoară bâlbâială, care a dispărut pe la opt ani. Charlotte a abandonat jurnalismul și s-a dedicat partidului și revoluției.

Nu prea aveau bani, dar nu le trebuia mare lucru. Erau la Paris, și orașul cel minunat era al lor. Obișnuiau să joace împreună un joc prostesc, să numere pașii dintre locurile lor preferate. Câți pași sunt de la Louvre până la Notre-Dame? Câți pași sunt de la Arc de Triomphe până la Place de la Concorde? De la Tour Eiffel până la Les Invalides?

Erau optzeci și șapte de pași între maghernița lor și curtea clădirii, a spus Charlotte, și alți treizeci și opt până la ușa care dădea pe Rue Saint-Jacques. Unde, într-o zi toridă de vară a anului 1974, când cei mai mulți dintre parizieni fuseseră destul de înțelepți ca să părăsească orașul, aștepta un bărbat.

— În ce dată? a întrebat Gabriel.

— August, a răspuns Charlotte. Era a doua zi după demisia lui Nixon.

— Asta înseamnă zece.
— Dacă zici tu.
— Și numele bărbatului?
— Cu ocazia aceea s-a prezentat ca fiind tovarășul Lavrov.
— Și cu alte ocazii?
Sașa, a răspuns ea. Își spunea Sașa.

50
SEVILLA

Era slab – slab ca din gulag, a zis Charlotte – și palid ca ceara. Câteva șuvițe de păr pleoștit, nespălat, îi erau lipite pe cap și avea fruntea lată, dându-i un aer de inteligență superioară. Ochii erau mici și tiviți cu roșu, dinții cenușii și zimțați. Avea o haină de tweed, prea groasă pentru căldura cumplită, și o cămașă care fusese cândva albă și arăta ca și cum a fost spălată de prea multe ori într-un lighean. Barba îi era neîngrijită.

— Barba?

— Avea una mică.

A arătat cu degetul mare și arătătorul de la buza de sus până la bărbie.

— Ca Lenin? a întrebat Gabriel.

— Un Lenin mai tânăr. Lenin în exil. Lenin la Londra.

— Și ce îl aducea la Paris?

— A spus că are o scrisoare.

— De la Philby?

— N-a rostit numele. A spus că scrisoarea este de la un bărbat pe care l-am cunoscut la Beirut. Un jurnalist englez celebru. Ea a coborât vocea până la un registru masculin și a adăugat, cu un puternic accent rusesc: „Am putea să vorbim într-un loc mai retras? Chestiunea pe care vreau să o discut are o natură foarte delicată." I-am propus braseria de peste drum – vorbea din nou cu vocea normală dar mi-a spus că ar fi mai bine acasă la mine. I-am explicat că e o locuință modestă. A spus că știe deja asta.

— Implicația fiind că vă urmărea de ceva vreme.

— El e din lumea ta, nu dintr-a mea.

— Și scrisoarea?

Era bătută la mașină, ceea ce Kim nu făcea de obicei, și nesemnată. Chiar și așa, ea a știut că vorbele sunt ale lui. Își cerea iertare că o amăgise la Beirut și spunea că dorește să reia relația. Ca parte a acestei reluări, dorea să-și vadă copilul. Din motive evidente, scria el, întâlnirea nu putea să aibă loc în

Franța.

— Voia să mergeți la Moscova?

— Nu eu. Doar copilul.

— Și ați fost de acord?

— Da.

— De ce?

Ea n-a răspuns.

— Pentru că încă erați îndrăgostită de el? a sugerat Gabriel.

— De Kim? Atunci nu, nu mai eram. Dar iubeam încă *ideea* lui Kim.

— Și ce idee era aceea?

— Devotamentul față de revoluție. A tăcut un pic, apoi a adăugat: Sacrificiul.

— N-ați pomenit trădarea.

Ignorând remarca lui, i-a explicat că Sașa și copilul au plecat din Paris în seara aceea, cu un tren spre Germania. Au trecut în sectorul estic cu mașina, au mers până la Varșovia și apoi au zburat la Moscova, copilul cu un pașaport rus fals. Apartamentul lui Philby era în apropiere de Piața Pușkin, ascuns pe o alee îngustă din apropierea unei biserici vechi, între strada Tverskaia și Iazurile Patriarhului. Locuia acolo cu Rufina, soția lui rusoaică.

— Cea de-a patra, a adăugat acru Charlotte Bettencourt.

— Cât de mult timp…?

— Trei zile.

— Presupun că a mai fost o vizită.

— De Crăciun, în același an.

— Din nou la Moscova?

— Zece zile, a zis ea, încuviințând din cap.

— Și apoi?

— În vara următoare. O lună.

— O lună e foarte mult timp.

— Mi-a fost greu, recunosc.

— Și după aceea?

— Sașa a venit din nou la Paris să mă vadă.

S-au întâlnit pe o bancă din parc, așa cum Philby se întâlnise

cu Otto cu patru decenii mai înainte. Banca nu era în Regent's Park, ci în Jardin des Tuileries. Sașa a spus că a primit ordin de la Centrala din Moscova să întreprindă o strădanie istorică în numele păcii internaționale. Kim avea să-i fie partener în această strădanie. Era dorința lui Sașa, și a lui Kim, ca Charlotte să li se alăture.

— Și care vă era rolul în această strădanie?

— O scurtă căsătorie. Și un enorm sacrificiu.

— Cine era norocosul mire?

— Un englez dintr-o familie cu relații sus-puse, care credea și el în pace.

— Prin asta vreți să spuneți că era agent KGB.

— Natura afilierii lui la Moscova nu mi-a fost precizată niciodată. Tatăl lui îl cunoscuse pe Kim la Cambridge. Era, nu încape vorbă, foarte radical și homosexual. Dar asta nu conta. Nu avea să fie o căsătorie reală.

— Unde v-ați căsătorit?

— În Anglia.

— La biserică?

— Civil.

— A participat și familia dumneavoastră?

— Firește că nu.

— Și cât a durat această uniune?

— Doi ani. Cuplul nostru nu fusese ales în ceruri, domnule Allon. Fusese ales de Centrala din Moscova.

— Ce a precipitat divorțul?

— Adulterul.

— Cât de potrivit.

— Aparent. Am fost surprinsă în flagrant delict cu unul dintre cei mai buni prieteni ai soțului meu. De fapt, a fost scandal, nu glumă. La fel și faptul că beam mult, ceea ce m-a făcut nepotrivită să fiu mamă. Pentru binele copilului, am acceptat să renunț la custodie.

A urmat o perioadă de înstrăinare lungă și dureroasă, astfel încât copilul să devină englez desăvârșit. Charlotte a rămas la Paris o vreme. Apoi, la ordinul Centralei din Moscova, s-a mutat într-un *pueblo blanco*[21] din munții Andaluziei, unde să n-o poată

găsi nimeni. La început au fost scrisori, dar curând au încetat. Sașa a pretins că încetinesc tranziția.

Din când în când, Charlotte primea vești vagi, amabile, cum a fost cea care a venit în 1981, despre admiterea la o universitate britanică prestigioasă. Nu era precizată universitatea, dar Charlotte știa destule despre trecutul lui Kim ca să facă o presupunere rezonabilă. Fără știrea lui Sașa, s-a întors în Anglia în 1984 și a ajuns la Cambridge. Și acolo, pe Jesus Lane, a zărit copilul trădării, copilul lui Philby, mergând prin umbra aruncată de un zid înalt din cărămidă, cu o buclă rebelă acoperindu-i un ochi foarte albastru. Cu aparatul ei de fotografiat, Charlotte a făcut pe furiș o poză.

— A fost ultima dată când…

Vocea i s-a stins.

— Și după Cambridge? a întrebat Gabriel.

Charlotte a primit vestea că strădania a fost încununată de succes. Nu i s-a spus niciodată în care departament al serviciilor de informații britanice lucra, însă a presupus că era MI6. Kim, a zis ea, n-ar fi ales niciodată MI5, nu după felul în care îl urmăriseră atât de neobosit.

— Și n-ați avut niciun contact în toți acești ani?

— Din când în când primesc o scrisoare, câteva rânduri găunoase compuse, fără îndoială, la Centrala din Moscova. Nu conțin nicio informație despre munca ei sau despre viața personală, nimic ce aș putea folosi pentru a…

— Găsi copilul pe care l-ați abandonat? Remarca a rănit-o. Îmi pare rău, Madame Bettencourt, nu înțeleg cum…

— Așa e, domnule Allon. Nu înțelegi.

— Poate că reușiți să-mi explicați.

— Erau alte vremuri. Lumea era diferită. *Ei* erau diferiți.

— Cine?

— Rușii. În ce ne privea, Moscova era centrul universului. Ei aveau să schimbe lumea, iar noi eram obligați să-i ajutăm.

— Să ajutați KGB-ul? Erau monștri, a zis Gabriel. Încă sunt.

Răspunsul fiind doar tăcere, Gabriel a întrebat când a primit ultima scrisoare.

— Acum vreo două săptămâni.

Gabriel și-a ascuns îngrijorarea.

— Cum a ajuns la dumneavoastră?

— Printr-un bădăran pe nume Karpov de la *rezidentura* din Madrid. M-a informat, de asemenea, că Centrala din Moscova ar vrea să petrec o vacanță lungă în Rusia.

— De ce acum? a întrebat Gabriel.

— Știi asta mai bine decât mine, domnule Allon.

— Sunt surprins că nu au venit după dumneavoastră mai demult.

— A făcut parte din aranjamentul inițial cu Kim și Sașa. Nu doream să trăiesc în Uniunea Sovietică.

— Poate că nu era chiar așa o utopie marxistă, la urma urmei.

Charlotte Bettencourt a încasat dojana lui într-o tăcere pocăită. În jurul lor, Sevilla începea să se miște, în aer plutea muzică, iar din barurile și cafenelele dintr-o piață din apropiere venea clinchetul paharelor și tacâmurilor. Adierea serii se învârtejea prin curte. A adus în încăpere parfumul portocalelor și, brusc, sunetul râsului unei femei tinere. Charlotte Bettencourt a înclinat capul în așteptare, ascultând cum râsul se stingea. Apoi s-a uitat la cutia victoriană de pe masă.

— A fost un cadou de la Kim, a zis după un moment. A găsit-o într-o prăvălioară din cartierul creștin din Beirut. E foarte potrivită, nu crezi? Numai Kim era în stare să-mi dea o cutie în care să-mi încui secretele.

— Și pe ale lui, a zis Gabriel. A ridicat capacul și a scos un teanc de plicuri legate cu o panglică violetă decolorată. Scria mult, nu-i așa?

— În primele săptămâni ale poveștii noastre de dragoste primeam uneori și câte două scrisori pe zi.

Gabriel a băgat din nou mâna în cutie. De data asta a scos o singură foaie de hârtie, un certificat de naștere de la spitalul Saint George din Beirut, cel mai vechi din Liban, cu data 26 mai 1963. A arătat numele de botez al copilului.

— A fost schimbat vreodată? a întrebat.

— Nu, a răspuns ea. Se nimerise să fie destul de englezesc.

— La fel ca al dumneavoastră.

Gabriel a băgat iar mâna în cutia cu secretele lui Kim Philby.

De această dată a scos un certificat de căsătorie britanic din aprilie 1977.

— O nuntă primăvara. Trebuie să fi fost minunat.

— A fost destul de restrânsă, de fapt.

Gabriel a arătat numele de familie al mirelui.

— Presupun că l-ați luat și dumneavoastră, și copilul.

— Pentru o vreme, a răspuns ea. Am redevenit Charlotte Bettencourt după divorț.

— Dar nu…

— Asta ar fi fost dăunător, a zis ea, tăindu-i vorba. La urma urmei, întregul rost al căsătoriei era să obțină un nume și un pedigri care să-i deschidă porțile unei universități de elită și ale Serviciului Secret de Informații.

Gabriel a pus certificatul de căsătorie alături de certificatul de naștere și de scrisorile de dragoste ale lui Philby. Apoi a băgat ultima dată mâna în cutie și a scos un instantaneu Kodak datat octombrie 1984. Până și Gabriel putea să vadă asemănarea – cu Philby, incontestabil, dar și cu Charlotte Bettencourt.

— Ați făcut fotografia și apoi ați plecat? a întrebat. N-ați vorbit?

— Ce-aș fi putut să spun?

— Ați fi putut să-i cereți iertare. Ați fi putut să puneți capăt.

— De ce să fac așa ceva, după tot ce am sacrificat? Nu uita, Războiul Rece era în momentul cel mai critic.

Reagan cowboy-ul era la Casa Albă. Americanii turnau cu nemiluita rachete nucleare în Europa de Vest.

— Și pentru asta, a spus Gabriel cu răceală, erați pregătită să renunțați la fiica dumneavoastră?

— Nu era doar a mea, era și a lui Kim. Eu eram doar un militant de salon, dar nu și ea. Ea era adevărată. Avea trădarea în sânge.

— La fel ca dumneavoastră, Madame Bettencourt.

— Tot ce am făcut, a zis ea, am făcut datorită conștiinței.

— E evident că nu aveți așa ceva. Și nici Philby n-a avut.

— Kim, a zis ea. Pentru mine va fi întotdeauna Kim.

Se uita la fotografie. Nu cu durere, și-a zis Gabriel, ci cu mândrie.

— De ce? a întrebat el. De ce ați făcut-o?

— Există vreun răspuns pe care l-ai găsi mulțumitor?

— Nu.

— Atunci, domnule Allon, poate că ar trebui să-l lăsăm trecutului.

— Da, a zis Gabriel. Poate că ar trebui.

Partea a treia
PE MALUL FLUVIULUI

51
SEVILLA – LONDRA

A doua zi dimineață erau câteva curse aeriene între Sevilla și Londra, însă Gabriel și Christopher Keller au mers cu mașina la Lisabona, presupunând că Centrala din Moscova verifica listele de pasageri care plecau din Spania. Keller a plătit biletele cu un card de credit pe numele Peter Marlowe, numele său operativ din MI6. Nu i-a informat pe cei din Vauxhall Cross că urmează să revină pe teritoriul britanic, iar Gabriel nu și-a avertizat echipa de la Londra. Nu avea alt bagaj, în afară de servieta diplomat dată de Birou. În compartimentul secret erau ascunse trei lucruri luate din cutia de valori victoriană pe care Kim Philby i-o dăruise lui Charlotte Bettencourt când împlinise douăzeci și cinci de ani. Un certificat de naștere, un certificat de căsătorie și o fotografie făcută fără știrea subiectului pe Jesus Lane, în Cambridge. Pe BlackBerry-ul lui Gabriel erau fotografiile celorlalte obiecte. Scrisorile de dragoste stupide, carnetele cu însemnări, începutul unui volum de amintiri, multe fotografii intime ale lui Philby, făcute în apartamentul din Beirut al lui Charlotte Bettencourt. Madame Bettencourt era în casa din Sevilla, sub protecția Biroului.

Avionul a aterizat pe Heathrow la zece și câteva minute. Gabriel și Keller au trecut pe la controlul pașapoartelor separat și s-au întâlnit în haosul de la terminalul Sosiri. După câteva secunde, BlackBerry-ul de la MI6 al lui Keller a semnalat primirea unui mesaj.

— Ne-au descoperit.

— De la cine e?

— Nigel Whitcombe. Probabil că mi-a urmărit cardul de credit. Se oferă să ne ducă în oraș.

— Spune-i mulțumesc, dar nu.

Keller s-a uitat încruntat la coada de la taxiuri.

— Ce-ar fi rău în asta?

— Depinde dacă rușii l-au urmărit sau nu pe Nigel de la Vauxhall Cross.

— Uite-l.

Keller a arătat cu capul spre Fordul cu cinci uși care aștepta în fața ușilor terminalului, semnalizând cu farurile. Gabriel l-a urmat fără tragere de inimă afară și s-a urcat pe bancheta din spate. Un moment mai târziu, goneau pe M40 spre centrul Londrei. Ochii lui Whitcombe i-au întâlnit pe ai lui Gabriel în oglinda retrovizoare.

— Șeful mi-a zis să vă duc la casa conspirativă din Stockwell.

— Nu mergem nicăieri aproape de ea. Du-mă mai bine pe Bayswater Road.

— Nu-i cea mai sigură dintre casele conspirative.

— Nici a voastră nu-i, a mormăit în barbă Gabriel. Norii erau joși și grei, și încă nu se luminase de-a binelea. Cât are de gând șeful tău să mă facă să aștept?

— Până la prânz are ședință cu Comisia mixtă de supraveghere a activității serviciilor de informații. După aceea se duce în Downing Street pentru un prânz neoficial cu prim-ministrul.

Gabriel a înjurat în șoaptă.

— Să-i spun să anuleze prânzul?

— Nu. E important să se țină de programul normal.

— Sună rău.

— Chiar este, a zis Gabriel. Cum nu se poate mai rău.

Într-adevăr, casa conspirativă a Biroului de pe Bayswater Road nu mai era întru totul sigură. De fapt, Gabriel o folosise atât de des, încât Departamentul Administrativ o numea domiciliul lui londonez. Trecuseră șase luni de când stătuse ultima oară acolo. Se întâmplase în seara în care el și Keller se întorseseră la Londra după eliminarea lui Saladin în fortăreața acestuia din Maroc. Gabriel ajunsese la casa conspirativă și o găsise pe Chiara așteptându-l. Luaseră cina la miezul nopții, el dormise câteva ore, iar dimineața, în dreptul barierei de securitate de pe Downing Street, el și Keller omorâseră un terorist al ISIS înarmat cu un dispozitiv de dispersie radiologică, o bombă radioactivă. Împreună, salvaseră Marea Britanie de la o catastrofă. Acum îi aduceau una în prag.

Departamentul Administrativ lăsase câteva alimente neperisabile în cămară și un Beretta de 9 mm în dulapul din dormitor. Gabriel a încălzit o conservă de *minestrone,* în timp ce Keller, de la fereastra camerei de zi, se uita la mașinile de pe stradă și la bărbatul, care arăta vag a rus, așezat pe o bancă din Hyde Park. Bărbatul a plecat de pe bancă la douăsprezece și jumătate și i-a luat locul o femeie. Keller a vârât în Beretta încărcătorul plin și a pus un glonț pe țeavă. La acest sunet, Gabriel și-a ițit capul în cameră și a ridicat o sprânceană, întrebător.

— Poate că Nigel avea dreptate, a zis Keller. Poate că ar trebui să mergem la una dintre casele noastre conspirative.

— MI6 n-are niciuna. Nu mai are.

— Atunci să mergem altundeva. Locul ăsta îmi dă fiori.

— De ce?

— Ea, a zis Keller, arătând spre parc.

Gabriel s-a dus la fereastră.

— O cheamă Aviva. E dintre ai noștri.

— Când ai contactat filiala voastră?

— N-am contactat-o. Cei din bulevardul Regele Saul trebuie să le fi spus că vin în oraș.

— Să sperăm că rușii nu trăgeau cu urechea.

Peste douăzeci de minute, femeia a plecat de pe bancă și s-a întors bărbatul de dinainte.

— El e Nir, a zis Gabriel. E principalul bodyguard al ambasadorului.

Keller s-a uitat la ceas. Era aproape unu.

— Cât durează prânzul pe care îl ia prim-ministrul cu șeful serviciului de informații?

— Depinde de ce au în program.

— Și dacă șeful informațiilor îi mărturisește prim-ministrului că serviciul său a fost total penetrat de ruși? Keller a clătinat ușurel din cap. O să trebuiască să reconstruim MI6 din temelie. Ăsta o să fie scandalul care va pune capăt tuturor celorlalte scandaluri.

Gabriel tăcea.

— Crezi că o să-i supraviețuiască? a întrebat Keller.

— Graham? Presupun că depinde de felul în care se descurcă.

— O arestare și un proces ar fi supărătoare.

— Ce altă opțiune are?

Keller n-a răspuns; se holba la telefon.

— Graham a plecat din Downing Street. E pe drum. De fapt, a zis Keller, ridicând privirea de la telefon, uite-l că vine.

Gabriel s-a uitat la limuzina Jaguar care se apropia.

— A fost repede.

— Trebuie să fi sărit peste budincă.

Mașina s-a oprit la intrarea clădirii. Graham Seymour a coborât cu un aer sumbru.

— Arată ca și cum s-ar duce la o înmormântare, a zis Keller.

— Încă o înmormântare, a adăugat Gabriel.

— Te-ai gândit cum să-i spui?

— Nu-i nevoie să rostesc niciun cuvânt.

Gabriel a deschis servieta diplomat și a scos din compartimentul secret trei lucruri. Un certificat de naștere, un certificat de căsătorie și o fotografie făcută fără știrea subiectului pe Jesus Lane din Cambridge. Era rău, și-a zis Gabriel. Cum nu se poate mai rău.

52
BAYSWATER ROAD, LONDRA

Certificatul de naștere era eliberat de spitalul Saint George din Beirut, pe 26 mai 1963. Seria pe el BETTENCOURT, CHARLOTTE, mamă, și PHILBY, HAROLD ADRIAN RUSSELL, tată. Copilul cântărea la naștere un pic mai puțin de 3,500 kilograme. I-au dat numele REBECCA. A luat numele de familie al mamei, nu al tatălui (pe atunci el era însurat cu altcineva), însă a luat alt nume de familie când BETTENCOURT, CHARLOTTE s-a măritat cu un anume MANNING, ROBERT, cununie civilă, la Londra, pe 2 noiembrie 1976. O simplă verificare a registrelor de înscriere la Universitatea Cambridge a confirmat că o MANNING, REBECCA s-a înscris la Trinity College în toamna lui 1981. Și o verificare a registrelor de imigrare ale Marii Britanii a confirmat, de asemenea, că o BETTENCOURT, CHARLOTTE a intrat în țară în 1984. În timpul scurtei sale șederi a fotografiat-o pe MANNING, REBECCA pe când mergea pe Jesus Lane, fotografie pe care i-a dat-o lui ALLON, GABRIEL într-o casă din Sevilla. Asta dovedind fără umbră de îndoială că șefa filialei MI6 din Washington era fiica nelegitimă a celui mai mare spion din istorie și mai longeviv agent de penetrare al rușilor, în jargonul meseriei, o cârtiță.

— În afară de cazul în care, a spus Gabriel, ai altă explicație.

— Cum ar fi?

— Că MI6 știa de ea de la început. Că ai deturnat-o și o folosești împotriva Centralei din Moscova. Că ea este cel mai mare agent dublu din istorie.

— Măcar de-ar fi adevărat.

Seymour se holba la fotografie, aproape nevenindu-i să creadă.

— E ea? a întrebat Gabriel.

— N-ai întâlnit-o niciodată în calitate profesională?

— N-am avut plăcerea.

— E ea, a zis Seymour după un moment. O versiune mai

tânără, desigur, dar e fără îndoială Rebecca Manning.

Era prima oară că îi rostea numele.

— Ai bănuit vreodată…?

— Că e spion rus? Că e fiica din flori a lui Kim Philby?

Gabriel n-a zis nimic.

— În astfel de momente se fac liste, a zis Seymour, cam ca atunci când bănuiești că te înșală nevasta. El să fie? Sau el?

— Și cum e cu *ea?* a zis Gabriel, arătând cu capul spre fotografie.

— Eu am fost cel care a făcut-o pe Rebecca șefa filialei noastre din Washington. Nu mai e nevoie să spun că n-aveam nicio îndoială în privința loialității ei.

Keller se holba la Bayswater Road, ca și cum n-ar fi fost conștient că cei doi ași ai spionajului se înfruntau, așezați de-o parte și de alta a măsuței de cafea din placaj.

— Fără îndoială, a zis Gabriel, i-ai verificat amănunțit dosarul înainte să-i oferi postul.

— Desigur.

— Nimic negativ?

— Dosarul ei de personal e curat ca lacrima.

— Și cum e cu copilăria ei? S-a născut la Beirut și mama era cetățean francez care a dispărut din viața ei când era mică.

— Însă Robert Manning făcea parte din genul potrivit de familie.

— De aceea l-a ales Philby, a remarcat Gabriel.

— Iar îndrumătorii ei de la Cambridge o apreciau foarte mult.

— Philby i-a ales și pe ei. Știa cum să apese pe butoane ca să obțină pentru Rebecca o slujbă la MI6. O făcuse el însuși odinioară. Gabriel a ridicat certificatul de naștere. Cei care au verificat-o n-au observat niciodată că numele mamei ei apare în telegramele din Beirut trimise de tatăl tău? A citat din memoria sa prodigioasă: „Numele celeilalte femei este Charlotte Bettencourt. Am aflat de la o sursă de încredere că Mademoiselle Bettencourt este acum gravidă în șapte luni."

— Evident, a zis Seymour, cei care au verificat-o n-au făcut legătura.

— O simplă analiză a sângelui ar fi de ajuns.

— Eu n-am nevoie de nicio analiză a sângelui. Seymour s-a uitat la fotografia Rebeccăi Manning la Cambridge. Fața ei este cea pe care am văzut-o la barul din Normandie când eram copil.

— Apropo, mama ei își amintește de tine.

— Zău?

— Își amintește și de tatăl tău.

Seymour a aruncat fotografia pe măsuța pentru cafea.

— Unde e ea acum? Tot la Sevilla?

Gabriel a încuviințat.

— Am recomandat să stea acolo până o arestezi pe Rebecca. Dar în locul tău m-aș grăbi. Rușii ar putea observa că nu mai este în Zahara.

— S-o arestez pe Rebecca Manning? a întrebat Seymour. Sub ce acuzație? Că e fiica nelegitimă a lui Kim Philby?

— E o cârtiță a rușilor, Graham. Găsește o scuză ca s-o aduci la Londra, ceva care să nu-i trezească bănuielile, și aresteaz-o în clipa în care coboară din avion pe Heathrow.

— Rebecca a *spionat* vreodată cu adevărat pentru ruși?

— Sigur că da.

— Am nevoie de dovezi, a zis Seymour. Altfel, tot ce am e o poveste tristă despre un copil care a fost spălat pe creier de KGB ca să completeze munca tatălui trădător.

— Aș citi o astfel de poveste.

— Din păcate, la fel ar face și o grămadă de alți oameni. Seymour a tăcut o clipă, apoi a adăugat: Și reputația Serviciului Secret de Informații ar fi distrusă.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Gabriel a fost cel care a spart-o.

— Pune-o sub supraveghere totală, Graham. Persoana, computerul, telefonul. Pune-i microfoane acasă și în birou. În cele din urmă, o să calce strâmb.

— Uiți cine e tatăl ei?

— Eu am fost cel care și-a dat seama.

— E un copil-minune, a zis Seymour. Philby n-a călcat niciodată strâmb, și n-o s-o facă nici ea.

— Sunt sigur că tu și Christopher vă veți gândi la ceva. Gabriel a lăsat certificatul de naștere să cadă peste fotografie.

Trebuie să prind avionul și am acasă mai multe chestiuni presante de care trebuie să mă ocup.

Seymour a izbutit să zâmbească.

— Nu ești nici măcar un pic tentat?

— Să ce?

— Să isprăvești ce-ai început?

— O să aștept filmul. Și apoi, am o presimțire urâtă despre cum o să iasă treaba. Gabriel s-a ridicat încet în picioare. Dacă nu te superi, trebuie să încui. Cei de la Administrativ vor strecura în dosarul meu o scrisoare răutăcioasă dacă te las aici.

Seymour a rămas pe scaun. Se uita gânditor la ceas.

— N-ai cum să mai prinzi acum zborul El Al de la trei și jumătate. Ce-ar fi să mai stai aici câteva minute și să-mi spui ce-ai face tu?

— În ce privință?

— S-o prinzi cu mâța-n sac pe fiica lui Kim Philby.

— Asta-i partea ușoară. Nu trebuie decât să prinzi un spion ca să prinzi un spion.

— Cum?

— Cu un Ford Explorer, a zis Gabriel. Pe Rue Saint-Denis din Montréal.

Seymour a zâmbit.

— Sunt numai ochi și urechi. Zi mai departe.

53
STRADA NARKISS, IERUSALIM

Era aproape miezul nopții când mașina cu escortă a lui Gabriel a ajuns pe strada Narkiss. O limuzină blindată era parcată în fața clădirii lui, iar sus, în apartament, o lumină slabă ardea în bucătărie. Ari Shamron ședea singur la măsuța de cafea. Era îmbrăcat, ca de obicei, cu o pereche de pantaloni de doc călcați, o cămașă de pânză albă cu nasturi și o geacă de piele cu o ruptură nereparată pe umărul stâng. Pe masă, în dreptul lui, se aflau un pachet nedesfăcut de țigări turcești și vechea lui brichetă Zippo. Bastonul din lemn de măslin era rezemat de scaunul din fața sa.

— Știe cineva că ești aici? a întrebat Gabriel.

— Soția ta știe. Copiii dormeau când am ajuns. Shamron l-a privit pe Gabriel prin ochelarii urâți, cu rame de oțel. Îți sună cunoscut?

Gabriel a ignorat întrebarea.

— De unde ai știut că mă întorc în noaptea asta?

— Am o sursă la nivel înalt. Shamron s-a oprit, apoi a adăugat: O cârtiță.

— Doar una?

Shamron a zâmbit pe jumătate.

— Sunt surprins că nu m-ai așteptat la Ben Gurion.

— Nu voiam să fiu băgăreț.

— De când asta?

Zâmbetul lui Shamron s-a lărgit, adâncind crăpăturile de pe fața lui îmbătrânită. Trecuseră mulți ani de când i se încheiase mandatul de șef, dar continua să se amestece în treburile Biroului de parcă ar fi fost moșia sa. N-avea astâmpăr la pensie și, la fel ca Kim Philby, era în mare măsură nefericit. Își petrecea zilele reparând radiouri vechi în atelierul din casa lui ca o fortăreață din Tiberias, pe malul Mării Galileii. Serile i le rezerva lui Gabriel.

— Cârtița mea îmi spune că ai călătorit mult în ultima vreme, a zis el.

— Așa ți-a spus el?

— Nu face niciodată presupuneri despre genul unei cărțițe. Tonul lui Shamron era mustrător. Femeile pot să fie la fel de capabile ca bărbații de trădare.

— O să am grijă să nu uit. Ce ți-a mai spus cărțița?

— Cărțița e îngrijorată că ceea ce a început ca o strădanie nobilă de a-ți dovedi nevinovăția după dezastrul din Viena a devenit un soi de obsesie. Cărțița crede că îți neglijezi serviciul și familia într-un moment în care amândouă au nevoie disperată de tine.

— Cărțița, a zis Gabriel, se înșală.

— Accesul cărțiței, a ripostat Shamron, e nelimitat.

— E prim-ministrul?

Shamron s-a încruntat.

— Poate că nu ascultai mai devreme, când am zis că acea cărțiță e la nivel *înalt.*

— Mai rămâne nevastă-mea, a zis Gabriel. Ceea ce ar explica de ce n-ai îndrăznit să-ți aprinzi o țigară. Tu și Chiara ați stat la taclale pe îndelete în seara asta și, înainte să se ducă la culcare, ea te-a mustruluit în privința fumatului în casă.

— Mă tem că nivelul tău de acces nu-ți permite să afli identitatea reală a cărțiței.

— Înțeleg. În acest caz, te rog să-i spui cărțiței că operațiunea se apropie de sfârșit și în curând viața va reveni la normal, orice o fi însemnând asta în contextul familiei Allon.

Gabriel a scos două pahare din bufet și a destupat o sticlă de vin roșu de pe Dealurile Iudeei, asemănător cu Bordeaux-ul.

— Aș prefera cafea, a zis Shamron încruntându-se.

— Și eu aș prefera să fiu în pat, lângă nevastă. În loc de asta, o să beau un singur pahar cu tine și apoi o să te trimit bucuros în noapte.

— Mă îndoiesc.

Shamron a luat paharul cu o mână tremurătoare. Era plină de vene albastre și de pete de bătrânețe și arăta ca și cum ar fi fost împrumutată de la un bărbat de două ori mai mare decât el. Era motivul pentru care fusese ales pentru operațiunea Eichmann, faptul că avea mâinile uriașe și puternice. Chiar și acum,

Shamron nu putea să iasă în public fără să se apropie de el supraviețuitori în vârstă care voiau, pur și simplu, să atingă mâinile care se încleștaseră în jurul gâtului acelui monstru.

— E adevărat? a întrebat.

— Că aș fi preferat să fiu cu soția mea, în loc să fiu cu tine?

— Că vânarea cărtiței se apropie de sfârșit.

— În ce mă privește, deja s-a sfârșit. Prietenul meu Graham Seymour ar vrea să rămân pe aproape pentru ultimul act.

— Te-aș sfătui, a subliniat Shamron, să alegi alt drum.

Gabriel a zâmbit.

— Văd că ai privit interogatoriul lui Serghei Morozov.

— Cu mare interes. Mi-a plăcut în special partea despre detectorul englez care a lucrat cu dublura lui Lenin la plantarea unei cârtițe în inima serviciului britanic de informații. Shamron a coborât vocea. Presupun că nimic din toate astea nu-i adevărat.

— De fapt, totul e adevărat.

— Ați reușit s-o găsiți?

— Pe cealaltă femeie?

Shamron a încuviințat din cap, iar Gabriel i-a răspuns în același fel.

— Unde?

— În dosarele tatălui lui Graham Seymour. A lucrat la Beirut la începutul anilor ’60.

— Îmi amintesc, a zis Shamron. Trebuie să fi fost o lectură interesantă.

— Mai ales partea despre tine.

Shamron a întins mâna după o țigară, dar s-a oprit.

— Și copilul?

Gabriel a rupt o bucată de hârtie din blocul de corespondență de pe blat și a scris numele Rebeccăi Manning și poziția ei la MI6.

Shamron a citit cu un aer grav.

— E același post ca…

— Da, a zis Gabriel. Exact același post.

Shamron i-a înapoiat hârtia și a împins peste masă bricheta Zippo.

— Poate că ar trebui s-o arzi.

Gabriel s-a dus la chiuvetă și a aprins cu flacăra brichetei un colț al hârtiei.

— Și americanii? I-ai trecut și pe ei în scenariul tău? A, nu, a zis iute Shamron, răspunzând la propria întrebare, n-ar merge, nu-i așa? La urma urmei, americanii nu știu nimic din toate astea.

Gabriel a deschis robinetul și a făcut cenușa să dispară pe scurgere. Apoi s-a așezat la loc și a împins bricheta peste masă.

— Haide, Ari, fă-o. N-o să te pârăsc cârtiței tale.

Shamron a rupt celofanul de pe pachetul de țigări.

— Presupun că Graham vrea dovada că ea chiar *spionează* pentru ruși.

— Pe drept cuvânt.

— Și are nevoie să desfășori tu operațiunea, nu el, din cauză că nu poate avea încredere în nimeni din serviciul său.

— Întru câtva justificat, a zis Gabriel.

— În afară de cazul în care mă înșel, și asta nu se întâmplă aproape niciodată, probabil că ai dat de înțeles că nu vrei să ai de-a face cu asta. Și apoi ai acceptat pe dată.

— Și asta sună familiar.

— De fapt, nu pot spune că te învinuiesc. Burgess, Maclean, Philby, Aldrich Ames… pălesc în comparație cu asta.

— Nu de aceea o fac.

— Sigur că nu. Doamne ferește să te bucuri vreodată de realizările tale. De ce să-ți strici dosarul perfect? Shamron a scos o țigară din pachet. Dar mă abat de la subiect. Erai pe cale să-mi spui de ce riști să-ți pui în cap cel mai apropiat aliat al Israelului, desfășurând o operațiune neautorizată la Washington.

— Graham mi-a promis accesul deplin la interogatoriu după ce este arestată.

— Nu zău? Shamron și-a pus țigara între buze și a aprins-o cu bricheta Zippo. Știi, Gabriel, există un singur lucru mai rău decât să ai o spioană în serviciul tău de informații.

— Care?

— S-o prinzi. Shamron a închis bricheta cu un pocnet. Dar

asta e partea ușoară. Nu trebuie decât să afli metoda ei de comunicare cu Centrala din Moscova și s-o determini să acționeze. Prietenul tău Serghei Morozov ți-a spus tot ce trebuie să știi. Aș fi bucuros să-ți arăt partea relevantă din interogatoriu.

— Am ascultat în acel moment.

— Va trebui să te gândești la ceva ce să le spui americanilor, a continuat Shamron. Ceva care să explice prezența personalului tău. O întâlnire la filială ar trebui să fie de ajuns. Nu vor crede niciun cuvințel, firește, ceea ce înseamnă că va trebui să fii atent pe unde calci.

— Am de gând să fiu.

— Unde vei desfășura operațiunea?

— Chesapeake Street.

— O rușine națională.

— Dar perfectă pentru nevoile mele.

— Mi-aș dori să fiu acolo, a zis Shamron melancolic, însă n-aș face altceva decât să vă stau în drum. Asta sunt în ziua de azi, un obiect în jurul căruia lumea pășește cu grijă, de obicei ferindu-și privirea.

— La fel sunt și eu.

S-a așternut o tăcere plăcută. Gabriel și-a băut vinul, în vreme ce Shamron a fumat mecanic țigara până la capăt, de parcă s-ar fi temut că Gabriel nu-i va da voie să mai aprindă una.

— Am avut ocazia să merg la Beirut destul de regulat la începutul anilor ’60, a zis el, în cele din urmă. Era un bar micuț după colțul vechii ambasade britanice. Jack’s sau Joe’s, nu-mi mai amintesc numele. MI6 îl considera un fel de club. Mă duceam pe acolo ca să ascult un pic ce au ei de gând să facă. Și pe cine am văzut într-o după-amiază bându-și mințile acolo?

— Ai vorbit cu el?

— Am fost ispitit, a zis Shamron, dar am stat, pur și simplu, la o masă din apropiere și m-am străduit să nu mă holbez.

— Și ce gândeai?

— Ca om care își iubea țara și poporul, n-am putut în ruptul capului să înțeleg de ce a făcut el ceea ce a făcut. Dar, ca profesionist, l-am admirat enorm. Shamron a strivit încet țigara. I-ai citit cartea? Cea pe care a scris-o la Moscova, după ce a

dezertat?

— De ce să mă ostenesc? Nu există niciun cuvânt sincer în ea.

— Dar o parte din ea e fascinantă. Știai, de exemplu, că și-a îngropat aparatul de fotografiat sovietic și filmul undeva, în Maryland, după ce a aflat că Burgess și Maclean au fugit? N-au fost găsite niciodată. Se pare că n-a spus nimănui unde le-a ascuns.

— De fapt, a zis Gabriel, a spus, la două persoane.

— Zău? Cui?

Gabriel a zâmbit și și-a umplut iar paharul.

— Credeam că ai zis un singur pahar.

— Am zis. Dar care-i graba?

Bricheta lui Shamron s-a aprins.

— Deci, unde sunt?

— Ce?

— Aparatul de fotografiat și filmul?

Gabriel a zâmbit.

— De ce nu-ți întrebi cârtița?

54
RUE SAINT-DENIS, MONTRÉAL

Trei evenimente petrecute la distanțe mari, aparent fără legătură între ele, au prevestit că acea căutare a cărtiței rușilor intrase în faza finală și culminantă. Primul s-a petrecut în orașul Strasbourg, cel uneori francez și uneori german, în care autoritățile franceze i-au încredințat unui reprezentant al guvernului rus niște rămășițe făcute scrum. Se presupunea că aparțineau unui consultant de afaceri rus din Frankfurt. Nu era așa. Iar reprezentantul guvernului rus care le-a luat era, de fapt, agent al SVR. Cei care au fost martori la transfer au descris atmosfera ca remarcabil de înghețată. Puține lucruri legate de acest eveniment, care s-a petrecut pe pista bătută de ploaie a aeroportului din Strasbourg, sugerau că se va sfârși aici.

Al doilea eveniment s-a produs mai târziu, în aceeași dimineață, în *pueblo blanco* din Zahara, în sudul Spaniei, unde o franțuzoaică în vârstă, căreia i se zicea *la loca* sau *la roja*, *o* aluzie la simpatiile sale politice, s-a întors în vila sa după o scurtă vizită în Sevilla.

În mod neobișnuit, nu era singură. Alte două persoane, o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, care vorbea franceza, și un bărbat slab, care se poate să nu fi vorbit nicio limbă, s-au instalat în vilă. În plus, doi dintre asociații lor s-au cazat la un hotel aflat la o sută paisprezece pași, pe promenadă. La începutul după-amiezii, femeia a fost văzută ciorovăindu-se cu o vânzătoare de pe Calle San Juan. A prânzit sub portocali la Bar Mirador și apoi l-a vizitat pe părintele Diego la biserica Santa Maria de la Mesa. Părintele Diego a binecuvântat-o – sau poate că a dezlegat-o de păcate – și apoi a lăsat-o să-și vadă de drum.

Ultimul dintre cele trei evenimente s-a produs nu în vestul Europei, ci la Montréal, unde la ora locală 10:15, în timp ce bătrâna franțuzoaică schimba replici usturătoare cu casiera de la supermarketul El Castillo, Eli Lavon cobora dintr-un taxi pe Rue Saint-Dominique. Apoi a parcurs pe jos câteva străzi, oprindu-se din când în când ca pentru a se orienta, până la o adresă de

pe Rue Saint-Denis. Era o casă care fusese, la fel ca majoritatea din jur, împărțită în mai multe apartamente. Niște trepte duceau de pe trotuar la apartamentul de la etajul întâi, pe care Departamentul Administrativ, forțându-și bugetul, îl obținuse prin subînchiriere pe o perioadă de trei luni.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit puternic, ca și cum ar fi fost rupt un sigiliu, și Lavon s-a strecurat înăuntru. S-a uitat mohorât în jur, la mobilele pătate și arse cu țigara, după care a tras deoparte perdelele din voal și s-a uitat afară. La un unghi de circa patruzeci și cinci de grade, pe trotuarul de vizavi, era un petic de asfalt gol, unde, dacă zeii serviciilor de informații le zâmbeau, avea să apară curând un Ford Explorer gri-închis.

Dacă zeii serviciilor de informații le zâmbeau…

Lavon a lăsat perdelele să cadă la loc. Altă casă conspirativă, alt oraș, altă supraveghere. Cât de lungă va fi de data asta? Marea acțiune devenise marea așteptare.

Christopher Keller a sosit la amiază, Mihail Abramov cu câteva minute înainte de unu. Căra o geantă de voiaj din poliester cu emblema unei mărci populare de echipament de schi. Înăuntru erau un aparat de fotografiat cu teleobiectiv cu vedere de noapte montat pe trepied, un microfon cu rază mare de acțiune comandat în fază, transmițătoare, două pistoale Jericho de 9 mm și două laptopuri ale Biroului cu legături securizate cu clădirea de pe bulevardul Regele Saul. Keller nu avea alt echipament operațional decât BlackBerry-ul de la MI6, pe care Gabriel îi interzisese în mod expres să-l folosească. Rebecca Manning lucrase la MI6 în perioada critică de tranziție de la tehnologia analogă la cea digitală. Nu încape îndoială că le dăduse rușilor primul ei telefon mobil, ca să-l studieze, și pe fiecare de atunci încoace. În cele din urmă, MI6 va trebui să-și rescrie softurile. Totuși, deocamdată, pentru a păstra iluzia că totul era normal, agenții MI6 de pe glob pălăvrăgeau și trimiteau mesaje pe telefoanele care fuseseră decodificate de ruși. Dar nu și Keller. Keller nu mai comunica deloc.

Sarcina lui acum era să stea într-un apartament ieftin din Montréal împreună cu doi israelieni și să supravegheze câțiva

metri de asfalt de pe Rue Saint-Denis. Presupuneau că și rușii făceau asta – poate că nu continuu, dar destul ca să știe dacă locul era sigur. Astfel, cei trei agenți operativi veterani nu făceau decât să aștepte apariția unui Ford Explorer gri-închis. Își supravegheau și noii vecini, pe lângă numeroșii pietoni care le treceau pe sub fereastră. Cu ajutorul microfonului, ascultau frânturi de conversație, căutând discuții între agenți sau un accent rusesc. Cei care păreau că vin cu prea mare regularitate sau zăboveau prea mult erau fotografiați, iar fotografiile îi erau trimise lui Gabriel, pe bulevardul Regele Saul, ca să fie analizate. Niciuna n-a dat vreun rezultat pozitiv, ceea ce le-a oferit celor trei agenți operativi foarte puțină consolare.

Monitorizau și traficul, mai ales la orele mici, când devenea sporadic. În cea de-a patra noapte, aceeași berlină – o Honda Civic din 2016 cu plăcuțe de înmatriculare canadiene obișnuite – a apărut de trei ori între miezul nopții și ora unu. De două ori a trecut de la stânga la dreapta, sau de la sud-est la nord-vest, însă a treia oară a venit din direcția opusă și cu viteză mult mai mică. Mihail a făcut cu teleobiectivul o fotografie bună a șoferului și i-a trimis-o lui Gabriel, pe bulevardul Regele Saul. Gabriel, la rândul său, i-a trimis-o șefului filialei din Ottawa, care l-a identificat pe bărbatul de la volan ca mardeiaș al SVR-ului de la consulatul rus din Montréal. Locul predării informațiilor era, fără umbră de îndoială, folosit.

Așa cum se întâmplă adesea, operațiunea de supraveghere a dezvăluit în mod neintenționat viețile secrete ale celor care nu aveau altă vină decât aceea că locuiau în apropierea țintei. Era chipeșul muzician de jazz care se distra cu o femeie măritată timp de o oră în fiecare după-amiază și apoi o expedia voios. Și era vecinul sihastru al muzicianului, care trăia cu lasagna încălzită la microunde și pornografie de pe internet. Și bărbatul de vreo treizeci de ani care își petrecea serile vizionând pe laptop clipuri cu decapitări. Mihail a intrat în apartamentul lui când era plecat de acasă și a descoperit teancuri de materiale de propagandă jihadiste, un prinț cu planul rudimentar de construire a unei bombe și steagul negru al ISIS atârnat pe peretele din dormitor. A mai găsit un pașaport tunisian, pe care

l-a fotografiat și l-a trimis la sediu, pe bulevardul Regele Saul.

Ceea ce l-a făcut pe Gabriel să se confrunte cu o dilemă operațională. Era obligat să le spună canadienilor – și americanilor – de potențiala amenințare de pe Rue Saint-Denis din Montréal. Dacă o făcea însă, urma să dezlănțuie un lanț de evenimente care aveau, aproape sigur, să-i facă pe ruși să-și mute căsuța poștală impersonală. Așa că a hotărât, călcându-și pe inimă, să păstreze informația pentru sine până în momentul în care avea să le-o poată transmite aliaților fără pagube colaterale. Avea încredere că situația putea să fie ținută sub control. Trei dintre cei mai experimentați agenți operativi de contraterorism din lume locuiau într-o casă conspirativă, peste drum.

Din fericire, supravegherea dublă nu avea să mai dureze mult, pentru că după trei nopți Honda Civic a revenit. A trecut de casa conspirativă de la stânga la dreapta – de la sud-est la nord-vest – la 2:34, în timp ce Keller stătea singur de veghe în spatele perdelelor ponosite. A mai trecut o dată din aceeași direcție la 2:47, când lui Keller i se alăturaseră și Eli Lavon și Mihail. A treia trecere a fost la 3:11, de la dreapta la stânga, ceea ce l-a adus pe șofer în raza teleobiectivului. Era același mardeiaș de la SVR de la consulatul rus din Montréal.

Aveau să mai treacă două ore și jumătate până să-l vadă din nou. De această dată nu conducea automobilul Honda Civic, ci un Ford Explorer gri-închis, înmatriculat în Canada. A parcat pe o porțiune goală de lângă trotuar, a stins farurile și a oprit motorul. Prin obiectiv, Keller l-a văzut pe rus deschizând și închizând compartimentul de la bord. Apoi a coborât, a încuiat portiera cu telecomanda și a plecat – de la dreapta la stânga, de la nord-vest la sud-est, cu telefonul la ureche. Mihail l-a urmărit cu microfonul cu rază mare de acțiune.

— Ce zice? a întrebat Keller.

— Dacă taci, poate că o să aud.

Keller a numărat rar până la cinci.

— Ei bine? a întrebat.

Mihail i-a răspuns în rusă.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă, a zis Eli Lavon, că în curând plecăm cu toții la Washington.

Rusul a luat colțul și a dispărut. Mihail a trimis un mesaj pe bulevardul Regele Saul, declanșând o punere rapidă în mișcare a personalului și resurselor Biroului din punctele lor de sprijin spre Washington. Keller s-a uitat la una dintre ferestrele de vizavi, cea luminată slab de ecranul unui computer.

— Există ceva de care ar trebui să ne ocupăm înainte să plecăm.

— S-ar putea să nu fie o idee bună, a zis Lavon.

— Poate, a zis Keller. Sau poate că e cea mai bună idee pe care am avut-o de mult timp încoace.

55
MONTRÉAL – WASHINGTON

La opt și un sfert în acea dimineață, Eva Fernandes bea cafea în camera sa de la Sheraton, pe bulevardul René-Lévesque din centrul Montréalului. Ultima dată se cazase mai sus pe stradă, la Queen Elizabeth, pe care îl prefera, dar Sașa îi ordonase să-și schimbe rutina când își vizitează presupusa rudă bolnavă. De asemenea, să-și restrângă cheltuielile. Cafeaua comandată în cameră era o mică infracțiune. Sașa era din alte vremuri, vremuri de război și foamete și austeritate comunistă. Nu îngăduia ca ilegalii lui să trăiască pe picior mare – în afară, desigur, de cazul în care era nevoie pentru acoperire. Eva era convinsă că următoarea transmisiune de la Centrala din Moscova avea să conțină o mustrare pentru că e risipitoare.

Făcuse duș, valiza era pregătită, hainele pentru acea zi erau așezate frumos pe pat. Telecomanda Fordului Explorer era în geantă. La fel și stick-ul. Pe el erau materialele pe care Eva le primise de la cârtița lui Sașa în timpul ultimei predări *wireless* a informațiilor, cea care avusese loc pe M Street din Washington, la ora 7:36, într-o dimineață rece, dar însorită.

La acel moment, Eva fusese în sala de yoga, pregătindu-se pentru lecția de la ora 7:45. Iar cârtița, peste drum, la Dean & DeLuca, înconjurată de câteva dintre cursantele obișnuite ale Evei. Recunoscuse cârtița din alte predări *wireless* de informații și de la Brussels Midi, unde ea lua adesea cina, de obicei în compania unor diplomați britanici. De fapt, Eva chiar schimbase câteva vorbe cu ea o dată, despre o rezervare făcută pe numele altcuiva. Femeia era nonșalantă, sigură pe sine și, fără îndoială, inteligentă. Eva bănuia că era din filiala destul de mare a MI6 din Washington, poate chiar șefa. Dacă femeia ar fi fost arestată, probabil că ar fi fost arestată și Eva. Ca agent ilegal, nu avea protecție diplomatică. Putea să fie acuzată, judecată și condamnată la mulți ani de închisoare. Ideea de a petrece câțiva ani închisă într-o celulă într-un loc precum Kentucky sau Kansas n-o atrăgea deloc. Eva jurase cu mult timp înainte că n-o

să îngăduie niciodată să se ajungă la asta.

La ora nouă s-a îmbrăcat și a coborât în hol să plătească factura. Și-a lăsat valiza în urmă, la băiatul de serviciu, și a mers un pic pe bulevard, până la intrarea în La Ville Souterraine, uriașul labirint de centre comerciale, restaurante și săli de spectacol construit sub centrul Montréalului. Era un loc ideal pentru a face puțină „curățenie", adică să se asigure că nu era urmărită, mai ales într-o marți în zori, când era puțină lume. Eva a îndeplinit această sarcină cu sârguință, așa cum fusese antrenată, mai întâi de instructorii de la Institutul Drapelul Roșu și apoi de Sașa însuși. Delăsarea, o prevenise el, e cel mai mare dușman al unui agent ilegal, credința că el sau ea nu poate fi văzut de adversari. Eva era veriga cea mai importantă din lanțul care se întindea între cârtiță și Centrala din Moscova. Dacă făcea o singură greșeală, cârtița era pierdută și strădania lui Sașa s-ar fi făcut praf și pulbere.

Având în minte acest lucru, Eva și-a petrecut următoarele două ore hoinărind prin arcadele din La Ville Souterraine – două ore, deoarece Sașa n-ar fi permis niciun minut mai puțin. Singura persoană care o urmărise a fost un bărbat de vreo cincizeci și cinci de ani. Nu era profesionist, ci pus pe agățat. Unul dintre dezavantajele de a fi o agentă atrăgătoare era atenția nedorită, privirile lungi și flămânde din partea unor bărbați dornici de sex. Uneori era greu să deosebești pofta trupească de examinarea îndreptățită. Eva se retrăsese de patru ori din întâlnirile *wireless* cu cârtița, din cauză că doar *crezuse* că era urmărită. Sașa n-o dojenise. Dimpotrivă. Îi lăudase vigilența.

La unsprezece și cinci minute, sigură că nu era supravegheată, Eva s-a întors pe bulevard și a făcut semn unui taxi. A dus-o până la biserica Notre-Dame-de-la-Défense, unde a petrecut cinci minute prefăcându-se că se roagă în tăcere, după care a pornit pe jos spre Rue Saint-Denis. Fordul Explorer era la locul obișnuit, parcat pe stradă în fața numărului 6822. Eva a descuiat portierele cu telecomanda și s-a așezat la volan.

Motorul a pornit imediat. Ea a demarat și a făcut o serie de viraje la dreapta, care ar fi dat de gol un vehicul aflat pe urmele ei. Neobservând nimic suspect, a parcat pe o porțiune pustie de

pe Rue Saint-André și a pus stick-ul în compartimentul de la bord. Apoi a coborât, a încuiat portierele și a plecat pe jos. N-a urmărit-o nimeni.

A făcut semn altui taxi, de această dată pe Avenue Christophe-Colomb, și i-a spus șoferului s-o ducă la Sheraton să-și ia valiza. Același taxi a dus-o la aeroport. Ca rezident permanent în SUA, a trecut pe la controlul pașapoartelor americane și s-a dus la poarta de îmbarcare. Îmbarcarea a început la timp, la unu și cincisprezece minute. Ca întotdeauna, Eva rezervase un loc în partea din față a cabinei, ca să poată cerceta pasagerii în timp ce treceau pe lângă ea. N-a văzut decât unul demn de interes, un bărbat înalt cu pielea foarte albă și ochi de un cenușiu-deschis, ca de lup. Era tare chipeș. Era, de asemenea, bănuia ea, rus. Sau poate fost rus, și-a zis, ca ea.

Bărbatul înalt cu pielea albă ședea cu câteva rânduri în spatele Evei și nu l-a mai văzut până ce avionul a aterizat la Washington, când el a mers în spatele ei prin terminal. Kia ei era în parcarea pe termen scurt, unde o lăsase cu o zi în urmă. A traversat Potomacul spre Washington pe Key Bridge și a ajuns în Palisades, la Brussels Midi, la ora patru fix. Yvette fuma la bar; Ramon și Claudia așterneau mesele din sală. Telefonul a sunat în timp ce Eva își punea paltonul în cuier.

— Brussels Midi.

— Aș vrea o masă de două persoane pentru seara aceasta, vă rog.

Bărbat, arogant, accent englezesc. Eva prevedea necazuri. A fost ispitită să-i trântească telefonul în nas, dar n-a făcut-o.

— Scuze, ați spus masă de două persoane?

— Da, a mormăit bărbatul, exasperat.

Eva a hotărât să-l mai chinuiască un pic.

— Și la ce oră sunteți interesat să veniți?

— Sunt interesat, a pufnit el, de ora șapte.

— Mă tem că nu se poate la șapte. Însă am o masă liberă la opt.

— E o masă cu poziție bună?

— Nu avem decât mese cu poziție bună, domnule.

— O vreau.

— Minunat. Cum vă numiți, vă rog?

Familia Bartholomew – două persoane, ora opt – era o pată de culoare într-o seară de marți altminteri plictisitoare. Au ajuns cu douăzeci de minute mai repede și, când au văzut câteva mese neocupate, s-au înfuriat. Domnul Bartholomew începuse să chelească, purta haină de tweed și își flutura brațele în timp ce turuia. Soția lui era o femeie plină de rotunjimi, rubensiană, cu părul de culoarea gresiei. Tipul care mocnește, și-a zis Eva. I-a mutat de la masa rezervată lor – numărul patru – la masa norocoasă numărul treisprezece, cea la care era curent de la ventilația de deasupra. Deloc surprinzător, au cerut altă masă. Când Eva le-a propus masa de lângă ușa bucătăriei, domnul Bartholomew a explodat.

— N-aveți altceva?

— Poate că ați dori o masă afară.

— Nu există niciuna.

Eva a zâmbit.

De acolo, în mod previzibil, lucrurile s-au înrăutățit. Vinul era prea cald, supa prea rece, scoicile, un sacrilegiu, *cassoulet* era o crimă împotriva gastronomiei. Totuși, seara s-a încheiat într-o notă pozitivă, când soția domnului Bartholomew s-a apropiat de Eva ca să-și ceară scuze.

— Mă tem că Simon a avut parte de mult stres la muncă.

Vorbea engleza cu un accent pe care Eva nu știa de unde să-l ia.

— Sunt Vanessa, a zis, întinzând mâna. Apoi, aproape ca o confesiune: Vanessa Bartholomew.

— Eva Fernandes.

— Te superi dacă te întreb de unde ești?

— Din Brazilia.

— Oh, a zis femeia, un pic surprinsă. N-aș fi ghicit.

— Părinții mei sunt născuți în Europa.

— Unde?

— În Germania.

— Și ai mei, a zis femeia.

Restul serii s-a desfășurat fără niciun incident. Ultimii clienți

au plecat la zece și jumătate și Eva a încuiat ușile la unsprezece și câteva minute. O mașină s-a ținut după ea pe drumul spre casă, pe MacArthur Boulevard, însă când a ajuns la bazinul de acumulare mașina dispăruse. A parcat la vreo sută de metri de micul bloc de locuințe și a cercetat plăcuțele de înmatriculare în timp ce mergea spre ușă. Când a întins mâna ca să tasteze codul de acces, și-a dat seama că cineva stătea în spatele ei. S-a răsucit și l-a văzut pe bărbatul din avion. Cel înalt, cu ochii ca de lup. Pielea lui palidă strălucea în întuneric. Eva a făcut un pas în spate, speriată.

— Nu te teme, Eva, a zis el încet în rusă. N-o să-ți fac niciun rău.

Temându-se de o capcană, a răspuns în engleză:

— Îmi pare rău, dar nu vorbesc…

— Te rog, a întrerupt-o el. Nu-i sigur pentru noi să vorbim pe stradă.

— Cine te-a trimis? Și vorbește în engleză, idiotule.

— M-a trimis Sașa.

Engleza lui era mai bună decât a ei, doar cu o umbră de accent.

— Sașa? De ce să te trimită Sașa?

— Pentru că ești în mare primejdie.

Eva a șovăit o clipă înainte să tasteze codul. Bărbatul cu ochi ca de lup a deschis ușa și a urmat-o înăuntru.

În timp ce urca scările, Eva a băgat mâna în geantă să scoată cheile de la apartament și a simțit pe loc mâna puternică a bărbatului cuprinzându-i încheietura.

— Ai la tine pistolul? a întrebat încet în rusă.

Ea s-a oprit și i-a aruncat o privire furioasă înainte să-i aducă aminte că în aceeași zi, mai devreme, zburaseră amândoi cu un avion de pasageri între Canada și SUA.

— Poate că l-ai avut în mașină, a sugerat el.

— E sus.

El i-a dat drumul încheieturii. Ea a scos cheile din geantă și le-a folosit ca să deschidă ușa apartamentului. Bărbatul a închis-o repede, a tras zăvorul și a pus lanțul de siguranță. Când Eva a întins mâna spre comutator, el i-a oprit-o. Apoi s-a dus la

fereastră și s-a uitat pe la marginea storului la MacArthur Boulevard.

— Cine ești? a întrebat ea.

— Mă cheamă Alex.

— Alex? Cât de înșelător! E un miracol că niciunul dintre adversarii noștri n-a izbutit vreodată să-ți străpungă acoperirea cu un nume ca ăsta.

El a dat drumul storului și s-a întors spre ea.

— Ziceai că ai un mesaj de la Sașa.

— Chiar am un mesaj, a răspuns el, dar nu e de la Sașa.

Abia atunci a observat Eva pistolul din mâna lui dreaptă. Pe capătul țevii era montat un amortizor. Nu era genul de armă pe care o poartă un agent operativ pentru protecție. Era o armă pentru asasinat – pentru *vîsșaia mera,* pedeapsa capitală. Dar de ce hotărâse Centrala din Moscova s-o ucidă? Nu făcuse nimic rău.

S-a tras încet înapoi, simțindu-și picioarele ca de gelatină.

— Te rog, a implorat. Trebuie să fie o greșeală. Am făcut tot ce mi-a cerut Sașa.

— Și acesta este motivul, a zis bărbatul pe nume Alex, pentru care sunt eu aici.

Poate că era vreo *vendetta* în Centrala din Moscova, și-a zis. Poate că Sașa căzuse, în cele din urmă, în dizgrație.

— Nu în față, l-a rugat. Nu vreau ca mama să…

— Nu sunt aici ca să-ți fac vreun rău, Eva. Am venit să-ți fac o ofertă generoasă.

Ea a încetat să se retragă.

— Ofertă? Ce fel de ofertă?

— Una care te va împiedica să-ți petreci următorii ani într-o închisoare americană.

— Ești de la FBI?

— Din fericire pentru tine, a zis el, nu sunt.

56
FOXHALL, WASHINGTON

Ea l-a atacat, și încă al naibii de iscusit. Era o mișcare învățată la Centrala din Moscova, cu multe lovituri de coate și de picioare, pumni îndesați și un genunchi care țintea vintrele și care, dacă l-ar fi nimerit, ar fi putut să încheie înfruntarea în favoarea ei. Lui Mihail nu i-a rămas decât să riposteze. A făcut-o în mod expert, dar judicios, trudindu-se să nu vatăme fața rusească fără cusur a Evei Fernandes. La sfârșitul meciului era călare pe șoldurile ei, țintuindu-i mâinile pe podea. Spre lauda ei, Eva n-a arătat frică, doar mânie. N-a încercat să strige. Ilegalii, și-a zis Mihail, nu se apucă să-și cheme vecinii în ajutor.

— Nu-ți face griji, a zis el, lingându-și sângele din colțul gurii. O să am grijă să-i spun lui Sașa că te-ai luptat bine.

Apoi Mihail i-a explicat liniștit că blocul era înconjurat și, chiar dacă Eva reușea să iasă din apartament, ceea ce era improbabil, nu va ajunge departe. Moment în care pe câmpul de bătălie a fost declarat un armistițiu. Eva a scos din congelator o sticlă de votcă. Era rusească, singurul obiect rusesc din apartament, în afară de echipamentul de comunicații al SVR din ascunzătoare și pistolul său Makarov. Le-a scos și pe ele din ascunzătoarea de sub scândura dulapului din dormitor.

A pus echipamentul pe masa din bucătărie. Pistolul i l-a predat lui Mihail. El i se adresa doar în rusă. Ea a explicat că era mai bine de un deceniu de când nu mai vorbise limba maternă. Îi fusese furată în clipa în care a intrat în programul agenților ilegali de la Institutul Drapelul Roșu. Știa deja un pic de portugheză când ajunsese acolo. Tatăl său fusese diplomat – întâi trimis de Uniunea Sovietică, apoi de Federația Rusă –, și ea trăise la Lisabona în copilărie.

— Îți dai seama, a zis Mihail, că nu ai protecție diplomatică.

— Ni s-a vârât asta în cap din prima zi de pregătire.

— Și ce ți-au spus să faci dacă ești prinsă?

— Să nu spun nimic și să aștept.

— Ce?

— Să facă un târg cei de la Centrala din Moscova. Ne-au promis că nu vom fi lăsați niciodată de izbeliște.

— Eu nu m-aș baza pe asta. Nu când americanii o să afle că lucrai cu cel mai mare spion de la Războiul Rece încoace.

— Rebecca Manning.

— Îi știi numele?

— L-am descoperit acum câteva luni.

— Ce era pe stick-ul pe care l-ai lăsat în compartimentul de la bordul Fordului Explorer?

— Îl supravegheați?

— Dintr-un apartament de vizavi. Am făcut un clip frumos.

Ea și-a ciugulit, agitată, oja. Nu era decât un om, la urma urmei, și-a zis Mihail.

— Am fost asigurată că acea căsuță poștală nu e supravegheată.

— Centrala din Moscova ți-a promis și asta?

Eva și-a golit paharul cu votcă și l-a umplut la loc imediat. Al lui Mihail era neatins.

— Nu bei?

— Votca, a declarat el, e o boală rusească.

— Sașa obișnuia să spună același lucru.

Stăteau la masa din bucătărie. Între ei erau sticla de votcă, paharele și echipamentul de comunicare SVR. În mijlocul mesei era un dispozitiv de mărimea unui roman de buzunar. Era din metal lustruit și părea solid. Pe o parte erau trei comutatoare, un led și două porturi USB. Nu existau îmbinări. Era construit astfel încât să nu fie deschis niciodată.

Eva a dat pe gât alt pahar de votcă.

— Ia-o mai încet, a zis Mihail. Am nevoie să fii cu mintea limpede.

— Ce vrei să știi?

— Totul.

— Cum ar fi?

— Cum îți semnalează Rebecca atunci când vrea să predea materiale?

— Lasă lumina aprinsă la capătul aleii.

— Unde sunt locurile de predare?

— În acest moment avem patru.

— Care sunt planurile de rezervă? Care este limbajul corporal?

— Mulțumită lui Sașa, îți pot spune toate astea și când dorm. Chiar mai multe.

Eva a întins iar mâna după votcă, dar Mihail a împins paharul deoparte.

— Dacă știți cine este cârtița, a întrebat ea, de ce aveți nevoie de mine?

Mihail n-a răspuns.

— Și dacă sunt de acord să colaborez?

— Am crezut că am stabilit asta.

— Fără închisoare?

Mihail a scuturat capul. Fără închisoare.

— Unde o să mă duc?

— Înapoi în Rusia, presupun.

— După ce v-am ajutat s-o prindeți pe cârtița lui Sașa? O să mă interogheze câteva luni la Lefortovo și apoi…

Și-a aranjat degetele în forma unui pistol și și-a dus arătătorul la ceafă.

— *Vîsșaia mera,* a zis Mihail.

Ea a lăsat mâna jos și și-a recuperat paharul cu votcă.

— Aș prefera să rămân aici, în America.

— Mă tem că nu va fi posibil.

— De ce nu?

— Pentru că nu suntem americani.

— Sunteți britanici?

— Unii dintre noi.

— Atunci o să mă duc în Anglia.

— Sau poate în Israel, a sugerat el.

Ea a făcut o mutră acră.

— Nu-i chiar așa de rău, știi.

— Am auzit că sunt o mulțime de ruși acolo.

— Din ce în ce mai mulți pe zi ce trece, a zis Mihail.

Lângă masă era o ferestruică. MacArthur Boulevard era liniștit și umed. Christopher Keller ședea într-o mașină parcată la marginea bazinului de acumulare, alături de doi tineri din

corpul de pază al ambasadei. În altă mașină era un curier din filială, care aștepta ordinul lui Mihail să urce și să ia echipamentul de comunicare SVR al Evei.

Ea își terminase votca și acum o bea pe a lui Mihail.

— Am o lecție mâine-dimineață.

— Lecție?

I-a explicat.

— La ce oră?

— *Zece* fix.

— Păstrează-mi un loc.

Ea a rânjit.

— Ai programată vreo predare de la Rebecca?

— Tocmai m-am ocupat de ea. Probabil că nu va mai da niciun semn o săptămână sau două.

— De fapt, a zis Mihail, vei primi un semn de la ea mult mai devreme decât crezi.

— Când?

— Mâine-seară, bănuiesc.

— Și după ce preiau materialul?

— Hocus-pocus, a zis Mihail.

Eva a ridicat paharul.

— În cinstea încă unei seri la Brussels Midi. N-o să-ți vină să crezi ce clienți am avut în seara asta.

— Cei doi Bartholomew, la ora opt.

— De unde știi?

Mihail a luat în mână dispozitivul din metal lustruit.

— Poate că îmi arăți cum funcționează chestia asta.

— De fapt, e ușor.

Mihail a apăsat unul dintre comutatoare.

— Așa?

— Nu, idiotule. Așa.

57
FOREST HILLS, WASHINGTON

Forest Hills este o enclavă a bogătașilor, cu case în stil colonial, Tudor sau federal, aflată în capătul de nord-vest al Washingtonului, între Connecticut Avenue și Rock Creek. Totuși, casa de pe Chesapeake Street nu prea semăna cu vecinele sale impunătoare. O lespede cenușie postmodernistă, cocoțată pe propriul promontoriu plin de copaci cu coroană bogată, arătând mai degrabă a afet de tun decât a locuință. Zidul înalt de cărămidă și poarta formidabilă din fier nu făceau decât să-i sporească aerul belicos.

Proprietarul acestei orori din cartier nu era altul decât statul Israel, iar ghinionistul ocupant era ambasadorul lui în SUA. Trimisul actual, un bărbat cu mulți copii, renunțase la reședința oficială în favoarea unei case dintr-o bogată comunitate de jucători de golf din Maryland. Casa de pe Chesapeake Street, neocupată, căzuse în paragină, ceea ce o făcea cu totul potrivită pentru rolul de post de comandă pentru o echipă operațională mare. Condițiile grele, credea Gabriel, duc la coeziunea echipei.

Indiferent dacă era avantaj sau dezavantaj, casa veche și dărăpănată nu avea etaj. La mijloc era o cameră de zi mare, cu bucătăria și sufrageria într-o parte și câteva dormitoare în partea cealaltă. Gabriel s-a instalat în biroul confortabil. Yossi și Rimona – cunoscuți la Brussels Midi drept Simon și Vanessa Bartholomew – lucrau la o masă pliantă de partea cealaltă a ușii lui, alături de Eli Lavon și Yaakov Rossman. Ilan, geniul computerelor, avea o insulă personală în celălalt capăt al încăperii. Pereții erau acoperiți cu hărți la scară mare ale Washingtonului și suburbiilor învecinate. Exista chiar și o tablă albă pe rotile pentru uzul personal al lui Gabriel. Pe ea, cu scrisul lui elegant în ebraică, erau cuvintele celei de-a unsprezecea porunci a lui Shamron: „Nu te lăsa prins…”

Gabriel acceptase propunerea lui Shamron, o ședință de rutină care să explice prezența echipei la Washington. Totuși, nu i-a informat direct pe americani despre „ședință”. În loc de asta,

a făcut destule valuri prin apeluri telefonice și e-mailuri necodificate ca să le dea de știre că venea. NSA și Langley i-au recepționat transmisiunile. De fapt, Adrian Carter, care era de multă vreme directorul adjunct pentru operațiuni al CIA, i-a trimis lui Gabriel un e-mail la câteva minute după ce a aterizat la Dulles ca să afle dacă avea timp să bea ceva împreună. Gabriel i-a spus lui Carter că o să încerce să-l strecoare în programul său încărcat, dar că nu-și face mari speranțe. Răspunsul ironic al lui Carter – „Cine-i norocoasa?" – aproape că l-a făcut pe Gabriel să urce la loc în avion.

Casa de pe Chesapeake Street era ținta supravegherii NSA ori de câte ori era prezent un ambasador, iar Gabriel și echipa sa au presupus că NSA trage acum cu urechea. Când erau în casă pălăvrăgeau de zor (în jargon, „vorbeau cu pereții"), însă toate informațiile critice pentru operațiune și le dădeau prin semne cu mâinile, scriind pe tablă sau în conversații înăbușite purtate afară, în grădină. O astfel de conversație a avut loc la puțin timp după ora două, când a sosit la reședință un curier care a adus echipamentul de comunicații SVR al Evei Fernandes, împreună cu instrucțiunile de utilizare din partea lui Mihail. Gabriel i-a încredințat dispozitivul lui Ilan, care a reacționat de parcă tocmai ar fi primit un exemplar vechi de o zi din *Washington Post*, nu bijuteria coroanei SVR-ului.

La ora patru în acea dimineață, Ilan încă nu străpunsese formidabilul paravan al cifrării. Gabriel, care îl urmărea cu neliniștea unui părinte la un recital, a hotărât că și-ar folosi mai bine timpul cu câteva ore de odihnă. S-a întins pe canapeaua din birou și, legănat de sunetul crengilor care zgâriau zidurile, s-a cufundat într-un somn fără vise. S-a trezit cu fața palidă a lui Ilan plutind deasupra lui. Ilan era echivalentul cibernetic al lui Mozart. Primul cod de computer, la cinci ani, prima piratare, la opt, prima operațiune sub acoperire împotriva programului nuclear iranian, la douăzeci și unu. Lucrase cu americanii la un virus cu nume de cod Olympic Games. Restul lumii cunoștea viermele drept Stuxnet. Ilan nu prea ieșea din casă.

— E vreo problemă? a întrebat Gabriel.

— Niciun fel de problemă, șefule.

— Atunci de ce arăți așa de îngrijorat?

— Nu sunt.

— Ai spart blestemăția aia, da?

— Vino să vezi.

Gabriel s-a ridicat și l-a urmat pe Ilan la masa de lucru. Pe ea erau un laptop, un iPhone și dispozitivul SVR-ului.

— Agenta rusă i-a spus lui Mihail că are o rază de acțiune de treizeci de metri. De fapt, e mai degrabă treizeci și cinci. L-am verificat.

Ilan i-a înmânat lui Gabriel iPhone-ul, care afișa o listă de rețele disponibile. Una era identificată de douăsprezece caractere care n-aveau niciun sens: JDLCVHJDVODN.

— Acesta este rețeaua Centralei din Moscova.

— Poate s-o vadă orice dispozitiv?

— În niciun caz. Și nu poți intra fără parolă. Care are douăzeci și șapte de caractere și e solidă ca o stâncă.

— Cum ai spart-o?

— Ar fi imposibil de explicat.

— Unui imbecil ca mine?

— Lucrul important, a zis Ilan, este că putem adăuga în rețea orice dispozitiv dorim.

A luat telefonul de la Gabriel.

— O să mă duc afară. Tu uită-te pe laptop.

Gabriel s-a supus. Câteva momente mai târziu, după ce Ilan avusese destul timp să se furișeze pe poarta de fier până la capătul aleii și să traverseze strada, pe ecran au apărut cuvintele:

Dacă ea trimite un mesaj, am prins-o.

Gabriel a șters mesajul și a apăsat pe câteva taste. Pe ecran a apărut un clip criptat – o căsuță, cam cât o casă englezească tipică de la țară, cu o fațadă aparte în stil Tudor deasupra verandei. La capătul cărării pietruite era un felinar de fier, și lângă felinar stătea o femeie. Gabriel s-a gândit la mesajul pe care l-a primit de la prietenul său Adrian Carter de la CIA. „Cine-i norocoasa?" Dacă ai ști tu…

58
TENLEYTOWN, WASHINGTON

Pe când trecea pe lângă casa colonială mare de la colțul dintre Nebraska Avenue și Forty-Second Street, Rebecca se gândea la ziua când tatăl său îi dezvăluise planul pe care-l avea pentru ea. Era vară, și ea stătea în mica lui *dacea* de lângă Moscova. El și Rufina invitaseră la prânz câțiva prieteni. Era acolo Iuri Modin, vechiul său controlor de la KGB, precum și Sașa. Tatăl ei băuse mult vin georgian și votcă. Modin încercase să țină pasul cu el, dar Sașa se abținuse.

— Votca, i-a spus Rebeccăi, nu pentru ultima oară, este un blestem rusesc.

Spre sfârșitul după-amiezii s-au mutat pe veranda închisă, ca să scape de țânțari, Rebecca și tatăl său, Modin și Sașa. Chiar și acum, după patruzeci de ani, Rebecca își amintea scena cu claritate fotografică. Modin ședea în fața ei, de cealaltă parte a mesei de lemn, iar Sașa era la stânga lui Modin. Rebecca ședea lângă tatăl său și își lăsase capul pe umărul lui. La fel ca toți copiii lui – și la fel ca mama ei –, îl adora. N-aveai cum să n-o faci.

— Rebecca, d-d-draga mea, a zis el cu bâlbâială sa adorabilă, trebuie să discutăm ceva.

Până în clipa aceea, Rebecca crezuse că tatăl ei era un jurnalist care trăia într-o țară ciudată, cenușie, departe de a ei. Dar în acea zi, de față cu Iuri Modin și Sașa, i-a spus adevărul. Era acel Kim Philby, asul spionajului care-și trădase patria, clasa și clubul. Nu acționase din lăcomie, ci din credința într-un ideal, că muncitorii nu trebuie să fie folosiți ca unelte, că trebuie să fie stăpânii mijloacelor de producție, o frază pe care Rebecca încă n-o înțelegea. El nu avea decât un regret: fusese silit să dezerteze înainte să îndeplinească sarcina de a distruge capitalismul occidental și alianța NATO condusă de americani.

— Însă tu, scumpa mea, tu o să duci treaba la bun sfârșit în locul meu. Pot să-ți promit un singur lucru, că n-o să te plictisești niciodată.

Rebecca n-a avut nicio clipă posibilitatea să refuze viața pe care i-o alesese tatăl său, pur și simplu s-a *întâmplat.* Mama ei s-a măritat cu un englez pe nume Robert Manning, căsătoria s-a destrămat, iar mama ei s-a întors în Franța, lăsând-o pe Rebecca în Anglia. Cu trecerea anilor, își amintea tot mai greu chipul mamei, dar n-a uitat niciodată jocul prostesc pe care îl jucau la Paris, când erau sărace lipite pământului. „Câți pași…?"

În fiecare vară, Rebecca făcea o călătorie clandestină în Uniunea Sovietică, pentru îndoctrinare politică și ca să-și vadă tatăl. Sașa avea întotdeauna extrem de mare grijă cu mișcările ei – un feribot până în Olanda, o schimbare a pașaportului în Germania, alta la Praga sau Budapesta, și apoi zborul cu Aeroflot până la Moscova. Era momentul ei preferat din an. Iubea Rusia, chiar și Rusia cea mohorâtă din epoca lui Brejnev, și întotdeauna ura întoarcerea în Anglia, care în acea vreme nu era cu mult mai pricopsită. Treptat, accentul franțuzesc s-a estompat, și, când a ajuns la Trinity College, engleza ei era fără cusur. Totuși, la indicațiile lui Sașa, n-a ascuns faptul că vorbește fluent franceza. În cele din urmă, acesta a fost motivul pentru care a angajat-o MI6.

După aceea n-au mai fost călătorii în Uniunea Sovietică și niciun contact cu tatăl său, dar Sașa a vegheat tot timpul asupra ei, de departe. Primul său post peste hotare a fost la Bruxelles, și acolo a aflat, în mai 1988, că tatăl ei murise. Vestea morții lui a fost trimisă simultan la toate filialele MI6. După ce a citit telegrama, s-a încuiat într-o debara și a plâns. Un coleg a găsit-o acolo, un agent care fusese în clasa IONEC cu ea, la Fort Monkton. Numele lui era Alistair Hughes.

— Ce mama naibii e cu tine? a întrebat-o.

— Am o zi proastă, asta-i tot.

— E acea perioadă din lună?

— Cară-te dracului de aici, Alistair.

— Ai auzit vestea? Ticălosul acela de Philby a murit. Mergem la cantină să bem ceva pentru asta.

După trei ani, țara căreia Kim Philby își dedicase viața a murit și ea. Lipsite brusc de inamicul tradițional, serviciile de informații din Occident au căutat noi ținte ca să-și justifice

existența. Rebecca a folosit acei ani de nesiguranță ca să trudească fără răgaz pentru a avansa în carieră. La propunerea lui Sașa, a studiat limba arabă, ceea ce i-a permis să servească în prima linie a războiului global împotriva terorismului. Funcția de șefă a filialei din Amman a fost un triumf și a dus la numirea la Washington. Acum era la un singur pas de trofeul suprem – trofeul pe care îl ratase tatăl ei. Nu se considera trădătoare. Singura patrie a Rebeccăi era Kim Philby, și numai lui îi era credincioasă.

Alergarea din acea dimineață a dus-o până la Dupont Circle și înapoi. Revenind pe Warren Street, a trecut de două ori pe lângă locuința sa fără să intre. Ca de obicei, a mers cu mașina la ambasadă și a început ceea ce s-a dovedit a fi o zi neobișnuit de plictisitoare. A fost singurul motiv pentru care a acceptat să bea ceva cu Kyle Taylor la J. Gilbert's, un loc frecventat de agenții CIA din Melean. Taylor era șeful Centrului Antiterorism și unul dintre cei mai slobozi la gură agenți din întregul Langley. Rebecca rareori pleca de la o întâlnire cu Taylor fără să fi aflat ceva ce n-ar fi trebuit.

În seara aceea, Taylor a fost mai vorbăreț ca oricând. Un pahar a devenit două, și era aproape opt când Rebecca a trecut Chain Bridge și s-a întors la Washington. A luat-o dinadins pe un drum ocolit până în Tenleytown și a parcat în fața casei sale. Warren Street era pustie, dar în timp ce păși pe aleea pietruită a avut senzația neplăcută că era supravegheată. S-a răsucit, dar n-a văzut nimic care să-i justifice teama, însă de îndată ce a pășit înăuntru, a descoperit dovezile incontestabile că în lipsa ei cineva intrase în casă. Erau paltonul Crombie[22] aruncat neglijent pe spătarul unui fotoliu și bărbatul care ședea la capătul canapelei, pe întuneric.

— Bună, Rebecca, a zis, liniștit, când ea a aprins o lampă. Nu te speria, nu-s decât eu.

59
WARREN STREET, WASHINGTON

Rebecca a umplut două pahare cu gheață și câteva degete de Johnnie Walker Black Labei. În paharul său a pus un strop de apă Evian, dar băutura din celălalt a lăsat-o nediluată. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă un pahar cu alcool, dar s-a bucurat de ocazia de a-și aduna gândurile. Era un noroc că n-avusese la ea pistolul; ar fi putut să-l împuște pe directorul general al Serviciului Secret de Informații. Pistolul era la etaj, în sertarul de sus al noptierei, un SIG Sauer de 9 mm. Americanii știau de pistol și erau de acord ca Rebecca să-l țină în casă, pentru protecție. Totuși, n-avea voie să-l aibă asupra ei în public.

— Începeam să cred că ai fugit din țară, a strigat Graham Seymour din cealaltă cameră.

— Kyle Taylor, a explicat Rebecca.

— Cum era?

— Guraliv.

— A mai turnat pe cineva azi?

Rebecca a zâmbit fără să vrea. Știa că Taylor era un bărbat mânat de ambiția neostoită de a avansa în carieră. Se spunea despre el că și-ar turna propria mamă, dacă ar crede că asta l-ar ajuta să obțină un post la mult-râvnitul etaj șapte din Langley.

Rebecca a adus cele două pahare în camera de zi și i-a dat unul lui Seymour. El a privit-o atent peste buza paharului cum își aprinde o țigară L&B. Mâna îi tremura.

— Ești bine?

— O să fiu, în cele din urmă. Cum ai intrat?

Seymour a ridicat o dublură a cheii de la intrare. Ea ținea una la filială, în caz de urgență.

— Mașina și șoferul tău?

— După colț.

Rebecca s-a mustrat în gând că nu a dat o tură pe străzile din jur înainte să se întoarcă acasă. A tras adânc din țigară și a suflat spre tavan un vălătuc de fum.

— Scuză-mă că nu ți-am spus că vin în oraș, a zis Seymour. Și că am picat așa, pe nepusă masă. Dar voiam să discutăm ceva în afara filialei.

— Aici nu-i sigur.

Absurditatea propriilor vorbe aproape că a făcut-o să se înece. Nicio încăpere din lume nu era sigură, și-a zis, câtă vreme era ea înăuntru.

Seymour i-a înmânat BlackBerry-ul său.

— Fii bună și pune-l într-o cutie Faraday. Și pe al tău.

Cutiile Faraday blochează semnalele de intrare și de ieșire de la smartphone-uri, tablete și laptopuri. Rebecca avea întotdeauna una în geantă. A pus în ea BlackBerry-ul lui Seymour și propriul iPhone și a închis cutia în frigider. Când s-a întors în camera de zi, l-a găsit pe Seymour aprinzându-și o țigară din pachetul ei.

— Sper că nu te superi, a zis el, dar mi-ar prinde bine una.

— Sună amenințător.

— Mă tem că este. Mâine-dimineață, la ora unsprezece, mă întâlnesc cu Morris Payne la Langley. O să-i spun directorului Payne că guvernul meu are dovada definitivă că SVR se află în spatele uciderii lui Alistair Hughes la Berna.

— Mi-ai spus că a fost un accident.

— N-a fost. Iată de ce mâine, la amiază, ministrul nostru de externe o să-i telefoneze ministrului de externe american, la Foggy Bottom, să-i transmită același mesaj. În plus, ministrul nostru de externe îi va spune omologului său american că Marea Britanie intenționează să suspende toate relațiile diplomatice cu Rusia. Prim-ministrul îi va da vestea președintelui la ora unu.

— N-o să primească prea bine vestea.

— Asta, a zis Seymour, e ultima dintre grijile noastre. Expulzările vor începe imediat.

— Cât de siguri suntem de implicarea Rusiei în moartea lui Alistair?

— Nu l-aș lăsa pe prim-ministru să ia o măsură atât de drastică fără informații incontestabile.

— Care este sursa?

— Am primit un sprijin esențial din partea unuia dintre partenerii noștri.

— Care?

— Israelienii.

— Allon? a zis Rebecca sceptică. Spune-mi, te rog, că nu facem acest pas pe baza cuvântului lui Gabriel Allon.

— Știe sigur.

— De unde?

— Nu te supăra, Rebecca, dar mă tem că…

— Pot să văd dovezile înainte să ne întâlnim cu Morris?

— Nu vii și tu la Langley.

— Sunt H/Washington, Graham. Trebuie să fiu prezentă la acea întâlnire.

— Asta va fi între șefii cei mari. De la Langley merg direct la Dulles. Mi-ar plăcea să ne întâlnim acolo.

— Rolul meu a fost redus la a flutura din mână spre avionul tău?

— De fapt, a zis Seymour, o să fii *în* avion.

Rebeccăi a început să i se zbată inima-n piept.

— De ce?

— Pentru că vreau să fii lângă mine la Londra când se dezlănțuie furtuna. O să-ți ofere o experiență inestimabilă de gestionare a unei crize. Coborând vocea, Seymour a adăugat: De asemenea, o să le dea grangurilor de la Whitehall șansa s-o întâlnească pe femeia care vreau să-mi urmeze la șefia Serviciului Secret de Informații.

Rebecca a simțit că amuțește, de parcă ar fi pocnit-o ceva în cap. Patru decenii de comploturi și intrigi, și iată că ieșise exact așa cum plănuiseră Sașa și tatăl ei.

„Însă tu, scumpa mea, tu o să duci treaba la bun sfârșit în locul meu…"

— E vreo problemă? a întrebat Seymour.

— Ce-ar putea să spună cineva într-un astfel de moment?

— *Este* ceea ce vrei, nu-i așa, Rebecca?

— Sigur că da. Însă va trebui să am o pălărie potrivită pentru asta. Ai fost un șef măreț, Graham.

— Uiți prăpădul făcut de ISIS la Londra, în West End, în

timpul mandatului meu?

— Cei de la MI5 trebuie să fie învinovățiți, nu tu.

El i-a oferit un zâmbet un pic mustrător.

— Sper să nu te superi dacă îți mai dau câte un sfat, pe ici, pe colo.

— Aș fi proastă să nu-l accept.

— Nu-ți pierde timpul cu războaiele vechi. Zilele în care MI5 și MI6 puteau acționa ca adversari au apus de mult. O să înveți foarte repede că ai nevoie ca Thames House să-ți păzească spatele.

— Alte sfaturi?

— Știu că nu împărtășești afecțiunea mea personală față de Gabriel Allon, dar ar fi înțelept să-l păstrezi în arsenalul tău. Peste câteva ore o să înceapă un nou război rece. Allon îi cunoaște pe ruși mai bine decât oricine din branșa noastră. Are cicatricele care o dovedesc.

Rebecca s-a dus în bucătărie și a luat BlackBerry-ul lui Seymour din cutia Faraday. Când s-a întors, el își îmbrăcase deja paltonul și aștepta în dreptul ușii.

— La ce oră vrei să fiu la Dulles? l-a întrebat în timp ce-i întindea telefonul.

— Nu mai târziu de amiază. Și planifică-ți o ședere la Londra de cel puțin o săptămână.

Și-a pus telefonul în buzunarul paltonului și a pornit pe aleea pietruită.

— Graham! a strigat Rebecca de pe verandă. Seymour s-a oprit lângă felinarul de fier stins și s-a răsucit spre ea. Mulțumesc, a zis.

El s-a încruntat, nedumerit.

— Pentru ce?

— Pentru că ai încredere în mine.

— Aș putea să spun același lucru, a răspuns Seymour și s-a pierdut în noapte.

Mașina era parcată pe Forty-Fifth Street. Seymour s-a așezat pe bancheta din spate. Printr-un gol dintre copaci vedea în depărtare casa Rebeccăi și felinarul stins de la capătul aleii.

— Înapoi la reședința ambasadorului, domnule?

Seymour rămânea peste noapte acolo.

— De fapt, a zis, trebuie să dau mai întâi un telefon. Ai putea, te rog, să dai ocol de vreo două ori cvartalului?

Șoferul a coborât din mașină. Seymour a început să formeze numărul lui Helen, dar s-a oprit; era trecut bine de miezul nopții la Londra și nu voia s-o trezească. Și apoi, se îndoia că Rebecca îl va face să aștepte mult. Nu după ce tocmai îi spusese de planul de a tăia legăturile cu Rusia. Ea avea puțin timp la dispoziție ca să-și avertizeze stăpânii de la Centrala din Moscova.

BlackBerry-ul său a vibrat. Era un mesaj de la Nigel Whitcombe, din Londra, un mărunțiș ca să pară la Vauxhall Cross că totul era în regulă. Seymour a tastat un răspuns și a apăsat pe TRIMITE. Apoi s-a uitat prin golul dintre copaci spre casa Rebeccăi Manning.

Felinarul de fier din capătul aleii răspândea o lumină vie.

Seymour a format un număr și a ridicat la ureche telefonul.

— Vezi ce văd eu?

— Văd, a răspuns o voce.

— Fii cu ochii pe ea.

— Fii fără grijă, n-o s-o scap din ochi.

Seymour a închis și s-a uitat la lumină. Mâine, și-a spus, va fi o simplă formalitate, scrierea unui nume pe un document de trădare. Rebecca era cârtița, și cârtița era Rebecca. Era întruparea răzbunării lui Philby. Adevărul era scris pe chipul Rebeccăi. Era singurul lucru la ea pe care Philby nu reușise să-l șteargă.

„Sunt Kim. Tu cine ești?”

„Sunt Graham”, și-a zis. „Sunt cel care i-a dat ei fostul tău post. Sunt ultima ta victimă.”

60
THE PALISADES, WASHINGTON

Era ora 23.25 când Eva Fernandes a încuiat ușa din față a restaurantului Brussels Midi de pe MacArthur Boulevard. Avea mașina parcată la depărtare de câteva case, în fața unui mic oficiu poștal. A intrat, a pornit motorul și a demarat. Bărbatul pe care îl cunoștea ca Alex – cel înalt, palid, care vorbea rusește ca un nativ și care o urmărise toată ziua – stătea în picioare la colțul cu Dana Place, în fața unui restaurant afgan cu luminile stinse. Avea un rucsac atârnat pe umăr. S-a lăsat să cadă pe locul din față, de lângă Eva, și i-a făcut semn cu capul să conducă mai departe.

— Cum a fost la muncă? a întrebat-o.

— Mai bine decât aseară.

— Vreun apel de la Centrala din Moscova?

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Telefonul meu e la tine.

El l-a scos din rucsac.

— Știi ce se va întâmpla dacă ceva merge prost mâine?

— O să presupui că eu sunt de vină.

— Și care o să fie rezultatul?

Ea și-a pus vârful arătătorul în ceafă.

— Asta e ceea ce ți-ar face SVR, nu noi. A ridicat telefonul. Chestia asta se oprește vreodată din piuit?

— Sunt foarte populară.

El a derulat notificările.

— Cine-s toți oamenii ăștia?

— Prieteni, studenți, iubiți… A ridicat din umeri. Oameni obișnuiți.

— Știe vreunul dintre ei că ești spion rus? Cum n-a primit niciun răspuns, a zis: Se pare că e o lumină aprinsă în fața unei case de pe Warren Street. Amintește-mi ce se întâmplă acum.

— N-o luăm de la capăt.

— Ba o luăm de la capăt.

— Cineva din *rezidentura* trece cu mașina pe lângă casă în

fiecare noapte la ora unsprezece. Dacă vede lumina arzând, anunță Centrala din Moscova, și Centrala din Moscova mă anunță pe mine.

— Cum?

Ea a expirat cu zgomot, iritată.

— E-mail. *En clair.* Foarte neinteresant.

— Mâine e joi.

— I-auzi.

— O joi cu număr impar, a subliniat Mihail.

— Foarte bine.

— Unde are loc depunerea materialului?

— În joile cu număr impar este Starbucks de pe Wisconsin Avenue.

— Care Starbucks de pe Wisconsin? Sunt mai multe.

— Am repetat asta de o sută de ori.

— Și o s-o repetăm până când mă conving că nu minți.

— Starbucks-ul de la nord de Georgetown.

— Care este fereastra de transmisie?

— De la opt la opt și un sfert.

— Mi s-a părut că ai zis de la opt și un sfert la opt și jumătate.

— N-am spus *niciodată* asta.

— Unde trebuie să aștepți?

— La mesele de la etaj.

Ea a condus pe MacArthur Boulevard pe marginea bazinului de acumulare, care era luminat de o lună joasă. Era un loc liber în fața blocului ei. Bărbatul care își zicea Alex i-a spus să parcheze acolo.

— De obicei, parchez departe ca să văd dacă blocul e supravegheat.

— *Este* supravegheat.

El s-a întins peste consolă și a oprit motorul.

— Dă-te jos.

A mers în urma ei spre ușă, cu rucsacul atârnat pe un umăr, și a sărutat-o pe ceafă în timp ce ea tasta codul.

— Dacă nu încetezi, a șuierat ea, o să-ți rup căputa. Și apoi o să-ți sparg nasul.

— Crede-mă, Eva, e doar pentru vecinii tăi.

— Vecinii mei cred că sunt o fată cumsecade, care n-ar aduce niciodată acasă pe cineva ca tine.

Zăvorul s-a deschis cu un pocnet. Eva a mers în fața lui până în apartament. S-a dus direct la congelator și la sticla de votcă. Bărbatul care își zicea Alex a scos din rucsac dispozitivul SVR-ului pentru comunicații securizate și l-a așezat pe masa din bucătărie. Lângă el a pus telefonul Evei.

— Prietenii tăi au reușit să spargă paravanul codificării?

— Destul de repede.

I-a întins telefonul.

— E vreunul dintre ele de la Centrala din Moscova?

Eva a derulat cu o mână lista lungă de avertizări, ținând în cealaltă paharul.

— Asta, a zis. De la Eduardo Santos. *En clair.* Foarte neinteresant.

— Trebuie să răspunzi?

— Probabil se întreabă de ce n-am dat niciun semn.

— Atunci poate că ar trebui să-l dai.

Ea a tastat cu îndemânare cu degetul mare.

— Să văd.

— E în portugheză.

— Mai este nevoie să-ți amintesc…?

— Nu, nu este.

Eva a apăsat pe TRIMITE și s-a așezat la masă.

— Și acum?

— O să-ți termini băutura și o să prinzi câteva ore de somn. Eu o să rămân aici și o să mă uit pe fereastră.

— Iar? Asta ai făcut și noaptea trecută.

— Termină-ți băutura, Eva.

Ea s-a supus. Și apoi și-a mai turnat în pahar.

— Mă ajută să dorm, a explicat.

— Încearcă o cană cu ceai de mușețel.

— Votca e mai bună.

Ca și cum ar fi vrut să demonstreze, a băut jumătate de pahar.

— Rusa ta e foarte bună. Presupun că n-ai învățat-o la un institut de limbi străine.

— Am învățat-o la Moscova.

— Părinții tăi erau membri de partid?

— Dimpotrivă, de fapt. Și când ușa s-a deschis, în sfârșit, au plecat în Israel cât de repede au putut.

— Ai acolo o iubită?

— Una minunată.

— Păcat. Ce face iubita ta?

— E doctoriță.

— E adevărat?

— În cea mai mare parte.

— Voiam cândva să mă fac doctoriță. S-a uitat la o mașină care trecea pe stradă. Știi cumva ce o să mi se întâmple dacă ceva merge prost?

— Știu exact ce o să se întâmple.

— Poc, a zis ea și și-a mai turnat în pahar.

61
CARTIERUL GENERAL AL SVR, IASENEVO

În același moment, la cartierul general al SVR din Iasenevo, un bărbat cunoscut doar sub numele de cod Sașa era și el treaz. Din cauza diferenței de fus orar, trecuse cu câteva minute de ora opt dimineața. Însă, pentru că era Moscova și încă iarnă, cerul de dincolo de ferestrele cu flori de gheață din *dacea* particulară a lui Sașa încă nu se luminase. Însă el nu-și dădea seama de acest lucru, pentru că nu avea ochi decât pentru telegrama care fusese trimisă cu o oră înainte de la camera de cifrare din clădirea principală.

Era o copie a unei telegrame urgente de la *rezidentura* din Washington – de fapt, chiar de la *rezident* – care spunea că mai târziu în acea dimineață cârtița lui Sașa intenționa să trimită alt calup de informații. *Rezident*-ul o considera o veste încurajatoare, lucru nu prea surprinzător; omul se scălda în gloria pe care o reflecta cârtița, și steaua lui urca pe cer cu fiecare predare încununată de succes. Totuși, Sașa nu-i împărtășea entuziasmul. Îl îngrijora momentul ales; era prea curând. Cârtița putea să fi descoperit o informație vitală, care să necesite transmiterea imediată, dar astfel de situații erau rare.

Sașa a pus telegrama pe biroul său, alături de raportul pe care îl primise în seara precedentă. Legiștii SVR făcuseră o analiză preliminară a trupului carbonizat care le fusese dat de autoritățile franceze la aeroportul din Strasbourg. Încă nu putuseră să determine dacă acel cadavru era sau nu al lui Serghei Morozov. Poate că era Morozov, au spus oamenii de știință, poate că nu. Lui Sașa, momentul în care se produsese accidentul de mașină i se părea cel puțin suspect. Ca agent SVR, și mai înainte KGB, Sașa nu credea în accidente. Și nici nu era convins că Serghei Morozov, bărbatul căruia îi încredințase unele dintre cele mai prețioase secrete ale sale, era cu adevărat mort.

Dar să fi fost vreo legătură între „moartea" lui Serghei Morozov și telegrama de la Washington? Oare era vremea să

aducă acasă cârtița din frig?

Sașa aproape că a ordonat evacuarea ei după ce trădătorul Gribkov a abordat MI6 cu oferta de dezertare. Din fericire, britanicii au tărăgănat lucrurile, și Sașa a izbutit să aranjeze rechemarea la Moscova a lui Gribkov, ca să fie arestat, interogat și, în cele din urmă, *vîsșaia mera.* Executarea prizonierului s-a petrecut în beciurile închisorii Lefortovo, într-o cameră din capătul unui coridor întunecat. Sașa a fost cel care a tras glonțul fatal. A făcut-o fără strop de milă sau dezgust. Odinioară își făcuse partea sa de asasinate.

Cu Gribkov mort și îngropat într-un mormânt anonim, Sașa se apucase să repare pagubele. Operațiunea se desfășurase exact așa cum plănuise el, cu toate că făcuse un calcul greșit. Același calcul greșit pe care îl făcuseră și alții înaintea sa.

Gabriel Allon…

Era posibil să se sperie de umbre. Era o boală, și-a zis el, comună bătrânilor care rămân prea mult în joc. Mai bine de treizeci de ani – mai mult chiar decât tatăl ei –, cârtița operase nestingherită în cadrul MI6. Dirijată de mâna nevăzută a lui Sașa, urcase constant treptele ierarhiei până ajunsese H/Washington, o poziție de forță care îi permitea să penetreze și CIA, întocmai ca tatăl ei.

Acum, în sfârșit, premiul cel mare era la un pas. La un pas și pentru Sașa. Dacă ea devenea directorul general al Serviciului Secret de Informații, putea de una singură să submineze Alianța Atlantică, lăsând Rusia să-și urmeze liberă ambițiile în țările baltice, în Europa de Est și în Orientul Mijlociu. Ar fi cea mai mare reușită din istoria serviciilor secrete de informații. Mai mare chiar decât a lui Kim Philby.

Din acest motiv Sașa a ales o cale de mijloc. A scris de mână mesajul și a chemat un curier care să-l ducă din *dacea* sa în camera de cifrare. La zece și cincisprezece minute, ora Moscovei – două și cincisprezece minute la Washington –, curierul s-a întors cu o reci- pisă care confirma că mesajul fusese primit.

Acum nu-i mai rămânea decât să aștepte. Peste șase ore avea să aibă răspunsul. A ridicat coperta unui dosar vechi. Era un raport scris de Philby în martie 1973, când reușise să reintre în

grațiile Centralei din Moscova. Era vorba despre o tânără franțuzoaică pe care o cunoscuse la Beirut și despre un copil. Philby nu precizase în raport că acel copil era al său, însă implicația era limpede. „Înclin să cred că ea s-ar putea dovedi folositoare pentru noi", a scris, „pentru că are trădarea în sânge."

62
FOREST HILLS, WASHINGTON

Ținta bănuielilor lui Saşa aştepta şi ea. Nu într-o *dacea* particulară, ci într-o casă părăginită din colțul de nord-vest al Washingtonului. Dată fiind ora târzie, bărbatul era întins pe canapeaua din birou. În ultimele două ore revăzuse planul de bătaie, căutând defectele, punctele slabe care ar face ca întregul edificiu să se năruie peste ei. Negăsind niciunul, în afară de îngrijorarea sâcâitoare în privința adevăratei loialități a Evei Fernandes, gândurile i s-au întors, așa cum făceau adesea în astfel de momente, la o pădure de mesteceni aflată la vreo două sute de kilometri est de Moscova.

E în zori, zăpada cade dintr-un cer de culoarea cenușii. El stă la marginea unei gropi, o rană în carnea Mamei Rusii. Chiara e lângă el, tremurând de frig și de spaimă. Mihail Abramov și un bărbat pe nume Grigori Bulganov sunt mai departe în rând. Și în fața lor, fluturând un pistol și zbierând ordine peste zbârnâitul elicopterelor care se apropie, e Ivan Harkov.

„Bucură-te să-ți vezi nevasta murind, Allon…"

Ochii lui Gabriel se deschid brusc la amintirea primei împușcături. Acela a fost momentul, și-a zis, în care a început cu adevărat războiul său personal cu Kremlinul. Da, fuseseră încăierări de început, runde preliminare, însă în acea dimineață cumplită din Vladimirskaia Oblast au început în mod oficial ostilitățile. Atunci a înțeles Gabriel că noua Rusie avea să meargă pe calea celei vechi. Atunci războiul său rece împotriva Kremlinului a devenit fierbinte.

De atunci, se înfruntaseră pe un câmp de bătălie secret, care se întindea din inima Rusiei până pe Brompton Road din Londra, pe țărmurile stâncoase din Cornwall, ba chiar și pe dealurile înverzite ale Irlandei de Nord. Acum războiul lor ajunsese la Washington. Peste câteva ore, când Rebecca Manning avea să-și predea raportul – un raport pe care Gabriel numai că nu i-l scrisese cu mâna lui –, avea să se termine. Totuși, în această dispută el învinsese deja. Demascase cârtița

rușilor îngropată adânc în Serviciul Secret de Informații britanic. Era copilul nimănui altuia decât al lui Kim Philby. Gabriel nu mai avea nevoie decât de o ultimă dovadă, o ultimă trăsătură de penel, și capodopera sa avea să fie terminată.

Acest gând, perspectiva ispititoare a victoriei supreme asupra celui mai necruțător dușman al său, era ceea ce l-a ținut treaz pe Gabriel în acea ultimă noapte care parcă nu se mai sfârșea. La cinci și jumătate s-a ridicat de pe canapea, a făcut duș, s-a bărbierit cu grijă și s-a îmbrăcat. Blugi decolorați, un pulover de lână, o geacă de piele: uniforma unui șef al serviciu de informații și operațiuni.

A intrat în camera de zi. Acolo a găsit trei membri ai faimoasei sale echipe – Yaakov Rossman, Yossi Gavish și Rimona Stern – stând încordați la o masă pliantă. Nu vorbeau cu pereții, doar între ei, cât se poate de încet. Fiecare se uita la câte un ecran de laptop. Pe unul era o imagine statică a unei case mici, cam cât o casă englezească tipică de țară, cu o fațadă aparte în stil Tudor deasupra verandei. O lumină ardea la capătul aleii pietruite și alta la fereastra unui dormitor de la etaj.

Era ora 6:05. Cârtița se trezise.

63
WARREN STREET, WASHINGTON

Rebecca a trecut în revistă ziarele de la Londra pe iPhone în timp ce își bea cafeaua și fuma prima dintre cele două țigări L&B de dimineață. Cumva, nu se scurseseră informații despre intenția prim-ministrului Lancaster de a suspenda contactele diplomatice cu Kremlinul. Și nici nu exista vreo aluzie la criza iminentă în mesajele necifrate de pe BlackBerry-ul său de la MI6. Se părea că informația era bine păzită – prim-ministrul și consilierii săi superiori, ministrul de externe și Graham. Și Gabriel Allon, desigur. Pe Rebecca o alarma implicarea lui Allon în această chestiune. Pe moment, era destul de încrezătoare că nu fusese descoperită. Graham n-ar fi inclus-o în lista lui de distribuire dacă ar fi bănuit-o de trădare.

Datorită Rebeccăi, veștile nu aveau să surprindă Centrala din Moscova și Kremlinul cu garda complet coborâtă. După plecarea lui Graham, a alcătuit un raport amănunțit despre planurile britanicilor și l-a încărcat pe iPhone, unde era ascuns sub o aplicație populară de mesagerie instantanee, inaccesibilă oricui în afara SVR-ului și sistemului său digital cu rază mică de comunicare între agenți. Mesajul conținea o formulă de cod de urgență care îl instruia pe agentul care se ocupa de ea – agenta ilegală atrăgătoare care acționa sub acoperire braziliană – să trimită imediat materialul la *rezidentura* din Washington. Era riscant, dar necesar. Dacă agenta ilegală trimitea mesajul la Centrala din Moscova prin canalele obișnuite, ar ajunge acolo de-abia după câteva zile, mult prea târziu ca să mai folosească la ceva.

Rebecca s-a uitat peste ziarele americane la a doua ceașcă de cafea și la șase și jumătate s-a dus la etaj să se spele și să se îmbrace. În acea dimineață nu avea să alerge, nu când amândouă lumile sale erau în criză. După ce avea să predea informațiile la Starbucks-ul de pe Wisconsin Avenue, avea de gând să treacă pe la birou. Dacă avea noroc, putea chiar să stea un pic de vorbă cu Graham înainte de întâlnirea lui cu Morris

Payne, directorul CIA. Ar fi ultima șansă să-l convingă să o ia și pe ea la Langley. Rebecca voia să audă cu urechile sale cât de mult aflase M16 de la Gabriel Allon.

La șapte era îmbrăcată. Și-a pus telefoanele în geantă – iPhone-ul personal și BlackBerry-ul de la MI6 – și s-a dus să-și ia pașaportul. L-a găsit în sertarul de sus al noptierei, alături de SIG Sauer și un încărcător de rezervă cu gloanțe de 9 mm. Le-a luat automat pe toate trei și le-a pus în geantă. La parter a stins felinarul de la capătul aleii și a plecat.

64
YUMA STREET, WASHINGTON

Erau multe lucruri pe care Rebecca Manning nu le știa în acea dimineață, printre care faptul că locuința îi era supravegheată de o cameră video miniaturală ascunsă în parcul de vizavi și că în timpul nopții un dispozitiv de urmărire îi fusese prins cu ventuză sub mașină: o Honda Civic albastru-cenușiu, cu plăcuțe cu numere diplomatice.

Camera video a prins plecarea ei din casa de pe Wisconsin Street, iar emițătorul i-a înregistrat deplasarea spre vest prin Tenleytown. Yaakov Rossman i-a transmis informațiile prin SMS-uri criptate lui Eli Lavon, care era tolănit pe scaunul pasagerului dintr-un Nissan închiriat, parcat pe Yuma Street. Christopher Keller era la volan. Cei doi urmăriseră unii dintre cei mai periculoși oameni din lume. O cârtiță a rușilor cu un dispozitiv de semnalizare prins de mașină nu prea părea demnă de talentele lor.

— Tocmai a virat pe Massachusetts Avenue, a zis Lavon.

— Încotro?

— Tot spre vest.

Keller a demarat și a pornit în aceeași direcție pe Yuma. Strada se intersecta cu Massachusetts Avenue în unghi de aproximativ patruzeci și cinci de grade.

Keller a frânat la stop și a așteptat să treacă o mașină, o Honda Civic albastru-cenușiu, cu plăcuțe cu numere diplomatice, condusă de șefa filialei MI6 la Washington.

Eli Lavon se uita la BlackBerry.

— Merge în continuare spre vest pe Massachusetts Avenue.

— Nu, zău.

Keller a mai lăsat să treacă două mașini și apoi s-a luat după ea.

— Fii atent, a zis Lavon. E bună.

— Da, a răspuns Keller, liniștit. Dar eu sunt și mai bun.

65
AMBASADA BRITANICĂ, WASHINGTON

În seara precedentă, după ce s-a întors în complexul ambasadei britanice, Graham Seymour l-a informat pe șeful garajului că de dimineață va avea nevoie de o mașină cu șofer. Prima oprire, a spus, va fi la hotelul Four Seasons din Georgetown, pentru o întâlnire personală la micul dejun. De acolo avea să meargă la cartierul general al CIA, în Langley, și din Langley la aeroportul internațional Dulles, aflat în apropiere, unde așteaptă avionul său închiriat. Totuși, încălcând protocolul, l-a informat pe șeful securității că va merge la întâlnirile stabilite pentru acea zi fără echipă de pază.

Șeful securității a protestat, dar, în cele din urmă, s-a conformat dorințelor lui Seymour. Mașina aștepta, așa cum ceruse, la ora șapte fix, în fața reședinței ambasadorului de pe Observatory Circle. După ce s-a urcat, Seymour i-a spus șoferului că itinerarul s-a schimbat puțin. De asemenea, l-a informat pe șofer că nu trebuie în niciun caz să-i spună asta șefului garajului sau șefului securității.

— De fapt, l-a avertizat Seymour, dacă sufli o vorbuliță despre asta, o să pun să te închidă în Turn sau să te biciuiască sau ceva la fel de groaznic.

— Unde mergem în loc de Four Seasons?

Seymour i-a dat adresa, iar șoferul, care venise de curând la Washington, a pus-o pe GPS. Au luat-o pe Observatory Circle până pe Massachusetts Avenue, apoi spre nord pe Reno Road, prin Cleveland Park. Pe Brandywine Street au virat la dreapta. Pe Linnean Avenue, la stânga.

— Ești sigur că ai introdus adresa corectă? a întrebat Seymour când mașina s-a oprit.

— Cine locuiește aici?

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

Seymour a coborât și s-a dus la poarta de fier, care s-a deschis când s-a apropiat. Câteva trepte l-au dus la ușa din față, unde aștepta o femeie cu părul de culoarea gresiei și cu șolduri de

femeie care a născut. Seymour a recunoscut-o. Era Rimona Stern, șefa Departamentului Colectarea Informațiilor din Birou.

— Nu sta proțăpit acolo! s-a răstit ea. Vino înăuntru.

Seymour a urmat-o în camera principală mare, unde Gabriel și cei doi agenți de rang înalt – Yaakov Rossman și Yossi Gavish – ședeau în jurul unei mese pliante, uitându-se la laptopuri. Pe peretele din spatele lor era o pată mare de mucegai. Semăna un pic cu harta Groenlandei.

— E *cu adevărat* locuința ambasadorului vostru? a întrebat Seymour.

Însă Gabriel n-a răspuns; se uita la ecranul telefonului la mesajul pe care tocmai îl primise. Scria că Eva Fernandes și Mihail Abramov părăseau blocul de locuințe de pe MacArthur Boulevard. Seymour și-a scos paltonul Crombie și, codindu-se, l-a pus pe spătarul unui scaun. Și-a scos din buzunar BlackBerry-ul de la MI6. A verificat ora. Era 7:12.

66
BURLEITH, WASHINGTON

Traficul era deja un coșmar, mai ales pe Reservoir Road, care se întindea din Foxhall spre marginea de nord a Georgetown-ului. Era un traseu al navetiștilor care locuiau în suburbiile din Maryland, spre est dimineața, spre vest seara, îngreunat de prezența Centrului Medical al Universității Georgetown și, la acea oră, de un răsărit de soare care te orbea. Eva Fernandes, șoferiță din Washington cu experiență, chiar dacă ilegală, cunoștea câteva scurtături. Purta hainele sale de dimineață obișnuite – colanți, pantofi de sport Nike de culoare verde neon și o jachetă cu fermoar strânsă pe corp, tot verde neon. După două nopți la rând nedormite, Mihail arăta ca iubitul ei cu probleme, cel care prefera băutura și drogurile, nu munca.

— Și eu, care credeam că traficul din Moscova e un coșmar, a mormăit el.

Eva a virat la stânga pe Thirty-Seventh Street și a luat-o spre nord prin Burleigh, un cartier cu căsuțe lipite una de alta, plin de studenți și tineri angajați. Și de spioni ruși, și-a zis Mihail. Aldrich Ames făcea un semn cu creta pe o cutie poștală de pe T Street când voia să-i livreze omului său de legătură rus secretele din CIA. Acea cutie poștală se afla acum într-un muzeu din centrul orașului. Cea care a alunecat pe lângă geamul din dreptul lui Mihail era una nouă.

— Amintește-mi ce se întâmplă după ce cobor eu din mașină, a zis el.

Eva n-a protestat altfel decât printr-un oftat din rărunchi. Revăzuseră în amănunțime planul la masa din bucătăria ei. Acum, în ultimele minute până la predarea planificată, aveau să-l mai treacă o dată în revistă, indiferent dacă ea avea sau nu nevoie.

— Conduc mai departe până la Starbucks, a recitat ea ca pe un text învățat pe de rost.

— Și ce se întâmplă dacă încerci să fugi?

— FBI, a răspuns ea. Închisoare.

— Comandă *latte* ca de obicei și du-l la o masă de sus. Nu privi în ochi pe niciunul dintre ceilalți clienți. Și în niciun caz nu uita să deschizi dispozitivul de recepție. Când Rebecca va transmite, raportul ei ne va fi trimis automat nouă.

Eva a cotit pe Whitehaven Parkway.

— Ce se întâmplă dacă se răzgândește? Ce se întâmplă dacă nu transmite?

— Același lucru care se întâmplă dacă transmite. Așteaptă la etaj până-ți dau eu un semn. Apoi du-te la mașină și pornește motorul. O să vin și eu. Și apoi…

— Poc, a zis ea.

Eva a oprit la colțul cu Thirty-Fifth Street. Mihail a deschis portiera și a pus un picior pe rigolă.

— Nu uita să deschizi dispozitivul de recepție. Și, orice ar fi, nu pleca din cafenea până nu-ți spun eu.

— Ce se întâmplă dacă ea nu transmite? a întrebat din nou Eva.

Mihail a coborât fără să răspundă și a închis portiera. Imediat Kia a demarat și a virat la dreapta pe Wisconsin Avenue. Până aici, totul e în ordine, și-a zis el și a pornit pe jos.

67
WINSCONSIN AVENUE, WASHINGTON

Ca tablou al spionajului în stilul Războiului Rece, îi lipsea iconografia obișnuită. Nu erau ziduri sau puncte de control, nu erau turnuri de pază sau reflectoare, nu era un „pod al spionilor”[23]. Era doar o cafenea foarte populară dintr-un lanț, cu omniprezenta ei firmă verde cu alb. Era amplasată pe Wisconsin Avenue, la vest, și la capătul unui șir de prăvălioare – un cabinet veterinar, un salon de coafură, o croitorie, o cizmărie, un salon de tuns animalele de companie și unul dintre cele mai bune restaurante franțuzești din Washington.

Doar cafeneaua avea propria parcare. Eva a zăbovit două minute lungi în mijlocul parcării, până s-a eliberat un spațiu. Înăuntru, coada se întindea de la casă până aproape de ușă. N-avea importanță; venise cu destul timp înainte.

Ignorând instrucțiunile bărbatului care își zicea Alex, s-a uitat cu atenție în jur. Erau nouă persoane în fața sa – navetiști nervoși în drum spre clădirile de birouri din centru, doi clienți obișnuiți din zonă, cu bluze de trening, și trei copii care purtau cravata în dungi a British Internațional School, care se afla pe celălalt trotuar al Wisconsin Avenue. Alți cinci sau șase clienți așteptau comanda la celălalt capăt al tejghelei în formă de L, iar alți patru citeau *Washington Post* sau *Politico* la o masă comună. Niciunul nu-i părea Evei agent operativ din FBI, din serviciile de informații israeliene sau britanice, sau, și mai important, din *rezidentura* SVR.

Mai erau locuri și în partea din spate a cafenelei, dincolo de vitrina cu prăjituri și sendvișuri care păreau din plastic. Mesele aveau toate locurile ocupate, în afară de două. La una ședea un bărbat de douăzeci și ceva de ani, cu o paloare de om care nu prea iese din casă. Purta un pulover cu emblema Georgetown University și se holba la ecranul unui laptop. Arăta ca un ahtiat de Wi-Fi tipic, și exact acesta era scopul. Eva credea că tocmai îl identificase pe IT-istul israelian care izbutise să spargă cifrul imposibil de spart al dispozitivului de recepție de la SVR.

Era 7:40 când a reușit, în sfârșit, să dea comanda. Barmanul cânta destul de bine „Let's Stay Together" al lui Al Green în timp ce îi prepara *latte* mare cu o doză de cafea în plus, în care ea și-a pus zahăr din belșug înainte să se îndrepte spre mesele din spate. Puștiul cu pulover de la Georgetown a fost singurul bărbat care n-a ridicat privirea din ecran ca să se uite la Eva care trecea în colanți și în jacheta mulată, confirmându-i astfel că era, într-adevăr, IT-istul israelian.

În stânga era scara spre sala de la etaj. Acolo nu se afla decât o persoană, un bărbat de vârstă mijlocie, în pantaloni de doc și pulover la baza gâtului, care scria cu îndârjire pe un bloc de corespondență galben. Ședea lângă balustrada care dădea spre partea din față a cafenelei. Eva s-a așezat în spate, aproape de o ușă care ducea la o terasă unde nu era nimeni. Comutatorul dispozitivului SVR n-a scos decât un ușor clic când l-a răsucit. Cu toate astea, bărbatul a ridicat privirea și s-a încruntat, după care și-a reluat lucrul.

Eva și-a scos telefonul din geantă și s-a uitat cât e ceasul. Era 7:46. Fereastra de transmisie se deschidea peste paisprezece minute. După cincisprezece minute se închidea din nou și, dacă totul mergea conform planului, cârtița lui Sașa avea să fie demascată. Eva nu se simțea deloc vinovată pentru faptele sale, îi era doar teamă – teamă de ceea ce avea să se întâmple dacă SVR reușea cumva să pună mâna pe ea și s-o ducă înapoi în Rusia. O încăpere fără ferestre la capătul unui coridor întunecat din închisoarea Lefortovo, un bărbat fără chip.

Pooc…

S-a uitat din nou la ceas. Era:7.49. „Grăbește-te. Te rog, grăbește-te."

68
WINSCONSIN AVENUE, WASHINGTON

În partea opusă a Wisconsin Avenue și la vreo sută de metri spre nord era un magazin Safeway de lux, destinat clientelei sofisticate din Georgetown. Avea o parcare interioară la nivelul străzii și o a doua în exterior, în spatele magazinului, pe care o prefera Rebecca Manning. A condus mașina încet în sus pe rampă, uitându-se atent în oglinda retrovizoare. În timp ce efectua traseul de detectare a urmăritorilor se gândise de vreo două ori să nu predea informațiile, temându-se că era urmărită de FBI. Acum considera că acele temeri nu erau întemeiate.

Rebecca și-a lăsat mașina în colțul îndepărtat al parcării și, cu geanta pe umăr, s-a dus la intrarea din spate a magazinului. Coșurile erau lângă ascensorul care ducea la nivelul parcării. Rebecca a luat unul din stivă și s-a plimbat cu el prin magazin, de la legume și fructe la mâncarea preparată, în susul și în josul raioanelor lungi, până când s-a asigurat că n-o urmărea nimeni.

A lăsat coșul la ieșirea fără casieri și s-a îndreptat spre scara lungă care dădea spre intrarea principală a magazinului, pe Wisconsin Avenue. Traficul orei de vârf se scurgea pe coasta dealului spre Georgetown. Rebecca a așteptat să se schimbe culoarea semaforului și a traversat. A luat-o spre sud și, în timp ce trecea pe lângă un restaurant turcesc cu luminile stinse, s-a hotărât să predea informațiile.

De la ușa restaurantului turcesc erau patruzeci și șapte de pași până la intrarea în Starbucks, lângă care stătea un bărbat în haine zdrențuite și murdare. În condiții normale, Rebecca i-ar fi dat bani, așa cum mama ei le dădea întotdeauna câteva centime cerșetorilor de pe străzile Parisului, cu toate că avea cu puțin mai mulți decât ei. Dar în acea dimineață ea a trecut, simțindu-se vinovată, pe lângă bărbat și a intrat.

Opt persoane stăteau la coadă la casă. Avocați lobbyiști cu expresii neliniștite, doi viitori agenți secreți de la British Internațional School, un bărbat înalt cu un ten golit de sânge și cu ochii fără culoare, care arăta de parcă n-ar fi dormit de-o

săptămână. Barmanul cânta „A Change Is Gonna Come". Rebecca s-a uitat la ceas. Era 7:49.

Christopher Keller și Eli Lavon nu s-au ostenit s-o urmeze pe Rebecca Manning în parcarea de la Safeway. Au oprit pe Thirty-Four Street, în față la Hardy Middle School, o poziție avantajoasă din care puteau să urmărească nemijlocit sosirea ei la Starbucks. Eli Lavon a trimis vestea la postul de comandă de pe Chesapeake Street – inutil, pentru că Gabriel și restul echipei o urmăreau pe Rebecca prin camera video a telefonului lui Ilan. Toți, în afară de Graham Seymour, care ieșise în grădină ca să răspundă la un telefon primit din Vauxhall Cross.

Era 7:45 când Seymour s-a întors în casă. Rebecca Manning comanda. Seymour asigura fondul sonor.

— Cafea mare, fără lapte. Nimic de mâncare, mulțumesc.

Când tânărul de la tejghea s-a întors cu spatele ca să ia cafeaua Rebeccăi din încălzitor, ea și-a introdus cardul în cititor, confirmându-și astfel prezența în acel loc în dimineața respectivă.

— Ați dori o copie a bonului? a zis în locul lui Gabriel.

— Da, vă rog, a răspuns Seymour în numele Rebeccăi, și peste câteva secunde tânărul de la tejghea i-a înmânat o hârtiuță, împreună cu cafeaua.

Gabriel s-a uitat la ceasul digital din centrul mesei pliante: 7:56:13… Fereastra de transmisie era aproape deschisă.

— Ai văzut destul? a întrebat.

— Nu, a zis Seymour, cu ochii la ecran. Las-o să se desfășoare.

69
WINSCONSIN AVENUE, WASHINGTON

Era un scaun liber la masa comună. Era locul cel mai apropiat de ușă, așa că i-a oferit Rebeccăi o vedere nestingherită atât a străzii, cât și a locurilor din spatele cafenelei. Bărbatul care fusese în fața ei la rând, cel cu piele și ochi de culoare deschisă, se așezase în fundul încăperii, cu spatele la Rebecca. La două mese distanță, un tânăr care arăta a student tasta de zor pe laptop, la fel ca alți patru clienți. Cele trei persoane așezate împreună cu Rebecca la masa comună erau dinozauri digitali, care preferau să-și consume informațiile în formă tipărită. Asta prefera și Rebecca. Într-adevăr, unele dintre cele mai fericite ceasuri din copilăria ei extraordinară le petrecuse în biblioteca din apartamentul tatălui său, la Moscova. În colecția lui vastă erau cele patru mii de cărți moștenite de la colegul lui spion din Cambridge, Guy Burgess. Rebecca își mai amintea cum miroseau amețitor a tutun. Își amintea că fumase primele țigări citind cărțile lui Guy Burgess. Îi ardea buza după o țigară. N-a cutezat, desigur. Era un delict mai grav decât trădarea.

Rebecca a scos capacul paharului cu cafea și l-a pus pe masă, alături de iPhone. BlackBerry-ul de la M16, care era încă în geantă, vibra la primirea unui mesaj. După toate probabilitățile, erau cei de la filială sau de la biroul Emisferei Occidentale din Vauxhall Cross. Sau, poate, și-a spus, Graham s-a răzgândit și o ia cu el la Langley. Probabil că pleacă acum din reședința ambasadorului. Rebecca presupunea că ar trebui să citească mesajul, ca să se asigure că nu era o urgență. Peste un minut, și-a zis.

Prima sorbitură din cafea i-a pătruns în stomacul gol ca acidul din baterie. Barmanul cânta acum „What's Going On" al lui Marvin Gaye, iar bărbatul din cealaltă parte a mesei comune, poate că inspirat de versuri, bombănea către cel de alături despre cel mai recent scandal declanșat de președintele american pe rețelele sociale. Rebecca a aruncat o privire spre mesele din partea din spate și n-a surprins pe nimeni uitându-se

la ea. A presupus că agentul ilegal era la etaj; îi vedea dispozitivul de recepție în rețelele de pe iPhone. Dacă dispozitivul funcționa cum trebuie, era invizibil pentru orice telefoane, tablete sau computere din jur.

S-a uitat la ceas: 7:56… Încă o gură de cafea, încă un val coroziv în stomac. Cu un aer calm, a căutat printre iconurile de pe ecranul iPhone-ului până a ajuns la aplicația de mesagerie în care era ascunsă procedura SVR. Raportul era acolo, cifrat și invizibil. Până și iconul care îl trimitea era o minciună. Cu degetul mare zăbovind deasupra lui, s-a mai uitat o dată prin sală. Nu era nimic suspect, doar tremurul necontenit al BlackBerry-ului de la MI6. Până și bărbatul din cealaltă parte a mesei părea să se întrebe de ce nu răspunde.

Acum era 7:57. Rebecca a pus pe masă iPhone-ul și a băgat mâna în geantă. BlackBerry-ul era lângă SIG Sauer-ul de 9 mm. A scos cu grijă telefonul și a introdus parola lungă. Mesajul era de la Andrew Crawford, care o întreba când o să ajungă la filială.

Rebecca a ignorat mesajul și la 7:58 a pus Black- Berry-ul înapoi în geantă. La două minute după ce se deschisese fereastra de transmisie, iPhone-ul a semnalat un nou mesaj. Era de la un număr din Londra pe care Rebecca nu l-a recunoscut, și avea un singur cuvânt.

„Fugi…”

70
WISCONSIN AVENUE, WASHINGTON

„Fugi…”

Să fugă de ce anume? Să fugă de cine? Să fugă unde?

Rebecca a examinat numărul de pe iPhone. Nu-i spunea nimic. Cea mai probabilă sursă a mesajului era Centrala din Moscova sau *rezidentura* din Washington. Sau, poate, și-a zis, era un soi de șmecherie. O amăgire. Doar un spion ar fugi.

S-a încruntat la ecran pentru camerele video care, fără îndoială, o urmăreau și, apăsând pe un icon fals a transformat în praf digital raportul original. A dispărut, n-a existat niciodată. Apoi, apăsând pe al doilea icon fals, aplicația însăși a dispărut. Acum nu mai exista nicio dovadă a trădării pe telefon sau printre lucrurile sale, doar pistolul pe care îl vârâse în geantă înainte să iasă din casă. Brusc, s-a bucurat că îl avea la ea.

„Fugi…”

De câtă vreme știau? Și cât de *mult* știau? Știau doar că era o spioană a Centralei din Moscova? Sau știau și că a fost născută și crescută ca să fie spion, că era fiica lui Kim Philby și strădania de o viață a lui Sașa? S-a gândit la vizita neobișnuită a lui Graham acasă la ea, seara trecută, și la veștile alarmante că Downing Street intenționează să taie contactele diplomatice cu Moscova. A fost o minciună, și-a zis, cu scopul de a o păcăli să intre în contact cu oamenii ei de legătură. Nu exista nicio intenție de a rupe relațiile cu Moscova și nicio întâlnire la Langley. Bănuia, totuși, că exista, într-adevăr, un avion care aștepta la aeroportul internațional Dulles – un avion care s-o ducă înapoi la Londra, unde ar fi în ghearele sistemului juridic britanic.

„Fugi…”

Încă nu, și-a zis. Nu fără un plan. Trebuia să reacționeze metodic, așa cum făcuse tatăl ei în 1951, când aflase că Guy Burgess și Donald Maclean fugiseră în Uniunea Sovietică, lăsându-l periculos de expus. Se dusese cu mașina în zona rurală din Maryland și îngropase aparatul miniatural de

fotografiat dat de KGB și rolele de film. „Pe malul fluviului, lângă insula Swainson, la poalele unui sicomor gigantic…” Însă mașina nu-i era de folos Rebeccăi. Cu siguranță, i se pusese un dispozitiv de localizare. Asta ar explica de ce nu văzuse nicio echipă de urmăritori.

Ca să evadeze – să *fugă* –, Rebecca avea nevoie de altă mașină și de acces la un telefon nespionat. Sașa o asigurase că, în caz de urgență, o va putea duce rapid la Moscova, în felul în care Iuri Modin îl scosese pe tatăl ei din Beirut. Rebecca primise un număr de telefon ca să sune la ambasada rusă și o parolă care avea să-i dea de înțeles persoanei care va răspunde că avea probleme. Cuvântul era „Vrej”. Era numele unui restaurant vechi din cartierul armenesc al Beirutului.

Dar, mai întâi, trebuia să iasă din locul unde ar fi trebuit să predea informațiile. Presupunea că unele dintre persoanele din jur erau agenți britanici, americani sau chiar israelieni. Liniștită, și-a strecurat iPhone-ul în geantă, s-a ridicat și a lăsat să cadă paharul cu cafea în orificiul circular din zona condimentelor. Ușa care dădea pe Wisconsin Avenue era în dreapta, însă ea s-a răsucit spre stânga și s-a îndreptat spre partea din spate a cafenelei. Nimeni nu s-a uitat la ea. Nimeni n-a îndrăznit.

71
CHESAPEAKE STREET, WASHINGTON

La vreo cinci kilometri spre nord, la postul de comandă de pe Chesapeake Street, Gabriel privea din ce în ce mai îngrijorat cum Rebecca Manning trece prin imaginea camerei de pe telefonul lui Ilan.

— Ce s-a întâmplat?

— N-a transmis raportul, a zis Graham Seymour.

— Da, știu. Dar de ce n-a făcut-o?

— Ceva trebuie s-o fi speriat.

Gabriel s-a uitat la Yakov Rossman.

— Unde e acum?

Yaakov a tastat o căutare pe laptop. Mihail a răspuns în câteva secunde. Rebecca Manning era la toaletă.

— Făcând ce? a întrebat Gabriel.

— Folosește-ți imaginația, șefule.

— Asta fac.

Au trecut treizeci de secunde fără ca ea să apară.

— Am o presimțire rea, Graham.

— Și ce vrei să facem?

— Ai toate dovezile de care ai nevoie.

— Asta-i discutabil, dar te ascult în continuare.

— Spune-i că te-ai răzgândit în privința întâlnirii de la Langley. Spune-i că vrei ca ea să fie acolo, la urma urmei. Asta ar trebui să-i atragă atenția.

— Și apoi?

— Spune-i că vă întâlniți la ambasadă. Gabriel s-a oprit, apoi a adăugat: Și apoi aresteaz-o, în clipa în care pune piciorul pe teritoriul britanic.

Seymour a tastat mesajul pe BlackBerry și l-a trimis. După cincisprezece secunde, aparatul a semnalat un răspuns.

— E pe drum.

72
WINSCONSIN AVENUE, WASHINGTON

Dincolo de ușa închisă a toaletei unisex din cafenea, Rebecca a recitit mesajul lui Graham Seymour. „Schimbare de plan. Vreau să mă însoțești la Langley. Ne întâlnim în cel mai scurt timp la sediu…" Tonul pașnic nu putea să mascheze adevăratul sens al mesajului. Confirma cele mai mari temeri ale Rebeccăi. Fusese deconspirată și atrasă într-o capcană.

Zăvorul ușii a zdrăngănit sub o mână nerăbdătoare.

— Un minut, vă rog, a zis Rebecca, cu o seninătate care ar fi făcut să crească inima trădătoare a tatălui ei.

Fața lui era cea care se reflecta în oglindă. „Pe an ce trece", spunea mama ei, „semeni tot mai mult cu el. Aceiași ochi. Aceeași expresie disprețuitoare." Rebecca n-a știut niciodată sigur dacă mama ei o spunea ca pe un compliment.

A închis BlackBerry-ul și iPhone-ul în cutia Faraday din geantă și a rupt o filă din carnet. A scris pe ea câteva cuvinte cu litere chirilice. A tras apa la WC cu un zgomot tunător. A deschis robinetul chiuvetei câteva secunde, apoi a smuls două șervețele din dispozitivul de distribuire și le-a aruncat în coșul de gunoi.

De dincolo de ușă se auzea zumzetul blând al cafenelei aglomerate. Rebecca a pus mâna stângă pe zăvor și dreapta în geantă, pe patul micului pistol SIG Sauer. Trăsese siguranța de îndată ce intrase în toaletă. În magazie erau zece gloanțe Parabellum de 9 mm, la fel ca în încărcătorul de rezervă.

A deschis ușa și a ieșit cu graba unei femei importante din Washington care întârzia la serviciu. Se așteptase să fie cineva acolo, însă holul era gol. Puștiul în hanorac cu glugă de la Georgetown schimbase unghiul laptopului. Ecranul era ascuns privirii ei.

S-a întors brusc spre dreapta și a urcat scările. În sala de sus a găsit două persoane, un bărbat de vârstă mijlocie, care scria pe un bloc de corespondență, și pe Eva Fernandes, agenta ilegală rusă. Cu jacheta ei verde neon, era greu să n-o remarci.

Rebecca s-a așezat pe scaunul din fața ei. Mâna dreaptă o avea încă în geantă, pe patul pistolului. Cu stânga i-a dat Evei Fernandes biletul. Agenta s-a prefăcut că nu înțelege.

— Fă-o și gata, a șoptit Rebecca în rusă.

Femeia a șovăit, apoi i-a înmânat telefonul. Rebecca l-a pus și pe acesta în cutia Faraday.

— Unde ți-e mașina? a întrebat în rusă.

— N-am mașină.

— Conduci o Kia Optima. E parcată afară. Rebecca și-a deschis geanta suficient de mult ca agenta să vadă pistolul. Să mergem.

73
WINSCONSIN AVENUE, WASHINGTON

Încălcând întreaga doctrină de teren, scrisă și nescrisă, rostită și nerostită a Biroului, Mihail Abramov și-a schimbat locul, mutându-se de pe scaunul orientat spre partea din spate a cafenelei pe unul orientat spre cea din față. Avea în ureche o cască miniaturală, în stânga, cea dinspre perete. Asta îi permitea să monitorizeze transmisia de pe telefonul Evei, care era piratat și funcționa ca emițător. Cel puțin *funcționase* ca emițător până la ora 8:04, când Rebecca Manning, după ce a ieșit din toaletă, a luat-o pe neașteptate pe scări în sus.

În ultimele secunde dinainte ca telefonul să amuțească, Mihail auzise o șoaptă. Poate că vorbele erau în rusă, dar nu putea fi sigur. Și nici nu putea afirma cu siguranță cine le rostise. Indiferent de ce anume fusese spus, amândouă femeile se îndreptau acum spre ușă. Eva privea drept înainte, ca și cum ar fi mers spre un mormânt deschis. Rebecca Manning era cu un pas în urmă, cu mâna dreaptă în geanta sa elegantă.

— Ce credeți că are în geantă? a întrebat Mihail încet în timp ce agentele ruse treceau prin dreptul camerei video a lui Ilan.

— Câteva telefoane mobile, a răspuns Gabriel, și un dispozitiv SVR de comunicare pe rază mică între agenți.

— Are mai mult de atât.

Mihail le-a văzut pe Eva și Rebecca ieșind și luând-o la stânga, spre parcare.

— Poate că ar trebui să-ți întrebi prietenul dacă șefa filialei sale din Washington are o armă neoficială.

Gabriel a întrebat. Apoi i-a repetat lui Mihail răspunsul. Ca regulă generală, Rebecca Manning nu purta în public o armă, dar avea una acasă, pentru protecție, cu acordul Ministerului de Externe și al CIA.

— Ce tip?

— SIG Sauer.

— De 9, presupun?

— Presupui corect.

— Probabil mic.

— Probabil, a încuviințat Gabriel.

— Ceea ce înseamnă că are o capacitate de zece.

— Plus zece de rezervă.

— Presupun că Eli n-are o armă.

— Ultima dată când Eli a avut o armă a fost în 1972. Mai avea puțin și mă omora, din greșeală.

— Și Keller?

— Graham n-ar permite.

— Mai rămân eu.

— Rămâi unde ești.

— Scuze, șefule, a intervenit ceva pe linie. Nu te-am auzit.

Mihail s-a ridicat și a trecut pe lângă masa lui Ilan, prin fața camerei video. Afară, a luat-o la stânga și a pornit de-a curmezișul parcării. Eva era deja la volanul automobilului său Kia; Rebecca deschidea ușa pasagerului. Înainte să se așeze, s-a uitat la Mihail și ochii li s-au întâlnit. Mihail a întors primul privirea și și-a văzut de drum.

Thirty-Fourth Street era cu sens unic, spre sud. Mihail a mers împotriva fluxului, prin spatele restaurantului turcesc, în timp ce Eva dădea cu spatele din locul de parcare și ieșea în stradă. Rebecca Manning se uita la el prin fereastra laterală, era sigur de asta. Îi simțea ochii sfredelindu-i spinarea ca gloanțele. Îl provoca să se întoarcă, să se mai uite o dată. Dar n-a făcut-o.

Nissanul era parcat lângă școală. Mihail s-a așezat pe banchetă, în spatele lui Keller. Gabriel striga la el prin radio de la postul de comandă. Eli Lavon, cel mai bun urmăritor din istoria Biroului, îl privea cu reproș de pe scaunul de lângă șofer.

— Bună treabă, Mihail. A fost cu adevărat minunat. Nici vorbă ca ea să fi observat o mișcare lină ca asta.

Lavon a rostit cuvintele în ebraică, sarcastic. Keller se uita de-a lungul lui Thirty-Fourth Street, după o Kia Optima care se micșora rapid. La intersecția cu Reservoir Road mașina a făcut la dreapta. Keller a așteptat ca un cârd de școlari să treacă strada. Apoi a apăsat pedala de accelerație până la podea.

74
BURLEITH, WASHINGTON

— N-am voie să vorbesc cu tine, a zis Eva Fernandes. De fapt, n-am voie nici măcar să *mă uit* la tine.

— Se pare că eu am anulat aceste ordine, nu-i așa?

Rebecca i-a spus Evei să vireze la dreapta pe Thirty-Sixth Street și din nou pe S Street. De ambele dăți, Nissanul le-a urmat. Era în urmă, la distanță de vreo șase mașini. Șoferul nu făcea niciun efort să se ascundă.

— Fă din nou la dreapta, s-a răstit Rebecca, și câteva clipe mai târziu Eva a virat pe Thirty-Fifth Street, de această dată fără să se mai ostenească să oprească sau măcar să încetinească.

Nissanul a făcut la fel. Tacticile lor grosolane de urmărire îi sugerau Rebeccăi că acționează fără să aibă întăriri și, prin urmare, că nu sunt de la FBI. Avea să afle destul de curând.

La colțul dintre Thirty-Fifth Street și Reservoir Road era un semafor, unul dintre puținele aflate în zona rezidențială din Georgetown. Lumina s-a făcut din verde galbenă când s-au apropiat. Eva a apăsat până la podea pe accelerație și Kia a trecut ca fulgerul prin intersecție când lumina trecea pe roșu. Claxoanele au răsunat când Nissanul le-a urmat.

— Virează iar la dreapta, a zis Rebecca repede, arătând spre intrarea pe Winfield Lane.

Era o stradă particulară mărginită de case asemănătoare din cărămidă netencuită, care îi amintea Rebeccăi de Hampstead din Londra. Nissanul era în urma lor.

— Oprește aici!

— Dar…

— Fă ce-ți spun!

Eva a trântit piciorul pe frână. Rebecca a smuls SIG Sauer-ul din geantă și a sărit din mașină. A prins pistolul cu amândouă mâinile, formând cu brațele un triunghi, și s-a răsucit un pic într-o parte, ca să fie o țintă mai puțin vizibilă, așa cum fusese antrenată în poligonul de la Fort Monkton. Nissanul continua să se apropie. Rebecca a pus cătarea deasupra capului șoferului și

a tras până s-a golit încărcătorul.

Nissanul s-a smucit brusc spre stânga și s-a ciocnit de botul unui SUV Lexus parcat. N-a coborât nimeni și n-a răspuns nimeni cu foc, dându-i astfel Rebeccăi satisfacția de a ști că bărbații nu erau de la FBI. Erau agenți secreți britanici și israelieni, care nu aveau jurisdicție să facă o arestare sau să folosească arme de foc, chiar dacă cineva trăgea în ei pe o stradă liniștită din Georgetown. De fapt, Rebecca se îndoia că FBI-ul știa măcar că britanicii și israelienii desfășurau o operațiune împotriva ei. În câteva minute, și-a zis, uitându-se la mașina bușită, vor ști.

„Fugi…"

Rebecca s-a lăsat să cadă pe locul pasagerului din Kia și i-a strigat Evei să pornească. După o clipă, goneau în sus pe Thirty-Seventh Street spre ambasada rusă. Pe când traversau T Street, Rebecca a aruncat pe geam cutia Faraday. L-a urmat dispozitivul de recepție al SVR-ului.

Rebecca a aruncat o privire peste umăr. Nu le urmărea nimeni. A ejectat încărcătorul gol și l-a vârât pe cel plin. Eva Fernandes a tresărit la acel sunet. Dirijată de Rebecca, a virat la stânga pe Tunlaw Road.

— Unde mergem? a întrebat pe când treceau prin spatele complexului ambasadei ruse.

— Trebuie să dau un telefon.

— Și după aceea?

Rebecca a zâmbit.

— Mergem acasă.

În același moment, trei bărbați mergeau pe Thirty- Fifth Street spre fluviul Potomac. După îmbrăcăminte și înfățișare, nu erau locuitori tipici din Georgetown. Unul dintre ei părea să aibă mari dureri, și la o examinare mai atentă a mâinii lui drepte s-ar fi văzut sânge. Mâna însăși era nevătămată. Rana era la clavicula dreaptă, rezultatul unui glonț de 9 mm.

Când au traversat O Street, genunchii omului s-au îndoit, însă ceilalți doi, un bărbat înalt și palid și unul mai scund, cu o față pe care n-o puteai ține minte, l-au sprijinit să nu cadă. Pe

dată a apărut o mașină, și cei doi bărbați nevătămați l-au ajutat pe cel de-al treilea să urce pe bancheta din spate. O vânzătoare de la florăria de acolo a fost singurul martor. Ea le-a spus mai târziu polițiștilor că expresia bărbatului palid era una dintre cele mai înspăimântătoare pe care le văzuse în viața ei.

În acel moment, unități ale poliției metropolitane din Washington reacționau la rapoartele despre focuri de armă trase pe Windfield Lane, care de obicei era liniștită. Mașina cu cei trei bărbați a pornit rapid prin Georgetown spre Connecticut Avenue. Acolo a luat-o spre nord și a ajuns la o casă în paragină de pe Chesapeake Street. În casă erau doi dintre cei mai puternici agenți secreți din lume. O lăsaseră să fugă. Și acum ea dispăruse.

75
TENLEYTOWN, WASHINGTON

Nu mai rămăseseră decât puține cabine telefonice în partea de nord-vest a Washingtonului. Rebecca Manning, pentru momente ca acesta, memorase amplasarea celor mai multe dintre ele. Una era la benzinăria Shell de la colțul lui Wisconsin Avenue cu Ellicott Street. Din păcate, n-avea bani mărunți. Însă Eva avea întotdeauna ascuns în mașină un fișic de monede de douăzeci și cinci de cenți, pentru parcometre. I-a dat două monede Rebeccăi și s-a uitat cum merge la telefon și formează rapid un număr din memorie. Eva l-a recunoscut; i se dăduse același număr. Era din clădirea ambasadei ruse și trebuia să fie folosit doar în caz de extremă urgență.

Pentru Rebecca Manning, numărul reprezenta un colac de salvare care avea s-o ducă în siguranță înapoi la Moscova. Pentru Eva însă, reprezenta o amenințare gravă. Rebecca avea să se bucure, fără îndoială, de primirea rezervată eroilor. Însă Eva avea să ajungă direct într-o cameră de interogatoriu unde o aștepta Sașa. Îi venea să pornească Kia și s-o lase acolo pe Rebecca. Se îndoia că ar ajunge departe. Din câte știa Eva, erau trei bărbați morți într-o mașină pe o stradă rezidențială din Georgetown. Pe lângă faptul că era agenta unui serviciu de informații străin, acum era un potențial complice la crimă. Nu-i rămânea decât să meargă la Moscova cu Rebecca și să spere că va fi bine.

Rebecca s-a întors în mașină și i-a spus Evei s-o ia spre nord pe Wisconsin Avenue. Apoi a deschis radioul și a trecut pe postul WTOP. „Avem în acest moment știri de ultimă oră despre incidentul cu împușcături din Georgetown…” A apăsat pe buton și radioul a amuțit.

— Cât timp? a întrebat Eva.

— Două ore.

— Vin ei să ne ia?

Rebecca a scuturat din cap.

— Vor să nu mai stăm pe stradă și să așteptăm până se

deschide ascunzătoarea.

Eva s-a simțit ușurată, dar n-a arătat. Cu cât stătea mai mult timp departe de mâinile celor din SVR, cu atât mai bine.

— Unde e ascunzătoarea?

— Nu mi-au spus.

— De ce?

— Vor să știe că locul e sigur înainte să ne trimită acolo.

— Cum ne vor contacta?

— Trebuie să-i sun din nou peste o oră.

Evei nu-i plăcea asta. Dar cine era ea să pună la îndoială înțelepciunea Centralei din Moscova?

Se apropiau de hotarul nevăzut dintre Districtul Columbia și Maryland. Două centre comerciale mari se înfruntau de pe părțile opuse ale bulevardului aglomerat. Rebecca a arătat spre complexul din dreapta. Intrarea parcării era lângă un restaurant dintr-un lanț celebru pentru mărimea porțiilor și durata așteptării să se elibereze o masă. Eva a coborât rampa și a luat un bilet din aparat. Apoi, urmând instrucțiunile Rebeccăi, s-a dus până într-un colț pustiu și a intrat în marșarier pe locul de parcare.

Și acolo au așteptat, în cea mai mare parte a timpului în tăcere, cu SIG Sauer-ul în poala Rebeccăi, următoarele treizeci de minute. Nu aveau telefoane care să le lege de lumea de sus, doar radioul mașinii. Recepția era capricioasă, dar suficientă. Poliția căuta o Kia Optima berlină, cu plăcuțe din Districtul Columbia, cu două femei în ea. Mai căuta și trei bărbați care abandonaseră pe Winfield Lane un Nissan ciuruit de gloanțe. După spusele martorilor, unul dintre bărbați părea să fi fost rănit.

Volumul transmisiunii a crescut din cauza paraziților. Eva a dat sunetul mai încet.

— Caută două femei într-o Kia.

— Da, am auzit.

— Trebuie să ne despărțim.

— Ba rămânem împreună. Apoi Rebecca a adăugat cu regret: Nu pot face asta fără ajutorul tău.

Rebecca a dat radioul mai tare și a ascultat cum un locuitor

din Georgetown își exprimă șocul provocat de împușcături. Însă Eva se uita la o dubă albă pentru mărfuri, fără însemne, cu plăcuțe de Maryland, care înainta spre ele prin lumina neuniformă din tavan. FBI-ului îi plac dubele fără însemne. La fel și SVR-ului.

— Avem o problemă, a zis.

— Nu-i decât o mașină cu marfă, a răspuns Rebecca.

— Cei doi din față îți par de la livrări?

— De fapt, chiar sunt.

Duba a parcat în spațiul de alături și ușa din spate a glisat. Eva s-a uitat la fața de rus de lângă geamul său, încercând cu disperare să-și ascundă frica.

— Credeam că ne ducem noi cu mașina la ascunzătoare.

— Schimbare de plan, a zis Rebecca. A venit ascunzătoarea la noi.

76
FOREST HILLS, WASHINGTON

Clavicula lui Christopher Keller fusese găurită dintr-o parte în cealaltă. Totuși, glonțul Parabellum de 9 mm lăsase în urmă os sfărâmat și vătămare masivă a țesuturilor. Din fericire, toate clădirile guvernului israelian, chiar și cele abandonate, aveau un stoc de materiale sanitare. Mihail, luptător veteran, a spălat rana cu antiseptic și a aplicat un bandaj protector. N-avea altceva pentru durere decât un flacon de ibuprofen. Keller a înghițit opt tablete cu whisky din bar.

Cu ajutorul lui Mihail s-a schimbat în haine curate și și-a pus brațul într-o eșarfă. Zborul înapoi la Londra promitea să fie lung și incomod, cu toate că, din fericire, Keller n-avea să zboare cu un avion de pasageri. Avionul închiriat pentru Graham Seymour aștepta la Dulles. Cei doi bărbați fuseseră văzuți pentru ultima dată la postul de comandă la nouă și jumătate, pășind încet pe treptele abrupte, înșelătoare. Gabriel a apăsat el însuși pe butonul din interior care descuia poarta de fier. Și așa, marea acțiune a ajuns la un sfârșit rușinos.

Ultimele minute au fost amare și neobișnuit de pline de ranchiună. Mihail s-a înfruntat cu Gabriel și Gabriel cu vechiul său prieten și camarad Graham Seymour. L-a implorat pe Seymour să-i sune pe americani și să le ceară să izoleze Washingtonul. Și când Seymour a refuzat, Gabriel a amenințat că-i sună el pe americani. Ba chiar începuse să formeze numărul lui Adrian Carter de la cartierul general al CIA când Seymour i-a smuls din mână telefonul.

— E scandalul meu, nu al vostru. Și dacă e să le spună cineva americanilor că am plantat-o în mijlocul lor pe fiica lui Kim Philby, acela o să fiu eu.

Dar Seymour nu le-a spus americanilor în acea dimineață, iar Gabriel, cu toate că era foarte tentat, n-a făcut-o în locul lui. Și în decurs de câteva minute s-a năruit o relație de importanță istorică. Mai mult de un deceniu, Gabriel și Graham munciseră împreună împotriva rușilor, iranienilor și mișcării jihadiste

globale. Și în acest proces reușiseră să anihileze decenii de animozitate între serviciile lor, chiar între țările lor. Toate astea se prefăcuseră în scrum. Dar, avea să spună mai târziu Eli Lavon, asta fusese de la început în planul lui Sașa, să bage zâzanie între Birou și MI6 și să rupă relația pe care o formaseră Gabriel și Graham Seymour. În privința asta, cel puțin, Sașa reușise.

Yossi Gavish și Rimona Stern au fost următorii care au plecat. Unul dintre supraveghetori a recuperat camera video din parcul de pe Warren Street și apoi s-a dus la gară. Curând, l-au urmat ceilalți supraveghetori, și la 9:45 nu mai rămăseseră la postul de comandă decât Gabriel, Mihail și Eli Lavon. Lângă trotuar staționa o singură mașină. Oren, șeful bodyguarzilor lui Gabriel, stătea de pază în spatele porții, dar nimeni nu știa de cine îi păzește.

În graba plecării, echipa lăsase casa vraiște, adică așa cum o găsiseră. Pe masa pliantă rămăsese un singur laptop. Gabriel privea înregistrarea cu Rebecca Manning la Starbucks când BlackBerry-ul său a vibrat la sosirea unui mesaj. Era de la Adrian Carter.

„Ce mama naibii se întâmplă?"

Cum nu mai avea nimic de pierdut, Gabriel a tastat un răspuns și l-a trimis.

„Ai putea să-mi spui tu mie."

Peste zece secunde, Carter l-a sunat și a făcut exact asta.

Se părea că un anume Donald McManus, agent special veteran al FBI care lucra la sediul din Washington, se oprise să alimenteze mașina la benzinăria Shell de la colțul dintre Wisconsin Avenue și Ellicott Street pe la opt și douăzeci. Și McManus, fiind din fire vigilent și atent la ce se petrece în jur, a observat o femeie bine îmbrăcată care folosea telefonul public vechi și jegos al benzinăriei, lucru care i s-a părut ciudat. Știa din experiență că singurele persoane care folosesc în zilele noastre telefoanele publice sunt imigranții ilegali, furnizorii de droguri și nevestele necredincioase. Femeia nu părea să intre în niciuna dintre aceste categorii, cu toate că pe McManus l-a izbit

faptul că ea a ținut mâna în geantă pe toată durata convorbirii. După ce a terminat, a urcat pe locul pasagerului dintr-o Kia Optima cu plăcuțe de înmatriculare din DC. McManus a luat numărul când mașina a virat pe Wisconsin și s-a îndreptat spre nord. Femeia de la volan era mai tânără decât femeia care folosise telefonul, și mai frumoasă, cu toate că părea cam speriată.

În timp ce conducea pe Wisconsin, McManus a trecut de la CNN de pe satelit pe postul de radio WTOP și a auzit unul dintre primele buletine de știri ale postului despre împușcăturile care tocmai avuseseră loc în Georgetown. Lui McManus i s-a părut un caz banal de agresivitate în trafic și nu i-a dat atenție. Dar când a ajuns în centru, poliția dăduse publicității o descriere a vehiculului suspect. Kia Optima, plăcuțe din DC, cu două femei în ea. El a transmis poliției metropolitane numărul de înmatriculare pe care îl văzuse la benzinărie și, dacă tot se pornise, a verificat numărul în baza de date FBI. Mașina îi aparținea Evei Fernandes, braziliancă deținătoare de rezidență permanentă, lucru ciudat, pentru că lui McManus i se păruse est-europeană.

Cam în același timp, o echipă de supraveghere a Diviziei Contrainformații a FBI a observat mai multe mașini plecând pe poarta din spate a ambasadei ruse, toate având în ele membri cunoscuți sau bănuiți din *rezidentura* SVR. Echipa a avut impresia că *rezident*-ului i-a picat în brațe o criză, observație pe care au împărtășit-o celor de la sediu. Agentul special McManus, care lucra la contraterorism, a auzit de mișcările personalului rus și i-a spus agentului de serviciu de la Contraterorism de femeia pe care o văzuse folosind un telefon public. Agentul de serviciu l-a informat pe directorul adjunct, iar adjunctul, la rândul său, l-a informat pe însuși șeful diviziei.

Și acolo, la ora 9:35, pe biroul imaculat al directorului, cele trei elemente – împușcăturile din Georgetown, exodul grăbit din ambasada rusă și cele două femei din Kia – s-au îmbinat, cu toate semnele unui dezastru în plină desfășurare. Când nu se uita nimeni, McManus a făcut o verificare rapidă a telefonului public și a descoperit că numărul la care sunase femeia era din

ambasada rusă. Și astfel, dezastrul în plină desfășurare a devenit o criză internațională deplină, care amenința să aprindă scânteia celui de-al Treilea Război Mondial. Sau așa i s-a părut agentului Donald McManus, care se nimerise, pur și simplu, să oprească mașina ca să alimenteze la benzinăria Shell de la colțul dintre Wisconsin Avenue și Ellicott Street pe la opt și douăzeci.

În acel moment, șeful Diviziei Contrainformații a FBI și-a sunat omologul de la CIA ca să întrebe dacă Agenția desfășoară o operațiune de care FBI nu știe nimic. Omul de la CIA a jurat că nu, ceea ce, întâmplător, era adevărat, dar i s-a părut înțelept să-l întrebe pe Adrian Carter, care se pregătea pentru întâlnirea zilnică de la ora zece cu Morris Payne. Carter a făcut pe prostul, reacția sa automată la întrebările stingheritoare ale colegilor, superiorilor și membrilor comisiilor de supraveghere ale Congresului. Apoi, din liniștea biroului său de la etajul șapte, i-a trimis un SMS vechiului său prieten Gabriel Allon, care tocmai se nimerise să fie în oraș. Textul era plin de duble sau chiar triple înțelesuri, iar Gabriel, care știa că Adrian Carter îl suspectează, i-a răspuns la fel. Iată cum ajunseseră să vorbească la telefon la 9:48, într-o dimineață de marți altminteri normală din Washington.

— Cine erau cei trei bărbați? a întrebat Carter după ce l-a informat pe Gabriel.

— Care trei bărbați?

— Cei trei bărbați, a zis Carter apăsat, asupra cărora s-au tras multe gloanțe pe Winfield Lane din Georgetown.

— De unde să știu eu?

— Se spune că unul dintre ei a fost rănit.

— Sper că n-a fost grav.

— Se pare că i-a luat o mașină de pe Thirty-Fifth. De atunci nu i-a mai văzut nimeni.

— Și cele două femei? a tatonat ușurel Gabriel.

— Niciun semn nici de la ele.

— Și au fost văzute ultima dată mergând spre *nord* pe Wisconsin Avenue? Ești sigur că spre nord?

— Lasă naibii direcția, s-a răstit Carter. Spune-mi cine sunt.

— După spusele agentului FBI, a răspuns Gabriel, una dintre

ele este o braziliancă pe nume Eva Fernandes.

— Și cealaltă?

— N-aș putea spune.

— Ai vreo idee de ce a sunat de la un telefon public la un număr de la ambasada rusă?

— Poate că ar trebui să-l întrebi pe unul dintre agenții ăia SVR care au fost văzuți plecând în așa mare grabă din ambasadă.

— FBI îi caută și pe ei. Orice ajutor de la tine, a zis Carter, ar rămâne strict confidențial. Așadar, ce-ar fi s-o luăm de la început? Cine sunt cei trei bărbați?

— Care trei bărbați?

— Și femeile?

— Scuze, Adrian, dar mă tem că nu te pot ajuta.

Carter a dat drumul cu zgomot aerului din piept.

— Când ai de gând să pleci din oraș?

— În seara asta.

— Vreo șansă s-o faci mai devreme?

— Probabil nu.

— Păcat, a zis Carter, și convorbirea s-a încheiat.

77
CHESAPEAKE STREET, WASHINGTON

Mihail Abramov și Eli Lavon au plecat de la postul de comandă la zece și cinci, în partea din spate a unei dube a ambasadei israeliene. Planul lor era să zboare de la Dulles la Toronto și de la Toronto la Ben Gurion. Mihail i-a lăsat Barak-ul 45 lui Gabriel, care s-a angajat să-l încuie în seiful filialei înainte să se ducă și el la aeroport.

Rămas singur, s-a întors la computer și le-a privit din nou pe cele două femei ieșind din Starbucks, Eva în față, Rebecca la un pas în spate, cu mâna încleștată pe SIG Sauer-ul de 9 mm ascuns în geantă. Gabriel știa acum că ea sunase la ambasada rusă de la o benzinărie Shell de pe Wisconsin Avenue înainte să pornească spre nord, spre suburbiile din Maryland. Și, foarte probabil, drept în brațele unei echipe de evacuare a SVR.

Rapiditatea reacției rușilor sugera că *rezidentura* avea un plan de evadare bine pus la punct. Ceea ce însemna că șansele de a o găsi pe Rebecca erau aproape zero. SVR era un serviciu de informații foarte capabil și necruțător, succesorul puternicului KGB. Scoaterea ei pe furiș din SUA n-avea să fie o problemă. Ea avea să apară la Moscova, întocmai cum făcuse tatăl ei în 1963.

În afară de cazul în care Gabriel izbutea cumva s-o oprească înainte să iasă din zona urbană a Washingtonului. Nu le putea cere americanilor ajutorul; îi făcuse o promisiune lui Graham Seymour și, dacă o încălca, acuzațiile aveau să se abată asupra sa tot timpul cât rămânea șef. Nu, va trebui s-o găsească singur pe Rebecca Manning. Nu cu totul singur, și-a zis. O avea ca ajutor pe Charlotte Bettencourt.

A dat înapoi înregistrarea și a privit-o iarăși pe Rebecca urmând-o pe Eva afară din cafenea. Erau paisprezece pași, a observat. Paisprezece pași de la scară până pe Wisconsin Avenue. Gabriel s-a întrebat dacă Rebecca, undeva în sinea ei, îi număra, sau dacă își mai amintea măcar jocul pe care îl juca la Paris cu mama ei. Gabriel se îndoia. Cu siguranță, Philby și Sașa eliminaseră astfel de porniri contrarevoluționare.

Gabriel a văzut-o pe Rebecca ieșind de pe ecranul computerului său. Și apoi și-a amintit ceva ce îi spusese Charlotte Bettencourt în seara aceea, la Sevilla, foarte târziu, când erau singuri, pentru că niciunul dintre ei nu putea să doarmă. „Seamănă mai mult cu tatăl ei decât își dă seama", a zis. „Se poartă exact la fel și nu știe de ce."

Charlotte Bettencourt i-a mai spus ceva lui Gabriel în seara aceea. Ceva ce în acel moment părea un fleac. Ceva ce nu știau decât doi oameni din întreaga lume. „Cine poate ști dacă mai este acolo", a zis, în timp ce ochii i se închideau de oboseală. „Dar cine știe, dacă ai un pic de timp, poate că ai vrea să arunci o privire."

Da, și-a zis Gabriel. Poate că ar vrea, într-adevăr.

Era zece și cincisprezece minute când Gabriel a strecurat pistolul Barak de 45 mm la betelia blugilor și a coborât treptele abrupte. Oren a descuiat poarta de fier și a pornit spre mașina care aștepta, un Ford Fusion închiriat. Însă Gabriel i-a ordonat să rămână acolo.

— Nu din nou, a zis Oren.

— Mă tem că da.

— Treizeci de minute, șefule.

— Și niciun minut mai mult, a promis Gabriel.

— Și dacă întârzii?

— Înseamnă că am fost răpit de o echipă rusească de evacuare și dus la Moscova ca să fiu judecat și închis. Nu și-a putut stăpâni un zâmbet. Nu mi-aș face mari speranțe să supraviețuiesc.

— Ești sigur că nu vrei un pic de companie?

Fără să mai spună ceva, Gabriel s-a urcat în mașină. Câteva minute mai târziu gonea pe lângă casa colonială, mare și cafenie, de la colțul dintre Nebraska Avenue și Forty-Second Street. Cu ochii minții vedea un bărbat disperat care se suia într-un automobil model foarte vechi, cu mâna încleștată pe o pungă de hârtie. Bărbatul era Kim Philby. Și în pungă erau aparatul de fotografiat miniatural al KGB-ului, câteva role de film și o mistrie.

78
BETHESDA, MARYLAND

Cei doi ruși din dubă se numeau Petrov și Zelenko. Petrov era din *rezidentura* din Washington, însă Zelenko venise subit din Manhattan noaptea precedentă, după ce Sașa deschisese ascunzătoarea. Amândoi agenții acumulaseră multă experiență în țări anglofone înainte să fie trimiși în America, care era în continuare „principalul dușman" al SVR și, prin urmare, liga seniorilor. Zelenko era cel mai voinic dintre ei și avea centură neagră la trei discipline marțiale. Petrov era priceput la armele de foc. Niciunul din ei n-avea de gând să îngăduie să i se întâmple ceva încărcăturii lor prețioase. Faptul că livrau în siguranță la Moscova atât o cărțiță, cât și o ilegală, avea să-i transforme în legende vii. Eșecul era de neconceput. Într-adevăr, căzuseră de acord că ar fi mai bine să moară în America decât să se întoarcă la Iasenevo cu mâinile goale.

Mașina era o dubă Chevrolet Express, proprietate a unei companii contractoare cu baza în Virginia, care, la rândul ei, era proprietatea unui agent al Centralei din Moscova, născut în Ucraina. Planul era să meargă spre sud pe 1-95 spre Florence, Carolina de Sud, unde aveau să facă rost de un al doilea vehicul sigur pentru restul călătoriei până în sudul Floridei. Centrala din Moscova avea acces la numeroase proprietăți conspirative în zona Miami, printre care depozitul din Hialeah unde aveau să-și petreacă următoarele șase zile – șase zile fiind durata necesară pentru ca *Arhanghel,* cargoul sub pavilion rusesc, să ajungă în Strâmtoarea Florida. Petrov, care fusese în marina rusă înainte să intre în SVR, avea să se ocupe de călătoria până la navă cu o barcă de pescuit sportiv de cincisprezece metri.

Erau bine aprovizionați pentru călătorie și foarte bine înarmați. Petrov avea două arme – un Tokarev și un Makarov iar Rebecca Manning încă mai avea SIG Sauer-ul, care se afla pe podeaua dubei lângă un telefon pe care îl împrumutase de la Zelenko. Femeia stătea cu spatele rezemat de peretele din partea șoferului și cu picioarele întinse în față, îmbrăcată încă în

costumul ei negru cu pantaloni și pardesiul Burberry. Eva stătea în aceeași poziție, în partea opusă a dubei, dar un pic mai în spate. Vorbiseră puțin de când plecaseră din parcare. Rebecca i-a mulțumit Evei pentru priceperea și curajul ei și a promis că o s-o laude în fața lui Sașa când ajungeau la Moscova. Eva n-a crezut nicio vorbă.

Cel mai scurt drum spre I–95 era în jos pe Wisconsin Avenue. Însă Rebecca i-a dat lui Petrov, care era la volan, altă rută.

— Ar fi mai bine dacă am…

— Eu sunt cea care hotărăște ce e mai bine, a zis Rebecca, tăindu-i vorba.

Și Petrov n-a mai crâcnit, pentru că de multă vreme Rebecca primise cetățenie rusă și era colonel în SVR, adică avea grad mai mare decât al lui.

A virat pe Forty-Second Street și a continuat drumul prin Tenleytown. Eva a observat interesul deosebit al Rebeccăi față de casa colonială mare și cafenie care se înălța pe colțul bulevardului Nebraska. Au trecut de Ministerul de Externe și de campusul American University. Apoi Petrov a luat-o la stânga pe Chain Bridge Road, care trece pe lângă Battery Kemble Park spre MacArthur Boulevard. Prin parbriz, Eva a zărit copertina restaurantului Brussels Midi, pe când se îndreptau spre vest, spre Maryland.

— Acolo am lucrat.

— Știu, a zis Rebecca pe un ton disprețuitor. Erai chelneriță.

— Amfitrioană, a corectat-o Eva.

— Tot aia.

Rebecca a luat pistolul și l-a așezat pe coapsă.

— Doar pentru că vom petrece următoarele două-trei săptămâni călătorind împreună nu înseamnă că o să avem discuții îndelungate, de la suflet la suflet. Ți-ai făcut treaba bine, și pentru asta îți sunt recunoscătoare. Dar, în ce mă privește, ești o chelneriță și nimic mai mult.

Era, de asemenea, și-a zis Eva, cineva de care te puteai dispensa. Eva se holba afară prin parbriz, Rebecca se holba la ecranul telefonului. Urmărea înaintarea pe hartă. Se apropiau de bifurcația pentru Clara Barton Parkway, care mergea spre

vest, calea spre șoseaua de centură și I–95, însă Rebecca i-a spus lui Petrov să meargă drept înainte. Era un mic centru comercial în satul Glen Echo. Spunea că vrea să cumpere câte ceva pentru drum.

Petrov a dat din nou să se împotrivească, dar s-a abținut. A mers drept înainte, pe lângă un birt irlandez și parcul de distracții din Glen Echo, până la intersecția dintre MacArthur Boulevard și Goldsboro Road. Erau acolo o benzinărie Exxon, un magazin 7-Eleven, o farmacie, o curățătorie chimică, un local cu pizza și sendvișuri și un magazin de bricolaj True Value. Spre surprinderea lui Petrov, Zelenko și a Evei Fernandes, Rebecca Manning a intrat în magazin.

A făcut asta la ora 10:27, conform unei camere de supraveghere a magazinului, în timp ce un Ford Fusion trecea cu viteză mare pe lângă centrul comercial, spre vest. În el nu era decât șoferul, un bărbat la sfârșitul vârstei mijlocii, cu părul negru tuns scurt și tâmplele încărunțite. Avea un pistol de fabricație israeliană, un Barak de 45 mm, dar niciun bodyguard. FBI și CIA nu știau unde era, și nu știa nici serviciul de informații pe care îl conducea el însuși. De fapt, în acel moment, era complet singur.

79
CABIN JOHN, MARYLAND

Lângă Wilson Boulevard, la vest, se află istoricul pod Union Arch. Terminat în 1864 și construit din granit din Massachusetts și gresie din cariera Seneca din apropiere, face parte din Apeductul Washington, o conductă de nouăsprezece kilometri care aduce apă din Great Falls în capitală. Platforma podului are lățimea unei singure benzi și există semafoare la ambele capete, ca să regleze traficul, ceea ce însemna că Gabriel a trebuit să suporte o așteptare de aproape patru minute până să i se permită să treacă.

De cealaltă parte a podului erau un teren de atletism cu iarbă, un centru comunitar și o colonie frumoasă de căsuțe de lemn în mijlocul copacilor care-și etalau primele frunze primăvăratice. Gabriel a mers mai departe spre vest, trecând pe sub șoseaua de centură principală, până când un semafor i-a oprit din nou înaintarea. În cele din urmă, a virat la stânga și a luat-o în jos pe coasta lină a unui deal spre Clara Barton Parkway.

Drumul era ceea ce britanicii numeau „dublu", cu câte două benzi pe fiecare sens, despărțite de un spațiu verde. Gabriel se afla pe banda spre est, îndreptându-se înapoi, spre Washington. Nu era o greșeală din partea sa; acum era mai aproape de fluviul Potomac și de istoricul Chesapeake & Ohio Canal, care se întindea pe 296 de kilometri din Georgetown până în Cumberland, în Maryland. Canalul avea șaptezeci și patru de ecluze, câteva dintre ele lângă Clara Barton Parkway, printre care Ecluza 10, unde era o mică parcare. În weekendurile obișnuite, locul putea să fie ticsit de mașinile excursioniștilor și celor veniți la picnic. Însă la ora 10:39 dintr-o dimineață de marți, când restul Washingtonului se pregătea pentru altă zi de lupte politice, era pustiu.

Gabriel a coborât din Ford și a traversat un pod de lemn vechi care se arcuia peste canal. O cărare, noroioasă de la ultimele ploi, ducea la un pâlc de arțari și plopi de pe malul fluviului. Insula Swainson era aproape de mal, dincolo de un

canal îngust cu apă întunecată care curgea repede. O barcă răsturnată din lemn, vopsită în culoarea verde a firmei care administra parcul, dormea sub un sicomor gigantic.

De cealaltă parte a copacului, departe de eroziunea provocată de apa care curgea prin canal, erau trei pietre mari, un mic Stonehenge. Gabriel a împins-o pe una cu vârful bocancului și a constatat că era bine înfiptă în pământ.

S-a întors la cărare și a așteptat. Fluviul îi curgea la picioare, parcul era în spatele său. N-au trecut nici cinci minute și a auzit un motor oprindu-se în parcare, urmat de sunetul a trei portiere care se deschid și se închid repede. Privind peste umăr, a văzut patru persoane, două femei și doi bărbați, care treceau podul de peste canal. Una dintre femei purta haine de birou; cealaltă purta echipament de sport viu colorat. Cel mai voinic dintre bărbați căra o cazma. E mai ușor să sapi un mormânt în acest fel, și-a zis Gabriel.

S-a răsucit și s-a uitat la apa neagră. În buzunarul din dreapta al hainei sale de piele era BlackBerry-ul de la Birou. Nu-i era de niciun folos. Doar pistolul de la spate îl putea salva acum. Era un Barak de calibrul 45. Putea să doboare un bărbat. Dar, la nevoie, și-a zis, putea să doboare și o femeie.

80
ȘOSEAUA DE CENTURĂ PRINCIPALĂ, VIRGINIA

În drum spre aeroportul Dulles, Mihail Abramov a sunat la sediul de pe bulevardul Regele Saul și a informat Departamentul Operațiuni că l-a lăsat pe șeful Biroului la postul de comandă din Chesapeake Street într-o dispoziție sumbră și imprevizibilă, cu numai un bodyguard care să-l apere. Departamentul l-a sunat imediat pe bodyguard, iar acesta a recunoscut că l-a lăsat pe șef să plece singur din postul de comandă, într-un Ford Focus închiriat. Unde se ducea? Bodyguardul nu știa. Avea la el BlackBerry-ul Biroului? Din câte știa bodyguardul, îl avea. Avea vreo armă? Din nou, bodyguardul nu era sigur, așa că Departamentul l-a sunat pe Mihail și i-a pus întrebarea. Da, a confirmat Mihail, avea un pistol. De fapt, unul mare.

Nu le-a trebuit mult celor de la Departamentul Operațiuni să localizeze telefonul șefului, care se deplasa pe Nebraska Avenue. După câteva minute, telefonul s-a îndreptat spre ieșirea din oraș, pe MacArthur Boulevard. După ce a traversat șoseaua de centură, a făcut o schimbare ciudată a traseului și a pornit înapoi spre Washington pe un drum aproximativ paralel, al cărui nume nu le spunea nimic celor din Tel Aviv. Tehnicianului i se părea că șeful s-a rătăcit. Sau mai rău.

A sunat de câteva ori la acel telefon. Nimeni n-a răspuns la apeluri.

În acel moment, Uzi Navot, care fusese în mare parte doar spectator la evenimentele din cursul dimineții, a intervenit. A sunat și el și, la fel ca tehnicianul, a fost ignorat. Atunci l-a sunat pe Mihail și l-a întrebat unde se află. Mihail a răspuns că el și Eli Lavon se apropie de Dulles. Riscau să piardă zborul spre Toronto.

— Mă tem că va trebui să faceți alte aranjamente, a zis Navot.

— Unde e? a întrebat Mihail.

— Ecluza 10. Pe malul fluviului.

81
CABIN JOHN, MARYLAND

Vorbeau rusește, încet și repezit. Gabriel, care nu înțelegea limbi slave, nu putea decât să se întrebe ce spuneau. Bănuia că încercau să-și dea seama cum să procedeze acum, că nu mai erau singuri. Vocea Rebeccăi Manning se deosebea ușor de cea a Evei; accentul ei era un ghiveci de britanic și francez. În vocea Evei, Gabriel detecta doar spaima.

În cele din urmă, s-a răsucit încet, ca să arate că era conștient de prezența noilor veniți. A zâmbit prudent și a înclinat o dată din cap. Și a calculat cât ar dura să pună pistolul în poziția de tragere. „Cât îi ia unui muritor de rând să bată din palme…" Asta obișnuia să spună Ari Shamron. Însă acela era un Beretta 22, nu Barak-ul greu. Și asta se întâmpla când Gabriel era tânăr.

Niciunul dintre cei patru nu i-a răspuns la salut. Rebecca deschidea drumul în jos pe cărare, un pic caraghioasă în costum cu pantaloni, pantofi cu toc și pardesiul care atârna într-o parte, din cauza unui obiect greu din buzunar. La un pas în spatele ei era Eva, iar în spatele Evei, cei doi bărbați. Amândoi arătau capabili de violență. Cel cu cazmaua era aliatul firesc al lui Gabriel; trebuia s-o lase din mână ca să scoată pistolul. Cel mai mic trebuia să fie rapid, iar Rebecca își demonstrase deja în Georgetown măiestria la mânuirea pistolului. Gabriel credea că nu avea decât o șansă mică să supraviețuiască următoarelor secunde. Sau poate că nu-l vor omorî, la urma urmei. Poate că-l vor încărca în spatele dubei și îl vor duce la Moscova, ca să-l judece pentru crime împotriva Țarului și a camarazilor lui cleptomani de la Kremlin.

„Cât îi ia unui muritor de rând să bată din palme…"

Dar asta se întâmpla cu mult timp înainte, când era prințul împușcăturilor, îngerul răzbunării. Mai bine să încline din cap și să plece de acolo, nădăjduind că nu l-au recunoscut. Mai bine să plece cu onoarea și trupul neatinse. Avea acasă nevastă și copii. Avea un serviciu de condus și o țară de apărat. Și o avea pe fiica lui Kim Philby venind spre el pe o cărare dintre copaci. O găsise

și o păcălise să se trădeze. Și acum ea venea drept în brațele lui. Nu, și-a zis, o să ducă treaba la bun sfârșit. O să plece de acolo cu Rebecca Manning și o s-o ducă la Londra cu avionul lui Graham Seymour.

„Cât îi ia unui muritor de rând să bată din palme…"

Pe tocurile sale înalte, Rebecca se poticnea în jos pe cărare. A alunecat, cât pe ce să cadă, și, după ce și-a recăpătat echilibrul, ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Gabriel.

— Nu-s îmbrăcată potrivit, a zis cu accentul ei împrumutat de la aristocrația britanică. Ar fi trebuit să-mi aduc cizmele de cauciuc.

S-a împleticit și s-a oprit, fiica lui Kim Philby, strădania lui Sașa, la nici trei metri de locul unde stătea Gabriel. El a zâmbit și mai larg și a spus în franceză:

— M-am gândit că tu trebuie să fii.

Și-a mijit uimită ochii.

— Poftim? a zis în engleză, însă Gabriel i-a răspuns în franceză, prima limbă pe care o vorbise Rebecca.

Limba mamei ei.

— E ceva ce tatăl tău i-a spus lui Nicholas Elliott la Beirut. Și ce mi-a spus mama ta în Spania, în seara în care am găsit-o. Apropo, îți transmite complimente, îi pare rău că lucrurile au ieșit așa.

Rebecca a șoptit ceva în rusă. Ceva ce Gabriel n-a înțeles. Ceva ce l-a făcut pe cel mai scund dintre bărbați să-și scoată pistolul. Gabriel a scos primul pistolul și l-a împușcat pe bărbat în față de două ori, așa cum fusese împușcat Konstantin Kirov la Viena. Cel mai voinic lăsase din mână cazmaua și se străduia să scoată pistolul din tocul de la șold. Gabriel l-a împușcat și pe el. De două ori. În inimă.

Trecuseră mai puțin de trei secunde, dar în acel timp scurt Rebecca Manning reușise să-și scoată SIG Sauer-ul și s-o înșface de păr pe Eva. Acum erau singuri, doar ei trei, pe malul fluviului, aproape de insula Swainson, la poalele unui sicomor gigantic. Nu cu totul singuri, și-a zis Gabriel. În parcare, un bărbat cobora dintr-un automobil foarte vechi, cu mâna încleștată pe o pungă de hârtie…

82
CABIN JOHN, MARYLAND

— De unde știi de acest loc?

— Mama ta mi-a spus și despre asta.

— Ea a fost cea care m-a trădat?

— Acum mult timp, a zis Gabriel.

Se uita drept în ochii albaștri, sălbatici, ai Rebeccăi, de-a lungul țevii fumegânde a Barak-ului. În liniștea copacilor, cele patru împușcături răsunaseră ca niște lovituri de tun, dar încă nu oprise nimeni mașina ca să vadă ce se întâmpla. Rebecca o ținea în continuare pe Eva de păr. O trăsese aproape de ea și-i ținea gura pistolului SIG Sauer înfiptă într-o parte a gâtului, sub maxilar.

— Haide, omoar-o, a zis Gabriel calm. Încă un agent SVR mort n-are nicio importanță pentru mine. Și asta o să-mi ofere o scuză ca să te omor și pe tine.

Din fericire, a spus asta în franceză, o limbă pe care Eva n-o înțelegea.

— *Era* agent SVR, a zis Rebecca. Acum e a ta.

— Dacă zici tu.

— Lucra pentru tine când a intrat în cafenea.

— Dacă e adevărat, de ce te-a ajutat să fugi?

— Nu prea i-am dat de ales, Allon.

Zâmbetul lui Gabriel era sincer.

— Ești persoana cea mai apropiată de capetele încoronate pe care o avem în lumea noastră, Rebecca. Sunt măgulit că-mi știi numele.

— Nu fi.

— Ai ochii tatălui tău, a zis Gabriel, dar gura mamei tale.

— Cum ai găsit-o?

— De fapt, n-a fost greu. A fost singura greșeală a lui Sașa. Ar fi trebuit să o ducă de mult la Moscova.

— Kim n-ar fi permis asta.

— Așa îi spuneai?

Ea n-a luat în seamă întrebarea.

— Era recăsătorit cu Rufina, a explicat. Nu voia să-și distrugă iarăși viața personală, aducând o veche iubită să locuiască în vecini.

— Așa că a lăsat-o pe dealurile din Andaluzia, a zis Gabriel cu dispreț. Singură pe lume.

— Nu era așa de rău acolo.

— Știai unde e?

— Sigur că da.

— Și n-ai încercat niciodată s-o vezi?

— N-am putut.

— Din cauză că nu ți-a îngăduit Sașa? Sau din cauză că ar fi fost prea dureros?

— Dureros pentru cine?

— Pentru tine, firește. Era mama ta.

— N-am pentru ea decât dispreț.

— Chiar așa?

— A renunțat la mine destul de ușor, nu? Și n-a încercat niciodată să ia legătura cu mine sau să mă vadă.

— De fapt, a făcut-o o dată.

Ochii albaștri au strălucit, copilărește.

— Când?

— Când erai la Trinity College. Te-a fotografiat în timp ce mergeai pe Jesus Lane. Erai lângă zidul de cărămidă nevăruită.

— Și a păstrat fotografia?

— Era tot ce avea.

— Minți!

— Pot să ți-o arăt, dacă vrei. Am și certificatul tău de naștere. *Adevăratul* tău certificat de naștere. Cel de la spitalul Saint George din Beirut, în care apare numele tatălui tău adevărat.

— Niciodată nu mi-a plăcut numele Manning. Prefer de departe Philby.

— El ți-a făcut un lucru îngrozitor, Rebecca. N-avea dreptul să-ți fure viața și să te spele pe creier ca să lupți în vechile lui războaie.

— Nimeni n-a spălat pe creier pe nimeni. L-am adorat pe Kim. Tot ce am făcut a fost pentru el.

— Și acum s-a sfârșit. Aruncă pistolul, a zis Gabriel, și lasă-

mă să te duc acasă.

— Moscova e casa mea, a declarat ea. Prin urmare, propun un târg. Îți înapoiez agenta și tu îmi garantezi liberă trecere în Federația Rusă.

— Îmi pare rău, Rebecca, dar e un târg pe care nu-l pot accepta.

— În cazul acesta, presupun că eu și agenta ta o să murim aici împreună.

— Nu dacă te omor întâi pe tine.

Ea i-a oferit un zâmbet amar, trufaș. Era zâmbetul lui Philby.

— N-ai tu inima să omori o femeie, Allon. Altminteri, ai fi făcut-o deja.

Era adevărat. Rebecca era mai înaltă cu câțiva centimetri decât Eva și stătea în spatele ei pe poteca abruptă. Creștetul ei era expus, glonțul putea să fie tras. Fluviul curgea lângă picioarele lui. Încet, cu pistolul ațintit, a urcat pe cărare, la liziera copacilor. Rebecca s-a răsucit după el, ținând în continuare pistolul pe gâtul Evei.

Ochii ei au fulgerat spre poalele sicomorului.

— Sunt surprinsă că încă mai trăiește.

— Copacii ăștia trăiesc cam două secole și jumătate. Probabil că era aici când britanicii au ars Casa Albă.

— Am făcut tot ce am putut ca să îndeplinesc sarcina. Altă privire scurtă spre copac. Crezi că mai e acolo? Aparatul de fotografiat care a furat o mie de secrete americane?

— De ce-ai venit după el?

— Din motive sentimentale. Vezi tu, n-am nimic de-al lui. Când a murit, Rufina și copiii lui *adevărați* și nepoții au luat toate lucrurile lui. Dar copilul celeilalte femei… n-a căpătat absolut nimic.

— Lasă jos pistolul, Rebecca, și o să săpăm împreună să-l scoatem. Și apoi ne ducem la Londra.

— Îți poți imagina scandalul? O să facă afacerea Al Treilea Bărbat să pară… A răsucit mai tare părul Evei. Poate că e mai bine ca povestea să se termine aici, pe malul fluviului, la poalele unui sicomor gigantic.

Ezita, își pierdea credința. Părea, brusc, foarte obosită. Și

furioasă, și-a spus Gabriel. Ajunsese să fie la fel ca restul femeilor lui Philby.

— Câți pași crezi că sunt? a întrebat-o.

— Ce vrei să spui?

— Până la mașina mea, a zis Gabriel. Câți pași de la marginea apei până la mașina mea?

— Ea ți-a spus și despre asta?

— Câți pași de la Louvre la Notre-Dame? a întrebat Gabriel.

— De la Arc de Triomphe la Place de la Concorde…

— De la Tour Eiffel la Les Invalides…

Ea n-a zis nimic.

— Lasă jos pistolul, a zis Gabriel. S-a terminat.

— *Tu* să lași jos pistolul, a zis Rebecca. Și o să fac la fel.

Gabriel a lăsat în jos Barak-ul, ațintindu-l spre pământul ud. Rebecca ținea în continuare SIG Sauer-ul la gâtul Evei.

— De tot, a zis ea, iar Gabriel, după o scurtă șovăială, a lăsat pistolul să-i cadă din mână.

— Prostule, a zis cu răceală Rebecca, și a ațintit pistolul spre pieptul lui.

83
CABIN JOHN, MARYLAND

A fost o mișcare învățată la Centrala din Moscova, și al naibii de bună. Călcâiul în căpută, un cot în plexul solar, un dos de palmă peste nas, totul cât ai clipi din ochi. Gabriel a apucat prea târziu pistolul și a încercat să-l smulgă din mâinile Rebeccăi. Împușcătura a nimerit-o pe Eva în stil rusesc, în ceafă, iar tânăra s-a prăbușit pe pământul ud.

Rebecca a mai tras două gloanțe aiurea, printre copaci, în timp ce Gabriel, cu mâna încă încleștată pe SIG Sauer, a împins-o în jos pe cărare. S-au prăbușit împreună în apele reci ale Potomacului. Pistolul era în apă. Ea s-a răsucit în strânsoarea lui Gabriel, în vreme ce patru mici torpile porneau spre insula Swainson.

După socoteala lui Gabriel, mai rămăseseră în magazie trei gloanțe. Fața Rebeccăi era sub apa întunecată, care curgea năvalnic. Ea avea ochii deschiși și striga la el furioasă, fără să încerce să-și tragă răsuflarea. Gabriel a împins-o mai adânc, în vreme ce încă două împușcături nimereau canalul.

Mai rămăsese un singur glonț. A ieșit din pistol când din plămânii Rebeccăi ieșea ultima răsuflare. Când o scotea din apă, Gabriel a auzit pași pe cărare. Înnebunit, se aștepta să fie Philby care venea să-și salveze fiica, dar nu erau decât Mihail Abramov și Eli Lavon, care veniseră să-l salveze pe el.

Rebecca, înecându-se cu apa din fluviu, a căzut în genunchi la poalele sicomorului. Gabriel a aruncat pistolul ei în canal și a pornit în sus pe cărare, spre mașină. De-abia mai târziu și-a dat seama că număra pașii. Erau o sută douăzeci și doi.

Partea a patra
FEMEIA DIN ANDALUZIA

84
CABIN JOHN, MARYLAND

O femeie care făcea jogging a descoperit totul la ora unsprezece și un sfert. A sunat la 911 și operatoarea a sunat la Poliția Parcurilor din SUA, în jurisdicția căreia se afla locul. Polițiștii au găsit trei cadavre, doi bărbați și o femeie tânără, toți cu răni de gloanțe. Bărbații erau în haine de stradă; femeia în haine de sport viu colorate. Fusese împușcată o singură dată, în ceafă, spre deosebire de bărbați, care fuseseră împușcați de câte două ori. În parcare nu erau vehicule și la o cercetare preliminară a locului faptei nu s-a găsit nimic care să-i identifice. Au fost găsite totuși două pistoale de fabricație rusească – un Tokarev și un Makarov – și, ciudat, o cazma marca True Value.

Lama părea nouă, și pe coadă era o etichetă imaculată cu numele magazinului din care fusese cumpărată. Unul dintre polițiști l-a sunat pe director și l-a întrebat dacă au cumpărat de curând de la el o cazma doi bărbați sau o femeie în îmbrăcăminte de sport viu colorată. Nu, a spus directorul, dar îi vânduse una chiar în acea dimineață unei femei în costum cu pantaloni și cu un pardesiu cafeniu.

— Cash sau cu cardul?

— Cash.

— O puteți descrie?

— Cincizeci și ceva, ochi foarte albaștri. Și accent, a adăugat directorul.

— Rusesc cumva?

— Englezesc.

— Aveți o înregistrare video?

— Ce credeți?

Polițistul a ajuns de la locul faptei la magazinul de bricolaj în exact patru minute. Pe drum l-a sunat pe șeful de tură și i-a spus că are impresia că în acea dimineață se petrecuse ceva important pe malul fluviului – mai important chiar decât pierderea a trei vieți – și că FBI-ul trebuie să fie implicat imediat. Șeful a fost de

acord și a sunat la sediul FBI, unde lumea era deja pe picior de război.

Primul agent FBI care a sosit la locul faptei nu era altul decât Donald McManus. La 11:50 a confirmat că femeia moartă era cea pe care o văzuse mai devreme la benzinăria Shell pe Wisconsin Avenue. Iar la 12:10, după ce a văzut înregistrarea video de la magazinul de bricolaj, a confirmat că femeia care a cumpărat cazmaua este cea care a sunat la ambasada rusă de la telefonul public al benzinăriei.

Dar cine era femeia? McManus a trimis repede o copie a înregistrării la sediul FBI ca să înceapă procesul de identificare. Însă șeful NSB[24], de cum a văzut înregistrarea, i-a spus lui McManus să nu se mai ostenească. Femeia era șefa filialei MI6 la Washington.

— Rebecca Manning? a întrebat Donald McManus, nevenindu-i să creadă. Ești sigur că e ea?

— Am băut cafea cu ea săptămâna trecută.

— I-ai spus vreun secret?

Chiar și atunci, în primele momente ale scandalului care începea să se desfășoare, șeful NSB a știut că nu trebuie să răspundă. În schimb, l-a sunat pe director. Iar directorul, în succesiune rapidă, i-a sunat pe procurorul-șef, pe directorul CIA, pe secretarul de stat și, în cele din urmă, a sunat și la Casa Albă. Protocolul impunea ca secretarul de stat să-l contacteze pe ambasadorul britanic, ceea ce acesta a și făcut la unu și jumătate.

— Cred că e în drum spre aeroportul Dulles, a răspuns ambasadorul. Dacă vă grăbiți, s-ar putea s-o prindeți.

Avea să se constate că avionul Falcon închiriat a plecat de pe aeroportul internațional Dulles la unu și douăsprezece minute. La bord erau șase pasageri. Trei britanici, trei israelieni. Doar unul dintre ei era femeie. Cei de la Signature Flight Support, operatorul din aeroport, și-au amintit că ea părea un pic dezorientată și că avea părul ud. Purta un costum de trening și pantofi de sport noi, la fel și unul dintre bărbați, un israelian destul de scund cu tâmplele cărunte și ochi foarte verzi. În plus, unul dintre pasageri – numele de pe pașaportul britanic era

Peter Marlowe – a ajuns cu brațul într-o eșarfă. Pe scurt, au spus cu toții, arătau ca și cum ar fi trecut printr-o încercare grea. Ca să nu zicem mai mult.

Când avionul a aterizat la Londra, oficialitățile din Washington erau în mare agitație. Totuși, în următoarele douăzeci și patru de ore furtuna a rămas confidențială, compartimentată și în mare parte limitată la domeniul serviciilor secrete. FBI n-a spus aproape nimic despre cele trei cadavre găsite pe malul fluviului, doar că părea să fie vorba despre un jaf care se sfârșise prost și că cele trei victime încă nu au fost identificate, ceea ce nu era chiar adevărat.

Însă, în culise, investigația avansa în ritm rapid, și cu rezultate alarmante. Analiza balistică a stabilit că cei doi bărbați fuseseră uciși cu o armă de calibrul 45 – folosită de un țintaș foarte iscusit – și că femeia cunoscută sub numele Eva Fernandes murise ca rezultat al unui singur glonț de 9 mm tras de aproape. Analiștii din NSB din cadrul FBI-ului au examinat amănunțit dosarul prin care femeia solicita rezidența permanentă, istoricul călătoriilor ei și pretenția dubioasă că ar fi de naționalitate braziliană. În scurt timp, au tras concluzia că, după toate probabilitățile, fusese agentă ilegală a SVR-ului, Serviciul de Informații Externe al Rusiei. FBI a stabilit că cei doi bărbați lucraseră pentru aceeași instituție, cu toate că amândoi aveau pașaport diplomatic rus. Unul se numea Vitali Petrov, celălalt, Stanislav Zelenko. Amândoi aveau ca acoperire posturi diplomatice de nivel inferior, Petrov la ambasada din Washington, Zelenko, la New York.

Ceea ce făcea cu atât mai uluitoare tăcerea oficială a Rusiei. Ambasada din Washington nu a făcut cercetări legate de cei doi morți și nu a exprimat niciun protest. Nici NSA nu a detectat vreo creștere a fluxului de comunicații cifrate între ambasadă și Centrala din Moscova. Era evident că rușii ascundeau ceva. Ceva mai valoros decât o curieră braziliană ilegală și doi zdrahoni operativi. Ceva precum Rebecca Manning.

Langley n-a imitat tăcerea Rusiei. De fapt, dacă rușii ar fi tras cu urechea, ceea ce cu siguranță făceau, ar fi putut să observe o creștere bruscă a convorbirilor telefonice securizate între etajul

șapte din sediul CIA și Vauxhall Cross. Și dacă rușii ar fi reușit să străpungă nivelurile impenetrabile de criptare, fără îndoială că ar fi fost încântați de cele auzite. Pentru că în zilele de după fuga Rebeccăi Manning, relațiile dintre CIA și MI6 au plonjat la o adâncime nemaivăzută din 1963, când un anume Kim Philby fugise din Beirut și aterizase la Moscova.

Din nou, americanii au bătut cu pumnul în masă și au cerut explicații. De ce contactase Rebecca Manning ambasada rusă? Era spion rus? Dacă da, de cât timp? Cât de mult trădase? Era răspunzătoare pentru cele trei cadavre găsite pe malul Potomacului, lângă insula Swainson? Care era legătura cu israelienii? Și de ce, ia fiți buni și spuneți-ne, cumpărase ea o cazma de la magazinul de bricolaj True Value de la colțul dintre Macarthur Boulevard și Goldsboro Road?

N-aveai cum să te ascunzi de ceea ce ieșise la iveală și, spre lauda lui Graham Seymour (cel puțin în ochii puținilor săi suporteri din comunitatea serviciilor de informații americane), el nici n-a încercat s-o facă. A tulburat apele, e adevărat, dar niciodată nu le-a spus americanilor o minciună completă, pentru că, dacă ar fi făcut asta, căsătoria s-ar fi desfăcut pe loc. În principal, a tras de timp și i-a rugat pe cei de la Langley să nu dea publicității numele Rebeccăi Manning. Un scandal public, a zis el, n-ar face bine nimănui. Mai mult, i-ar oferi încă o victorie propagandei Țarului, care în ultima vreme a avut destule succese. Mai bine să evalueze pagubele în particular și să se axeze pe repararea relației.

— Nu *există* nicio relație, i-a spus Morris Payne, directorul CIA, lui Seymour la telefonul securizat, la patru zile după ce Rebecca s-a întors la Londra. Nu până când nu avem încredere că scurgerile au fost stopate și că serviciul vostru nu mai ia la bord apă rusească.

— Ați avut și voi probleme, și noi n-am amenințat niciodată că suspendăm colaborarea.

— Asta pentru că voi aveți mai multă nevoie de noi decât noi de voi.

— Cât de mult tact ai, Morris. Câtă diplomație.

— Să-l ia dracu' de tact! Unde naiba e ea, apropo?

— Aș prefera să nu spun la acest telefon.

— De câtă vreme stau așa lucrurile?

— Asta, a zis Seymour cu precizie avocățească, este pentru noi o chestiune de mare interes.

— Sunt ușurat să aud asta. Paine a înjurat în gura mare, cu năduf. Eu și Cathy am tratat-o ca pe un membru al familiei, Graham. Am primit-o la noi în casă. Și cum m-a răsplătit? Mi-a furat secretele și m-a înjunghiat pe la spate. Mă simt așa cum…

— Cum, Morris?

— Mă simt așa cum trebuie să se fi simțit James Angleton când bunul său prieten Kim Philby a fugit la Moscova.

Și aici ar fi putut să se termine, cu rușii tăcuți și verii luptându-se între ei, dacă n-ar fi apărut un articol în *Washington Post* la exact o săptămână din ziua plecării precipitate a Rebeccăi Manning din America. Era opera unei jurnaliste care mai scrisese cu competență despre chestiuni legate de securitatea națională și, ca de obicei, sursele ei erau camuflate cu grijă. Totuși, cea mai probabilă scursă a scurgerii de informații era FBI, care nu se împăcase cu ideea de a-i mătura sub preș pe Rebecca Manning și cei trei agenți ruși morți.

Scurgerea fusese selectivă. Chiar și așa, articolul a fost o bombă. Spunea că cele trei persoane care au fost găsite moarte pe malul Potomacului n-au fost victimele unui jaf, ci agenți SVR. Două aveau acoperire diplomatică, una era o agentă ilegală care se dădea drept braziliancă. Încă nu se știa cum au fost omorâte și de ce, dar asigura că FBI investighează implicarea a cel puțin două servicii de informații străine.

Articolul a avut o consecință importantă; însemna că Rusia nu mai putea să tacă. Kremlinul a reacționat cu furie și a acuzat SUA de asasinat cu sânge-rece, acuzație pe care administrația a respins-o viguros și în mod repetat. În următoarele trei zile s-a creat un ciclu rapid de scurgeri de informații dintr-o parte și din cealaltă, până ce, în cele din urmă, totul a ajuns pe prima pagină din *New York Times.* Cel puțin, o parte din poveste. Experții de la televiziuni au declarat unanim că este cel mai grav caz de spionaj de la dezastrul Kim Philby încoace. Măcar cu asta, dacă nu cu altceva, o nimeriseră perfect.

Încă erau multe întrebări fără răspuns în privința recrutării Rebeccăi Manning ca agent al rușilor. Erau, de asemenea, întrebări legate de rolul jucat de un anume Gabriel Allon, despre care se spunea că se aflase la bordul avionului care o dusese pe furiș pe Rebecca Manning în Marea Britanie. De la Londra nu s-a auzit nimic. Nici de la Tel Aviv.

85
TEL AVIV – IERUSALIM

A fost văzut în aceeași zi sosind în biroul prim-ministrului la întâlnirea săptămânală a capriciosului cabinet israelian, îmbrăcat într-un costum albastru elegant și cămașă albă și arătând ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Când un reporter i-a cerut un comentariu despre demascarea Rebeccăi Manning ca spioană a rușilor, a zâmbit și n-a declarat nimic. În cabinet, a făcut mici desene în carnet în timp ce miniștrii se ciorovăiau, întrebându-se totodată cum de reușea poporul israelian să prospere, în ciuda politicienilor lui groaznici. Când i-a venit rândul să vorbească, a prezentat cabinetului un raport despre un raid recent pe care îl desfășuraseră elemente din Birou și din IDF împotriva militanților islamici din peninsula Sinai, cu binecuvântarea tacită a noului Faraon. N-a pomenit faptul că operațiunea a avut loc în timp ce el zbura peste Atlantic, încercând să-i ia primul interogatoriu Rebeccăi Manning. Graham Seymour refuzase tăios. La Londra, se despărțiseră aproape fără să-și ia rămas-bun.

Pe bulevardul Regele Saul, activitatea de apărare a țării de nenumăratele amenințări se desfășura ca de obicei, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. La ședința de luni dimineața cu personalul de conducere au fost obișnuitele răcnete în contradictoriu pentru resurse și priorități, însă numele Rebeccăi Manning n-a fost pomenit. Biroul avea alte treburi presante. Atacurile secrete din Sinai erau doar o fațetă a noii strategii a Israelului de a acționa în strânsă legătură cu regimurile sunnite din Orientul Mijlociu împotriva inamicului lor comun, Republica Islamică Iran. Retragerea americanilor din regiune crease un gol pe care îl umpleau rapid iranienii și rușii. Israelul acționa ca un dig împotriva amenințării iraniene tot mai mari, iar Gabriel și Biroul erau vârful de lance. În plus, imprevizibilul președinte al Americii declarase că intenționează să arunce la gunoi acordul care ținuse temporar în frâu ambițiile nucleare ale Iranului. Gabriel era convins că răspunsul iranienilor avea să

fie accelerarea programului de înarmare, și tocmai punea în aplicare un nou program de strângere de informații și de sabotare, ca să-i oprească.

De asemenea, se aștepta ca rușii să se răzbune pentru pierderea Rebeccăi Manning. Așa că n-a fost surprins, spre sfârșitul acelei săptămâni, de vestea că Werner Schwarz murise la Viena, căzând de la fereastra apartamentului său. Era aceeași fereastră pe care Werner o folosise ca să semnaleze Centralei din Moscova că voia o întâlnire. N-a fost găsit vreun bilet de sinucigaș, în schimb, Bundespolizei a găsit câteva sute de mii de euro ascunse într-un cont privat. Presa austriacă s-a întrebat dacă nu cumva această moarte era legată în vreun fel de asasinarea lui Konstantin Kirov. Ministrul de interne austriac se întreba același lucru.

Pe plan intern, a trebuit să fie scrisă o istorie oficială a cazului și să se pregătească apărarea juridică, însă Gabriel a găsit toate scuzele posibile ca să nu dea ochi cu cei cărora trebuia să le raporteze și cu juriștii Biroului. Și anume, ei voiau să știe exact ce se întâmplase pe malul fluviului Potomac, în Maryland. Cine îi omorâse pe cei doi agenți ruși, Petrov și Zelenko? Și cum fusese cu agenta ilegală care acceptase s-o prindă în capcană pe Rebecca Manning în schimbul azilului în Israel? Uzi Navot a încercat să-i descoasă pe Mihail și pe Eli Lavon, dar amândoi au răspuns cinstit că ajunseseră la fața locului după ce cei trei ruși muriseră. Prin urmare, nu puteau spune sigur ce se întâmplase.

— Și nu l-ați *întrebat* pe el?

— Am încercat, a zis Lavon.

— Și Rebecca?

— N-a suflat o vorbă. A fost unul dintre cele mai rele zboruri din viața mea, și am avut parte de multe rele.

Se aflau în biroul cât o cutie de chibrituri al lui Lavon. Era plin cu cioburi de ceramică, monede și unelte antice. În timpul liber, Lavon era unul dintre cei mai importanți arheologi din Israel.

— Hai să presupunem, a zis Navot, că Gabriel a fost cel care i-a omorât pe cei doi mardeiași.

— Să presupunem, a fost de acord Lavon.

— Așadar, cum de a murit fata? Și de unde a știut Gabriel că Rebecca o să fie acolo? Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu, s-a oprit ea să cumpere o cazma?

— De ce mă întrebi pe mine?

— Ești arheolog.

— Tot ce știu, a zis Lavon, e că șeful Biroului are noroc că e în viață. Dacă ai fi fost tu…

— Mi-ar grava numele pe o placă de pe perete.

Dacă exista cineva care să merite să aibă numele pe un perete, și-a zis Lavon, acesta era bărbatul care o găsise pe Rebecca Manning, dar el n-ar accepta onoruri. Singura lui răsplată era o seară petrecută din când în când acasă cu soția și copilașii, însă până și ei simțeau că ceva îl frământa. Într-o seară, târziu, Irene i-a pus o droaie de întrebări în timp ce el ședea pe marginea patului. Gabriel a mințit atât de prost, încât nici copila nu l-a crezut.

— Stai cu mine, *abba,* i-a poruncit ea în amestecul ciudat de italiană și ebraică, atunci când Gabriel a dat să se plece. Apoi a adăugat: Te rog să nu mă părăsești niciodată.

Gabriel a rămas în camera copiilor până când Irene a adormit profund. În bucătărie, și-a turnat un pahar de shiraz din Galileea și s-a așezat la măsuța de cafea, privind mohorât știrile din Londra, în vreme ce Chiara pregătea cina. Pe ecran, Graham Seymour stătea pleoștit pe bancheta din spate a unei limuzine care pleca din Downing Street, unde se oferise să demisioneze din cauza scandalului care se abătuse asupra Serviciului Secret de Informații sub conducerea lui. Prim-ministrul Lancaster refuzase – cel puțin pe moment, potrivit unui asistent din Downing Street citat anonim. Se cerea obligatoria investigație parlamentară și, mai rău, o anchetă independentă de genul celei efectuate în privința informațiilor defectuoase ale MI6 despre armele de distrugere în masă din Irak. Și cum rămânea cu Alistair Hughes? urla presa. Avea moartea lui în somnoroasa Bernă legătură cu trădarea Rebeccăi Manning? Era și el spion rus? Pândea din umbră un Al Treilea Bărbat? Pe scurt, era exact soiul de spectacol public pe care Seymour sperase să-l evite.

— Cât timp poate păstra secretul? a întrebat Chiara.

— Care?

— Despre cine a fost tatăl Rebeccăi Manning.

— Presupun că depinde de câți oameni din MI6 știu că ea își zice Rebecca Philby.

Chiara a pus în fața lui Gabriel un bol cu *spaghetti al pomodoro.* El a presărat brânză rasă, dar a șovăit înainte să ia prima înghițitură.

— Trebuie să-ți spun ceva, a zis în cele din urmă, despre ce s-a întâmplat în cea dimineață pe malul fluviului.

— Cred că am o idee destul de bună.

— Zău?

— Te aflai undeva unde n-ar fi trebuit să te afli singur, fără întăriri sau bodyguarzi. Din fericire, ai avut destulă minte să-ți pui în buzunar un pistol când ai ieșit din casa conspirativă.

— Unul mare, a zis Gabriel.

— Patruzeci și cinci n-a fost niciodată calibrul tău preferat.

— Prea mult zgomot, a zis Gabriel. Prea multă mizerie.

— Agenta ilegală a fost omorâtă cu un pistol de 9 mm, a subliniat Chiara.

— Eva, a zis Gabriel. Cel puțin, acesta era numele ei brazilian. Nu ne-a spus niciodată numele său adevărat.

— Presupun că Rebecca a omorât-o.

— Presupun că da.

— De ce?

Gabriel a șovăit, apoi a zis:

— Pentru că n-am omorât-o eu mai întâi pe Rebecca.

— N-ai putut?

Nu, a zis Gabriel, n-a putut s-o facă.

— Și acum te roade vinovăția pentru că femeia pe care ați silit-o să facă ce i-ați cerut e moartă.

Gabriel n-a răspuns.

— Dar mai e ceva care te frământă. Neauzind nicio replică, Chiara a continuat: Spune-mi, Gabriel, cât de aproape ai fost să fii omorât săptămâna trecută?

— Mai aproape decât mi-aș fi dorit.

— Cel puțin ești sincer.

Chiara s-a uitat la televizor. BBC făcuse rost de o fotografie

veche a Rebeccăi, făcută pe vremea când era la Trinity College. Semăna remarcabil de mult cu tatăl său.

— Cât timp pot păstra ei secretul? a întrebat din nou Chiara.

Pe ecranul televizorului, vechea fotografie a Rebeccăi Manning a dispărut. În locul ei era altă imagine cu Graham Seymour.

— Ai făcut o greșeală, iubitule, a zis Chiara după o clipă. Dacă ai fi omorât-o când aveai ocazia, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Târziu în acea noapte, în timp ce Chiara dormea dusă alături, Gabriel a stat cu un laptop în poală și cu căștile la urechi, urmărind iar și iar aceleași cincisprezece minute de filmare făcută cu un Samsung Galaxy. Începea la 7:49, când o femeie în costum de birou și pardesiu cafeniu intra într-un Starbucks foarte frecventat la nord de Georgetown și se așeza la coada de la casă. În fața ei erau opt persoane. Prin căști, Gabriel îl auzea pe barman cântând destul de bine „A Change Is Gonna Come". Și-a amintit că Graham Seymour a ratat spectacolul. În acel moment era afară, în grădina neîngrijită a postului de comandă, vorbind la telefon cu Vauxhall Cross.

Era 7:54 când femeia a făcut comanda, cafea mare, fără lapte, nimic de mâncare, și 7:56 când s-a așezat la o masă comună și a luat în mână iPhone-ul. A executat mai multe comenzi, toate cu degetul mare al mâinii drepte. Apoi, la 7:57, a pus iPhone-ul pe masă și a scos din geantă al doilea dispozitiv, un BlackBerry KEYone. Parola era lungă și solidă ca o stâncă, douăsprezece caractere, cu ambele degete mari. După ce a tastat-o, s-a uitat la ecran. Barmanul cânta „What's Going On".

Mother, mother…

La 7:58 femeia a luat din nou iPhone-ul, s-a uitat la ecran, s-a uitat în jur. Cu nervozitate, și-a zis Gabriel, ceea ce nu-i stătea în fire. Apoi a apăsat repede de câteva ori pe ecranul iPhone-ului și l-a pus în geantă. S-a ridicat și a aruncat cafeaua în deschizătura din standul cu condimente. Ușa era în dreapta ei. Însă a luat-o spre stânga, spre partea din spate a cafenelei.

Când s-a apropiat de Samsungul Galaxy, fața ei era o mască

lipsită de expresie. Gabriel a apăsat pe PAUZĂ și s-a uitat în ochii albaștri ai fiicei lui Kim Philby. Își pierduse curajul, cum sugerase Graham Seymour, sau fusese avertizată? Dacă da, de cine?

Sașa era cel mai evident suspect. Era posibil să fi monitorizat de departe predarea informațiilor, prin echipe aflate pe stradă sau în cafenea. Poate că a văzut ceva ce nu i-a plăcut, ceva ce l-a făcut să-i ordone strădaniei sale de o viață să nu mai transmită și să fugă într-o ascunzătoare stabilită dinainte. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce Rebecca n-a ieșit din cafenea? Și de ce s-a aruncat în brațele Evei Fernandes, în loc de cele ale echipei de evacuare a SVR?

Pentru că nu *era* nicio echipă de evacuare, și-a zis Gabriel, amintindu-și exodul rapid din jurul orei 8:20 al agenților SVR cunoscuți, pe ieșirea din spate a ambasadei ruse. Încă nu.

A setat ora pe înregistrarea video și a apăsat pe REDĂ. Era ora 7:56 la cafeneaua Starbucks foarte frecventată la nord de Georgetown. O femeie în costum de birou și pardesiu cafeniu se așază la o masă comună și execută câteva comenzi pe un iPhone. La 7:57 schimbă iPhone-ul cu un BlackBerry, dar la 7:58 ia din nou iPhone-ul.

Gabriel a apăsat pe PAUZĂ.

Iat-o, și-a zis. Ușoara tresărire a trupului, aproape imperceptibila lărgire a ochilor. Atunci s-a întâmplat, la 7:58:46, pe iPhone.

A apăsat pe REDĂ și a urmărit-o pe Rebecca Manning cum introduce mai multe comenzi în iPhone – comenzi care, fără îndoială, ștergeau raportul pentru Centrala din Moscova, împreună cu softul SVR. Gabriel și-a închipuit că ea a șters și mesajul care o avertizase să fugă. Poate că FBI l-a găsit, poate nu. Nu conta; nu i-ar dezvălui niciodată asta cuiva ca el. Britanicii erau veri. Veri de departe, dar veri, oricum.

Gabriel a deschis motorul de căutare al laptopului și s-a uitat peste titlurile principale din ziarele londoneze. Fiecare era mai rău decât precedentul. „Dacă ai fi omorât-o când aveai ocazia, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat…" Da, și-a zis, în timp ce stătea culcat lângă soția adormită, pe întuneric, asta ar explica

totul.

86
EATON SQUARE, LONDRA

Gabriel a zburat la Londra după trei zile, cu un pașaport diplomatic israelian pe care era un nume fals. O escortă de la ambasadă l-a întâmpinat la aeroportul Heathrow, la fel și o echipă de supraveghere nu prea camuflată din divizia A4 a MI6. În drum spre centrul Londrei l-a sunat pe Graham Seymour și i-a cerut o întâlnire. Seymour a acceptat să-l întâlnească în seara aceea la ora nouă acasă la el, în Eaton Square. Ora târzie sugera că cina nu e inclusă în ofertă, ca și primirea rece pe care i-a făcut-o Helen Seymour.

— E sus, l-a anunțat sec. Cred că știi drumul.

Când Gabriel a intrat în biroul de la etaj, Seymour examina conținutul unui dosar secret cu dungi roșii. A făcut un semn în el cu un stilou Parker verde și l-a lăsat repede să cadă într-o servietă diplomat din oțel inoxidabil. Cine știe, poate că Seymour încuiase deja argintăria și porțelanurile. Nu s-a ridicat și nu i-a întins mâna. Nici n-a propus să se retragă în camera personală în care se putea vorbi în siguranță. Gabriel a presupus că nu era necesar. MI6 nu mai avea secrete de pierdut. Rebecca Manning le dăduse pe toate rușilor.

— Servește-te, a zis Seymour cu o privire indiferentă spre căruciorul cu băuturi.

— Nu, mulțumesc, a răspuns Gabriel și, fără să fie invitat, s-a așezat.

A urmat o tăcere de plumb. Dintr-odată, i-a părut rău că a bătut drumul până la Londra. Relația lor, se temea, nu mai putea fi reparată. Și-a amintit cu afecțiune de după-amiaza din Wormwood Cottage, când scormoniseră prin dosare vechi după numele amantei lui Kim Philby. Dacă Gabriel ar fi știut că se va ajunge la asta, i-ar fi șoptit la ureche lui Seymour numele lui Philby și s-ar fi spălat pe mâini de tot restul.

— Fericit? a întrebat Seymour, în cele din urmă.

— Copiii sunt bine și soția mea pare să mă placă rezonabil de mult în acest moment. Gabriel a ridicat din umeri. Așa că, da,

presupun că sunt cel mai fericit posibil.

— Nu asta am vrut să zic.

— Un bun prieten e pus la zid pentru ceva de care n-a fost vinovat. Mă îngrijorează situația lui.

— Sună ca un text pe care l-am citit cândva pe o felicitare.

— Zău, Graham, hai să nu facem asta. Noi doi am trecut prin prea multe împreună.

— Și, din nou, tu ești eroul, iar eu sunt cel care trebuie să curețe mizeria.

— Nu există eroi într-o asemenea situație. Toată lumea pierde.

— În afară de ruși. Seymour s-a dus la cărucior și și-a turnat într-un pahar două degete de whisky. Apropo, Keller îți transmite complimente.

— Cum se simte?

— Din păcate, medicii zic că va supraviețui. Umblă cu un secret foarte important în cap.

— Ceva îmi spune că secretul tău e în siguranță cu Christopher Keller. Cine mai știe?

— Nimeni, în afară de prim-ministru.

— În total, trei persoane din Guvernul Maiestății Sale, a subliniat Gabriel.

— Patru, a zis Seymour, dacă îl incluzi pe Nigel Whitcombe, care știe destul de multe.

— Și mai e Rebecca.

Seymour n-a răspuns.

— Vorbește? a întrebat Gabriel.

— Ultimul om din lume cu care aș vrea să vorbesc, a zis Seymour, e Rebecca Manning.

— Mi-ar plăcea să schimb două vorbe cu ea.

— Ai avut deja ocazia. Seymour s-a uitat la Gabriel peste buza paharului. De unde ai știut că va fi acolo?

— Presimțeam că o să vrea să ia ceva înainte să iasă din țară. Ceva lăsat acolo de tatăl ei în 1951, după ce Guy Burgess și Donald Maclean au dezertat.

— Aparatul de fotografiat și filmele?

Gabriel a încuviințat.

— Asta ar explica cazmaua. Dar de unde ai știut unde sunt îngropate?

— Am primit informații demne de încredere.

— De la Charlotte Bettencourt?

Gabriel n-a spus nimic.

— Măcar de-ai fi luat cazmaua aia când ai plecat…

Gabriel l-a îndemnat pe Seymour să explice.

— Am fi putut s-o strecurăm pe Rebecca afară din Washington fără să afle americanii, a continuat Seymour. Caseta video de la magazinul de bricolaj a dat-o de gol.

— Cum ați fi explicat cei trei agenți SVR morți?

— Cu foarte mare grijă.

— Și rechemarea subită a Rebeccăi la Londra?

— O problemă de sănătate, a sugerat Seymour. Trimiterea în alt post.

— O acoperire.

— Tu ai spus-o, a zis Seymour. Nu eu.

Gabriel s-a prefăcut că se gândește.

— Americanii și-ar fi dat seama.

— Mulțumită ție, nu vom ști niciodată.

Gabriel a ignorat remarca.

— De fapt, ar fi fost mult mai bine dacă Rebecca ar fi plecat din Washington cu rușii. A tăcut câteva clipe, apoi a adăugat: Adică ceea ce ai vrut tot timpul, nu-i așa, Graham?

Seymour n-a spus nimic.

— De aceea i-ai trimis un SMS pe iPhone cu două minute înainte să se deschidă intervalul de transmisie, avertizând-o să nu o facă. De aceea i-ai spus să fugă.

— Eu? a întrebat Seymour. De ce să fi făcut așa ceva?

— Din același motiv pentru care MI6 l-a lăsat pe Kim Philby să fugă în 1963. Mai bine să ai spionul la Moscova decât într-un tribunal britanic.

Zâmbetul lui Seymour era condescendent.

— Pari să fi înțeles totul. Dar nu tu ai fost cel care mi-a spus că șeful filialei din Viena este spion rus?

— Poți mai mult decât atât, Graham.

Zâmbetul lui Seymour s-a stins.

— Dacă ar trebui să ghicesc, a continuat Gabriel, ai trimis mesajul din grădină în timp ce se presupunea că răspunzi la acel apel urgent de la Vauxhall Cross. Sau poate că l-ai pus pe Nigel să-l trimită în locul tău, ca să nu lași nicio urmă.

— Dacă i-a spus cineva Rebeccăi să fugă, a zis Seymour, acela a fost Sașa.

— N-a fost Sașa, ai fost tu.

S-a așternut din nou tăcerea. Prin urmare, așa se termină, și-a zis Gabriel. S-a ridicat în picioare.

— În cazul în care te întrebai, a zis Seymour brusc, târgul a fost deja făcut.

— Despre ce târg vorbești?

— Târgul să o trimitem pe Rebecca la Moscova.

— Jalnic, a mormăit Gabriel.

— E cetățean rus și colonel în SVR. Acolo este locul ei.

— Repetă-ți asta tot timpul, Graham. Poate că ai putea s-o crezi chiar și tu.

Seymour n-a răspuns.

— Cât de mult ai obținut în schimbul ei?

— Toți pe care i-am cerut.

— Presupun că au intrat în joc și americanii.

Gabriel a scuturat încet din cap.

— Când o să vă învățați minte, Graham? Câte alegeri mai trebuie să fure Țarul? Cât de mulți opozanți politici trebuie să mai asasineze pe teritoriul vostru? Când o să-i ții piept? Aveți chiar așa mare nevoie de banii lui? Sunt singurul lucru care ține pe linia de plutire orașul ăsta supraevaluat?

— Pentru tine viața e doar în alb și negru, nu?

— Doar când e vorba de fasciști.

Gabriel s-a îndreptat spre ușă.

— Târgul, a zis Seymour, e condiționat de un lucru.

Gabriel s-a oprit și s-a întors spre el.

— Care anume?

— Serghei Morozov. Voi îl aveți, rușii îl vor.

— Doar nu vorbești serios.

Din expresia lui Seymour a reieșit că da.

— Aș vrea să te pot ajuta, a zis Gabriel, dar Serghei Morozov

e mort. Îți amintești? Spune-i Rebeccăi că-mi pare rău, însă va trebui, pur și simplu, să-și petreacă restul vieții aici, în Marea Britanie.

— Ce-ar fi să-i spui tu însuți?

— Ce vrei să spui?

— Ziceai că ai vrea să-i spui două vorbe.

— Vreau.

— După cum s-a dovedit, și ea ar vrea să-ți spună două vorbe.

87
HIGHLANDS, SCOȚIA

Gabriel a petrecut noaptea în casa conspirativă de pe Bayswater Road și dimineața s-a îmbarcat într-un avion militar de transport la baza RAF Northolt, de la periferia Londrei. Escorta de la MI6 nu i-a dat niciun indiciu despre destinație, însă durata mare a zborului și configurația terenului au lăsat ca unică posibilitate extremitatea nordică a Scoției. Se părea că Rebecca Manning fusese exilată la marginea regatului.

În cele din urmă, Gabriel a zărit o întindere de nisip auriu, un orășel pe malul mării și două piste construite ca un X culcat într-o pătură de terenuri agricole. Era baza RAF Lossiemouth. O caravană de Range Roveruri aștepta pe pista de aterizare bătută de vânt. Au mers câțiva kilometri pe dealuri domoale acoperite de iarbă neagră și grozamă, până au ajuns la poarta unui conac izolat. Arăta a ceva ce MI6 împrumutase în timpul războiului și uitase, în mod convenabil, să înapoieze.

În spatele gardului dublu, paznici în haine civile patrulau pe pajiști verzi întinse. Înăuntru, un bărbat nesuferit pe nume Burns l-a informat pe Gabriel despre chestiuni legate de securitate și de starea de spirit a prizonierei.

— Semnează, a zis, punând un document sub nasul lui Gabriel.

— Ce-i asta?

— O declarație că nu vei discuta niciodată nimic din ce vezi sau auzi astăzi aici.

— Sunt cetățean al statului Israel.

— N-are importanță, găsim noi ceva.

Încăperea în care a fost condus Gabriel, în cele din urmă, nu era chiar o temniță, dar ar fi putut să fi fost cândva. Se ajungea la ea printr-o serie lungă și șerpuită de trepte de piatră care miroseau a umezeală și a rigole. Pe pereții de piatră fusese întins un strat de ciment netezit. Zugrăveala era albă ca oasele – la fel de albă, și-a zis Gabriel, ca un *pueblo blanco* de pe dealurile din Andaluzia. Luminile de pe tavan ardeau cu intensitatea celor

din sălile de operație și zumzăiau. Din colțurile tavanului priveau în jos camere video și doi paznici aflați în anticameră urmăreau printr-un geam reflexiv încasabil.

Lângă gratiile celulei Rebeccăi fusese lăsat un scaun pentru Gabriel. Înăuntru erau un pat de campanie cu așternutul aranjat frumos și o măsuță plină cu romane broșate vechi. Erau și câteva ziare; se pare că Rebecca urmărea progresul propriului caz. Purta o pereche de pantaloni largi din catifea reiată și un pulover de lână groasă. Părea mai mică decât atunci când o văzuse Gabriel ultima oară și foarte slabă, ca și cum ar fi început greva foamei ca să fie eliberată. Nu era machiată, iar părul îi era drept și pleoștit. Gabriel nu era sigur că ea merita toate astea. Philby, poate, dar nu copilul trădării.

După o clipă de șovăială evidentă, Gabriel a acceptat fără tragere de inimă mâna pe care ea a scos-o printre gratii. Palma ei era aspră și uscată.

— Ia loc, te rog, a sugerat ea cu amabilitate, și Gabriel, tot șovăielnic, s-a așezat pe scaun.

Un paznic i-a adus ceai. Era cu lapte și dulce. Cana era ucigător de grea.

— Tu nu vrei nimic? a întrebat-o.

— Nu mi se permite decât la orele de masă. Cu sau fără intenție, abandonase accentul englezesc. Și aerul, și vorbirea îi erau foarte franțuzești. Mie mi se pare o regulă stupidă, dar asta este.

— Dacă te deranjează…

— Nu, te rog, a insistat ea. Trebuie să fi fost o călătorie lungă. Sau poate că nu, a adăugat. Ca să-ți spun adevărul, habar n-am unde mă aflu.

„Ca să-ți spun adevărul…”

Gabriel s-a întrebat dacă ea era măcar capabilă s-o facă sau dacă putea deosebi adevărul de minciună.

Ea s-a așezat pe marginea patului de campanie, cu genunchii apropiați și tălpile lipite de podeaua de ciment. Purta mocasini de piele întoarsă, cu bordură de blană și fără șireturi. Nu exista în celulă niciun lucru pe care să-l poată folosi ca să-și facă rău. Lui Gabriel i se părea o precauție inutilă. Rebecca Manning pe

care o întâlnise pe malul Potomacului nu era genul sinucigaș.

— Mă temeam că n-o să vii, a zis ea.

— De ce? a întrebat Gabriel cu candoare.

— Pentru că te-aș fi omorât în ziua aceea, dacă n-ar fi fost…

— Îți admir sinceritatea, i-a tăiat vorba Gabriel.

Absurditatea observației a făcut-o să zâmbească.

— Nu te deranjează?

— Să mă întâlnesc cu cineva care a încercat cândva să mă omoare?

— Da.

— S-ar părea că-mi fac un obicei din asta.

— Ai mulți dușmani la Moscova, a subliniat ea.

— Acum mai mulți ca oricând, bănuiesc.

— Poate că o să fiu în stare să îndulcesc părerea SVR-ului despre tine când o să-mi ocup noul post la Centrala din Moscova.

— N-o să aștept cu nerăbdare.

— N-o face.

A zâmbit cu buzele strânse. Poate că Gabriel se înșelase în privința ei. Poate că locul ei chiar era într-o cușcă.

— De fapt, a continuat ea, mă îndoiesc că voi avea mult de-a face cu Orientul Mijlociu. Biroul Marea Britanie este locul cel mai firesc pentru mine.

— Cu atât mai mult guvernul tău n-ar trebui nici măcar să se gândească să predea o trădătoare ca tine.

— Nu-i guvernul meu și nu sunt trădătoare. Sunt un agent de penetrare. Nu-i vina mea că britanicii au fost destul de nechibzuiți ca să mă angajeze și să mă promoveze până la H/ Washington.

Prefăcându-se plictisit, Gabriel s-a uitat la ceasul de la mână.

— Graham zicea că vrei să vorbești ceva cu mine.

Ea s-a încruntat.

— Mă dezamăgești, Monsieur Allon. Chiar nu există nimic ce ai vrea să mă întrebi?

— Ce rost ar avea? N-ai face decât să minți.

— Dar ar merita să încerci, nu? O dată, a zis, provocator… De două ori…

— Heathcliff, a zis Gabriel.

Ea și-a țuguiat buzele.

— Bietul Heathcliff.

— Presupun că tu ai fost cea care l-a trădat.

— Nu cu numele, desigur. Nu l-am știut. Însă Centrala din Moscova a folosit rapoartele mele ca să-l identifice.

— Și adresa casei conspirative?

— Asta a venit direct de la mine.

— Cine ți-a spus-o?

— Cine crezi?

— Dacă ar trebui să ghicesc, a zis Gabriel, a fost Alistair Hughes.

Ea s-a întunecat la față.

— De unde ai știut că merge la un doctor în Elveția?

— Tot el mi-a spus. Eram singura persoană de la MI6 în care avea încredere.

— Mare greșeală.

— A lui Alistair, nu a mea.

— Ați fost amanți?

— Timp de nouă luni îngrozitoare, a zis ea, dându-și ochii peste cap. La Bagdad.

— Presupun că sentimentele lui Alistair erau altele.

— Era tare îndrăgostit de mine. Tăntălăul chiar voia s-o părăsească pe Melinda.

— Gusturile nu se discută.

Ea n-a spus nimic.

— Interesul tău romantic față de el era de natură profesională?

— Desigur.

— Centrala din Moscova a propus relația?

— De fapt, a început la inițiativa mea.

— De ce?

Ea s-a uitat lung, cu tâlc, la una dintre camerele video, ca și cum ar fi vrut să-i amintească lui Gabriel că discuția lor e monitorizată.

— În ziua în care a murit tata, a zis ea, eu și Alistair lucram la filiala Bruxelles. După cum îți poți închipui, eram foarte

tulburată. Însă Alistair era…

— Încântat de veste?

— Țopăia de bucurie.

— Și nu l-ai iertat niciodată pentru asta?

— Cum aș fi putut?

— Trebuie să fi observat pilulele când te culcai cu el.

— Era greu să nu le observi. La Bagdad, Alistair era dat cu totul peste cap. I-a fost și mai rău după ce-am rupt relația.

— Dar ați rămas prieteni?

— Confidenți, a propus ea.

— Și când ai aflat că face călătorii secrete în Elveția fără să le spună celor din Vauxhall Cross?

— Am pus deoparte informația, ca s-o folosesc ca umbrelă într-o zi ploioasă.

— Ploaia a început, a zis Gabriel, când Veevee Gribkov a încercat să dezerteze, la New York.

— Torențial.

— Așa că i-ai spus lui Sașa de Alistair, iar Sașa a organizat o operațiune ca să pară că fostul tău amant era cârtița.

— Problema era rezolvată.

— Nu chiar, a zis Gabriel. Știai că au de gând să-l omoare?

— Aici nu-i joacă de copii, Monsieur Allon. Știi asta mai bine decât oricine.

Biroul Marea Britanie din Centrala din Moscova, și-a zis Gabriel, avea să fie curând pe mâini pricepute; femeia era mai necruțătoare decât ei. Gabriel avea încă o mie de întrebări, dar, dintr-odată, nu-și mai dorea decât să plece. Rebecca Manning a părut să-i simtă neastâmpărul. Și-a încrucișat și descrucișat picioarele și și-a trecut o palmă peste pantalonii din catifea reiată.

— Mă întreb – îi revenise accentul britanic – dacă aș putea să te deranjez cu ceva.

— Ai făcut-o deja.

Ea s-a încruntat consternată.

— Sarcasmul este, desigur, dreptul tău, dar, te rog, ascultă-mă.

Cu o mică mișcare din cap, Gabriel a invitat-o să continue.

— Mama…

— Da?

— Îi este bine?

— Trăiește singură în munții din Andaluzia de aproape patruzeci de ani. Cum crezi că-i este?

— Cum stă cu sănătatea?

— Probleme cu inima.

— O afecțiune obișnuită la femeile care l-au cunoscut pe tata.

— Și la bărbați.

— Se pare că ai creat o relație cu ea.

— N-au prea fost lucruri plăcute în întâlnirea noastră.

— Dar ți-a spus de…

— Da, a zis Gabriel, aruncând o privire spre una dintre camerele video. Mi-a spus.

Rebecca își freca din nou palma de pantaloni.

— M-m-mă întrebam, s-a bâlbâit, dacă ai putea să-i spui ceva din partea mea.

— Am semnat acum câteva minute o hârtie în care declar, printre altele, că nu voi transmite nimănui de afară vreun mesaj de la tine.

— Guvernul britanic n-are nicio putere asupra ta. Tu alegi ce faci.

— *Aleg* să n-o fac. Și apoi, a zis Gabriel, ai SVR-ul care să-ți ducă mesajul.

— Mama nu-i poate suferi.

— Pe bună dreptate.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Se auzea doar zumzetul lămpilor. Pe Gabriel îl enerva.

— Crezi, a zis Rebecca, în cele din urmă, că ea ar p-p-putea… după ce mă stabilesc la Moscova…

— Va trebui s-o întrebi tu însăți.

— Te întreb pe *tine.*

— N-a suferit destul?

— Am suferit amândouă.

Din cauza *lui,* și-a zis Gabriel.

S-a ridicat brusc. Rebecca l-a imitat. Din nou mâna ei a țâșnit printre gratii. Gabriel n-a băgat-o în seamă, a ciocănit cu un

deget în geamul reflexiv și a așteptat ca paznicii să descuie ușa.

— Ai făcut o greșeală la Washington, a zis Rebecca, retrăgându-și mâna.

— Doar una?

— Ar fi trebuit să mă omori când ai avut ocazia.

— Soția mea mi-a spus același lucru.

— Numele ei este Chiara. Rebecca a zâmbit cu răceală în spatele gratiilor celulei. Transmite-i complimentele mele.

Era două și câteva minute când avionul a aterizat la baza RAF Northolt, de la periferia Londrei. Heathrow se afla la mai puțin de cinci kilometri spre sud, ceea ce însemna că Gabriel avea timp berechet să prindă zborul British Airways spre Tel Aviv de la ora 16:45. În mod excepțional, a acceptat un pahar de șampanie înainte să decoleze. Îl câștigase pe deplin, și-a spus. Apoi s-a gândit la Rebecca Manning în cușca ei, la Alistair Hughes în sicriu, la Konstantin Kirov pe o stradă înzăpezită din Viena și i-a înapoiat stewardesei paharul neatins. Pe când avionul străbătea cu un sunet ca de tunet pista de decolare, ploaia pulsa pe hubloul din dreptul lui Gabriel ca sângele printr-o venă. Toți pierd, și-a zis, în vreme ce vedea cum Anglia se scufundă sub el. Toți, în afară de ruși.

88
ZAHARA, SPANIA

Schimbul a avut loc șase săptămâni mai târziu, pe pista unui aeroport vechi, părăginit, din extremitatea estică a Poloniei. Erau acolo două avioane. Unul era un Suhoi al Aeroflotului; celălalt, un Airbus aparținând companiei British Airways. La ora douăsprezece fix, doisprezece bărbați, toți agenți prețioși ai serviciilor de informații britanice și americane, toți slabi ca ieșiți din închisoare, au coborât unul după altul pe treptele Suhoiului. În timp ce traversau fericiți pista spre Airbus au trecut pe lângă o femeie care mergea cu un aer grav în direcția opusă. Nu erau camere de filmat sau reporteri care să înregistreze evenimentul, doar doi ofițeri superiori din poliția secretă poloneză, care au avut grijă ca toată lumea să respecte regulile jocului. Femeia a trecut pe lângă ei fără să spună nimic, privind în pământ, și a luat locul celor doisprezece bărbați la bordul Suhoiului. Avionul s-a pus în mișcare înainte să se închidă măcar ușa cabinei. La douăsprezece și cincisprezece minute a intrat în spațiul aerian al Belarusului, în drum spre Moscova.

Avea să mai treacă o săptămână până ce publicul a fost informat de schimb, și chiar și atunci i s-a spus foarte puțin. A fost asigurat că cei doisprezece bărbați oferiseră informații valoroase despre noua Rusie și, în consecință, meritau din belșug prețul plătit. În America a fost indignare în instituțiile obișnuite, însă reacția la Londra a fost caracterizată de o resemnare cu buzele strânse. Da, era o pilulă amară, au recunoscut marii dregători din Whitehall, dar probabil că așa era mai bine. Singura rază de lumină a fost un articol din *Telegraph* care spunea că schimbul s-a efectuat în ciuda faptului că rușii doriseră doi prizonieri, nu doar unul. „Cel puțin *cineva* a avut coloana vertebrală destul de dreaptă ca să le țină piept", a bombănit în seara aceea la Travellers Club un as al spionajului retras din activitate. „Ce bine ar fi fost să fim noi."

Rușii au mai așteptat o lună până să-și arate lumii trofeul. Asta în cadrul unei emisiuni de o oră la o rețea de televiziune

controlată de Kremlin. A urmat o conferință de presă, prezidată de marele Țar însuși. Ea i-a proslăvit virtuțile, a lăudat revenirea Rusiei la importanța globală sub conducerea lui și i-a insultat pe britanici și pe americani, ale căror secrete le furase cu voioșie. Singurul său regret, a spus ea, era că nu ajunsese directorul general al MI6, desăvârșindu-și astfel misiunea.

— Te simți bine în Rusia? a întrebat un membru respectat al corpului de presă supus Kremlinului.

— O, da, e absolut minunat, a răspuns ea.

— Și ne poți spune unde locuiești?

— Nu, a răspuns Țarul cu asprime, în locul ei. Nu poate.

Într-un *pueblo blanco* din Zahara, pe dealurile Andaluziei, evenimentele din Moscova au fost ocazia unei scurte sărbătoriri, cel puțin de către susținătorii extremei drepte antiimigrare, anti-NATO. Kremlinul era din nou Mecca la care se închina un anumit tip de european. În secolul XX fusese lumina călăuzitoare a stângii. Acum, în mod pervers, extrema dreaptă era cea care urma linia Moscovei, brutele politice care rânjeau la Charlotte Bettencourt în fiecare după-amiază când trecea pe străzile din sat. Dacă ar fi știut adevărul, își zicea ea. *Dacă…*

Deloc surprinzător, a urmărit cazul spioanei britanice cu mai mare atenție decât cei mai mulți din sat. Conferința de presă a Kremlinului a fost un spectacol, nu exista alt cuvânt – Rebecca așezată pe podium ca un specimen sub un clopot de sticlă, cu Țarul lângă ea, rânjind și umflându-se în pene cu ultimul său triumf asupra Occidentului. Și pe cine credea el că păcălește cu fața aia a lui scrobită și călcată? Adevărații fasciști, și-a zis Charlotte, nu foloseau Botox. În comparație cu el, Rebecca părea stoarsă de puteri. Charlotte a fost șocată cât de sfrijită arăta fiica ei. A fost șocată, de asemenea, să vadă cât de mult semăna cu Kim. Până și bâlbâială revenise. Era un miracol că nu observase nimeni.

Dar la fel de repede cum a ieșit la suprafață, Rebecca a dispărut din ochii lumii. Musafirii israelieni ai lui Charlotte au plecat curând după aceea din Andaluzia, însă, înainte să plece, au mai scormonit o ultimă dată prin vilă, căutând vreo urmă a

Rebeccăi și a lui Kim printre lucrurile păstrate acolo. Au luat ultima dintre fotografiile din Beirut ale lui Charlotte și, în ciuda împotrivirii ei, singurul exemplar din manuscrisul *Cealaltă femeie.* Se părea că scurta ei carieră literară se încheiase înainte să înceapă.

Era sfârșitul lui iunie, și satul era asaltat de turiști transpirați, toropiți de soare. În singurătatea sa, Charlotte s-a retras din nou în vechea rutină, pentru că era tot ce-i mai rămăsese. Pentru că i se interzisese să-și termine memoriile, a hotărât să scrie povestea ca pe o ficțiune. A schimbat locul acțiunii de la Beirut la Tanger.

Charlotte a devenit Amelia, fiica sentimentală a unui administrator colonial francez colaboraționist, iar pe Kim l-a numit Rowe, un diplomat britanic spilcuit, chiar dacă întru câtva plictisit de viață, despre care Amelia descoperă că e spion rus. Dar cum să sfârșească povestea? Cu o femeie care stă singură într-o vilă izolată, așteptând un mesaj de la fiica pe care o abandonase? Cine ar crede așa o poveste?

A ars manuscrisul spre sfârșitul lui octombrie, folosindu-l la ațâțarea primului foc din acea toamnă, și a scos autobiografia mincinoasă a lui Kim. El redusese șederea la Bagdad la cinci paragrafe vagi, nesincere. „Experiențele mele din Orientul Mijlociu din 1956 până în 1963 nu se lasă cu ușurință povestite…" Poate că nici ale ei, și-a zis. Apoi a ars și cartea lui Kim.

În acea după-amiază a mers pe promenadă printr-un vânt *leveche* amețitor, numărându-și pașii cu glas tare, ceea ce era, cu siguranță, un semn că, în cele din urmă, își pierdea mințile. A luat prânzul sub portocalii de la Bar Mirador. „Ați văzut știrile din Palestina?" a întrebat ospătarul când i-a adus un pahar cu vin, dar ea n-avea chef de o polemică antisionistă. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, își schimbase părerea despre israelieni. Kim, a hotărât ea, se înșelase în privința lor. Dar, dacă-i pe așa, Kim se înșelase în toate privințele.

În drum spre cafenea cumpărase un exemplar vechi de o zi din *Le Monde,* însă vântul făcea imposibilă lectura. Lăsând ziarul în jos, a observat un omuleț cu ochelari care stătea la masa de

alături. Arăta foarte diferit. Cu toate astea, Charlotte a știut pe dată că era el, prietenul lui Rosencrantz și Guildenstern, omul care o însoțise la Sevilla când își mărturisise păcatele secrete. Dar de ce revenise în Zahara? Și de ce acum?

Neliniștită, Charlotte s-a gândit la posibilități în vreme ce mâncau un prânz modest și evitau asiduu să se uite unul la altul. Israelianul cel mărunt a terminat primul și, la plecare, a strecurat o felicitare pe masa lui Charlotte. O făcuse atât de discret, încât a trecut un moment până ce ea a observat-o, vârâtă cu grijă sub tavă, ca *leveche* să n-o sufle de acolo. Pe partea din față, era inevitabila vedere a străzii cu case văruite în alb. Pe spate, erau câteva rânduri în franceză, cu un scris frumos.

Charlotte și-a băut liniștită vinul și când a primit nota a lăsat de două ori mai mulți bani decât costa. Lumina din piață a orbit-o. Erau douăzeci și doi de pași până la ușa bisericii.

— M-am gândit că trebuie să fii tu.

El a zâmbit. Stătea în fața lumânărilor, privind în sus la statuia Fecioarei cu pruncul. Charlotte s-a uitat în jur. Nu mai era nimeni, în afară de doi bodyguarzi.

— Văd că ți-ai adus oamenii.

— Oricât m-aș strădui, se pare că nu mă pot descotorosi de ei.

— Probabil că-i mai bine așa. Rușii trebuie să fie supărați rău pe tine.

— De obicei sunt.

Ea a zâmbit, în ciuda nervozității.

— Ai ceva de-a face cu hotărârea de a o trimite la Moscova?

— De fapt, am făcut tot ce am putut ca s-o împiedic.

— Ești răzbunător din fire?

— Pragmatic, îmi place să cred.

— Ce are de-a face pragmatismul cu toate astea?

— E o femeie periculoasă. Occidentul o să ajungă să regrete hotărârea.

— Mi-e greu să gândesc așa despre ea. Pentru mine va fi mereu fetița pe care o știam la Paris.

— S-a schimbat mult.

— Zău? N-aș băga mâna-n foc. S-a uitat la el. Chiar și în

strălucirea roșie a lumânărilor, avea ochii șocant de verzi. Ai vorbit cu ea?

— De fapt, de două ori.

— M-a pomenit?

— Desigur.

Charlotte a simțit că inima începe să-i palpite. „Pilulele…" Avea nevoie de una dintre pilulele ei.

— De ce n-a încercat să ia legătura cu mine?

— Se temea.

— De ce?

— De felul în care îi vei răspunde.

Ea a ridicat privirea spre statuie.

— Dacă e cineva care trebuie să se teamă, Monsieur Allon, aceea sunt eu. Am renunțat la copilul meu și le-am permis lui Kim și Sașa s-o transforme în acea creatură pe care am văzut-o stând lângă Țar.

— A fost cu mult timp în urmă.

— Pentru mine da, dar nu pentru Rebecca. Charlotte a traversat pronaosul spre altar. Ai petrecut mult timp în biserici catolice? l-a întrebat.

— Mai mult decât v-ați putea închipui.

— Crezi în Dumnezeu, Monsieur Allon?

— Uneori, a răspuns el.

— Eu nu, a zis Charlotte, întorcându-i spatele, dar întotdeauna mi-au plăcut bisericile. Îmi place mai ales mirosul. Mirosul de tămâie și de lumânări și de ceară de albine. Miroase a…

— A ce, Madame Bettencourt?

Ea n-a îndrăznit să răspundă, nu după ceea ce făcuse.

— Cât o să treacă până o să-mi dea un semn? a întrebat după un moment, însă când s-a întors a găsit biserica goală.

Iertare, și-a zis, pe când ieșea în piață. Miroase a iertare.

NOTA AUTORULUI

Cealaltă femeie este o lucrare destinată divertismentului și trebuie să fie citită ca atare, nimic mai mult. Numele, personajele, locurile și incidentele descrise sunt produsul imaginației autorului sau au fost folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau decedate, firme, companii, evenimente sau locuri nu este decât o coincidență.

Sediul serviciului secret israelian nu mai este pe bulevardul Regele Saul din Tel Aviv. Am ales să păstrez acolo sediul serviciului fictiv, în mare măsură pentru că îmi place numele străzii mai mult decât adresa curentă. Așa cum am aflat cu toții din *Cealaltă femeie,* Gabriel Allon îmi împărtășește părerea. Nu mai este nevoie să spun că el și familia sa nu locuiesc în micul apartament din calcar de pe strada Narkiss din cartierul istoric Nachlaot din Ierusalim.

Cei care călătoresc frecvent între Viena și Berna au observat, fără îndoială, că am modificat orarele avioanelor și trenurilor ca să se armonizeze cu cerințele intrigii mele. Cer scuze conducerii legendarului hotel Schweizerhof pentru că am desfășurat în hol o operațiune a serviciilor secrete, dar mă tem că nu s-a putut altfel. În pitorescul sătuc Münchenbuchsee, locul de naștere al lui Paul Klee, există o instituție medicală, dar nu se numește Privatklinik Schloss.

Școala pentru agenții-boboci a MI6 este, într-adevăr, la Fort Monkton, aproape de prima zonă de joc a Clubului de golf Gosport & Stokes Bay, cu toate că serviciul are și alte locuri de antrenament, mai izolate. Din câte știu, nu există o casă conspirativă lângă Dartmoor, numită Wormwood Cottage. Habar n-am unde își păstrează MI6 dosarele vechi, dar mă îndoiesc că într-un depozit din Slough, lângă aeroportul Heathrow.

Cei care vizitează cartierul Palisades din Washington vor căuta degeaba pe MacArthur Boulevard un restaurant belgian numit Brussels Midi. Este un Starbucks pe Wisconsin Avenue din Burleigh, nu departe de ambasada rusă, dar nu mai există o cabină telefonică la benzinăria Shell de la colțul lui Ellicott Street. Ecluza 10 de pe Canalul Chesapeake & Ohio este descrisă fidel. Tot așa, din păcate, și reședința oficială a ambasadorului Israelului în SUA.

Harold Adrian Russell Philby, cunoscut mai bine drept Kim, a locuit, într-adevăr, în casa colonială mare și cafenie care încă mai este pe Nebraska Avenue din Tenleytown. Scurta biografie a lui Kim Philby care apare în capitolul 41 din *Cealaltă femeie* este corectă, în afară de ultimele două fraze. Philby nu s-ar fi putut întâlni cu un agent MI6 pe nume Arthur Seymour în ziua de după sosirea lui la Beirut, din cauză că Arthur Seymour, la fel ca fiul lui, Graham, nu există. Nici Charlotte Bettencourt și fiica sa, Rebecca Manning. Amândouă au fost create în întregime de mine și n-au fost inspirate de nimeni pe care să-l fi întâlnit cât am trecut în revistă viața și activitatea lui Kim Philby ca spion în slujba Moscovei.

Este adevărat că Philby n-a dedicat decât cinci paragrafe timpului petrecut în Beirut în autobiografia sa care nu prezintă încredere, *My Silent War.* A fugit din oraș în ianuarie 1963, după ce a recunoscut în fața vechiului său prieten Nicholas Elliott că este spion sovietic. E improbabil să-i fi spus vreunei amante adevărul despre trecutul său înainte să se îmbarce pe *Dolmatova.* După părerea lui Iuri Modin, controlorul din KGB al lui Philby, nu le-a spus nici uneia dintre neveste și iubite adevărul despre munca lui secretă în slujba serviciilor de informații ruse. „N-am avut nicio problemă în această privință", își amintește Modin în volumul său de amintiri, *My Five Cambridge Friends.*

La Moscova, Philby s-a însurat a patra oară și, după câțiva ani în care a fost neglijat, a dus bucuros la îndeplinire câteva proiecte ale KGB-ului. O mare parte din muncă a fost de analiză și de instruire, însă, după spusele lui Modin, o parte avea natură operațională, cum ar fi „identificarea agenților din fotografiile care i se arătau". Nu există vreo dovadă că a fost implicat în

pregătirea unui agent de penetrare, a unei cârtițe. Dar nu există nici dovezi care să sugereze că n-a făcut-o. Din experiența mea, e înțelept să citești amintirile spionilor cu un ochi părtinitor.

În vara lui 2007, în vreme ce făceam munca de cercetare pentru romanul care avea să fie intitulat *Moscow Rules*, am vizitat muzeul privat al KGB-ului din vechiul sediu care se înalță amenințător în Piața Lubianka. Și acolo, într-o casetă de sticlă, am văzut un mic altar înălțat celor Cinci de la Cambridge – sau celor Cinci Magnifici, cum le spune KGB-ul. Au fost recrutați, începând cu Philby, la numai șaisprezece ani de la nașterea Uniunii Sovietice, o epocă paranoică la Moscova, când Stalin și slugoii lui căutau să-și apere revoluția care se năștea, parțial prin război politic împotriva adversarilor lor din Occident. NKVD-ul, precursorul KGB-ului, își numea programul „măsuri active". Ele mergeau de la campanii de dezinformare în mass-media occidentală până la violență și asasinate politice, iar scopul lor era să slăbească și, în cele din urmă, să distrugă Occidentul capitalist.

Există paralele izbitoare între atunci și acum. Rusia sub Vladimir Putin este și revanșardă, și paranoică, o combinație periculoasă. Putin, slab în plan economic și demografic, își folosește puternicele servicii de informații și războinicii cibernetici pentru a-și spori forța. Când Putin plantează semințe de haos politic în vestul Europei și încearcă să perturbe și să discrediteze alegerile din America, folosește din plin vechiul manual al KGB-ului. Ia „măsuri active".

La fel ca țarii și președinții partidului dinaintea sa, Vladimir Putin folosește fără șovăire crima ca unealtă a guvernării. Mărturie stă cazul lui Serghei V. Skripal, fost ofițer de informații din armata rusă și agent al MI6, care pe 4 martie 2018 a fost otrăvit în locuința sa din Salisbury, Anglia, cu un agent neurotoxic folosit în armata din epoca sovietică, numit Noviciok. Când a fost scrisă această carte, Skripal era în continuare în spital, în stare gravă. Fiica lui, Iulia, în vârstă de treizeci și trei de ani, afectată și ea de toxină, a fost inconștientă timp de trei săptămâni. Alte patruzeci și opt de persoane au manifestat simptome, printre care și un polițist care a fost

internat la terapie intensivă.

Atacul asupra lui Serghei Skripal s-a produs la doisprezece ani după ce Aleksandr Litvinenko, unul dintre cei care îl criticau pe Putin și care locuia în Londra, a fost ucis cu o cană de ceai în care a fost pus poloniu. **În** 2006, reacția oficială a Marii Britanii la folosirea unei arme radioactive pe teritoriul său s-a limitat la o singură cerere de extrădare, de care Kremlinul nu s-a sinchisit. Însă după încercarea de a-l asasina pe Serghei Skripal, prim-ministrul Theresa May a expulzat douăzeci și trei de diplomați ruși. SUA, Canada și paisprezece membri ai Uniunii Europene i-au urmat exemplul. În plus, SUA au supus unor sancțiuni economice șapte dintre cei mai bogați oameni din Rusia și șaptesprezece membri de vârf ai guvernului, parțial pentru amestecul în alegerile prezidențiale din 2016. Vladimir Putin, considerat de mulți observatori cel mai bogat om din lume, nu era pe listă.

Analiștii din domeniul securității estimează că două treimi din „diplomații" unei ambasade ruse tipice din vestul Europei sunt în realitate agenți ai serviciilor secrete. Prin urmare, este puțin probabil ca o rundă modestă de riposte prompte să-l abată pe Putin de pe calea actuală. Putin și putinismul sunt în marș. Conducătorul cu mână de fier și „statul corporativ" – cu alte cuvinte, fascismul – sunt în mare vogă. Democrația în stil occidental și instituțiile globale care au creat în Europa o perioadă de pace fără precedent sunt, brusc, demodate.

„Tatonați cu baionetele", sfătuia Lenin. „Dacă dați de terci, împungeți mai departe; dacă dați de oțel, retrageți-vă." Până acum, Putin n-a dat decât de terci. În anii '30, când lumea era martoră la o asemănătoare înălțare simultană a regimurilor autoritariste și dictatoriale, a urmat un război catastrofal, lăsând în urmă peste șaizeci de milioane de morți. Înseamnă că ne luăm dorințele drept realitate dacă presupunem că flirtul cu neofascismul din secolul XXI va continua fără conflict armat.

Să privim nu mai departe de Siria, unde coaliția dintre Rusia, Hezbollah, Gărzile Revoluționare iraniene și milițiile șiite din Irak și Afganistan a sprijinit regimul lui Bashar al-Assad, cel mai bun prieten al Kremlinului din Orientul Mijlociu. Assad a folosit

în mod repetat și flagrant arme chimice împotriva propriului popor, probabil cu binecuvântarea Moscovei, poate chiar cu ajutorul Moscovei. Până acum se estimează că patru sute de mii de oameni au pierit în războiul civil din Siria, și nu se întrevede sfârșitul conflictului. Putin tatonează cu baionetele. Numai oțelul îl va opri.

MULȚUMIRI

Îi sunt recunoscător soției mele, Jamie Gangel, care a ascultat cu răbdare în vreme ce am dus la bun sfârșit temele și întorsăturile intrigii din *Cealaltă femeie* și apoi a tăiat în mod expert o sută de pagini din mormanul de hârtii la care mă refer eufemistic ca prima ciornă. Datoria mea față de ea este nemăsurată, la fel ca iubirea.

Dragul meu prieten Louis Toscano, care a scris *Triple Cross* și *Mary Bloom*, a adus nenumărate îmbunătățiri romanului, mari și mici, iar corectorul meu cu ochi de vultur, Kathy Crosby, a avut grijă să nu existe vreo greșeală tipografică sau gramaticală. Orice a răzbătut prin linia lor formidabilă de apărare îmi aparține mie, nu lor.

Le sunt îndatorat pe vecie lui David Bull, care este cu adevărat unul dintre cei mai buni restauratori de artă din lume, și marelui Patrick Matthiesen, de la Matthiesen Gallery din Londra, ale căror spirit și farmec au animat seria Allon de la bun început.

Pentru a scrie un roman despre un spion care acționa la mijlocul secolului XX a fost nevoie de o muncă imensă de cercetare – într-adevăr, rafturile mele cu cărți seamănă cu ale lui Charlotte Bettencourt din Zahara. Sunt îndatorat amintirilor și erudiției lui Iuri Modin, Rufina Philby, Richard Beeston, Phillip Knightley, Anthony Boyle, Tom Bower, Ben Macintyre, Anthony Cave Brown, precum și ale lui Patrick Seale și Maureen Meconville.

Mulțumiri speciale super-avocatului meu din Los Angeles, Michael Gendler. De asemenea, multor prieteni și rude care mi-au oferit foarte necesarele clipe de destindere în momente critice din timpul anului în care am scris, în special Nancy Dubuc și Michael Kizilbash, Andy și Betsy Lack, Jeff Zucker, Elsa Walsh

și Bob Woodward, Ron Meyer și Elena Nachmanoff.

În sfârșit, vreau să le mulțumesc copiilor mei, Lily și Nicholas, care sunt o sursă permanentă de iubire și inspirație. Au absolvit de curând facultatea și și-au început propriile cariere. Poate că nu e surprinzător, dat fiind la ce au fost martori în copilărie, că niciunul dintre ei n-a ales să devină scriitor.

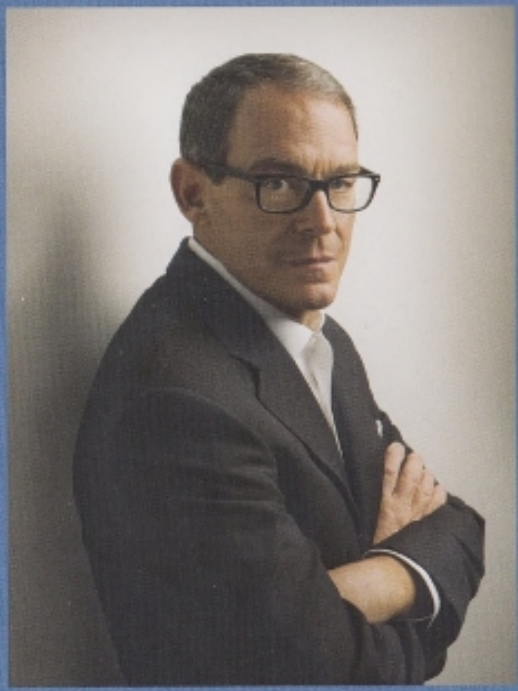

Foto: © Marco Grob

DANIEL SILVA este un autor premiat, ale cărui romane, devenite bestselleruri, s-au aflat în mod constant pe locul 1 în topul revistei *New York Times*. A publicat: *The Unlikely Spy*, *The Mark of the Assassin*, *The Marching Season*, *The Kill Artist*, *Asasinul englez* (*The English Assassin*), *The Confessor*, *A Death in Vienna*, *Prince of Fire*, *The Messenger*, *The Secret Servant*, *Moscow Rules*, *The Defector*, *The Rembrandt Affair*, *Portrait of a Spy*, *The Fallen Angel*, *The English Girl*, *The Heist*, *The English Spy*, *Văduva neagră* (*The Black Widow*), *House of Spies*, *Cealaltă femeie* (*The Other Woman*) și *Fata cea nouă* (*The New Girl*). Cea mai cunoscută serie de thrillere a sa este cea care îl are ca protagonist pe spionul și restauratorul de artă Gabriel Allon. Apreciate de critici, cărțile lui Silva sunt bestselleruri internaționale, traduse în peste 30 de limbi. Trăiește în Florida împreună cu soția sa, jurnalistul de televiziune Jamie Gangel, și cu gemenii lor, Lily și Nicholas. Pentru mai multe informații, vizitați www.danielsilvabooks.com.

Într-un sat izolat din munții Andaluziei, o franțuzoaică misterioasă începe să lucreze la o carte de memorii periculoasă. Este povestea unui bărbat pe care l-a iubit cândva în Beirut și a unui copil care i-a fost luat în numele trădării. Femeia este păstrătoarea celui mai bine păzit secret al Kremlinului. Cu mult timp în urmă, KGB a infiltrat o cârtiță în inima Occidentului – o cârtiță aflată într-unul dintre cele mai importante posturi din structurile de putere.

Un singur om poate da în vileag conspirația: Gabriel Allon, legendarul restaurator de artă și asasin, ajuns acum șef al serviciului secret de informații israelian. Gabriel a mai luptat împotriva forțelor întunecate ale noii Rusii, cu costuri personale mari. Acum, el și rușii se vor implica într-o confruntare finală de mari proporții, având ca miză soarta ordinii mondiale postbelice.

„Fascinant... Scrisul lui Silva este plin de eleganță.
El oferă cititorilor suficiente elemente de geopolitică
din lumea reală pentru a înțelege narațiunea, iar descrierile
sale despre diferitele metode de lucru ale serviciilor secrete
de informații sunt extrem de captivante."
Kirkus Reviews

„Silva construiește suspansul precum dirijorul unei simfonii...
O adevărată capodoperă."
Booklist

„Fascinant, plin de suspans și extrem de captivant...
Silva dovedește că poate insufla o viață nouă
unui gen literar foarte familiar."
Publishers Weekly

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6839-6
9 786063 348396

{1} National Security Agency - Agenția Națională de Securitate

{2} Cafea vieneză.

{3} Direcția de Informații Militare din Israel

{4} „Vino, Schultzie! Grăbește-te!" (în limba germană în original)

{5} Sediul prim-ministrului englez.

{6} Zonă din Londra în care locuiesc foarte mulți evrei.

{7} Brânză și piper (în limba italiană în original)

{8} Gulaș cu carne de vită.

{9} Centrul orașului (în limba franceză în original).

{10} Centrul Guvernamental de Comunicații, agenție specializată în interceptarea comunicațiilor radio, telefonice, pe internet sau prin satelit.

{11} De la *head* – șef.

{12} *Short-range agent communication*

{13} Felicitări (în limba ebraică în original)

{14} Biblia, Sfânta Evanghelie după Ioan 11:25

{15} Intelligence Officer's New Entry Course - curs de pregătire pentru agenții MI6

{16} Reguli elementare stabilite în timpul Războiului Rece pentru spionii care operează la Moscova.

{17} Îngerul morții

{18} Vilă, casă de vacanță (în limba rusă în original).

{19} *Wormwood*: pelin; *cottage*: vilă, căsuță, cabană

{20} Personaje secundare din tragedia Hamlet de William Shakespeare, prieteni din copilărie ai personajului principal, chemați de regele Claudius la Curte ca să-l distragă pe prinț de la aparenta lui nebunie și, dacă este posibil, să constate cauza acesteia.

{21} Sat alb (în limba spaniolă în original).

{22} Cel mai emblematic palton în stil retro, cu căptușeală roșie și revere de catifea, produs exclusiv de firma britanică Crombie.

{23} Aluzie la filmul *Bridge of Spies*, regia Steven Spielberg, 2015

{24} Serviciu din cadrul FBI, responsabil de protecția împotriva armelor de distrugere în masă, actelor de terorism și a operațiunilor de spionaj extern.